

ΙΣ | ΧΣ
ΝΙ | ΚΑ

ΜΑΧΑΙΡΑ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ

ΗΤΟΙ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

ΠΕΡΙ

Τῆς ἐπιβουλῆς τῶν **ΦΡΑΓΓΜΑΣΣΟΝΩΝ** κατὰ τῆς Ὁρθοδόξου Ἀγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας, τοῦ Μοναχισμοῦ αὐτῆς καὶ γενικώτερον τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τῶν σημερινῶν καινοτόμων Ἱεραρχῶν.

«Οὐ γὰρ ἐστὶ κρυπτόν, ὃ οὐ φανερόν γενήσεται» (Λουκᾶ η. 17.)

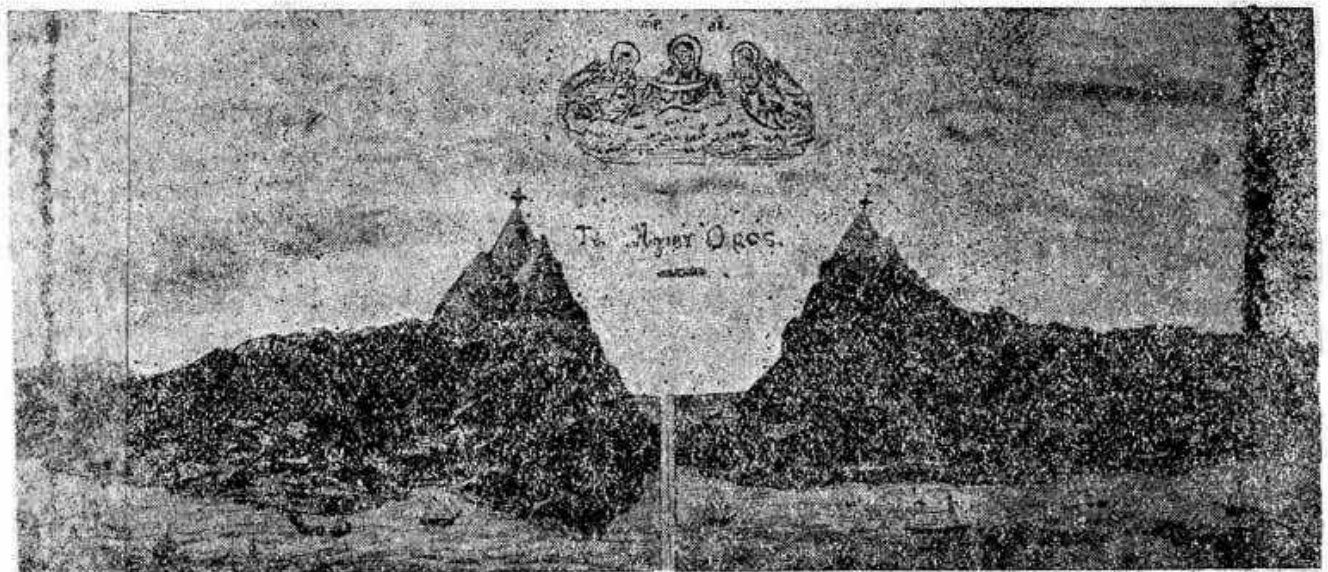
«Γρηγορεῖτε καὶ προσεύχεσθε ἵνα μὴ εἰσελθῆτε εἰς πειρασμόν» (Μάρκου ΙΔ. 38.)

«Ἀπὸ τῶν καρπῶν αὐτῶν ἐπιγνώσεσθε σήτους». (Ματθ. Ζ. 16.)

ΠΑΡΑ

τοῦ ἐλαχίστου ἐν Μοναχοῖς **ΑΡΣΕΝΙΟΥ ΚΟΤΤΕΑ ΑΓΙΟΡΕΙΤΟΥ**

ΤΟΜΟΣ Α΄. ΜΕΡΟΣ Β΄.

Ὅψις Νοτιο-Δυτικῆ

Ὅψις Βορειο-Ἀνατολικῆ

ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ

Ἀπαγορευομένης ἀπολύτως τῆς πωλήσεως ἢ ἀλλεοτρόπου ἐκμεταλλεύσεως, ὡς καὶ τῆς παραμεμορφωμένης ἀνατυπώσεως ἢ μεταφράσεως εἰς ἄλλην γλῶσσαν.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

1929

ΙΣ	ΧΣ
ΝΙ	ΚΑ

« . . . Πάλιν εἶπω, πάλιν λαλήσω, κἄν γὰρ μὴ πάντες ἀκούσω-
σιν, οἱ ἡμίσεις ἀκούσονται, κἄν μὴ οἱ ἡμίσεις ἀκούσωσι, τὸ τρίτον
μέρος, κἄν μὴ τὸ τρίτον, τὸ τέταρτον, κἄν δέκα, κἄν μὴ δέκα, κἄν
πέντε, κἄν μὴ πέντε, κἄν εἷς, κἄν εἷς ἐγὼ τὸν μισθὸν ἀπηρτισμένον
ἔχω».

Τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου
(Λόγος ὅτε τῆς Ἐκκλησίας ἔξω εὐρεθεῖς Εὐτρόπιος ἀπεσπάρθη)

« **Ὅταν ἡ τοῦ ἐνὸς βλάβη εἰς πολλοῦς ἀνατρέχει, τότε οὐ δεῖ
μακροθυμεῖν, οὔτε ζητεῖν τὸ ἑαυτοῦ συμφέρον, ἀλλὰ τὸ τῶν πολλῶν.
ἵνα σωθῶσι· διότι τῆς μονομεροῦς ἀρετῆς, ἡ πολυμερῆς ὠφελιμωτέρα
τυγχάνει.**

τοῦ Ἁγίου Μάρκου τοῦ Ἀσκητοῦ (Κεφ. σιδ. ἑκατὸν Β'.)

« . . . Ἀναγνωρίζων τὴν σμικρότητα καὶ ἀναξιότητά μου
ἔπρεπε νὰ σιωπῶ διὰ παντός, καὶ νὰ εἶμαι εὐχαριστημένος κλαίων τὰς
ἁμαρτίας μου ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ βλέπων ὅτι ἡ **Ἐκκλησία εἶναι
περικυκλωμένη ὑπὸ σφοδρᾶς καταιγίδος, ἐσκέφθην, ὅτι δὲν πρέ-
πει νὰ σιωπήσω,** διότι περισσότερο φοβοῦμαι τὸν Θεὸν παρ' ὅ,τι
ἄλλο ἐπὶ τῆς γῆς.»

τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ (Λόγος Γ'. περὶ τῶν Ἁγίων Εἰκόνων.)

« . . . Ἡ ἀλήθεια γυμνὴ πρόκειται πᾶσι τοῖς βουλομένοις
αὐτῆς τὴν ὥραν (εὐμορφίαν) περισκοπεῖν, καὶ οὔτε λανθάνειν βούλεται,
οὔτε κίνδυνον δέδοικεν, οὔτε ἐπιβουλάς τρέμει.»

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ: Τὸ ἀνά χεῖρας πονημάτιον ἀποβλέπον ἰδίως εἰς τὴν
διαφώτησιν τοῦ εὐσεβοῦς Ἑλληνικοῦ Λαοῦ, ἐγράφη εἰς ἀπλήν γλῶσ-
σαν· καὶ ἐπικαλούμεθα τῆς συγγνώμης τοῦ ἀναγνώστου, ἐὰν τυχὸν
ἤθελον εὐρεθεῖ τινα παροράματα.

Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, Υἱὸ τοῦ Ἀνάρχου Πατρὸς καὶ χαρακτὴρ τῆς Αὐτοῦ ὑποστάσεως, Ὅστις, εὐδοκίᾳ Αὐτοῦ, καὶ τοῦ ἐξ Αὐτοῦ μόνου αἰδίδως ἐκπορευομένου Παναγίου Σου Πνεύματος, ἐν ἐσχάτοις καιροῖς διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν ἐσαρκώθης ἐκ τῆς Ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας· **Ἐ** παρακαλῶ, καὶ Σοὶ κλίνω γόνυ τῆς ταλαιπώρου καρδίας μου, ἐγὼ ἢ γῆ καὶ σποδός, ἕνα παράσχῃς τὴν χάριν Σου, εἰς τοὺς ἀναγινώσκοντας τὸ διὰ τῆς δωρεᾶς Σου εἰς φῶς ἐλθόν ταπεινόν μου τοῦτο πονημάτιον, ὅπως ἐννοήσουσιν ὅτι, μόνου ὅταν εὐρέσκωνται πλησίον Σου, διὰ τῆς μνήμης τοῦ γλυκυτάτου ὀνόματός Σου, θέλουσιν δυναθῆ ἀντιστῆναι κατὰ τῶν ἐν τοῖς χαλεποῖς τούτοις χρόνοις ἐμφανισθέντων πολεμίων τῆς Ἁγίας Σου Ἐκκλησίας, καὶ τοῦ Μοναχικοῦ Σου Τάγματος, ὅπερ ἀποτελεῖ τὴν δόξαν Αὐτῆς· καὶ ὅτι θέλουσιν οὕτω ἀναδειχθῆ νικηταὶ ἐν τῷ τιμῷ καὶ ἱερῷ τούτῳ ἀγῶνι ὑπὲρ τῆς διωκομένης παναμώμου ἡμῶν πίστεως, τὴν ὁποίαν Σὺ Κύριε παρέδωκας εἰς ἡμᾶς καὶ ἐδίδαξας διὰ τῶν Ἁγίων Σου Ἀποστόλων καὶ Ἱερῶν Πατέρων, πρὸς δόξαν τοῦ πανυμνήτου ὀνόματός Σου, σὺν τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Ἁγίῳ Σου Πνεύματι, ᾧ, ἢ δόξα καὶ τὸ κράτος καὶ ἡ προσκύνησις εἰς τοὺς αἰῶνας Ἀμήν.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

«Φίλει τὴν ἀλήθειαν, κἀν πικρὰ ἦ»

Ἡ πίστις, ὁ θαυμασμός καὶ ἡ εὐλάβειά μου πρὸς τὸν Μοναχισμόν εἶναι ἡ ἴδια σήμερον, ὡς καὶ κατὰ τὴν πρώτην στιγμὴν ὅτε, οἱ πνευματικοὶ μου ὁδηγοὶ καὶ διδάσκαλοι μοι τὸν παρουσίαζον, οἷον τὸν περιγράφουν καὶ ὅπως τὸν ὀρίζουν οἱ Ἅγιοι καὶ Θεοφόροι Πατέρες τῆς Ὁρθοδόξου ἀγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας εἰς τὰ ἱερὰ αὐτῶν συγγράμματα. Τὴν εὐλάβειάν μου δὲ ταύτην καὶ τὴν εἰλικρινῆ καὶ ἔδολον ἀγάπην μου πρὸς τὸ ἅγιον τοῦτο Μοναχικὸν Τάγμα τὴν κατέδειξα διὰ τῶν διαφορῶν μου συγγραμμάτων, καὶ τὴν φυλάττω ἀκεραίαν, καὶ θέλω τὴν φυλάξει, μέχρις ἐσχάτης μου πνοῆς, χάριτι Χριστοῦ.

Ἐκ τούτων δὲ κινούμενος, καὶ ἐξ ἱερᾶς ὑποχρεώσεως, ὡς ὀρθόδοξος Χριστιανός, καὶ Μοναχός, ἔγραψα καὶ ἐδημοσίευσα, ὅ,τι σχετικὸν μέχρι σήμερον ἐναντίον τοῦ μεγάλου Ἐκκλησιαστικοῦ σκανδάλου, τοῦ καταταράσσοντος τὴν Ἁγίαν Ὁρθόδοξον ἡμῶν Ἐκκλησίαν ἀπὸ πέντε καὶ πλέον μαύρων ἐτῶν, τοῦ Ἡσπεροῦ λέγω καὶ ἀσεβοῦς Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου, τοῦ εἰσαχθέντος ἐν αὐτῇ ὑπὸ τῶν νεωτεριστῶν Ἀρχιερέων.

Τὸ μέγα τοῦτο Ἐκκλησιαστικὸν σκάνδαλον, καὶ ἡ εἰσέτι παράτασις αὐτοῦ, ὀφείλεται πρὸ παντὸς εἰς τοὺς καταλαβόντας τὰς ἐπισκοπὰς, καὶ ἀνελθόντας εἰς τὰ Ἐπισκοπικὰ ἀξιώματα ἐγγάμους Ἱερεῖς (1) ἐν μέρει δὲ καὶ εἰς τινὰς ἐκ τῶν Ἡσπεροπιστημίων τῆς Ἡσπερίας ἐξεληθόντων, καὶ ἤδη ὑπὸ τὸ ἱερὸν βᾶσον καλυπτομένων, οἳτινες γενόμενοι τυφλὰ ὄργανα πολιτικῶν τινῶν καὶ ἀθέων ἀνθρώπων Ἡσασόνων καὶ τῶν Μασσονικῶν στοῶν, προσεπάθησαν καὶ προσπαθοῦν νὰ δώσουν τὸ θανατηφόρον πλήγμα κατὰ τοῦ Μοναχισμοῦ, καὶ οὕτω σβύσουν τὴν ἐνδοξον καὶ ἀθάνατον ἱστορίαν του, ἀναλαμβάνοντες αὐτοὶ μονοπωλιακῶς τὴν διακυβέρνησιν τῆς Ἐκκλησίας κατὰ τὰς νεωτεριστικὰς, συγχρονιστικὰς καὶ ἐλευθεριαζούσας αὐτῶν ὀρέξεις ἄνευ οὐδενὸς ἐλέγχου προερχομένου, ὡς καὶ πάντοτε, ἐκ τοῦ Μοναχισμοῦ. Οὐδεμίαν, ἀπολύτως οὐδεμίαν μαστυρίαν ἐκ τῆς Θεοπνεύστου Γραφῆς ἢ ἐκ τῶν συγγραμμάτων τῶν Θεοφόρων Πατέρων, ἢ τῶν ἀληθινῶν καὶ ἐχεφρόνων ἐπιστημόνων, ἔθεσαν ὡς βᾶσιν τῆς ἀλλαγῆς τοῦ ἡμερολογίου καὶ ἑορτολογίου οἱ καινοτόμοι Ἀρχιερεῖς, παρὰ μόνον τὸ ψεῦδος, τὴν πονηρίαν, τὴν ἀπάτην, τὴν βίαν, τὸν ἐγωϊσμόν καὶ τὰ ἀτομικὰ τῶν συμφέροντα, διὰ τῶν ὁποίων παρεσκεύασαν τὴν προδοσίαν τῆς Ὁρθοδόξιας. ΑΥΤΗ ΕΙΝΑΙ ΚΑΙ

1) Ὡς ὁ Πατριάρχης Μύρων καὶ πλεῖστοι ἄλλοι ἐν Ρουμανίᾳ.

ΘΑ ΕΙΝΑΙ Η ΠΕΠΟΙΘΗΣΙΣ ΜΟΥ ἦν, ἀπέκτησα ἐκ τῆς σοβαρᾶς μελέτης τῆς ἀληθείας, ἥτις ὅσον πικρὰ καὶ ἂν εἶναι ὀφείλομεν νὰ τὴν ἐκθέσωμεν γυμνὴν καθὼς εἶναι.

Ὅμως τί συνέβη;

Ὁ Μοναχισμὸς διὰ τῶν ὀπαδῶν του καὶ τῆς συνδρομῆς καὶ αὐτοθυσίας τῶν εὐσεβῶν Γνησίων Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν κατόπιν πολλῶν καὶ μεγάλων δυσκολιῶν καὶ ἀφαντάστων κινδύνων κατώρθωσε διὰ τὴν κοινὴν ὠφέλειαν καὶ πρὸς ἀλώβητον τήρησιν τοῦ παναρχαίου Ἐκκλησιαστικοῦ καθεστ.τος, καὶ συγεστήθησαν καθ' ἅπασαν τὴν Μητέρα Ἑλλάδα, Ὀρθόδοξοι σύλλογοι διὰ τὴν καταπολέμησιν τῆς καινοτομίας τοῦ νέου ἡμερολογίου, καὶ διὰ τῆς θείας χάριτος ἔφθασεν ἡ ὑπόθεσις εἰς τὸ σημεῖον αὐτό, ὥστε αὐτὴ ἡ ἰδίᾳ Σεβαστῇ Κυβέρνησις, θέλουσα καὶ μὴ, νὰ ἀναγνωρίσῃ τὸ δίκαιον τῶν ἐμμενόντων εἰς τὴν πατριὸν δόξαν. Ἡ αὕτη καὶ μόνη ὑπεύθυνος θὰ εἶναι τοῦ λοιποῦ διὰ τὰς συνεπείας, αἵτινες θὰ ἀκολουθήσουν, ἐὰν θὰ συνδράμῃ τοὺς καινοτόμους Ἱεράρχας πρὸς καταδίωξιν τῶν Γνησίων Ὀρθοδόξων, παρὰ τὴν φωνὴν τῆς πραγματικῆς ἀληθείας καὶ τοῦ δικαίου. Ἀλλὰ μετὰ τὰ εὐχάριστα ὀπωσδήποτε ταῦτα γεγονότα, ἐνῶ ἀνεμόμενον καὶ ἡμεῖς οἱ εὐτελεῖς γαλήνην καὶ ἀνάπαυλαν τῶν πειρασμῶν, αἴφνης καὶ παρὰ πᾶσαν προσδοκίαν, θολοῦται καὶ ἡ ἄχρι τότε γαληνιώσα ἀτιμώσφαιρα τοῦ Ἁγίου Ὄρους καὶ καλύπτουν τὸν ὀρίζοντα αὐτοῦ πυκνὰ καὶ μαυρὰ σύννεφα ἀστράπτοντα καὶ θροντοῦντα καὶ ποικιλοτρόπως ἀπειλοῦντα τὸν Ἱερόν Σύνδεσμον τῶν Ζηλωτῶν Ἀγιορειτῶν Πατέρων, (ὅστις ὑπέστη τοὺς πολλοὺς κόπους καὶ ἰδρώτας τοῦ ἱεροῦ τούτου ἀγῶνος). Δηλαδή, τῇ ἐνεργείᾳ τῶν καινοτομιστῶν Ἀρχιερέων, καὶ τῇ συμπράξει τοῦ προπαγανδιστοῦ Εὐλογίου Κοροίλα καὶ τῶν ἀπιστατῶν Βατοπαιδινῶν— τῶν θελόντων νὰ συμμορφωθοῦν μὲ τὴν μόδαν τῶν νεοημερολογιτῶν, πρὸς ὠφέλειαν καὶ συμφέρον τῶν φραγγμασσόνων — ἐξεδόθη ἐγκύκλιος διαταγὴ τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος Ἁγίου Ὄρους (ὑπ' ἀριθ. 502 ὃ Δεκεμβρίου 1928) ἐν τῇ ὁποίᾳ καὶ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν πρακτικῶν αὐτῆς, μετὰ τῆς Πατριαρχικῆς Ἐξαρχίας, ὀρίζονται φοβεραὶ ποιναὶ κατὰ τῶν μὴ παραδεχομένων τὸ μνημόσυνον τοῦ Ὄρειγενιστοῦ καὶ καινοτόμου Πατριάρχου Βασιλείου: «Πᾶς, λέγει ἡ διαταγὴ, μὴ παραδεχόμενος ἐγγράφως τὸ μνημόσυνον τοῦ Πατριάρχου Βασιλείου, θὰ ξυραφίζεται, θὰ ἀποσχηματίζεται καὶ θὰ ἐκδιώκεται εἰς τὴν Κοινωνίαν ὡς λαϊκός, δημευμένης τῆς τε κινήτης καὶ ἀκινήτου αὐτοῦ περιουσίας» ΠΡΟΣ ΟΦΕΛΟΣ ΤΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ ΔΙΚΑΣΤΩΝ!!!

Ἀπόφασις καὶ διαταγὴ ἄδικος, παράλογος καὶ ἀντιχριστιανικῆ. Ὅμως οὐδέποτε δυνάμεθα νὰ πιστεύσωμεν, ὅτι ἡ δια-

ταγή αὕτη ἐξεδόθη ἐν πλήρει γνώσει τῆς Ἱερᾶς Κοινοτήτος, τοῦ ἱεροῦ τούτου σωματείου τῆς Ἀκροπόλεως τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἄλλ', ὅπερ καὶ ἀνωτέρω εἶπομεν, ταῦτα ἐσκευωρήθησαν ὑπὸ τῶν καινοτόμων Ἀρχιερέων, τῇ συμπράξει καὶ συνεργείᾳ τοῦ Ἐδλογιου Κορίλα καὶ τῶν Βατοπαιδινῶν. Διότι οὐδέποτε ἡ Ἱερὰ Κοινότης θὰ θελήσῃ νὰ γίνῃ τυφλὸν ὄργανον τῶν ξένων συμφεροντολόγων, διευκολύνουσα τούτους καὶ ὑποδοηθοῦσα εἰς τὸν κατὰ τῶν Ζηλωτῶν ἐξοντωτικὸν καὶ ἀντιχριστιανικὸν διωγμὸν, (ἐπὶ μεγίστῃ βλάβῃ τῆς Ὁρθοδοξίας, τοῦ Μοναχισμοῦ καὶ τοῦ Ἑλληνισμοῦ ὁλοκλήρου), τὸν ὁποῖον ἐτοιμάζουσι, ὅτε **Πατριάρχης Βασίλειος** καὶ ὁ πλειστάκις τούτον εἰς τὴν κακίαν ὑπερτερῶν Πατριάρχης καὶ Ἀντιβασιλεὺς τῆς Ρουμανίας **Μύρων Μάριστεα**, ὁ ἐγώστης, ἐμπαθὴς καὶ πρὸς τὸ κυριαρχεῖν ἀχόρταστος αὗτος ἄνθρωπος, τὸν ὁποῖον πολλάκις δημοσίως κατηγγείλαμεν.

Ἄλλ' ἐπειδὴ ἡ Ἱερὰ Κοινότης παρεσύροθη καὶ ἔπεσεν ἐν ἀγνοίᾳ τῆς θύμα τῶν δολοπλοκιῶν τῶν προπαγανδιστῶν τούτων ἐκδώσασα τὴν παράνομον ἐκείνην διαταγὴν ἐν ἧ' ἀποκαλοῦνται οἱ ζηλωταὶ ὡς προπαγανδισταὶ καὶ ἐπίβουλοι τῶν συμφερόντων τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ ἡμῶν ἔθνους· διὰ τοῦτο, ἐπιβάλλεται εἰς ἡμᾶς νὰ ἀποκαλύψωμεν γυμνὴν τὴν ἀλήθειαν καὶ δι' ἐπισήμων ἐγγράφων (τὰ ὁποῖα κατέχω), τίνες εἰσὶν οἱ ψευδοπραγματικοὶ καὶ ἀληθινοὶ προπαγανδισταὶ κατὰ τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τοῦ ἔθνους ἡμῶν, καὶ τίνες σκοποὺς ἐπιδιώκουν διὰ τῶν ἐκκλησιαστικῶν μεταρρυθμίσεων καὶ καινοτομιῶν των τούτων. Καὶ ταῦτα πρὸς γνώσιν τῆς Ἱερᾶς Κοινοτήτος καὶ τῶν ἀρμοδίων ὑπευθύνων ἀρχῶν τοῦ Κράτους, ἵνα μὴ ἐξαίφνης, ἀπολέσουν, ὅ,τι ἡ Ἱερὰ ἀρχαιότης καὶ οἱ σεβαστοὶ ἡμῶν πρόγονοι μᾶς παρέδωσαν, καὶ νὰ μὴ ἴδουν ἀνελπίστως τὸ μὲν Ἀγιῶνυμον ἡμῶν Ὅρος περιερχόμενον εἰς ξένας χεῖρας, τὸν δὲ Οἰκουμενικὸν θρόνον μεταφερόμενον εἰς τὴν Ρουμανικὴν πρωτεύουσαν, καὶ ἐπ' αὐτοῦ ἀναβαίνοντα τὸν ἐχθρὸν τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τοῦ Ἑλληνισμοῦ Μύρωνα.

Αὐτὸς καὶ μόνος εἶναι ὁ λόγος, ὅστις μὲ ἐκίνησεν εἰς τὴν σύνταξιν τοῦ ἀνὰ χεῖρας πονηματίου, καὶ μετὰ τὴν κυκλοφορίαν καὶ μελέτην τούτου, πιστεύω, ὅτι θέλει πεισθεῖ πᾶς ἀμερόληπτος καὶ ἀπαθὴς ἀναγνώστης, κατὰ πόσον εὐρίσκονται ἐν τῷ δικαίῳ οἱ ἀκονίζοντες καθ' ἡμῶν τὰς φαλλίδας καὶ τὰ ξυράφια,

εἰς οὓς καὶ ἀφιερῶται τὸ παρόν.

ὁ

Συγγραφεὺς

ΙΣ	ΧΣ
ΝΙ	ΚΑ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

«Διὰ Σιών οὐ σιωπήσομαι, καὶ δι' Ἱερουσαλήμ οὐκ ἀνοίσω, ἕως ἄν ἐξέλθῃ ὡς φῶς δικαιοσύνη αὐτῆς, ...» [Ἑσαίου ΕΒ΄. 1]

Εἰς τὴν πολιτείαν πάντων τῶν ἀρχαίων λαῶν, ἡ ὑπομονὴ ἐθεωρεῖτο ὡς μέγα κατόρθωμα, καὶ ὡς εἰς πολῦτιμος σύντροφος εἰς κάθε καιρὸν καὶ περίστασιν. Ὅμως **εἰς τὸν Χριστιανισμόν** καὶ τὴν Εὐαγγελικὴν πίστιν, ἡ ὑπομονὴ **λογίζεται ὡς θεῖον δῶρον** καὶ ὡς ἀρετὴ κατ' ἐξοχὴν διακρίνουσα τὸν Χριστιανόν, τὴν ὁποίαν ἐξαίρει Αὐτὸς οὗτος ὁ Σωτὴρ ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἐν τῷ Ἱερῷ Εὐαγγελίῳ λέγων: «**ΕΝ Τῇ ΥΠΟΜΟΝῃ ΥΜῶΝ ΚΤΗΣΑΣΘΕ ΤΑΣ ΨΥΧΑΣ ΥΜῶΝ**» (Λουκ. ΚΑ΄. 19). (1)

Μεθ' ὅλα ταῦτα αἱ δεινοπάθειαι τῶν πειρασμῶν καταλαμβάνουσαι τὸν ἄνθρωπον, πληροῦν καὶ ὑπερεκχειλίζουσι τὸ ποτήριον τῆς πικρίας. **Τότε** εἰς τὰς τοιαύτας περιστάσεις καὶ κρίσιμους στιγμὰς μᾶς συμβουλεύουν οἱ Ἅγιοι ἡμῶν Πατέρες **νὰ μακροθυμῶμεν**, νὰ μελετῶμεν τὰς Ἁγίας Γραφάς, νὰ βιάζωμεν ἑαυτοὺς εἰς τὴν προσευχὴν ἀναμένοντες ἐκ Θεοῦ τὴν βοήθειαν (2), **καὶ νὰ συμβουλευόμεθα τοὺς Ἁγίους Πατέρας** (3). ὦ! πόσον ὠραία παρηγορία θὰ εἶναι τότε, ὅταν θὰ συνομιλῇ τις μὲ ἕνα γνωστικὸν καὶ ἐκ Θεοῦ πεφωτισμένον ἄνδρα, μὲ ἕνα ἀδελφὸν ἐνάρετον, μὲ ἕνα πνευματικὸν πατέρα πρῶτον, ἡσύχιον, ἤρεμον, γλυκὺν εἰς τὸ λέγειν, ἀπλοῦν εἰς τὴν καρδίαν καὶ καθαρὸν εἰς τὴν ψυχὴν!! Καὶ πολὺ περισσότερον εὐχάριστον καὶ γλυκύτατον θὰ εἶναι ὅταν θὰ ἔχη τις τὴν εὐτυχίαν ἀληθῶς καὶ εὐλογίαν ἀπὸ τὸν Θεὸν νὰ εὐρεθῇ ἐν μέσῳ πολλῶν τοιούτων, ἀδελφῶν ἐν Χριστῷ, οἱ ὅποιοι ἀηδισμένοι ἐκ τῶν φαντασιῶν τοῦ κόσμου τούτου, ἀπομεμακρυσμένοι ἐξ ὅλων τῶν ματαιοτήτων τῆς ἀνθρωπότητος, γυμνοὶ ἐκ τοῦ ἐγωΐσμοῦ, τῶν παθῶν καὶ τῶν ἐλεεινῶν συμφερόντων, συνηθροισμένοι ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἐν μιᾷ καρδίᾳ ἀπασχολοῦνται μὲ τὸν θεῖον καὶ ἀληθινὸν καὶ σωτήριον Λόγον, τρέφονται ἐξ αὐτοῦ καὶ ζοῦν ἐν αὐτῷ.

ὦ! τότε ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ θέλει ἔλθῃ ἐν ἡμῖν. Τότε καὶ αὐτὸς ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς θέλει ἔλθῃ ἐν μέσῳ ἡμῶν κατὰ

(1) Ἁγίου Βασανουφίου Ἑρωτ. 161 καὶ 170.

(2) Ἁγίου Ἰσαὰκ Σύρου, Λογ. 14,

(3) Ἁγίου Κασσιανοῦ «Περὶ τοῦ Πνεύματος τῆς Λύπης» Φιλοκαλ.—

τὴν ἀψευδῆ αὐτοῦ ὑπόσχεσιν: «ΟΥ ΓΑΡ ΕΙΣΙ ΔΥΟ ἢ ΤΡΕΙΣ ΣΥΝΗΓΜΕΝΟΙ ΕΙΣ ΤΟ ΕΜΟΝ ΟΝΟΜΑ, ΕΚΕΙ ΕΙΜΙ ΕΝ ΜΕΣΩ ΑΥΤΩΝ» (Ματθ. ιη'. 20).

Ἄλλ' ὅθαι εἰς ἡμᾶς! σχεδὸν ὅλους, οἱ ὅποιοι ζῶμεν εἰς τὸν σημερινὸν ὄγδοον αἰῶνα, καὶ δὲν ἐφροντίσαμεν ἡ-μᾶλλον δὲν ἠθε-λήσαμεν νὰ ἀνέλθωμεν μέχρι τοῦ ὅπου τῆς Ἱερᾶς ἐκείνης κλι-μακος τῆς ψυχικῆς τελειότητος, καὶ ὑστερήσαμεν κατὰ πολὺ, παρ' ὅλας τὰς θυσίας καὶ τοὺς κόπους, τὴν ἀνδρείαν καὶ ἀφοσίωσιν τῶν Ἁγίων Πατέρων, τὴν ὁποίαν ὑπὲρ τούτου ἐπέδειξαν πρὸς ἡμετέραν διδασκαλίαν, καὶ μόνον ἐλάχιστοι καὶ σπάνιοι ὑπάρχουν τὴν σήμερον, οἱ ἐφάμιλλοι τῶν ἁγίων ἐκείνων ἀνδρῶν, οἵτινες στερεοὶ καὶ μὲ ἀκλό-νητον τὴν εἰς Θεὸν ἐλπίδα, ἐργάζονται ἀνδρείως εἰς τὸν Ἀμπελῶνα τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, γνωρίζοντες καλῶς, ὅτι ὅσον περισσότερο βαρὺς καὶ σκληρὸς εἶναι ὁ ἀγὼν, κατὰ τοσοῦτον λαμπρότερος θὰ εἶναι καὶ ὁ στέφανος τῆς νίκης, τὸν ὅποιον θὰ λάβουν κατὰ τὴν ἐνδοξὸν ἐκείνην ἡμέραν, τῆς ἀπονομῆς τῶν βραβείων.

Ὅμως ἀφοῦ ὑστερήσαμεν ἐκ τῆς ἀμελείας ἡμῶν καὶ ἐκ τῆς πε-ριφρονήσεως καὶ ἀδιαφορίας ἡμῶν ταύτης ἐκρύβησαν ἀπὸ τῶν ὀφθαλ-μῶν ἡμῶν οἱ ἐκλεκτοὶ καὶ Ἁγιοὶ ἐκεῖνοι ἄνδρες (1), κατὰ τὸν παρόντα δυστυχῆ αἰῶνα τῆς ἀμαθείας, τῆς ἀδιαφορίας, τῆς διαφθορᾶς, τοῦ ὕλι-σμοῦ καὶ τῆς ἀθείας, καὶ ἐξημιώθημεν ἐπομένως ἐκ τῆς μεγάλης παρὰ τῶν ἐκλεκτῶν τούτων τοῦ Θεοῦ βοηθείας, εἰ δέον ἤδη γενέ-σθαι; νὰ ἀπελπισθῶμεν; ὄχι, ὄχι, μὴ γένοιτο· νὰ σπεύσωμεν εἰς τὰς ἁγίας Γραφὰς κατὰ τὴν ἐντολήν τοῦ Κυρίου: «ΕΡΕΥΝΑΤΕ ΤΑΣ ΓΡΑΦΑΣ, ΟΤΙ ΕΝ ΑΥΤΑΙΣ ΕΥΡΗΣΕΤΕ ΖΩΗΝ ΤΗΝ ΑΙΩΝΙΟΝ» (Ἰωάν. ε'. 39) καὶ, διότι: «ΠΑΣΑ ΓΡΑΦΗ ΘΕΟΠΝΕΥΣΤΟΣ ΚΑΙ ΩΦΕΛΙΜΟΣ ΠΡΟΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΝ» (Τιμοθ. Β'. γ'. 16) καὶ «ΟΣΑ ΠΡΟΕΓΡΑΦΗ, ΕΙΣ ΤΗΝ ΗΜΕΤΕΡΑΝ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΝ ΠΡΟΕ-ΓΡΑΦΗ» (Ρωμ. ΙΕ'. 4), καὶ καθ' ὅτι αἱ Ἁγίαι Γραφαὶ εἰσὶ πλήρεις βαθέων καὶ σοβαρῶν νοημάτων, εὐλήπτων καὶ θαυμασίων ἐξηγήσεων καὶ εὐγενῶν ἰδεῶν, καθὼς καὶ τὰ ἱερὰ συγγράμματα πάντων τῶν Θεο-φόρων Πατέρων, ἅτινα πάντα ὁμοῦ ἀποτελοῦν ἓν εἶδος τροφῆς γλυκύ-τατον, θαυμαστόν καὶ περιπόθητον. **Ἐκ τῆς μελέτης δὲ τούτων,** καὶ διεισδύσεως ἐν αὐτοῖς, **θέλομεν αἰσθανθῆ ἀναγέννησιν, ἀνανέωσιν,** ἐνδυνάμωσιν, ὅπως ἀναλάβωμεν αὐθις τὸν ἱερὸν ἀγῶνα χαίροντες εἰς τοὺς κόπους, καὶ τὰς εὐγενεῖς θυσίας. Οὕτω πως μετ' ἐνθουσιασμοῦ πάντοτε θὰ προχωρῶμεν πρὸς τὴν ὁδὸν τοῦ ἀγαθοῦ καὶ τῆς ἀρετῆς, καὶ πρὸς τὴν δυνατὴν εἰς τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν τελειότητα.

Ἐντροφῶντες δὲ εἰς τὴν μελέτην τῶν ἐν πνεύματι ἁγίῳ συγγραφῶν θέλομεν ἐπιτύχει τὴν συγκέντρωσιν τοῦ νοῦ εἰς ἡμᾶς αὐτοὺς καὶ θέλο-μεν αἰσθανθῆ ἓνα ἀπερίγραπτον ἔρωτα πρὸς τὴν ἀλήθειαν, μίαν

(1) Τοῦ Ἁγίου Συμεῶν τοῦ Νέου Θεολόγου, Λόγος 89.

θερμὴν ἀγάπην εἰλικρινῆ καὶ ἀληθινὴν πρὸς τοὺς πνευματικοὺς ἡμῶν ἀδελφοὺς, καὶ πρὸ πάντων μίαν ἀγάπην ἐνδόμυχον, καὶ ἀγίαν εὐλάβειαν πρὸς τὴν Μητέρα ἡμῶν τὴν Ἁγίαν Ὁρθόδοξον Ἀνατολικὴν Ἐκκλησίαν, καὶ ἐν μέγα ἐνδιαφέρον διὰ τὰ ὑψηλὰ αὐτῆς συμφέροντα. Ταῦτα συμπεραίνονται καὶ ἐξάγονται ἐκ τῆς μελέτης τῆς θεοπνεύστου Γραφῆς καὶ τῶν συγγραμμάτων τῶν Θεοφόρων Πατέρων ἡμῶν.

Ὅμως ἐὰν ποτὲ καὶ ἡμεῖς (τὰ περικαθάρματα τοῦ ὀγδοοῦ αἰῶνος) πλησιάσωμεν ἐκεῖ — εἰς τὰς Ἁγίας Γραφάς — καὶ ἀποβρίψωμεν ἐκ τῶν ὠτίων ἡμῶν τὸ περικάλυμμα τοῦ αἰῶνος τούτου, καὶ ἐκκαθάρωμεν τὴν ὑγρότητα ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν ἡμῶν ἀίφνης θὰ εὐρεθῶμεν πρὸ νέου ὀρίζοντος, ἀγνώστου μὲν ἴσως, ἕως τότε εἰς ἡμᾶς, τοὺς ἐν βραθυμίᾳ καὶ ἀμελείᾳ ζῶντας, γνωστοῦ ὅμως εἰς τοὺς μετὰ πίστεως καὶ εὐλαβείας καὶ κόπων πολλῶν διὰ τῆς στενῆς καὶ τεθλιμένης ὁδοῦ ἀνελθόντας εἰς τὸ ὕψος ἐκεῖνο, καὶ γενομένους ὁδηγοὺς τῆς Μοναδικῆς Ἁγίας πολιτείας.

Περὶ ταύτης τῆς ἁγίας Μοναδικῆς πολιτείας, τοῦτέστι τί εἶναι ὁ Μοναχισμὸς; ποία ἡ ἀρχή, ὁ σκοπὸς καὶ ἡ ἐνέργειά του, τίνας αἱ ὑπηρεσίαι ἅς διὰ μέσου τῶν αἰῶνων, προσέφερεν οὗτος εἰς τὴν Ὁρθόδοξον τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν, ποῖος ὁ ἀνταγωνισμὸς αὐτοῦ πρὸς τὸ πνεῦμα τοῦ κόσμου, καὶ περὶ τοῦ ὀργανισμοῦ τῶν Ἱερῶν Μοναστηρίων — ἔχω γράψει ἐν ἐκτάσει εἰς ὀγκῶδες μου σύγγραμμα ὀνομαζόμενον «Ὁ Παρατηρητὴς τοῦ Μοναχισμοῦ κατὰ τὸν ὀγδοὸν αἰῶνα» καὶ ὅπερ ἀνέκδοτον εἰσέτι ὑπάρχον, προτίθεμαι σὺν Θεῷ ὅσον οὐπω νὰ φέρω εἰς φῶς διὰ τοῦ τύπου. Ὅμως καὶ ἐν τῷ ἀνά χειρὸς πονήματι θέλω ἀναφέρει συνοπτικῶς περὶ τούτων, συμφώνως πρὸς τὴν κάτωθι διαίρεσιν:

ΤΜΗΜΑ ΠΡΩΤΟΝ

Κεφ. Α'. Σύντομος Ἱστορία περὶ τῶν ἀρχῶν τοῦ Μοναχισμοῦ.

- » Β'. Ὁ ὁλός ἐν οὗτος ἐκλήθη νὰ παίξῃ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ.
- » Γ'. Ποῖον τὸ ἔργον του, δι' ὃ ἐγένετο ἡ δόξα τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, καὶ κατεφέρθη τὸ πολυθρήνητον τραῦμα τοῦ Διαβόλου.

ΤΜΗΜΑ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Κεφ. Α'. Σύντομος Ἱστορία τῶν μεγάλων ἐχθρῶν τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τοῦ Μοναχισμοῦ, ἤτοι τῶν φραγγμασῶνων.

- » Β'. Ὁ ὁλός αὐτῶν εἰς ἐκάστην ἐπαναστατικὴν κίνησιν.
- » Γ'. Τίνα μέσα μετέρχονται οὗτοι εἰς τοὺς καταχθονίους σκοποὺς των, πρὸς ἐκμηδένισιν τῆς Ὁρθοδοξίας.

ΤΜΗΜΑ ΤΡΙΤΟΝ

Κεφ. Α'. Πῶς εἰσέδυσεν ὁ νεωτερισμὸς εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἀνατολικὴν Ἐκκλησίαν.

Κεφ. Β'. Πῶς ὁ ἑωσφόρος Πάπας Γρηγόριος ὁ 13ος συνειργάσθη μετὰ τῶν ἀθέων μάγων-ἀστρολόγων διὰ τὴν ἀλλαγὴν τοῦ ἡμερολογίου.

» Γ'. Πῶς οἱ σημερινοὶ νεωτερισταὶ συνεργάζονται μετὰ τῆς Ἰουδο-παπομασσωνίας πρὸς καταστροφὴν τῆς Ὁρθοδοξίας διὰ τῆς ἀλλαγῆς τοῦ Ὁρθοδόξου ἡμερολογίου. Καὶ περὶ τῆς κατὰ τοῦ Ἁγίου Ὁρους ἐπιβουλῆς τούτων.

ΚΑΙ ΕΝ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΙ:

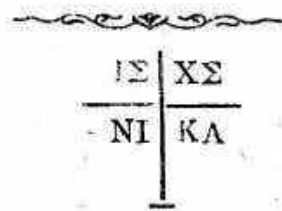
Αἱ ὑποχρεώσεις τοῦ σημερινοῦ Μοναχισμοῦ καὶ τὸ καθήκον πρὸς ἐξακολούθησιν τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος διὰ τὴν σωτηρίαν ἑαυτοῦ καὶ περιφρούρησιν τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ἐξ ὅσων ἐνταῦθα θέλω ἐκθέτει, ὁμολογῶ μετὰ βαθείας σκέψεως καὶ ἐπιγνώσεως τῆς ἑμαυτοῦ ἀσθενείας, ὅτι δὲν ἔχω οὐδεμίαν ἀξίωσιν νὰ θεωρηθῶ, ὅτι προσφέρω τι τὸ ἐξαιρετικόν. Ἀποκαλύπτων δὲ καὶ καταγγέλων εἰς τὴν δημοσιότητα τὰ ἐν τῷ πονηματικῷ τούτῳ ἀναφερόμενα θεωρῶ, ὅτι ἐκτελῶ ἐπιβεβλημένον καθήκον· καὶ ὑποβάλλω ταῦτα ὑπὸ τὴν κρίσιν προσώπων σοβαρῶν καὶ ὀρθοδόξων, ἔχόντων γνῶσιν καὶ πείραν τοιούτων στοιχείων, καὶ οὐχὶ ἀσεβῶν Μασσόνων, ἀδιαφόρων πρὸς τὴν ἀγίαν ἡμῶν θρησκείαν καὶ τὴν ἑνδοξὸν ἡμῶν Πατρίδα ἢ μᾶλλον ὑπούλων πολεμίων αὐτῶν. Οἱ Μασσόνοι, ἢ φοβερὰ αὐτῆ μάστιξ καὶ πληγὴ τῶν Κοινωνιῶν καὶ Ἐθνῶν, ὡς ἄνθρωποι τοῦ σκότους, ἐπιδιώκουν μᾶλλον τὴν σύγχυσιν καὶ συσκοτισμὸν τῶν πραγμάτων, παρὰ τὴν διευκρίνισιν, διότι εἶναι συνειθισμένοι, ἐξ ἰδίου συμφέροντος ἐλκόμενοι, νὰ ψαρεύουν πάντοτε εἰς τὰ παρ' αὐτῶν τεθολημένα νερά. Χάριτι δὲ Χριστοῦ θέλω αὐτοὺς ἀποκαλέψαι καὶ ἐξελέγξει, παρουσιάζων τὰς σχετικὰς μαρτυρίας καὶ ἀποδείξεις τόσον, ἐκ τῶν συγγραμμάτων τῶν θεοφόρων ἀγίων ἡμῶν Πατέρων, ὅσον καὶ ἐκ τῶν ἰδίων συγγραμμάτων τῶν ἀντιπάλων ἡμῶν, τῶν δημοσιευομένων εἰς διαφόρους γλώσσας, διὰ τῶν ὁποίων πίπτει τὸ προσωπεῖον τῶν καὶ ἐμφανίζεται τὸ τέρας ἐν δλητῇ ἀπαισίᾳ τοῦ μορφῆ, συνεισφέρων καὶ τὰς ὑπαγορεύσεις τῆς συνειδήσεώς μου, ἀπαθῶς ὅμως καὶ ἀμερολήπτως, καὶ ἄνευ τῆς ἐλαχίστης προκαταλήψεως.

Καὶ ἐὰν ἡ ἀμυνα ὑπὲρ τῶν δικαίων τῆς ἱερᾶς τῶν Μοναζόντων πολιτείας, οἵτινες εἶναι κατὰ τὸν Ἱερὸν Θεόδωρον τὸν Στουδίτην «τὸ ἐδραῖωμα καὶ τὰ νεῦρα τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας» καὶ ὑπὲρ τῆς ἀγίας καὶ ἀμωμήτου Ὁρθοδόξου ἡμῶν πίστεως, δὲν ἀποδειχθῆ τελεσφόρος διὰ τοῦ παρόντος δημοσιεύματος κατὰ τῶν καταχθονίων αὐτῆς ἐχθρῶν, ὅμως τὸ νὰ μὴ προσφέρῃ τις καὶ τὸ κατὰ δύναμιν ὑπὲρ τοῦ ἱεροῦ τούτου μεγίστου ἀγῶνος εἶναι βεβαίως οὐχὶ ἄξιον ἐπαίνου, ἀλλὰ τοῦναντίον ὄνειδισμοῦ, καὶ τὴν εὐθύνην τὴν

μεγάλην καὶ κρίτιν τὴν φοβερὰν παρασκευάζει ἐναντίον του, τὴν ὁποίαν κατὰ τοῦ κρύψαντος τὸ τάλαντον ἐξέφερεν ὁ Κύριος. Ὑπὸ τὴν ἔποψιν ταύτην, δὲν δύναμαι νὰ παύσω γράφων, διὰ τῶν εὐχῶν καὶ εὐλογιῶν τῶν τὴν ἀρετὴν ἀσκούντων ὁσιωτάτων πατέρων καὶ ἀδελφῶν, ὑπὲρ τῶν περιυβριζομένων θεσμῶν τῆς τε Μοναδικῆς ἱεραῆς πολιτείας τῆς Ἁγίας Ὁρθοδόξου Θρησκείας τῶν πατέρων ἡμῶν, **κὰν οἱ ἐχθροὶ καὶ πολέμιοι ταύτης καὶ οἱ τούτων ὁμόφρονες διαβῶραγῶσι**, (σκάσουν), κατὰ τὸν Θεσσαλονίκης θεῖον Γρηγόριον (1), ὅτι «διὰ Σιῶν οὐ σιωπήσομαι καὶ δι' Ἱερουσαλήμ οὐκ ἀνοίσω».

ὁ ἐν τοῖς Ἁγιορείταις Μοναχοῖς ἐλάχιστος
ΑΡΣΕΝΙΟΣ ΚΟΤΤΕΑΣ

Τ Μ Η Μ Α Π Ρ Ω Τ Ο Ν
Κ Ε Φ Α Λ Α Ι Ο Ν Α'.

Σύντομος ἱστορία περὶ τῶν ἀρχῶν τοῦ Μοναχισμοῦ

«Εἴ τις θέλει ὁπίσω μου ἐλθεῖν, ἀπαρνησάσθω ἑαυτὸν, καὶ ἀράτω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ, καὶ ἀκολουθεῖτω μοι». (Ματθ. ιστ'. 24.)

§ 1. Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Θεολόγος καὶ Εὐαγγελιστής, ὁ μαθητὴς τοῦ Χριστοῦ καὶ Ἀπόστολος, καὶ τῆς ἀγάπης κῆρυξ διαπρύσιος, ἀπευθυνόμενος πρὸς τοὺς ἀπανταχοῦ πιστοὺς λέγει: «ΟΥΚ ΕΓΡΑΨΑ ΥΜΙΝ ΟΤΙ ΟΥΚ ΟΙΔΑΤΕ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑΝ, ΑΛΛ' ΟΤΙ ΟΙΔΑΤΕ ΑΥΤΗΝ» (Α. Ἰωάνν. Β'. 21) ὁ δὲ Ἱερὸς Θεοφύλακτος Βουλγαρίας ἐρμηνεύων τὸ ῥητὸν τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Παύλου «Οἱ μνημονεύετε ὅτι ἐτι ὦν πρὸς ὑμᾶς ταῦτα ἐλέγον ὑμῖν;» (Β. Θεσσαλ. β'. 5) οὕτω γράφει: «Ὅθ' λέγω ὑμῖν ἀδελφοὶ οὐδένα λόγον παράδοξον καὶ νέον, οὐχί, ἀλλὰ ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα σᾶς ἔλεγον καὶ ἄλλην φορὰν, σᾶς ἐνθυμίζω καὶ τώρα». Διὰ τοῦτο καὶ γὰρ ὁ ἐλάχιστος ἐν Μοναχοῖς γράφων ταῦτα, δὲν ἐπιθυμῶ νὰ διδάξω τινα ὡς ἀγνοοῦντα, μὴ γένοιτο! ἀλλ' ἀπλῶς νὰ ὑπενθυμίσω εἰς τοὺς ἀδελφούς μου ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα εἶναι εἰς ὅλους ἡμᾶς γνωστά, καὶ οὕτω ἀπὸ κοινοῦ δυνηθῶμεν, νὰ ὑποστηρίξωμεν τὸν ἀπειλούμενον σήμερον

(1) Κεφ. Θεολ. ρμθ'. Φιλοκαλ.

Μοναχισμόν καὶ Ὁρθοδοξίαν μας ἀπέναντι τοῦ ἐπικινδυνωδεστέρου, ἐξ ὧν ἀνεσάνησαν ἀρχήθεν, ἐχθροῦ τῆς ἀγιωτάτης ἡμῶν πίστεως. Ἐν τῷ μεταξὺ ὁμῶς, θέλω προσθέσει καὶ ὑποθέσεις τινὰς ἐτέρας φύσεως, τῶν ὁποίων (ὡς νομίζω) ἀπαραιτήτως τὴν γνώσιν πρέπει νὰ κατέχη πᾶς Ὁρθόδοξος Χριστιανὸς ἐπιθυμῶν τὴν ψυχικὴν του σωτηρίαν.

§ 2. Καθὼς ὁ σύμπας κόσμος γενικῶς, οὕτω καὶ πολλῶ πλὴν ὁ ἄνθρωπος δὲν προήχθησαν αὐτομάτως ἐκ τινῶν τυφλῶν περιστάσεων, καθὼς ἀλόγως ὑπελόγισαν καὶ ἐδογματίσαν οἱ Πυθαγόρειοι (1), καὶ οἱ σημερινοὶ ἄθεοι ὕλισται. Δὲν προήχθησαν ἐξ ἰδίων, Μὴ γένοιτο! ἀλλ' ὁ μὲν κόσμος ἐδημιουργήθη ὑπὸ τοῦ Θεοῦ διὰ μόνου τοῦ Παντοδυνάμου Λόγου αὐτοῦ, ὁ δὲ ἄνθρωπος — καὶ μόνον ὁ ἄνθρωπος — ἐπλάσθη κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν τοῦ Πλάστου αὐτοῦ. Καὶ οὕτως ὡς ἔχων λογικὴν νοεράν καὶ ἀθάνατον ψυχὴν καὶ πεποικισμένος μὲ τὸ φῶς τῆς διακρίσεως τῆς ἐλευθερίας καὶ αὐτεξουσιότητος, ἔλαβε παρὰ τοῦ Πλάστου του ταυτοχρόνως καὶ τὸν ἠθικὸν νόμον ὡς ὁδηγὸν καὶ πρὸς συμπλήρωσιν τῶν καθηκόντων του, ἦτοι τῆς εὐχαριστίας καὶ ἀγάπης ἧς χρεωστῆται πρὸς Αὐτόν (2). Καὶ κατὰ τὸν Θεῖον Ἰωάννην τὸν Δαμασκηνόν, ὁ ἄνθρωπος λογικὸς ὢν, ἠδύνατο νὰ διευθύνῃ τὴν φύσιν, παρὰ νὰ διευθύνεται ὑπ' αὐτῆς, ἀπολύτως δὲ ἦτο κύριος ἐπὶ τῶν ἐπιθυμιῶν του, καταστέλλων αὐτὰς κατὰ βούλησιν (3). Ἄλλ' οὐαί! παραβὰς καὶ καταπατήσας ὁ ἄνθρωπος τὴν θείαν ἐντολὴν «παρεσυνεδλήθη τοῖς κτήγεσι τοῖς ἀνοήτοις καὶ ὁμοιώθη αὐτοῖς» (Ψαλ. ΜΑ, 21) καὶ αἰχμαλωτισθεὶς ὑπὸ τοῦ πλανήσαντος καὶ ἐξώσαντος αὐτὸν τοῦ Πραδείσου πονηροῦ Σατανᾶ ἔλαβε παρ' αὐτοῦ ὡς πληρωμὴν τῆς ἁμαρτίας, τὸν θάνατον (Ρωμ. στ'. 23). Ὅμως ὁ Πανάγαθος Θεὸς δὲν ἠθέλησεν, ἵνα ἡ κακία τοῦ διάβολου καὶ ἡ ἁμαρτία τοῦ ἀνθρώπου ὑπερβῇ τὴν θείαν αὐτοῦ ἀγαθότητα, ἀλλ' ὠκονόμησεν οὕτως, ὥστε «ΩΣ ΔΙ' ΕΝΟΣ ΠΑΡΑΠΤΩΜΑΤΟΣ ΕΙΣ ΠΑΝΤΑΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ ΕΙΣ ΚΑΤΑΚΡΙΜΜΑ, ΟΥΤΩ ΚΑΙ ΔΙ' ΕΝΟΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΟΣ ΕΙΣ ΠΑΝΤΑΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ ΕΙΣ ΔΙΚΑΙΩ-

(1) Ὁ Πυθαγόρας ἦν φιλόσοφος καὶ μαθηματικὸς γεννηθεὶς ἐν Σάμῳ κατὰ τὸν βον αἰῶνα π.Χ. ἐγκατασταθεὶς ἐν Ἰταλίᾳ ὅπου ἴδρυσεν σχολήν, ἐνθα ἐδίδασκε τὴν μετεμψύχωσιν, ἦτοι τὴν μετάβασιν τῆς ψυχῆς ἀπὸ σώματος εἰς σῶμα, οὕτινος τὴν πεπλανημένην ἰδέαν καὶ μέθοδον ἠκολούθησεν καὶ ὁ Πλάτων (βον αἰῶνα π.Χ.) καὶ ἐκ τοῦ ὁποίου θανατηφόρου δηλητηρίου ἐποτίσθη καὶ ὁ ἀναθεματιζόμενος Ὁριγένης (ὄρα Συμῶν Θεσσαλονίκης Βιβλ. Α'. κεφ. 16). Τὸ Σατανικὸν δὲ τοῦτο καὶ ἄθεον δόγμα ἐγένετο ὕλη εἰς τὰ συγγράμματα τοῦ Μασσόνου, σοφιστοῦ καὶ Ἰγλιστοῦ Δαρβίνου Ἀγγλου (1809-1882), τοῦ ὁποίου τὸ ἀθεϊστικὸν σύστημα διδάσκουν καὶ οἱ σημερινοὶ ἄφρονες καὶ ἄθεοι Μαλλιαροὶ Καθηγηταὶ: Δελμοῦζος, Γλυνὸς καὶ Σιά.

(2) Ἐπιτομὴ τῶν Θεῶν Δογμάτων, Τομ. Β'. Κεφ. 6.

(3) Ἀγίου Ἰωάννου Δαμασκηνοῦ Βιβ. Β'. Κεφ. 24 «Περί Ὁρθ. Πίστεως».

ΣΙΝ ΖΩΗΣ» (Ρωμ. ε'. 18). *Ἡδόκησε δὲ καὶ ἀπέστειλεν ἐπὶ γῆς τὸν Μονογενῆ Ἀδίου Υἱόν, ὅστις σαρκωθείς ἐκ τῆς Ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ Ἀειπαρθένου Μαρίας, τῇ ἐνεργείᾳ καὶ δυνάμει τοῦ Παναγίου Πνεύματος, καὶ διὰ τοῦ Σταυρικοῦ Του Θανάτου ἐξαγοράσας καὶ ἐλευθέρωσας αἴτιον (τὸν ἄνθρωπον) ἐκ τῆς δουλείας τῆς ἁμαρτίας, «ΕΠΟΙΗΣΕΝ Αὐτὸν ΔΟΥΛΟΝ ΤΗΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ» (4) (Ρωμ. στ'. 18), καὶ διὰ τῆς ἐνδόξου Αὐτοῦ Ἀναστάσεως, τὸν μετήγαγεν εἰς τὴν Θεῖαν Αὐτοῦ Βασιλείαν, μετὰ πλείονος δόξης, παρ' ὅσην εἶχε ἐν Παραδείσῳ τὸ πρότερον (5). Καὶ διὰ τὴν ἐξακλόουθησιν τοῦ ἔργου τῆς σωτηρίας ἐπὶ τῆς γῆς, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἴδρυσεν τὴν Ἐκκλησίαν Αὐτοῦ, ἦτοι τὴν ὁμήγυριν τῶν πιστῶν, τῶν πιστευσάντων καὶ μελλόντων πιστεῦσαι, εἰς τὴν Θεῖαν Αὐτοῦ διδασκαλίαν, τὴν κηρυχθεῖσαν ὑπὸ τῶν Ἁγίων Αὐτοῦ Ἀποστόλων καὶ διαδόχων αὐτῶν Ἁγίων ἡμῶν Πατέρων, τῇ δυνάμει καὶ ἐνεργείᾳ τοῦ Παναγίου Πνεύματος, τὸ ὅποιον «ΟΛΟΝ ΣΥΓΚΡΟΤΕΙ ΤΟΝ ΘΕΣΜΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ» καὶ παραμένει ἐν αὐτῇ πρὸς ἁγιασμόν, ἀνακαίνισιν καὶ σωτηρίαν τῶν πιστῶν.*

Ἴδου λοιπὸν τὰ μέσα, ἅτινα ἐδόθησαν εἰς χεῖρας τοῦ ἀνθρώπου νὰ φθάσῃ εἰς ἐκεῖνον τὸν ὑψιστὸν προορισμὸν του, ἦτοι τὴν πνευματικὴν ἔνωσιν μετὰ τοῦ Θεοῦ καὶ Πλάστου του.

§ 3. Ἀκόμη καὶ κατὰ τὸν πρῶτον αἰῶνα τοῦ Χριστιανισμοῦ πολλοὶ ἐκ τῶν πιστῶν (6) κινήθεντες ἐπὶ τοῦ φλογεροῦ ζήλου, διὰ τὰ φθάσουν εἰς τὴν ἐντελλομένην ὑπὸ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Εὐαγγελικὴν τελειότητα: «ΓΙΝΕΣΘΕ ΤΕΛΕΙΟΙ, ΚΑΘΩΣ ΚΑΙ Ὁ ΠΑΤΗΡ ἩΜῶΝ Ὁ ΕΝ ΤΟΙΣ ΟὐΡΑΝΟΙΣ ΤΕΛΕΙΟΣ ΕΣΤΙ» (Ματθ. Ε'. 48) καὶ διὰ νὰ μιμηθοῦν τὰ Ἀποστολικὰ παραδείγματα τῆς παρθενικῆς ζωῆς κατὰ τὸ «ΘΕΛΩ ΠΑΝΤΑΣ ἈΝΘΡΩΠΟΥΣ ΕἶΝΑΙ ὩΣ ΚΑΙ ΕΜΑΥΤΟΝ» (Κοριν. Ζ'. 7) ἐκτινάσσοντες τὰ πλοῦτη αὐτῶν καὶ διανέμοντες αὐτὰ τοῖς πτωχοῖς, ἐσχόλαζον εἰς ἐγκράτειαν, καὶ ἐξ ὀλοκλήρου εἰς τὴν προσευχὴν καὶ μελέτην τῶν Θεῶν Γραφῶν, ἀποκαλούμενοι ἐκ τῆς πολιτείας τχύτης, ἦν μετήρχοντο, Ἀσκηταὶ (ἀγνισταὶ) (7). Τοῦς ἀνθρώπους τούτους, Κλήμης ὁ Ἀλεξανδρεὺς ὀνομάζει ἐκλεκτοὺς τῶν ἐκλεκτῶν (8), ὁ δὲ Ἅγιος Ἰγνάτιος ὁ Θεοφόρος ἐπαινεῖ τὴν ταπεινοφροσύνην καὶ τὰς λοιπὰς αὐτῶν ἀρετὰς (9)· καὶ ὁ Ἅγιος Ἰουστίνος ὁ φιλόσοφος καὶ μάρτυς, γράφει μετὰ μεγίστης

(4) Ἁγίου Μακαρίου Αἰγυπτίου, Λόγος 26, Κεφ. 1.

(5) «Ὁμολογία Ὁρθοδόξου Πίστεως» Πέτρου Μογίλα, Μέρ. Α'. Ἐρώτ. 25.

(6) Προλεγόμ. εἰς τὸ βιβλίον τοῦ Ἁγίου Ἠσαίου τοῦ Ἀναχωρητοῦ.

(7) Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία Εὐσεβίου, Βιβλ. β'. 17.

(8) Κλημ. Στρομ. «τις ὁ Σωζόμενος Πλούσιος» § 36. Πατρολ. τόμος 9.

(9) Ἐπιτολὴ πρὸς Ἅγιον Πολύκαρπον Σμύρνης, κεφάλαιον 5.

εὐλαβείας περὶ τῆς ὑπάρξεως τῶν τοιούτων ἀγωνιστῶν (10)· ὁ Ἀθηναγόρας, πλέκει πολλοὺς ἐγκωμιαστικοὺς στεφάνους, διὰ τὴν ὑπερφύσιν παρθενίαν αὐτῶν(11)· ὁ ἀείμνηστος Εἰσηγηταὶς ὁ Λευγδοῦνων (12), οἱ Ἅγιοι Διονύσιος Ἀλεξανδρείας(13) καὶ Ἐπιφάνιος ὁ Κύπρου(14) καὶ πλείστοι ἄλλοι ἀρχαῖοι συγγραφεῖς, μαρτυροῦν διὰ τοὺς τοιούτους ἀσκητὰς, ὅτι ἠγωνίζοντο εἰς τοὺς οἰκογενειακοὺς αὐτῶν οἴκους, καὶ ὅπου ἂν εὐρίσκοντο, ἐκ τούτων πλείστοι ἔλαβον καὶ τοῦ μαρτυρίου τὸν στέφανον, ἐν τῷ καιρῷ τῶν διωγμῶν (15).

Ὅμως, ὅταν ἀργότερον ἐβεβαιώθησαν διὰ τῆς δοκιμῆς, ὅτι εἶναι ἀδύνατον νὰ προκόψουν εἰς τὴν ἀγαθοεργίαν καὶ τὴν εἰς Θεὸν εὐαρέστησιν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ κόσμου καὶ τῶν οἰκογενειακῶν αὐτῶν οἴκων, ἰδίᾳ κατὰ τὴν περίοδον τῶν διωγμῶν, τότε ἐμάκρυναν φυγαδεύοντες εἰς τόπους ἐρήμους καὶ ἠτυχαστικοὺς (16) ἐνθα ἀφιερῶθησαν καθ' ὁλοκληρίαν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Θεοῦ. Τοὺς τοιοῦτους οἱ Ἅγιοι Πατέρες (17) ὠνόμασαν Ἀναχωρητὰς, Ἐρημίτας, Μοναχοὺς. Ἐν τέλει, πολλοὶ ἐξ αὐτῶν τῶν ἐρημιτῶν συναθροιζόμενοι ἐπὶ τὸ αὐτὸ εἰς μικροὺς κύκλους, καὶ μὲ ἐιδικάς διατάξεις, συνέταξαν τὸ Ἀσκητικὸν ἐπιτελεστικὸν σύστημα, ἐκ τοῦ ὁποῦ ἀργότερον ἔλαβε τὴν ὑπόστασιν ὁ Κοινοβιακὸς βίος.

Ἐπομένως ἐκ τῶν τριῶν τούτων πολιτειῶν τῆς Ἐρημικῆς, τῆς Ἀσκητικῆς καὶ τῆς Κοινοβιατικῆς ἀποτελεῖται τὸ Μοναχικὸν Τάγμα.

§ 4. Λοιπὸν καθὼς καὶ ἀνωτέρω εἶδομεν, οἱ Ἱεροὶ οὗτοι καὶ πλείστοι ἄλλοι συγγραφεῖς ἀναφέροντες περὶ Μοναχισμοῦ καὶ Μοναχικοῦ Τάγματος, γράφουν ῥητῶς, ὅτι ὑπῆρχε τοῦτο ἐν ταῖς ἡμέραις αὐτῶν, πόθεν δὲ ἔλαβε τὴν ἀρχὴν τὸ Ἅγιον τοῦτο καὶ Ἀγγελικὸν Πόλιτευμα, ἢ ποῖος πρῶτος ἐδίδαξεν αὐτὸ, ἀποδεικνύει σαφέστατα ὁ Ἱερὸς Συμεὼν Θεσσαλονίκης ἐν τῇ 60ῃ ἐρωτῆσει αὐτοῦ οὕτω λέγων:

Ἐρώτησις: «Ποῖος μᾶς παρέδωκε τὸ θεῖον καὶ Ἅγιον σχῆμα τῶν Μοναχῶν καὶ πῶς Ἀγγελικὸν λέγεται καὶ διατὶ μᾶς παρεδόθη. . . . ; »

Ἀπόκρισις: «Περὶ τοῦ Ἀγγελικοῦ καὶ Θεοῦ Μοναχικοῦ Σχήματος πρῶτος μὲν ὁ θεῖος συνέγραψε Διονύσιος, αὐτὸς δὲ

(10) Α'. Ἀπολογία Κεφ. 15.

(11) Ἐκθεσις ἀπολογιστ. κεφαλ. 32.

(12) Εὐσεβίου Ἐκκλησιαστ. Ἱστορία Βιβλίον Ε'. 24.

(13) Ἐν τῷ Α' αὐτοῦ Κανόνι.

(14) Ἐκθεσις τῶν Δογμάτων, § 22, Πατρολ. Τόμος 42, σελίς 828.

(15) Σύνοψις Ἁγ. Ἀθανασίου τοῦ Μεγάλου, Τόμος 2, Κεφάλαιον 10-11.

(16) Προλεγόμενα εἰς βιβλ. Ἁγίου Ἡσαίου. Ἐνθα ἀναφέρεται ὅτι πρῶτος ὁ Μέγας Ἀντώνιος μετέφερε τὸν Ἀσκητισμὸν ἐκ τῆς χώρας εἰς τὴν ἐρημον.

(17) Ἁγίου Ἀθανασίου τοῦ Μεγάλου Πατρολ. Τόμος 28, σελίς 856.

ὁ ἴδιος Σωτὴρ μᾶς παρέδωκεν καὶ τοῦτο οἱ Μαθηταὶ Του ἐφύλαξαν. Ὅχι καθὼς λέγουν τινὲς ὅτι ἀπὸ τῶν ὁσίων μόνον Παχωμίου τε καὶ Θηβαίου Παύλου καὶ Ἀντωνίου, αὐτὸ ἤρχισε καὶ ἐνομοθετήθη τὸ σχῆμα, ἀλλὰ ἀπὸ αὐτὸν τὸν Σωτῆρα, ὡς εἶπομεν, καὶ κατήντησεν εἰς τοὺς Ἀποστόλους· ἐπειδὴ καὶ ἐκεῖνοι μοναδικῶς ἐζοῦσαν ἐν ἀγνεῖα. ἐν νηστεῖαις καὶ γυμνότητι, ἐν ἀκτημοσύνη καὶ προσευχαῖς, ἠϋξήθη δὲ εἰς τοὺς διαδόχους του, καὶ εἰς τοὺς Ὀσίους Πατέρας ἐξέλαμψεν. Ὅτι δὲ καὶ Ἱερωμένοι καὶ ἰδιῶται τινὲς μετήρχοντο τοῦτο ἐν τῷ καιρῷ τῶν Ἀποστόλων, γίνεται δῆλον ἀπὸ τὸν Μοναχὸν Δημόφιλον, τὸν ὁποῖον ὁ Διονύσιος θεραπευτὴν, ἦτοι Μοναχὸν καὶ Θεὸν θεραπεύοντα καὶ Θεοῦ θεράποντα ὀνομάζει, καὶ ἐκθέτει ἐφεξῆς τὸ Μυστήριον τῆς Μοναχικῆς τελειώσεως, αὐτὸς ὁ Διονύσιος, καὶ ὅτι τὸ σχῆμα τοῦτο, ἐπέχει εὐθὺς τὴν πρώτην τάξιν, ὕστερον ἀπὸ τοὺς Ἱερωμένους.

Προετύπωσαν δὲ τοῦτο τὸ σχῆμα καὶ οἱ Προφῆται, καθὼς προετύπωσαν καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Σωτῆρος, τὸν Σταυρὸν δηλαδή, τὰ Πάθη, τὴν Ἀνάστασιν, τὴν Ἀνάληψιν, καὶ τὴν ἄσπορον Γέννησιν, τὸ θειότατον Βάπτισμα, καὶ τὴν ἱερὰν πολιτείαν, ὡς εἴρηται, καὶ σχεδὸν ὅλα τὰ προετύπωσαν. καὶ οὐκ ὀλίγοι, ἀλλὰ πλείστοι ἀπὸ τοὺς Δικαίους καὶ Προφῆτας μάλιστα δὲ ὁ Ἡλιοῦ ἀναχωρῶν, καὶ παρθενεύσας ὑπὲρ τὸν Νόμον, καὶ Ἐλισσαῖος ὁμοίως ὁ ὑποτακτικὸς του, κατοικῶντας τὸ ὄρος καὶ Ἰωάννης ὁ Βαπτιστὴς ἐν τοῖς ὕστερον χρόνοις ζῶντας καθαρὸς, καὶ γυμνὸς καὶ ἄτροφος, καὶ εἰς τὰς ἐρήμους διάγοντας καὶ κηρύττοντας μετάνοιαν. Τὸ ἔφερε δὲ εἰς τὴν ἐντέλειαν, καὶ τὸ παρέδωκεν εἰς ἡμᾶς ὁ Σωτὴρ μᾶς, ὡς εἶπομεν, διὰ τὸν ὁποῖον καὶ ὅλα ἐπροτυπώθησαν, ὁ Σωτὴρ μᾶς, ἢ καθ' αὐτὸ ἀλήθεια, ὁ γεννηθεὶς ἐκ παρθένου ἀγνῆς, καὶ πτωχεύοντας, καὶ πεζοπορῶντας καὶ μὴ ἔχοντας ποῦ τὴν κεφαλὴν κλίνει, καὶ εὐτελῶς διάγοντας, ΚΑΙ ΥΠΟΤΑΣΣΟΜΕΝΟΣ ΜΕΧΡΙ ΘΑΝΑΤΟΥ Εἰς ΤΟΝ ΠΑΤΕΡΑ (Φιλιππισ. β'. 8) καὶ διωκόμενος, καὶ θλιβόμενος, καὶ πάσχοντας καὶ θανατούμενος, καὶ ὅλα ὑποφέροντας πρῶως, καὶ ἀναχωρῶντας πολλάκις καὶ κατ' ἰδίαν προσευχόμενος, τὰ τῆς ἡσυχίας μετὰ τοῦτο εἰκονίζοντας, καθ' ὅτι εἰς τὸ ὄρος τὰ τελειότερα ἐδίδαξε,

καὶ τὴν δόξαν τῆς Θεότητός του ἐφανερώσεν τὴν ὁμοίαν καὶ παντοτε φανερώνει εἰς ὅσους καθαρὸι εἶναι δι' αὐτὸν, καὶ τὸν ποιοῦσιν ὁλοψύχως, καὶ μάλιστα εἰς ὅσους τὸν ζητοῦσι διὰ βίου μοναδικοῦ, καὶ ἡσύχου, ὑπέδειξε δὲ καὶ κοινοῦ βίου τάξιν, διὰ μέσου τῶν μαθητῶν του· ἐνομοθέτησε πατέρας, ἀδελφοὺς καὶ γυναῖκας καὶ τέκνα καὶ συγγενεῖς καὶ ἀγροὺς καὶ ὅλα τὰ τοῦ κόσμου, νὰ ἀφήσωσιν, ὅσοι θέλουσι νὰ σηκώσουν τὸν Σταυρὸν του, καὶ νὰ ἀκολουθήσουν ὀπίσω του, καὶ μαθητὰς ἀξίους αὐτοῦ εἶπε μόνον ἐκείνους, ὅσοι αὐτὸν μόνον ἀγαπῶσι περισσότερον ἀπὸ ὅλον τὸν κόσμον.

Λοιπὸν τὸ Σχῆμα τοῦτο τὸ ἅγιον εἶναι καὶ Προφητικὸν, καὶ Ἀποστολικὸν καὶ ἐξαιρετικῶς Ἀγγελικόν, ὡς ν ὅπου μιμεῖται τῶν Ἀγγέλων τὴν Παρθενίαν, τὴν ὑποταγὴν, τὴν ὑμνολογίαν, τὴν ἀκτημοσύνην, τὴν ἄγρυπνον προσευχὴν καὶ δοξολογίαν, καὶ τὴν λειτουργίαν τὴν ἀκάματον. Σεχωριστὰ δὲ ἴδιον τοῦ Σωτήρος ἡμῶν εἶναι τὸ πολιτεῦμα αὐτὸ, καὶ τὸ σχῆμα, αὐτὸ ἐπανορθώνοντας τὴν φύσιν μας καὶ ἐπιστρέφωντάς τιν εἰς τὸ ἀρχαῖον καὶ πρῶτον κίλλος, καὶ θέλοντας νὰ θεοποιήσῃ καὶ ἡμᾶς, δι' τοῦτο ἠνώσῃ μὲ ἡμᾶς, καὶ ἄνθρωπος ἔγενεν ὡς καὶ ἡμεῖς, καὶ ἀναιρῶντας τὴν παροῦσαν τοῦ κόσμου φθαρτὴν ζωὴν, ἣ ὁποία ἔλαβε διὰ τῆς παραβάσεως καὶ ῥοῆς τὴν σύστασιν, μᾶς ὑπέδειξεν ἀντ' ἐκείνης αὐτὴν τὴν ἐπουράνιον ζωὴν, καὶ πολιτείαν. Λοιπὸν δὲν εἶναι πλέον ἐπίγειος καὶ τοῦ κόσμου τούτου ὁ Μοναχὸς ἀλλ' ὑπερκόσμιος καὶ οὐράνιος καὶ ἔχει μετὰ τοῦ Παύλου ΑΛΗΘΩΣ ΤΟ ΠΟΛΙΤΕΥΜΑ ΕΝ ΤΟΙΣ ΟΥΡΑΝΟΙΣ ΚΑΙ ΤΟΥΤΟ ΕΠΙΑΓΓΕΛΕΤΑΙ» (Φιλιππησ. γ'. 20.)

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω συμπεραίνεται ὅτι Μοναχὸς σημαίνει ἐν ἑν μὴ ἀνήκον εἰς τὸν κόσμον τοῦτον, ἀλλ' ὑπάρχον νεκρὸν δι' αὐτὸν ὡς ἀποφαίνεται ὁ Μέγας Ἀπόστολος Παῦλος γράφων πρὸς Γαλάτας «ΕΜΟΙ ΚΟΣΜΟΣ ΕΣΤΑΥΡΩΤΑΙ, ΚΑΓΩ Τῷ ΚΟΣΜῳ» (Γαλ. ΣΤ'. 14). Καὶ οὕτως ἐχόντων τῶν πραγμάτων, ἃς ἐξετάσωμεν, μὲ τοὺς τοιοῦτους κινουμένους νεκροὺς, καὶ πολιτευομένους ἐν οὐρανοῖς, τὸ κατωτέρω κεφάλαιον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

*Ὁ Ρόλος, ὃν ἐκλήθη νὰ παύσῃ ὁ Μοναχισμὸς
εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ.*

« Ὁ ἄγαμος μεριμνᾷ τὰ τοῦ Κυρίου
πῶς ἀρέσει τῷ Κυρίῳ. » (1'. Κορινθ. Ζ 32.)

§ 1. Ὁ Σκοπὸς ταύτης τῆς Ἀγγελικῆς διαγωγῆς ἦτο, τοῦ Μοναχισμοῦ, ὑπὸ ἀνθρώπων ἐπιγείων ἐκτελουμένης, καίτοι εἰς πλείστοις εἶναι γνωστὸς, ἐνδεχομένως ὅμως εἰς μερικὸς κατὰ βάθος νὰ εἶναι ἄγνωστος. Καὶ διὰ νὰ κατανοηθῇ γενικῶς ὁ Σκοπὸς τοῦ Μοναχισμοῦ, ἀνεφέραμεν ἀνωτέρω συνοπτικῶς τὴν ἱστορικὴν ἀρχὴν του. Ἀφοῦ δὲ ἀπαξ ταῦτα ἐγνωρίσαμεν, εἰς τὰς ἐπομένους σελίδας θὰ προσπαθήσωμεν νὰ ἀποδείξωμεν ἐπίσης συνοπτικῶς τὸ ἔνδοξον παρελθόν του καθ' ὅσον λεπτομερέστερον ἔχομεν ἐκθέσει εἰς ἄλλα ἡμῶν συγγράμματα περὶ τούτου.

§ 2. Εἰς τοὺς ἀρχαίους Ρωμαίους εἰδωλολάτρας ὁ γάμος ἦτο ὑποχρεωτικὸς διὰ τὴν κοινὴν ὠφέλειαν. Διὰ τοῦτο ἐθεσπίσθησαν εἰδικοὶ νόμοι (1) παιδεύοντες σκληρῶς τοὺς ἀγάμους (2), οἵτινες κατηργήθησαν ὑπὸ τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου (3) συμφώνως τῇ Χριστιανικῇ διδασκαλίᾳ, καθ' ἣν ἡ τάξις τῶν ἀζύγων (παρθένων) ὄχι μόνον ἐπιτρέπεται ἀλλὰ καὶ συνιστᾶται, ὡς ἡ πλέον καλυτέρα ὁδὸς πρὸς τὴν ἠθικὴν τελειότητα, ἐν συγκρίσει πρὸς τὸν ἐγγαμον βίον· καίτοι κατὰ τὸν λόγον τοῦ Κυρίου «ΟΥ ΠΑΝΤΕΣ ΧΩΡΟΥΣΙ ΤΟΝ ΛΟΓΟΝ ΤΟΥΤΟΝ, (τῆς παρθενίας), ΑΛΛ' ΟΙΣ ΔΕΔΟΤΑΙ.» (Ματθ. ΙΘ' 11).

Λοιπὸν οἱ ἀποκτήσαντες ἐξ οἰκείας προαιρέσεως τὸ τοιοῦτον μέγα χάρισμα τῆς Παρθενίας εἰς τὴν Ὁρθόδοξον τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν ὀνομάζονται Μοναχοί, οἵτινες ἐπειδὴ ὑπάρχουν ἐν αὐτῇ καὶ διάγουν ζωὴν ἀπομεμονωμένην ἀγωνιζόμενοι κατὰ Θεὸν εἶναι (μὲ τὴν βοήθειαν Αὐτοῦ) ἡ δόξα Αὐτῆς καὶ τὸ πολυθρήνητον τραῦμα τοῦ Διαβόλου (4).

(1) De antiquis collectionibus canonum, ἐπὶ Petru, Ieronim Ballerium (sec. XVIII.)

(2) Συγχαρητήρια εἰς τοὺς διμερινοὺς φορολόγους τῶν ἀγάμων, οἵτινες ἀντὶ νὰ καταπολεμήσωσι τὴν ἀνηθικότητα, τὴν ἀκολασίαν καὶ τὸν ἐκφυλισμὸν συντελοῦν μᾶλλον εἰς τὴν αὐξήσιν αὐτῶν διὰ τοῦ τρόπου τῆς αἰσχρῆς φορολογίας.

(3) Ἐκκλησιαστικὸν Δίκαιον = ὑπὸ J. S. Berdnicov, σελίς 91.

(4) Λόγ. Ἐγκωμ. εἰς τοὺς τρεῖς Ἱεράρχας : Ἐπισκόπ. Γερασίμου Σαφρασίμ.

Ὁ Σκοπὸς τῶν ἀληθινῶν Μοναχῶν ἦτο, ὅπως πάντοτε βιάζοντο ἑαυτοὺς καὶ ἐπιτύχουν εἰς τὴν ψυχὴν των τὸ ἰδεῶδες τῆς ἀγιότητος. Διὰ τοῦτο πάντοτε ἀπέβλεπον εἰς μιαν ὥρασαν ἠθικὴν ἀνωτέρας τελειότητος καὶ ἐβιάζοντο ἀδιαλείπτως *ἵνα ἐξομοιωθοῦν κατὰ τὸ δυνατόν πρὸς τὸ ὑπέριστατον ἀγαθόν*, τοῦτέστι τὸν Θεόν.

Ἴδού λοιπὸν τί τοῦς ἔκαμεν ἐνδόξους καὶ θαυμαστοὺς καὶ παρὰ πάντων ποθητοὺς, διὰ τοὺς ἀπαστράπτοντας καρποὺς τῆς Εὐαγγελικῆς ἀληθείας καὶ διὰ τὴν ἐπὶ γῆς Ἀγγελικὴν των πολιτείαν, ἐκ τῆς ὁποίας παρακινούμενος ὁ Μέγας Βασιλεῖος ἔγραφεν :

« Ἐγὼ πολὺν χρόνον προσαναλώσας τῇ ματαιότητι. . . . προσδιατρέβων τῇ ἀναλήψει τῶν μαθημάτων τῆς παρὰ Θεοῦ μωρανθείσης σοφίας τῶν ἀρχόντων τοῦ αἰῶνος τούτου, τῶν καταργουμένων. . . . ποτὲ ὡς περ ἐξ ὕπνου βαθέος διαναστάς ἀπέβλεψα πρὸς τὸ θαυμαστὸν φῶς τῆς ἀληθείας τοῦ Εὐαγγελίου καὶ πολλὰ τὴν ἐλεεινὴν μου ζωὴν ἀποκλαύσας, ἠύχόμην δοθῆναι μοι χειραγωγὸν πρὸς τὴν εἰσαγωγὴν δογμάτων τῆς εὐσεβείας. . . . καὶ τοίνυν ἀναγνοὺς τὸ ! ὑαγγέλιον, καὶ θεασάμενος ἐκεῖ μεγίστην ἀφορμὴν εἰς τελείωσιν. . . . ἠύχόμην εὐρεῖν τινα τῶν ἀδελφῶν ταύτην ἐλόμενον τὴν ὁδὸν τοῦ βίου, ὥστε αὐτῷ συνδιαπεραιωθῆναι τὸν βραχὺν τοῦτον τοῦ βίου κλύδωνα καὶ δὴ πολλοὺς μὲν εὖρον κατὰ τὴν Ἀλεξάνδρειαν πολλοὺς δὲ κατὰ τὴν λοιπὴν Αἴγυπτον, καὶ ἐπὶ τῆς Παλαιστίνης ἐτέρους, καὶ τῆς κοίλης Συρίας καὶ Μεσοποταμίας. . . . οἵτινες ἔργῳ ἐδείκνυσαν τί τὸ παροικεῖν τοῖς ᾧ δε καὶ τί τὸ πολίτευμα ἔχειν ἐν Οὐρανῷ. . . . καὶ ὅτι ἔργῳ δεικνύουσι τὴν νέκρωσιν τοῦ Ἰησοῦ ἐν τῷ σώματι περιφέροντες ἠύχόμην καὶ αὐτὸς, καθ' ὅσον ἐμοὶ ἐφικτὸν, ζηλωτῆς εἶναι τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων (5) ».

Οὕτως ἐξετάζοντες τὸ παρελθὸν τῆς Ἀγίας τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας θέλομεν εὖρη, ὅτι ὁ Μοναχισμὸς ὄχι μόνον ἦτο ὁ πλῆθον ἐκλεκτὸς στρατὸς εἰς τὸν πόλεμον διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν ἀνθρώπων, ἀλλ' ἀποτελεῶν καὶ τὸν δυνατώτερον μοχλὸν τῆς Ἀγίας Ἐκκλησίας ἐγένετο τὸ ἀπαραίτητον ὄργανον τῆς. Διότι ποῖος ἄλλος ὡς οἱ ἡγιασμένοι οὗτοι Μοναχοὶ — οἱ ἀληθῶς ἀκόλουθοι τῆς Εὐαγγελικῆς διδασκαλίας καὶ τοῦ Ἀποστολικοῦ κηρύγματος — ἐκοπίασε τόσον διὰ τὴν ἐκρίζωσιν τῆς Εἰδωλολατρίας καὶ διασκορπισμὸν τῶν Σατανικῶν αἰρέσεων, καὶ τῶν ἐκάστοτε ἀναφαινομένων ἐκκλησιαστικῶν καινοτομιῶν ;

(5) Ἐπιστολὴ 223, πρὸς Εὐστάθιον Σεβαστηνόν.

Ἀληθῶς οἱ οὐράνιοι οὗτοι ἄνθρωποι καὶ ἐπίγειοι Ἄγγελοι, αἱ σάλπιγγες τῆς ἀληθείας, οἱ πάνσοφοι ῥήτορες, αἱ ἀληθεῖς βρονταὶ τῆς ἀκτίστου Θεότητος ἐξερίζωσαν καὶ διεσκόρπισαν τοὺς περιφρονητὰς τῆς Ὁρθοδοξίας, καὶ μὲ τὴν σφενδόνην τῶν λόγων τῶν, μακρὰν τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ ἐδίωξαν τοὺς λύκους καὶ πᾶσαν τὴν κατὰ κόσμον σοφίαν, ἣτις ἐξηγέρθη κατὰ τῆς γνώσεως τοῦ Θεοῦ, εἰς τέλος κατέβαλον.

Ἡ ἱστορία μαρτυρεῖ, ὅτι δλόκληροι Ἱεραὶ Μοναὶ μεθ' ὧν τῶν Μοναχῶν αὐτῶν, ἐθυσιάσθησαν εἰς τοὺς τρομεροὺς ἐκείνους καιροὺς τῆς εἰδωλολατρίας καὶ τῶν αἰρέσεων.

Εἶναι πανθομολογούμενον, ὅτι ἂν ὁ Χριστιανισμὸς ἐνίκησε διὰ τοῦ ποταμῆδόν ἐκχυθέντος αἵματος τῶν Ἁγίων Μαρτύρων, τοιουτοτρόπως ἀναμφισβήτητον εἶναι, ὅτι αὐτὸς ἀνήλθεν εἰς τὸ ὕψος τῆς ἰδεώδους Θρησκείας τῆς Ἀνθρωπότητος μόνον καὶ μόνον διὰ τοῦ Μοναχισμοῦ. Καὶ ναὶ μὲν διελαμψαν ἐν τῇ Ἁγίᾳ ἡμῶν Ὁρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ Ἱεράρχαι ἐπίσημοι καὶ ἅγιοι καὶ ἐκ τοῦ ἐγγάμου Κλήρου—πρὸ τῆς ΣΓ'. Οἴκουμενικῆς Συνόδου τῆς κωλυσάσης ῥητῶς τὸν γάμον τῶν Ἀρχιερέων· ἀλλ' ὁμως οὐδέποτε οὗτοι ἠδυνήθησαν· νὰ ἀναβῶσιν εἰς τὸ ὕψος ἐκεῖνο, εἰς ὃ ἀνήλθον, οἱ ἐκ τοῦ ἀγάμου Κλήρου προερχόμενοι, οἱοὶ ἦσαν Βασίλειος ὁ Μέγας, Γρηγόριος ὁ Θεολόγος, Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, Ἀθανάσιος Κύριλλος, καὶ οἱ λοιποὶ, τούτων παραπλήσιοι, οἵτινες τόσον ἀνδρείως ἐπολέμησαν διὰ τὸν θρίαμβον τῆς ἀληθοῦς ἡμῶν πίστεως καὶ ἀνύψωσιν τῆς Ὁρθοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, ὥστε Αὕτη νὰ τολμᾷ νὰ κραυγάζῃ, ὅτι ἐὰν ἴδεν ὑπῆρχον οὗτοι, ἔπρεπε νὰ γεννηθῇ ἀκόμη μιαν φορὰν ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός.

Καὶ ἂν ὁ Μοναχισμὸς ἐπαιξεν ἓνα σπουδαῖον καὶ ἐξαιρετικὸν ῥόλον γενικῶς ἐν τῇ Ἁγίᾳ Ὁρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ ἀψηφίσας τὴν ἀντιχριστιανικὴν ὀργὴν τῶν παρελθόντων αἰώνων, καὶ διατηρήσας ἐν τοῖς κόλποις αὐτοῦ ἀγνὸν τὸν θεῖον σπόρον τῆς ἀμωμήτου ἡμῶν πίστεως καὶ τὸ ἀρχαῖον μεγαλεῖον τῆς Θείας λατρίας καὶ τάξεως καὶ τοῦ ὄλου τῆς Ἁγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας καθεστῶτος

Ὅμως ἰδιαιτέρως ἐνταῦθα ἐν τῷ Ἁγιωνύμῳ τούτῳ Ὁρεὶ ἀπέδειξε ποικιλοτρόπως τὴν θαυμασίαν δράσιν αὐτοῦ.

Διότι ποῖος ἀνήγειρε τὰς μεγαλοπρεπεῖς καὶ περιφήμους Ἱεράς ταύτας Μονὰς; τὰ θαυμαστὰ ταῦτα κτίρια τῆς ὠραιότητος καὶ τοῦ μεγαλείου τῆς Ἀρχιτεκτονικῆς, εἰς τὰ ὁποῖα διαφυλάττονται—ὡς ἐν ἄλλῃ Κιβωτῷ—ἐκεῖνα τὰ σπουδαῖα συγγράμματα καὶ ἰδιόχειρα τῶν Ἁγίων ἐκείνων ἔργα—καὶ μάλιστα τῶν Ἑλλήνων—καὶ τὰ ἀνεκτίμητα κειμήλια τῆς Βυζαντινῆς δόξης; (6) ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἡ ἀθάνατος Ἑλληνικὴ γλῶσσα;

(6) Προλεγόμενα τῆς δευτέρας ἐκδόσεως τῆς Φιλοκαλίας.

Ἔλα ταῦτα τὰ αἰώνια μνημεῖα δὲν παρήχθησαν καὶ διαφυλάττονται εἰσέτι ὑπὸ τοῦ Ὁρθοδόξου Μοναχισμοῦ; (7).

Παραλείποντες — διὰ συντομίαν — ἄλλην τὴν θαυμασίαν καὶ κοινωφελὴ δράσιν τοῦ Μοναχισμοῦ, τὴν ἧποῖαν οὗτος κατέβαλε διὰ τὴν πραγματοποίησιν τοῦ ἀγαθοῦ εἰς τὸν Χριστιανισμόν, προσηλωμένος ἔξ ὀλοκλήρου «ΠΩΣ ΑΡΕΣΕΙ ΤΩ ΚΥΡΙΩ» ἄς εἰσέλθωμεν τώρα εἰς τὸ ἐπόμενον Κεφάλαιον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ

Ποῖον τὸ ἔργον τοῦ Μοναχισμοῦ, δι' ὃ ἐγένετο ἡ δόξα τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ καὶ τὸ πολυθρόνητον τραῦμα τοῦ Διαβόλου.

«Χωρὶς ἐμοῦ οὐ δύνασθε ποιεῖν οὐδέν»
(Ἰωάννου ΙΕ΄5.)

§ 1. «Καθὼς ἐκεῖνος, ὅστις δὲν εἶδεν ἰδίους ὄμμασι τὸν ἥλιον», ὡς γράφει ὁ Ἅγιος Ἰσαὰκ ὁ Σύρος (1), «δὲν δύναται νὰ διηγηθῆ εἰς ἄλλον τινὰ τὰ περὶ τοῦ φωτὸς αὐτοῦ, ἐκ μόνης τῆς ἀκοῆς, οὕτω καὶ ὅστις δὲν ἐγεύθη εἰς τὴν ψυχὴν αὐτοῦ τὴν γλυκύτητα τῶν πνευματικῶν ἔργων, ἀδυνατεῖ νὰ παραστήσῃ ταύτην εἰς ἄλλους προφορικῶς. Καὶ ἐνῶ πολλοὶ μὲν ἄνθρωποι ἐξετέλεσαν θαυμάσια μεγάλα καὶ ἀνέστησαν νεκροῦς, καὶ ἐκοπίασαν, ἵνα ἐπιστρέψωσι πεπλανημένους, καὶ ἐποίησαν τέρατα καὶ σημεῖα, καὶ ὠδήγησαν πολλοὺς εἰς θεογνωσίαν, ἐν τούτοις μετὰ ταῦτα οὗτοι, οἱ ὅποιοι ἐφώτισαν τοὺς ἄλλους, ἐξέπεσαν εἰς ἀκάθαρτα καὶ μιὰρὰ πάθη, καὶ ἐθανάτωσαν ἑαυτοὺς ψυχικῶς καὶ ἐγένοντο σκάνδαλον εἰς πολλοὺς, ἐπειδὴ ἐγένοντο γνωστοὶ αἱ κακαὶ αὐτῶν πρά-

(7) Ὁρα τὸ Βιβλίον «Αἱ περιπέτειαι τῶν ἐν Ἱερουσαλήμ Προσκυνημάτων» Γαβριὴλ Καρπατάκη, ἐνθα ἀναφέρονται πλεῖστοι λεπτομέρειαί περὶ τῆς δράσεως τοῦ Μοναχισμοῦ.

(1) Λόγος ΚΓ'. Ἁγίου Ἰσαὰκ Σύρου «Περὶ ἀγάπης Θεοῦ καὶ ἀπαρνήσεως κόσμου καὶ τῆς εἰς αὐτὸν τὸν Θεὸν ἀναπαύσεως», σελὶς 110.

Ξεις. Καὶ τοῦτο, διότι εὐρισκόμενοι εἰσέτι εἰς ψυχικὴν ἀσθένειαν δὲν ἐφρόντισαν περὶ τῆς ὑγείας τῆς ἑαυτῶν ψυχῆς, ἀλλ' εἰσῆλθον εἰς τὴν θάλασσαν τούτου τοῦ κόσμου, ἵνα ἰατρεύσουν τὰς ψυχὰς τῶν ἄλλων, ἐνῶ οἱ ἴδιοι ὑπῆρχον ἄρρωστοι, καὶ ἀπώλεσαν τὰς ψυχὰς αὐτῶν μακρὰν τῆς ἐλπίδος τοῦ Θεοῦ».

Ὅμοίως καὶ ὁ Ἅγιος Μακάριος γράφει περὶ τῆς πτώσεως τῶν τοιούτων ἀθλίων: «Εἶδον ἀνθρώπους οἵτινες ἔρθασαν εἰς ὅλα τὰ χαρίσματα καὶ ἔγειναν μέτοχοι τοῦ Πνεύματος καὶ οὗτοι διὰ τὸ μὴ ἔχειν τὴν τελείαν ἀγάπην ἔπεσον.»⁽²⁾

Ὅθεν πολὺ φοβοῦμαι μήπως καὶ γὰρ ὁ ταλαίπωρος εἰμι ἐξ ἐκείνων τῶν ἀτυχῶν. Ὅμως, ἐπειδὴ σήμερον οἱ νεωτερίζοντες ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς ἀναδιοργανώσεως τοῦ Μοναχισμοῦ, ἐπιδιώκουν τὴν ἐξόντωσιν αὐτοῦ, διὰ τοῦτο ἐτόλμησα — μετὰ μεγάλου ὄρους φόβου καὶ συστολῆς — νὰ ἐρευνήσω τὰ συγγράμματα τῶν Ἁγίων Πατέρων καὶ ἐκεῖθεν ἀντλῶν νὰ παρουσιάσω, ὅποια ἦτο, καὶ πρέπει νὰ εἶναι, ἐκείνη ἡ *μυστικὴ προᾶξις τῶν Μοναχῶν*, διὰ τῆς ὁποίας κατέφλεξαν τὴν καρδίαν τοῦ ἑωσφόρου⁽³⁾.

§ 2. Ἐξ ὅλων τῶν μέχρι τοῦδε ἐκτεθέντων δυνάμεθα νὰ συμπεραίνωμεν, ὅτι *κατὰ θεωρίαν* ὁ Μοναχισμὸς εἶναι εἰς ἰδιαιτέρος τρόπος ζωῆς ἐκλεγόμενος ὑπὸ τινῶν καθ' ὀλοκληρίαν ἐλευθέρων συμφώνως μὲ τὰς πεποιθήσεις τοῦ πνεύματος αὐτῶν, καὶ συνίσταται εἰς τὴν ἀπομάκρυνσιν ἐκ τοῦ κόσμου καὶ τῶν φροντίδων αὐτοῦ, καὶ παντὸς φθαρτοῦ καὶ προσκαιροῦ πράγματος· εἰς τὴν ἀπομάκρυνσιν τῶν διαφορῶν ὀρέξεων, καὶ εἰς τὴν ἀφιέρωσιν τῆς ζωῆς εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς.

Τὸ ἐσωτερικὸν ὄμως θεμέλιον τοῦ Μοναχισμοῦ *βασίζεται ἐπὶ τῆς προδιαθέσεως τῆς ψυχῆς*, ἣτις ὑποχρεώνει τοὺς Μοναχοὺς, ἵνα — ἐκτὸς τῶν ἀσχολιῶν περὶ ὑποθέσεων τῆς πίστεως καὶ ἄλλων — συγκεντρῶνῶσιν ὅλας τὰς ψυχικὰς τῶν δυνάμεις ἐπὶ τοῦ ἔργου ἐκείνου, περὶ τοῦ ὁποίου ὁ Σωτὴρ ἡμῶν μᾶς ἔκαμε προσεκτικὸς λέγων «ΕΝΟΣ ΔΕ ΕΣΤΙ ΧΡΕΙΑ» (Λουκ. Γ'. 42).

Διὰ τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ ἔργου τούτου ὁ Ἅγιος Βασίλειος ὁ Μέγας περιφρονῶν τὰ πάντα ἔλαβε τὴν πρὸς τὴν Ἔρημον ἀγούσαν καὶ περιήρχετο ἐπὶ τσαῦτα ἔτη τὰ σπήλαια καὶ τὰς ὁπὰς τῆς γῆς, διὰ νὰ συναντήσῃ ἐκείνους τοὺς ἁγίους ἀνδρας, οἵτινες ἠδύναντο νὰ ἀποκαλύψουν εἰς αὐτὸν τὸ ποθοῦμενον τοῦτο ἔργον.

(2) Ἁγίου Μακαρίου Λόγος ΚΖ' ἀποκρ. 14.

(3) Προφητεία τοῦ ἁγίου Μωϋσέως τοῦ Αἰθίοπος «περὶ τῶν Μοναχῶν τοῦ ἑσχατοῦ αἰῶνος» Παλ. λειμωνάριον.

Διὰ τὴν ἐκμάθησιν τοῦ ἀλφαβήτου τούτου τοῦ ἔργου μετέβη εἰς τὸν ἀγροῖκον ἐκεῖνον Αἰγύπτιον Ἀββᾶν, ποῖος; ὁ θαυμασῖος ἐκεῖνος ἀνὴρ, ὁ μέγας φιλόσοφος, καὶ τῶν Βασιλέων Καθηγητῆς καὶ μετὰ τοῦ Θεοῦ συνομιλῶν **Μέγας Ἀρσένιος** (4).

Περὶ τοῦ ἔργου τούτου ἐρωτῶν μετὰ πολλῶν δακρύων ὁ Ἀββᾶς Ποιμὴν τὸν Μέγαν Μακάριον τὸν Αἰγύπτιον ἤκουσε παρ' αὐτοῦ «ΤΟ ΕΡΓΟΝ Ο ΖΗΤΕΙΣ ΣΠΑΝΙΟΝ ΕΣΤΙΝ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΜΟΝΑΧΟΥΣ» (5).

Διὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ ἔργου τούτου ὁ Ἅγιος Συμεὼν ὁ νέος Θεολόγος μᾶς προτρέπει, ἵνα εὐρωμεν ὁδηγὸν ἀπλανῆ, (6) ὁμοίως καὶ ὁ Ἅγιος Νικηφόρος ὁ ἀναχωρητῆς, (7) ὁ Ἅγιος Κάλλιστος ὁ Ξανθόπουλος, (8) καὶ πλεῖστοι ἄλλοι μᾶς συμβουλεύουν ὀριστικῶς καὶ μᾶς ἐπιβάλλουν, ἵνα, μετὰ πολλῶν πόνων ἀναζητήσαντες, εὐρωμεν τὸν ἀπλανῆ ὁδηγόν, ὅστις νὰ μᾶς παραδώσῃ τὴν ἐργασίαν ἐκείνης τῆς πράξεως, ἐὰν θέλωμεν νὰ εἴμεθα πράγματι ἀληθινοὶ Μοναχοί.

Καὶ πῶς ὀνομάζεται τὸ θαυμαστὸν τοῦτο Ἔργον;

§ 3. Ὁλος ὁ χορὸς τῶν θείων Πατέρων καὶ μάλιστα τῶν καλούμενων νηπτικῶν (9) συμφώνως βεβαιοῦν, ὅτι **μαζὲν με τὰς ἄλλας ὑποχρεώσεις τοῦ Μοναχοῦ ἰδιαίτερον αὐτοῦ ἔργον εἶναι ἡ Ἱερὰ προσευχή, νοερῶς διὰ τοῦ νοῦς ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ μυστικῶς τελουμένη ἢ τῆι ἀδιαλείπτως νὰ προσεύχεται, κατὰ τὸν Ἀπόστολον (Α. Θεσσαλ. Ε'. 17) λέγων τὸ «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ Υἱὲ τοῦ Θεοῦ ἐλέησόν με»** (10) διὰ τῆς ἧποίας Προσευχῆς πᾶς πιστὸς ἐνώνεται μετὰ

(4) Πατερικόν, «περὶ τοῦ Ἁγίου Ἀρσενίου».

(5) Πατερικόν «περὶ τοῦ Ἁγίου Μακαρίου».

(6) Εἰς τὸν λόγον περὶ τῶν τριῶν τρόπων τῆς Προσευχῆς.

(7) Λόγος περὶ νοερᾶς προσευχῆς.

(8) Α'. Ἑκατοντάδος Κεφ. 14 Φιλοκ.

(9) «Διὰ τοῦτο καὶ οἱ θεῖοι πατέρες οἱ καλούμενοι «νηπτικοί» (λέγει ὁ Μακαρίτης Διδάσκαλος Νικόδημος Ἀγιορείτης) παραδίδοντες τὴν πρακτικὴν μέθοδον τῆς νοερᾶς καὶ καρδιακῆς προσευχῆς, παραγγέλουσιν εἰς ὅλους τοὺς Χριστιανούς νὰ ἐπικαλῶνται τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ καὶ νὰ λέγουν ἐν τῇ καρδίᾳ ταύτῃ τὴν μονολόγιστον Προσευχὴν «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ Υἱὲ τοῦ Θεοῦ ἐλέησόν με». Τὸ γὰρ Ἅγιον καὶ φοβερὸν ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ λαλουμένου ἐν τῇ καρδίᾳ καὶ ὡς μάχαιρα στρεφόμενον ἐν αὐτῇ, πληγώνει καὶ θανατώνει τὸν δράκοντα διάβολον, τὸν κατοικοῦντα εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς καρδίας. Ὅθεν εἶπεν ὁ Ἅγιος Ἰωάννης τῆς Κλίμακος «Ἰησοῦ ὀνόματι μάστιζε πολεμίους». (Ἑποσημείωσις εἰς τὴν ἐρμηνείαν θεοφυλάκτου Βουλγαρίας εἰς τὴν πρὸς ἐφεσίους. (Κεφαλ. ΣΤ'. στιχ. 18).

(10) Ὅρα εἰς τὴν ὑποσημείωσιν εἰς τὴν Α'. πρὸς Θεσσαλονικ. Κεφαλ. Ε'. 17 αὐτόθι.

τοῦ Θεοῦ, ἐκπληρῶν τὴν πρώτην καὶ μεγάλην Εὐαγγελικὴν ἐντολὴν τὴν λέγουσαν: «ΑΓΑΠΗΣΕΙΣ ΚΥΡΙΟΝ ΤΟΝ ΘΕΟΝ ΣΟΥ ΕΞ ΟΛΗΣ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ ΣΟΥ κ.τ.λ.». Ἐκ τῆς ἐργασίας ταύτης ὁ Θεὸς γίνεται καὶ Κύριος, καὶ ἔρως τῆς καρδίας ἡμῶν, κατὰ τὸν Ἅγιον Μακάριον (11).

Τοῦτο τὸ ἔργον, ὡς γράφει ὁ Ἅγιος Ἡσύχιος ὁ Ἱεροσολυμίτης, (12) διὰ τὴν ἀδιαφορίαν καὶ βραθυμίαν τῶν Μοναχῶν, σπανίως εἰς αὐτοὺς εὐρίσκεται σήμερον (Κεφ. Α΄.) καὶ ἐνῶ *ἀνευ τούτου, οὐ μόνον οὐδεις θὰ ἴδῃ τὸν Κύριον* (Κεφ. ξζ΄.) *ἀλλὰ καὶ* ἐν τῷ καιρῷ τῆς ἐκδημίας αὐτοῦ ἀδύνατον νὰ διέλθῃ μὲ ἐλεύθερον τρόπον τὰ ἐναέρια τελώνια (Κεφ. δ΄.) Ὅμοίως, κατὰ τὸν Ἅγιον Ἰωάννην τῆς Κλίμακος (Λόγος κγ΄.) καὶ τὸν Ἅγιον Γρηγόριον τὸν Σιναΐτην (13), ὅστις δὲν ἀποκτήσῃ τὴν δύναμιν τῆς προσευχῆς, *ἀδύνατον εἶναι νὰ καταστρέψῃ τὴν ἀμαρτίαν* καὶ τὴν δύναμιν τῶν ἀντιπάλων του, καὶ μάλιστα ἐκεῖνοι ἐκ τῶν Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν — ἵνα μὴ λέγω καὶ ἐκ τῶν Μοναχῶν — οἵτινες σπανίως προσεύχονται, καὶ τότε συντόμως καὶ ἀμελῶς. Καὶ πόσοι τούτων δὲν προσεύχονται καὶ καθόλου! διότι ὅσον ἐκεῖνοι εἶναι ἀπησχολημένοι εἰς τὰς κοσμικὰς φροντίδας, τόσον ἐκεῖνοι πλεονάζουν καὶ τότε οὐδόλως προσεύχονται.

Ὅμως *τοῦτο τὸ ἔργον τῆς νοερᾶς προσευχῆς ἐδόθη εἰς τὸν ἀνθρώπον ἐξ ἀρχῆς* ἐν τῷ παραδείσῳ, *ἵνα ἐργάζεται αὐτὸ*, ὡς γράφει ὁ Ἅγιος Νεῖλος ὁ Σιναΐτης (14). Διὰ μέσου τοῦ ἔργου τούτου ἐνεφανίσθη ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ ἡ Θαυμασία ἐκείνη Ἄννα, ἡ μήτηρ τοῦ Προφήτου Σαμουὴλ (Α΄ Βασιλ. 1.) Τοῦτο τὸ ἔργον, ὁ Ζηλωτῆς Ἡλίας, εἶχεν ἐν τῇ ἐρήμῳ σύντροφόν του ἀχώριστον, (Γ΄ Βασιλ. 42.) Οἱ προφήται ἅπαντες αὐτὸ μετήλθον εἰς τὸν Νόμον. Τοῦτο τὸ ἔργον, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ ἐν Ἁγίοις Μεγάλου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ (15), εὔρεν ἀφ' ἑαυτῆς ἡ Ὑπεραγία Δέσποινα ἡμῶν καὶ Ἀειπάρθενος Θεοτόκος Μαρία εἰς τὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων· καὶ τοῦτο ἐργαζομένη καθ' ὅλον τὸν βίον αὐτῆς, τὸ παρέδωκεν εἰς τοὺς Ἁγίους Ἀποστόλους· καὶ παρ' ἐκείνων, ὡς ἱεράν κληρονομίαν, τὸ παρέλαβον οἱ Ἅγιοι καὶ Θεοφόροι ἡμῶν Πατέρες, ἐργαζόμενοι τοῦτο καὶ παραδίδοντες ἀλληλοδιαδόχως ἕως τὴν σήμερον· *καὶ τὸ ὁποῖον ἔργον, κατὰ τὸν Ἅγιον Κάλιστον, (ἐκατοντάς Α΄. κεφ. 97), μεταβιβαζόμενον ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν θέλει φθάσει μέχρι τῆς δευτέρας τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ παρουσίας.*

(11) Ἁγίου Μακαρίου λόγος μὴ. Κεφαλ. γ΄.

(12) Φιλοκαλία. Α΄. Ἐκατοντάδος.

(13) Κεφάλαιον ριδ΄ Φιλοκαλίας.

(14) Ἁγίου Νεῖλου Σιναΐτου, Κεφ. 48. Φιλοκαλ.

(15) Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ, Λόγος Α΄ εἰς τὰ Εἰσόδια.

Μὲ τοῦτο τὸ ἔργον τῆς ἱερᾶς προσευχῆς, ἅπαντες οἱ Ἅγιοι καὶ πάντες οἱ ἐν Χριστῷ εὐσεβῶς κοιμηθέντες ἐπέσπασαν καὶ θέλουν ἐπισπᾶν ἐφ' ἑαυτῶν τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ καὶ Σωτήρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, πρὸς ἀπόλαυσιν τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν.

§ 4. Δεπτομερείας περὶ τῶν ἀναγκαιούντων εἰς τὸ ἱερὸν τοῦτο ἔργον τῆς προσευχῆς, θέλουν εὔρει οἱ φιλόπονοι εἰς τὰ ἱερά συγγράμματα τῶν Ἁγίων καὶ Θεοφόρων Πατέρων. Ἐν ἀνακεφαλαιώσει ὁμῶς παραθέτομεν ἐνταῦθα τὸν Ἱερὸν Συμεὼν Θεσσαλονίκης, ἀφ' ἐνὸς γράφοντα ἐν τῷ 296ῳ κεφαλ. περὶ τῆς Ἱερᾶς προσευχῆς οὕτω: «**Ἡ ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΕΣΤΙ ΜΕΤΑΔΟΤΙΚΗ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ, ΚΑΘ' ΟΤΙ ΟΥΔΕΙΣ ΛΕΓΕΙ ΚΥΡΙΟΝ ΙΗΣΟΥΝ, ΕΙ ΜΗ ΕΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙ ΑΓΙΩ**» (Α'. Κορινθ. ιβ', 3), καὶ ἀφ' ἑτέρου, τὸν Ἅγιον Γρηγόριον τὸν Σιναΐτην — Καθηγητὴν καὶ κήρυκα τοῦ Θεοῦ καὶ Ἱεροῦ τούτου ἔργου — ἀποφαινόμενον περὶ τῆς Ἱερᾶς Προσευχῆς (ἐν τῷ ΡΙΓ'. κεφαλ.) οὕτω:

«Προσευχὴ ἐστὶ, παρὰ μὲν τοῖς ἀρχαίοις, ὡς πῦρ εὐφροσύνης ἀπὸ καρδίας ἀναδιδόμενον· παρὰ δὲ τοῖς τελείοις, ὡς φῶς εὐωδιάζον ἐνεργούμενον· ἢ πάλιν: Προσευχὴ ἐστίν, Ἀποστόλων κήρυγμα· πίστεως ἐνέργεια· μᾶλλον δέ, πίστις ἄμεσος· ἐλπιζομένων ὑπόστασις· ἐνεργουμένη ἀγάπη· ἀγγελικὴ κίνησις· δύναμις ἀσωμάτων· ἔργον καὶ εὐφροσύνη αὐτῶν· Εὐαγγέλιον Θεοῦ· πληροφορία καρδίας· σωτηρίας ἐλπίς· ἀγνισμοῦ σημεῖον· ἀγιότητος σύμβολον· Θεοῦ ἐπίγνωσις· Βαπτίσματος φανέρωσις· λουτροῦ κάθαρσις· Πνεύματος Ἁγίου ἀρῶν· τὸ τοῦ Ἰησοῦ ἀγαλλίαμα· εὐφροσύνη ψυχῆς· ἔλεος Θεοῦ· καταλλαγῆς σημεῖον· Χριστοῦ σφραγίς· ἀκτίς νοητοῦ ἡλίου· ἑωσφόρος καρδιῶν· Χριστιανισμοῦ βεβαίωσις· καταλλαγῆς Θεοῦ δήλωσις· χάρις Θεοῦ· σοφία Θεοῦ· μᾶλλον δὲ αὐτοσοφίας ἀρχή· Θεοῦ φανέρωσις, μοναστῶν ἔργον· ἡσυχάζόντων πολίτευμα· ἡσυχίας ἀφορμή· ἀγγελικῆς πολιτείας τεκμήριον· καὶ τί δεῖ πλεῖστα λέγειν; Προσευχὴ ἐστὶν Θεός, ὁ ἐνεργῶν τὰ πάντα ἐν πᾶσι, διὰ τὸ μίαν εἶναι Πατρός, καὶ Υἱοῦ καὶ Ἁγίου Πνεύματος τὴν ἐνέργειαν, τοῦ ἐνεργοῦντος τὰ πάντα ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ».

§ 5. Ἴδοὺ λοιπὸν κατέστη φανερὰ ἡ πρᾶξις ἐκείνη, δι' ἧς ὁ Μοναχισμὸς ἐγένετο ἡ δόξα τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, καὶ τὸ πολυθρήνητον τραῦμα τοῦ Διαβόλου.

Διὰ τοῦτο τὴν ἔννοιαν τῆς πράξεως ταύτης τῆς προσευχῆς, (καθὼς βεβαίως ὁ μέγας ταύτης ἐργάτης καὶ Καθηγητῆς τῆς ἐρήμου Ἅγιος Ἰσαάκ, ὁ Σύρος ἐν τῷ 39ῳ Λόγῳ αὐτοῦ): «*Μισεὶ κατὰ πολλὰ ὁ Σατανᾶς, καὶ προσπαθεῖ δλαις ταῖς δυνάμεσι νὰ ἐκριζώσῃ αὐτὴν ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον· καὶ ἐὰν ἦτο δυνατὸν, ἔδιδεν εἰς αὐτὸν πάσας τὰς Βασιλείας τοῦ Κόσμου*»⁽¹⁶⁾, *ἵνα ἐξαφανίσῃ διὰ τοῦ περισπασμοῦ ἐκ τοῦ νοῦς αὐτοῦ τὸν τοιοῦτον λογισμόν. Καὶ ἐὰν ἦτο δυνατὸν, ὡς εἶπον, ἔπραττε τοῦτο προθύμως, καθ' ὅτι γνωρίζει ὁ δόλιος, ὅτι ἐὰν αὐτὸς ὁ λογισμὸς διαμένῃ διὰ παντὸς εἰς τὸν ἄνθρωπον, δὲν ἴσταται πλέον ἡ διάνοια αὐτοῦ εἰς ταύτην τὴν γῆν τῆς πλάνης, οὔτε αἱ μηχαναὶ αὐτοῦ ἐνεργοῦσιν εἰς αὐτόν.*

Ἐὰν αὐτὴν τὴν ἔννοιαν, τὴν ὅποیان εἶπομεν, δὲν σβύσῃ ὁ ἄνθρωπος διὰ τῆς περιπλοκῆς τῶν βιωτικῶν πραγμάτων καὶ τῆς ματαιολογίας, ἀλλ' αὐξήσῃ αὐτὴν εἰς τὴν ἡσυχίαν μελετῶν αὐτὴν διηνεκῶς, φέρει αὐτὸν εἰς θεωρίαν βαθεῖαν, τὴν ὅποیان δὲν δύναται νὰ ἐκφράσῃ τις».

Ὅμως τί ἐκ τούτων ἠκολούθησε; Βλέπων ὁ παμπόνηρος ἐχθρὸς ὅτι δι' ἐχυτοῦ καὶ τῶν δαιμόνων του δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐπιτύχῃ τοῦ σκοποῦ του καὶ τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ πεισματοῦ του, *μετεχειρίσθη ὡς ὄργανα πρὸς ἐπίτευξιν τῆς κακίας του* — ἀπὸ τῆς ἀρχῆς ἀκόμη τοῦ Χριστιανισμοῦ — *ἐκείνους τοὺς ἰδίους, τοὺς καὶ τὸν Κύριον τῆς δόξης σταυρώσαντας, οἵτινες καὶ τοὺς εἰς αὐτόν πιστεύοντας διὰ παντὸς ἐπιβουλεύονται, καὶ οἱ ὅποιοι αὐτόν ἀκόμη τὸν διάβολον εἰς τὰς κακίας ὑπερβαίνουν, καὶ σεσαρκωμένοι διίμονες ὄντως ὑπάρχουσι, αὐτοὶ οἱ Ἑβραῖοι, τὸ γένος τὸ Χριστοκτόνον καὶ Προφητοκτόνον. Διὰ μέσου δὲ αὐτῶν συνιστᾷ καὶ συγκροτεῖ ὁ διάβολος τὴν ἐγκληματικὴν μυστικὴν ἐταιρίαν τῶν ἀθέων Φραγγμασσόνων, ἡ ὅποία εἶναι ἐμπροσθοφυλακὴ αὐτοῦ τοῦ Σατανᾶ καὶ τοῦ Ἀντιχρίστου πρόδρομος* — *κύριον σκοπὸν ἔχουσα τὴν ἐκμηδένησιν τοῦ Ὁρθοδόξου Χριστιανισμοῦ.* Καὶ περὶ τῆς κατηραμένης ταύτης καὶ Θεομισήτου ἐταιρίας καὶ τῶν καταχθονίων σκοπῶν αὐτῆς, θέλομεν γράψῃ ἐν τῷ ἐπομένῳ τμήματι, τοῦ Κυρίου συνεργοῦντος, πρὸς προφύλαξιν τῶν ἀδελφῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν, κατοχυροῦντες τὰ γραφόμενα διὰ μαρτυριῶν κύρους ἀναμφισβητήτου.

(16) Ὁ Ἅγιος Βασιλεὺς Μέγας Κωνσταντῖνος ἐμφανισθεὶς εἰς τὸν Θεοφόρον Μέγαν Παΐσιον ἐν τῇ ἐρήμῳ, εἶπεν αὐτῷ: «Ἐὰν ἐγίνωσκον τὴν δόξαν καὶ παρόρηδιαν τῶν Μοναχῶν, ἦν ἔχουσι ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, ἠθέλον παραιτήσῃ τὴν Βασιλείαν μου καὶ νὰ γείνω Μοναχός.» (Ἐν τῷ βίῳ τοῦ Ἁγίου Παΐσιου.) Ἄλλὰ καὶ αὐτὸς ὁ Διάβολος εἶπε εἰς τὸν Μέγαν Ἀντώνιον, ὅτι «ὁ Θεὸς θέλει συμπληρώσει τὸ ἐκπεδὸν τάγμα τοῦ Ἐωσφόρου, ἐκ τῶν ἐναρέτων Μοναχῶν», (Πατερικόν).

ΙΣ	ΧΣ
ΝΙ	ΚΛ

ΤΜΗΜΑ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Σύντομος Ἱστορία τῶν μεγάλων ἐχθρῶν τοῦ
Ὁρθοδόξου Μοναχισμοῦ, ἤτοι τῶν
Φραγγμασσόνων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΡΩΤΩΝ

«Ὑμεῖς ἐκ τοῦ πατρὸς Διαβόλου ἐστέ, καὶ τὰς ἐπιθυμίας τοῦ πατρὸς ὑμῶν θέλετε ποιεῖν Ἐκείνος ἀνθρώποκτόνος ἦν ἀπ' ἀρχῆς, καὶ ἐν τῇ ἀληθείᾳ οὐκ ἔστηκεν, ὅτι οὐκ ἔστιν ἀλήθεια ἐν αὐτῷ». (Ἰωάννου Η' 44).

§ 1. Πολλοὶ ἐν ταῖς ἡμέραις ἡμῶν, κινούμενοι ἴσως, ἐκ ζήλου καὶ πόθου διὰ νὰ μάθωσι καὶ γνωρίσωσι πράγματα περιεργαῖ ἴσως καὶ νὰ ἐμφανισθοῦν ὅτι εἰσέδυσαν εἰς τὰ κεκαλυμμένα μυστήρια καὶ ἐκ προὑποθέσεως παρελθόντων συμβάντων προσπαθοῦν νὰ διερευνήσουν καὶ ἀθετῆν τὴν Ἀποκάλυψιν τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου περὶ τῶν μελλόντων νὰ συμβοῦν ἐν τῷ κόσμῳ, δηλαδή, διὰ τὸ τέλος αὐτοῦ καὶ περὶ τῆς ἐλεύσεως τοῦ Ἀντιχρίστου καὶ συγχέουν συνταυτίζοντες τὸ πρόσωπον τοῦ Ἀντιχρίστου μετὰ τῶν Φραγγμασσόνων, ἐκθέτοντες ἑαυτοῖς εἰς μέγαν ψυχικὸν κίνδυνον, ὡς μὴ βασιζόμενοι ἐπὶ τῆς Ἁγίας Γραφῆς, μηδὲ ἐπὶ τῆς ἀλανθάστου ἐρμηνείας τῶν Ἁγίων Πατέρων, ἀλλ' αὐτοδούλως πλανώμενοι, ὡς αἱ μυθικαὶ Ἄρπυιαι⁽¹⁾. Ἐπεχείρησαν ὅλως βεβιασμένως καὶ ἐτόλμησαν νὰ ἐρευνήσουν καὶ ἐρμηνεύσουν τὰ ἐν τῇ Ἱερᾷ Ἀποκαλύψει κεκρυμμένα βάθη τοῦ Πνεύματος.

Καὶ μὲ τοιοῦτον τολμηρὸν καὶ ἐπικίνδυνον τρόπον ἐπεχείρησαν νὰ διαβρῆξουν τὰς ἑπτὰ σφραγίδας τῆς Ἱερᾶς Ἀποκαλύψεως διὰ τῆς

(1) Αἱ Ἄρπυιαι ἦσαν τρεῖς Θεαὶ τῶν πεπλανημένων ἀρχαίων Ἑλλήνων παρίσταντο ὡς γυναῖκες πτεροφόροι μὲ ὄνυχας γυπῶν (ὄρνέων) καὶ μορφήν φορικῶδη καὶ φοβεράν, ἐπέτοντο δὲ πάντοτε πρὸς τὸ ὕψος ἐκζητοῦσαι φαντασιώδη τροφήν.

ἐρηγείας — κατὰ τὴν ἀσύνητον καὶ πεπλανημένην αὐτῶν διάνοιαν —

Εἰκὼν τοῦ Σατανᾶ εἰς τὸ Τρίγωνον.

χωρὶς νὰ λάβουν ἐπι' ἑαυτῶν, διὰ: «ΟΥΔΕΙΣ ΕΔΥΝΑΤΟ ΕΝ Τῷ ΟΥΡΑΝῷ, ΟΥΤΕ ΕΠΙ ΤΗΣ ΓΗΣ, ΑΝΟΙΞΑΙ ΤΟ ΒΙΒΑΙΟΝ ΚΑΙ ΔΥΣΑΙ ΤΑΣ ΣΦΡΑΓΙΔΑΣ ΑΥΤΟΥ» (Ἀποκλ. Ε', 2-3). Τὴν εἶητιν

καὶ ἀλαζονίαν τῶν τριούτων, ἐλέγχων Ἀνδρέας ὁ Καισαρείας ἐν τῷ περὶ Ἀποκαλύψεως Τετάρτῳ Λόγῳ αὐτοῦ γράφει:

«Οὔτε Ἄγγελοι, οὔτε Ἅγιοι, οὔτε ἄνθρωποι, δὲν ἀπέκτησαν εἰσέτι τὴν τελείαν γνῶσιν τῶν Θείων κριμάτων καὶ μυστηρίων τῶν ἐν τῇ Θείᾳ Ἀποκαλύψει περιεχομένων».

Διὰ τοῦτο ἐπλανήθησαν πλάνην οἰκτρὰν πάντες ὅσοι πάλαι καὶ νῦν ἐτόλμησαν καὶ συνέγραψαν ἐκδόσαντες ἑρμηνείας τῆς Ἱερᾶς Ἀποκαλύψεως, ὅποιοι ἦσαν ἐκ μὲν τῶν παλαιωτέρων, Ἀρέθας ὁ Καισαρείας, ἐκ δὲ τῶν μεταγενεστέρων Θεοδώρητος ὁ Ἐσφιγμενίτης, καὶ ἐκ τῶν τῆς καθ' ἡμᾶς ἐποχῆς, ὁ θεήλατος Μακράκης, ὁ πεπλανημένος Ἀντύπας ὁ Πάτριος, καὶ ἄλλοι πλείστοι ἀλλαζόνες καὶ οἰηματῖαι κατεπαιρόμενοι κατὰ τὰς γνώσεις τοῦ Θεοῦ, φθάσαντες εἰς τοιοῦτον γελοῖον σημεῖον, ὥστε τὸ ἐν ἀναγραμματισμῷ καὶ συμβολικῷ ἀριθμῷ, ὄνομα τοῦ Ἀντιχρίστου χξς! (666) νὰ ἐξηγήσουν, ἄλλοι μὲν εἰς τὸ: «ὁ νικητῆς», ἕτεροι εἰς τὸ: «Δαῖνός» καὶ «Δαίνατος» καὶ «κακὸς ὀδηγός» καὶ ἕτεροι εἰς ἕλλας γελοίας καὶ ἀνυπάρκτους λέξεις. Ὅμως ἡ Ὁρθόδοξος τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία οὐδεμίαν ἑρμηνείαν τῆς Ἱερᾶς Ἀποκαλύψεως παρεδέχθη, ἀλλὰ πάσας ἀπέβριψεν ὡς περιεχούσας αἰρετικὰς βλασφήμους καὶ ἀλλοκότους δοξασίας.

§ 2. Ἐπὶ τῆς Θεοπνεύστου ταύτης καὶ Ἱερᾶς Βίβλου τῆς Ἀποκαλύψεως προσέκρουσαν καὶ οἱ Ἑβραϊοαιρετικοὶ Χιλιασταὶ (2), οἵτινες διαστρεβλώσαντες στίχους τινὰς τῆς Ἱερᾶς Ἀποκαλύψεως καὶ

(2) Αἱ πλάναι τῶν Χιλιαστῶν εἶναι αἵρεσις ἀρχαία, ἧς ἀρχηγὸς ἐγένετο Παπίας ὁ Ἱεραπόλεως (2ον αἰῶνα μ.Χ.) κατὰ τὸν Εὐσέβιον (Ἐκκλησιαστ. Ἱστορία Βιβλίον Γ. κεφ. 23) ταύτην ἠκολούθησε καὶ ὁ αἰρετικὸς Ἀπελλινάριος ὅστις ἀνεθεματίσθη μετὰ τῶν χιλιαστικῶν πλανῶν καὶ δοξασιῶν του παρὰ τῆς Β'. Οἰκουμένης Συνόδου. Ἡ αἵρεσις τῶν Χιλιαστῶν ἀνεφάνη εἰς τὴν Ἀμερικὴν κατὰ τὸ 1840, ὑποστηρικθεῖσα ὑπὸ τοῦ William Miller, ὅστις ἔγεινε καταγέλαστος διὰ τὰς ψευδοπροφητείας του περὶ τοῦ τέλους τοῦ κόσμου ὀριζομένου ὑπ' αὐτοῦ πότε μὲν κατὰ τὴν 21 Μαρτίου 1844 πότε δὲ κατὰ τὴν 22 Ὀκτωβρίου ἰδίου ἔτους καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς. Ἐκ τῆς Ἀμερικῆς μετεφέρθη τὸ Κέντρον τῶν Χιλιαστῶν εἰς τὸ Ἀμβούργον τῆς Γερμανίας, καὶ ἐκεῖθεν κατεπλημύρισαν καὶ κατεμόλυναν τὴν Ρωσίαν Πολωνίαν Αὐστρουγγαρίαν Ρουμανίαν καὶ λοιπὴν Εὐρώπην. Ἐσχάτως ἐγέμισαν καὶ τὴν προσφιλεῖ ἡμῶν Πατρίδα δυστυχῆ Ἑλλάδα, ἐκχέοντες πανταχόθεν αὐτῆς τὸ θανατηφόρον δηλητήριο, ἐνισχυόμενοι χρηματικῶς ὑπὸ τῶν Ἑβραίων καὶ ὑποβοηθούμενοι ὑπὸ τῶν Κουμμουνιστῶν. Ταύτης τῆς αἰρέσεως κλάδος, καὶ ἀδελφὴ τῆς μασσονίας, εἶναι ἡ Χ. Α. Ν. λεγομένη, τῆς ὁποίας—ὦ τῆς δυστυχίας καὶ τοῦ μεγίστου κακοῦ!—Ἐπίτιμοι πρόεδροι εἶναι οἱ Ἀρχηγοὶ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, οἷος ὁ Ἀθηνῶν Χρυσόστομος, ὁ Θεσσαλονίκης Γεννάδιος καὶ ἄλλοι ! ! !

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΥ

θέσαντες τοίτους δῆθεν ὡς βάσιν τῆς Σατανικῆς αἰτιῶν διδασκαλίας, ὑποκινοῦν δι' αὐτῆς τοὺς Ὀρθοδόξους Χριστιανοὺς, ἵνα ἀρνηθῶσιν τὸ κεφάλαιον τῆς πίστεως ἡμῶν, τὸ δόγμα τῆς Ἁγίας Τριάδος, τὴν ἀθανασία τῆς ψυχῆς, τὰς ἐξράς παραδόσεις τῆς Ἁγίας ἡμῶν Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, καὶ ἀκολουθήσουν τὰς αἵρετικὰς καὶ πεπληνημένας αὐτῶν δοξασίας, διδάσκοντες τοὺς Χριστιανοὺς νὰ ἐωρτάζουν τὸ Σάββατον ἀντὶ τῆς Κυριακῆς, (ὡς ὁ Ἐβραῖος Ἑβραίων⁽³⁾), νὰ ἀτιμάζουν τὸν Τίμιον Σταυρὸν, τὰς ἁγίας Εἰκόνας, τὰ ἅγια λείψανα, τὰ ἅγια μυστήρια, νὰ περιφρονοῦν τὸν δίκαιον δοκον, ὡς οἱ εἰκονομάχοι καὶ διαμαρτυρόμενοι, καὶ ἐν τέλει νὰ ἀναμύθουν τὴν ἔλευσιν τοῦ Χριστοῦ, ὅπως βασιλεὶ σημεῖ αἰτιῶν χίλια ἔτη ἐπὶ τῆς γῆς — ἐξ οὗ καὶ Χιλιεσταὶ ὀνομάσθησαν καὶ ὀνομάζονται.

Ὅμως ἡμεῖς ἀφίοντες τοὺς αἵρετικούς τούτους, εἰς τοὺς ὁποίους ἀρκετὰ εἶναι τὰ παρὰ τῶν Ἁγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων ἐκφωνηθέντα φρικτὰ ἀναθέματα, ὡς καὶ τοὺς πεπληνημένους ἐκείνους ἐκ τῶν ἡμετέρων τοὺς ἐπιχειρήσαντας ὀλικὴν ἢ μερικὴν ἐρμηνείαν τῆς Ἱερᾶς Ἀποκαλύψεως, ἀκολουθῶμεν πιστῶς τὴν θεολογικὴν φωνὴν τῶν Θεοφόρων Πατέρων τῆς Ἁγίας ἡμῶν Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας⁽⁴⁾, ἣτις δὲν κινεῖ τὴν περιέργειαν τῶν ἀναγνωστῶν εἰς τὴν κατανόησιν τοῦ μυστικοῦ ἀριθμοῦ (666), οὐδὲ διδάσκει ἄλλοχότους θεωρίας παρεισάγουσα γελοῖα καὶ ἀνύπερκτα ὀνόματα, ἀλλὰ διδάσκει ὁμοφώνως καὶ ταπεινοφρόνως, ὅτι ὁ Ἀντίχριστος θὰ ἐλθῆ (Α' Ἰωάν. Δ'. γ.), καὶ ὅτι θὰ γεννηθῆ ἐκ τῆς συλῆς τοῦ Δάν ἐκ γυναικὸς πόρνης, καὶ ὅτι θὰ διδαχθῆ κρυφίως ὑπὸ τῶν Ἑβραίων — (οὗτος ἐστὶν ὁ ὑπ' αὐτῶν ἀναμενόμενος Μεσσίας) — τὰς μαγείας, μὲ δύναμιν Σατανικὴν, καὶ αἰωνιδίως θέλει ἀρπάξει τὴν Βασιλείαν τοῦ Κόσμου, καὶ ἀνακηρύξει ἐκυτόν Θεόν. Εἰς τὴν περίοδον δὲ τῆς ὀλιγοχρονοῦ αὐτοῦ Βασιλείας θέλουν ἀκολουθήσει ἐκεῖνα, ἅπερ τὰ Ἱερὰ Ἰσαγγέλια καὶ αἱ Ἀποστολικαὶ ἐπιστολαὶ διαλαμβάνουν, καὶ τελειοποιεῖ θέλει φανερωθῆ ὑπὸ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, κατὰ τὴν ἀψευδῆ μαρτυρίαν τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Παύλου: «ΚΑΙ ΤΟΤΕ ΑΠΟΚΑΛΥΦΘΗΣΕΤΑΙ Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ, ΟΝ Ο ΚΥΡΙΟΣ ΑΝΑΔΩΣΕΙ Τῷ ΠΝΕΥΜΑΤΙ ΤΟΥ ΣΤΩΜΑΤΟΣ ΑΥΤΟΥ ΚΑΙ ΚΑΤΑΡΓΗΣΕΙ ΤΗ ΕΠΙΦΑΝΕΙΑ ΤΗΣ ΠΑΡΟΥΣΙΑΣ ΑΥΤΟΥ» (Β. Θεσσαλ. β'. 8.)

(3) Ὁ Ἐβραῖος Ἑβραίων ἐγεννήθη εἰς Χαταέρτα τῆς Παλαιστίνης, καὶ μετὰ τὴν καταστροφὴν ταύτης διέσπειρε μεταξὺ τῶν Χριστιανῶν Ἑβραϊκὴν αἵρεσιν, καὶ πολὺ ἐναντιώθη εἰς τὴν Ἀποστολικὴν διδασκαλίαν. ὡς ἀναφέρουσιν ὁ Εἰρηναῖος, ὁ Τερτυλλιανός, ὁ Εὐσέβιος καὶ ἄλλοι.

(4) Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσσοστόμου, λόγ. Γ. εἰς τὴν β'. πρὸς Θεσσαλονικεῖς, καὶ Ἁγίου Ἰωάννου Δαμασκηνοῦ, βιβλ. Δ'. κεφ. 26 «Περί Ὀρθοδόξου Πίστεως».

Ἐκ πάντων τούτων γίνεται φανερόν, ὅτι ὁ Ἀντίχριστος θὰ εἶναι ἐν ὀρισμένῳ καὶ ἐξειδικιασμένῳ πρόσωπον⁽⁵⁾. Ὅποιον δὲ τοῦτο, ἢ πότε αὗτος θὰ ἔλθῃ, ἢ πότε ἡ συντέλεια τοῦ αἰῶνος θὰ συμβῇ; Τούτων τὴν γνῶσιν ἐκράτησε δι' Αὐτὸν ὁ εἰπὼν «ΟΥΚ ἜΣΤΙΝ ὙΜῶΝ ΓΝΩΝΑΙ ΧΡΟΝΟΥΣ ἢ ΚΑΙΡΟΥΣ, ΟΥΣ Ο ΠΑΤΗΡ ΕΘΕΤΟ ΕΝ Τῇ ΙΔΙΑ ΕΞΟΥΣΙΑ» (Πραξ. Α'. 8).

Ταῦτα πάντα εἴμεθα ἅπαντες ὑποχρεωμένοι νὰ γνωρίζωμεν καὶ νὰ μὴ παρεκκλίνωμεν τῆς διδασκαλίας τῆς Ὀρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας, τῆς Ἁγίας Γραφῆς, καὶ τῶν Θεοφόρων Πατέρων, ἐὰν ἐπιθυμῶμεν τὴν ψυχικὴν ἡμῶν σωτηρίαν. Ὡμως ἡμεῖς ἐν τῷ παρόντι δὲν θὰ πραγματευθῶμεν περὶ τοῦ Ἰησοῦ τῆς Ἀπωλείας — τοῦ Ἀντιχρίστου — ἀλλὰ θὰ προσπαθῆσωμεν κατὰ τὰς ἀσθενεῖς ἡμῶν δυνάμεις νὰ ἐκθέσωμεν, πῶς ὁ Ἐωσφόρος καὶ πκτῆρ τοῦ ψεύδους, ὁ Σατανᾶς μεταχειρίζεται ὡς ὄργανόν του τοὺς Ἑβραίους καὶ οὗτοι τοὺς Φραγμασσόνους πρὸς καταπολέμησιν τῆς Ὀρθοδοξίας.

§ 3. Ὁ Ἅγιος Πέτρος ὁ Δαμασκηνὸς ἀπαριθμῶν τὰ πάθη διὰ τῶν ὁποίων πειράζουσι τοὺς ἀνθρώπους οἱ δαίμονες, γράφει:

«Ἄπαντα τὰ τῶν δαιμόνων ἄτακτα εἰσὶν, ἕνα δὲ καὶ μόνον σκοπὸν ἔχουσιν, ἐν ᾧ καὶ ἰσάζουσιν οἱ ἀνίσιοι καὶ ἀνόσιοι, τὸ ἀπολέσαι τὰς ψυχὰς τῶν δεχομένων τὴν κακίστην αὐτῶν συμβουλήν»⁽⁶⁾.

(5) Σημειοὶ ὁ Ἱερὸς Νικόδημος ὁ Ἀγιορείτης ἐν τῇ πρὸς Θεσ. Β'. Ἐπιστολῇ κεφ. β. τὰ ἐξῆς. «Ἐκ τῶν λόγων τούτων τοῦ ἀποστόλου, δύο τινα συμπεραίνονται. Πρῶτον φανερώναί ὅτι ὁ Ἀντίχριστος εἶναι ἐν ἄτομον ἰνθρώπου καὶ εἷς ἄνθρωπος . . . καὶ οὐχὶ ἐν γένος δλόκληρον ἀνθρώπων καὶ ἐν βασιλείῳ ἦτοι ἄτομα ἀνθρώπων πολλά. Κενολογοῦσιν ἄρα καὶ ματαιολογοῦσιν οἱ λέγοντες, ὅτι ὁ Πολυθρόύλλητος Ἀντίχριστος θὰ εἶναι τὸ δεῖνα γένος καὶ τὸ Βασιλείον, τούτέστι ἀνθρώποι πολλοὶ καὶ ἄτομα πολλά. Πῶς γὰρ ὁ ὑπὸ τοῦ Μεγάλου Παύλου σαφῶς ἐδῶ προφητευόμενος ὡς Ἀντίχριστος ἔσται δύο ἢ πολλοί, μᾶλλον δὲ πάμπολλοι; Αὕτη εἶναι μία λαμπροτάτη ἀντίφασις ἀσύστατος, αὕτη ἑαυτὴν ἀνατρέπουσα, ἥτις ἀδύνατον νὰ συμβιβασθῇ καὶ νὰ συναληθεύσῃ. . . Οὔτε γὰρ αὐτὸς ὁ Θεὸς δύναται ποιῆσαι τὸ ἐν δύο ἢ πολλά. Δεύτερον οἱ λέγοντες, ὅτι ὁ Ἀντίχριστος εἶναι τὸ δεῖνα γένος καὶ βασιλείον κενολογοῦσι μᾶλλον καὶ ψεύδονται, καὶ ὡς φαίνεται οἱ τοιοῦτοι, ὑπὲρ τὸν τρίτον οὐρανὸν ἀρπαγέντες εἶδον καὶ ἤκουσαν καὶ ἀπεκαλύφθησαν μυστικώτερα θεάματα καὶ ἀκούσματα ἀπὸ τὰ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου! καὶ δι' αὐτὸ δὲν θέλουσι νὰ ἴδουσι καὶ νὰ ἀκούσῃσι τὰ λόγια ταῦτα, δι' ὧν χαρακτηρίζεται ὁ κατ' ἐξοχὴν Ἀντίχριστος. . . Εἶπον δὲ κατ' ἐξοχὴν, διότι πάντες οἱ τῷ Χριστῷ καὶ τῷ Εὐαγγελίῳ ἀντικείμενοι ἀντίχριστοὶ λέγονται, καὶ πρόδρομοι ἢ τύποι τοῦ Ἀντιχρίστου, οὐ μὴν δὲ καὶ ἐκεῖνος ὁ κατ' ἐξοχὴν Ἀντίχριστος ὁ ἐπὶ τέλει τῶν αἰώνων».

(6) Βιβλίον Α'. Λόγος περὶ ἀριθμοῦ καθῶν, Φιλοκαλίας.

Διότι, ἔπαξ ὁ Σατανᾶς γενόμενος ἐχθρὸς τοῦ Θεοῦ, ἀκολούθως ἔγεινε καὶ πάντων τῶν ἀγαθῶν πολέμιος· καὶ χωρισθεὶς ἀπὸ τοῦ Θεοῦ διὰ τῆς ὑπερηφανείας, καὶ ἐκπεσὼν τῆς, ἣς εἶχε, δόξης, ἐφθόνησε τοῦ ἀνθρώπου τὴν εὐτυχίαν, καὶ διὰ τῆς πονηρίας του ἐξέβαλε τοῦτον ἐκ τοῦ Παραδείσου στερήσας τῆς μακαρίας ζωῆς, καὶ ἔκτοτε οὐδέποτε ἐπαύσατο ἐπιβουλεύομενος αὐτὸν· μάλιστα νῦν μετὰ τὴν Εὐαγγελικὴν χάριν, βλέπων τὸν ἀνθρώπον ἀνυψωθέντα εἰς τὸν Οὐρανὸν μαίνεται καὶ λυσσᾷ καὶ μεθ' ἄλων τῶν Σατανικῶν αὐτοῦ δυνάμεων ἐφορμᾷ κατὰ τῶν δούλων τοῦ Θεοῦ». (7)

«Ποῖος ἀγνοεῖ, λέγει ὁ Ἅγιος Συμεὼν ὁ νέος Θεολόγος, ὅτι ἐξ ἀρχῆς ὁ Διάβολος ἤγειρεν ἐναντίον τῶν προφητῶν τοὺς ψευδοπροφήτας, ἐναντίον τῶν Ἀποστόλων τοὺς ψευδαποστόλους, καὶ ἐναντίον τῶν Ἁγίων Ληδασκάλων τοὺς ψευδοδιδασκάλους; Πῶς δὲ τοὺς τοιούτους θέλομεν γνωρίσει; Ὁ Δεσπότης Χριστὸς εἶπεν «ΕΚ ΤΩΝ ΚΑΡΠΩΝ ΑΥΤΩΝ ΕΠΙΓΝΩΣΕΣΘΕ ΑΥΤΟΥΣ (Ματθ. Ζ' 16)». (8)

Δοιπὸν ἐκ τῶν καρπῶν αὐτῶν θέλομεν ἀποδείξει καὶ ἡμεῖς τοῦ Κυρίου βοηθοῦντος, ποῖοι εἶναι οἱ Φραγγμασσόνοι, καὶ ποῖα ἡ ἀρχὴ αὐτῶν, καὶ ταῦτα καθ' ὅσον δυνάμεθα· διότι, εἶναι ἀδύνατον νὰ παρουσιάσῃ τις τὸν μυστικὸν καὶ καταχθόνιον ὄργανισμὸν τοῦ ἀνωτάτου αὐτῶν συμβουλίου, τὸν ὁποῖον οὐδ' αὐτὰ τὰ μέλη τῶν ἀνωτάτων βαθμῶν γνωρίζουν, ὡς βεβαιοῖ καὶ ἀποδεικνύει ὁ θερμὸς τῆς Πατρίδος ζηλωτῆς Δρ. κ. Α. Ἀνδρόνικος (9), καὶ Δρ. C. Paulescu (10), καὶ ὁ πρῶην Φραγγμασσῶνος Corin Albancelli (11) καὶ ἄλλοι πολλοί.

Ἐκ τῶν διαφορῶν Μασσονικῶν στοιχείων βεβαιοῦται, ὅτι ἡ Μασσονία εἶναι ἐφεύρεσις τῶν μάγων Ἑβραίων, τῶν ἐργαζομένων μυστικῶς ἀπὸ πολλῶν αἰώνων—πρὸ παντὸς δὲ ἀπ' ἀρχῆς τοῦ Χριστιανισμοῦ, τὸν ὁποῖον θανασίμως μισοῦν (12). Περί τῆς Φραγγμασσονίας κατὰ πλάτος ἐκθέτομεν εἰς ἰδιαίτερον ἡμῶν σύγγραμμα, ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἡ Ὁρθοδοξία ἀπέναντι τῆς Φραγγμασσονίας ἀπὸ ἀπόψεως

(7) «Ἐπιτομὴ τῶν Θείων Δογμάτων» Βιβλ. Β' Μέρος Α'. Κεφ. δ'.

(8) Λόγος 11 τοῦ Α'. Βιβλίου.

(9) «Ὁ Ἰούδας διὰ μέσου τῶν αἰώνων» σελίς 88.

(10) «Φιλοσοφ. Φυσιολογ. II» σελίς 230.

(11) «Le Drame maçonnique» cit. I, σελίς 267.

(12) Κ. Παυλέσκου, «Ἡ Φαρμασόνια» σελίς 216· «Ἡ Ἑβραϊκὴ αἵρεσις» σελίς 13 ἐκ τῶν ὁποίων βιβλίων συνέλεξα μερικὰ στοιχεῖα, καίτοι τὰ συγγράμματά του εἶναι συντεταγμένα μὲ τὸ πνεῦμα τοῦ Παπισμοῦ, εἰς ὃν καὶ αὐτὸς εἶναι προσηλωμένος.

Θεολογικῆς καὶ φυσιολογικῆς. Ἐνταῦθα, δὲ συνεπτυγμένως θέλομεν παρουσιάσει μερικὰς μόνον λεπτομερείας.

§ 4. Ὁ Ἱερὸς Θεοφύλακτος εἰς τὴν Ἑρμηνείαν τοῦ 29ου Κεφαλαίου τοῦ κατὰ Ἰωάννην Ἀγίου Εὐαγγελίου, μεταξύ τῶν ἄλλων λέγει καὶ ταῦτα: «Ὅντως κατὰ ἀλήθειαν εἰς τὸν καιρὸν ὅπου ἐσαρκώθη ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς, ἐξετράπησαν εἰς τὸν Ἑλληνισμὸν καὶ οἱ σοφώτεροι τῶν Ἑβραίων. Καὶ τοῦτο φανερόν εἶναι ἀπὸ τὴν αἵρεσιν τῶν Φαρισαίων, οἵτινες ἐπίστευον τὴν εἰμαρμένην ἡγρουν, τὴν τύχην καὶ τὴν ἀστρολογίαν», δηλαδὴ παρεδέχοντο καὶ εἰργάζοντο τὴν μαγικὴν.

Τοῦτο μᾶς ἀποδεικνύει καὶ ἡ Ἱστορία τῆς Φιλοσοφίας ἐν τῇ ὁποίᾳ ἀναγινώσκομεν, ὅτι: «Καίτοι τινὲς ἐκ τῶν Ἑβραίων **ἔμαθον τὴν μαγικὴν ὑπὸ αἰγυπτίων Μάγων**, κατόπιν ὅμως ἡ αἵρεσις τῶν Φαρισαίων, Σαδουκαίων καὶ Ἑσσαίων, ἀναφυεῖσα εὐθὺς μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν ἐκ τῆς αἰχμαλωσίας τῆς Βαβυλῶνος ἤρχισε νὰ ἀναμιγνύη εἰς τὴν διδασκαλίαν τῆς καὶ **τινας ἰδέας πεπλανημένας τῶν Ἑλλήνων σοφιστῶν**»⁽¹³⁾ οἵτινες κατὰ μέγα μέρος, ἦσαν **Μάγοι**, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου,⁽¹⁴⁾ καὶ τοῦ Ἱστορικοῦ Φιλοσόφου Staileu,⁽¹⁵⁾ καὶ πλείστων ἄλλων.

Ὅθεν οὗτοι οἱ Χριστοκτόνοι καὶ Προφητοκτόνοι καὶ τῶν Ἀποστόλων φονεῖς (Α. Θεσσαλ. Β'. 15) **Θεοκατάρται Ἑβραῖοι**, ἐπειδὴ «**ΕΜΙΓΗΣΑΝ ΕΝ ΤΟΙΣ ΕΘΝΕΣΙ ΚΑΙ ΕΜΑΘΟΝ ΤΑ ΕΡΓΑ ΑΥΤΩΝ**» (ψαλμ. ΡΕ'. 35) καὶ οὐ μόνον «ἔθυσαν τοὺς υἱοὺς καὶ τὰς θυγατέρας αὐτῶν τοῖς δαιμονίοις» (αὐτοθ. 36) ἀλλὰ καὶ τοὺς ἰδίους **ἑαυτοὺς τῶν παρέδωκαν καθ' ὁλοκληρίαν εἰς τοὺς δαίμονας**, ὡς ἱστορεῖ αὐτὸς ὁ Ἑβραῖος—φιλαλήθης ὅμως—Ἰώσηπος Φλάβιος γράφων οὕτω: «Οὔτε ἦτο οὔτε ἠδύνατο νὰ σκεφθῆ τις ἔγκλημα τὸ ὁποῖον νὰ μὴ τὸ διέπραξαν οἱ Ἑβραῖοι· καὶ ὅτι, ἂν οἱ Ρωμαῖοι ἐβράδυναν νὰ ἔλθωσι κατὰ τῶν Ἑβραίων, ἀσφαλῶς ἢ ἕνας σεισμός, ἢ ἕνας καταποντισμός, ἢ ἡ Σοδομικὴ πληγὴ ἤθελε τοὺς ἀφανίσει — διότι τὸ γένος τοῦτο ἦτο τὸ πλέον ἄθεον ἐξ ὅλων τῶν ἐθνῶν, ἅτινα ὑπῆρχον ἐπὶ τῆς γῆς». Καὶ ἀλλαχοῦ: Ἡ δὲ Ἰουδαία ἦτο πλημμυρισμένη ἀπὸ ψευδομεσσίας καὶ μάγους, ὡς ὁ Δοσίθεος ὁ Σαμαρείτης, Σίμων ὁ Μάγος, Θευδᾶς, Μένανδρος κ.λ.π. οἵτινες μετήρχοντο

(13) Ἱστορία τῆς Φιλοσ. ὑπὸ τοῦ Καθηγ. J. Gottlieb Aïnschie, κεφ. 2 - 16.

(14) Ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, ὁμιλία Α'. εἰς τὴν Α'. πρὸς Τιμόθεον κεφ. Ι. στ. 4.

(15) Staileu. «Ἱστορία Ἀσιατικ. Φιλοσοφ.» τόμος Β'. Κεφ. 17.

ἄλλην τὴν δύναμιν τῶν δαιμόνων, μόνον καὶ μόνον πρὸς ἀφανισμόν τοῦ Χριστιανισμοῦ ἐκδικούμενοι — δῆθεν—τὸν Χριστόν» (16). Ὅθεν δικαίως ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος γράφει ὅτι: «Οἱ Ἰουδαῖοι διὰ τὴν πώρωσιν τῶν καρδιῶν αὐτῶν, δὲν πράττουν τὸ κακόν, διότι ἔχουσι ζῆλον ἀξίεπαινον πρὸς ὑπερίσπισιν τῆς ἀληθείας, ἀλλὰ διότι λυσσῶσι πρὸς ἀφανισμόν αὐτῆς» (17). Διὰ τοῦτο καὶ πρὸς ἐκπλήρωσιν τῆς πεισμώδους λύσσης τῶν ἐξέλεξαν ὡς κατάλληλον ὄπλον τὴν Μαγικὴν, ὡς ἀποδεικνύει ἀπασα ἡ Ἱστορία διὰ τοὺς κατατηραμένους Ἑβραίους, (18) καὶ ἰδίως οἱ λόγοι τοῦ Μοναχοῦ Μάρκου Μεσσοποταμίτου, ὅστις ἔμαθεν ἐκ τῶν Ἑβραίων τὰ μυστήρια πρὸς κλήσιν τῶν δαιμόνων, καὶ οἵτινες λόγοι εὐρίσκονται τυπωμένοι παρὰ Μιχαὴλ Psemas.

§ Β. Οὗτοι λοιπὸν οἱ λυσσῶντες Θανάσμοι ἐχθροὶ τοῦ Χριστιανισμοῦ. — Οἱ Ἑβραῖοι—διὰ νὰ προσελκύσουν πρὸς τὸ μέρος τῶν τοὺς πλέον περιέργους τοῦ ἀγνώστου ὀρίζοντος, τοὺς εἰσήγαγον εἰς τὰ πλέον σκοτεινότερα μυστήρια διὰ τῆς μαγικῆς* καὶ τοσοῦτον πολὺ ἐπέτυχον εἰς τοὺς καταχθονίους αὐτῶν καὶ πονηροὺς σκοπούς, ὥστε κατώρθωσαν, εἰς τὴν ἐποχὴν τοῦ κατὰ τῶν Χριστιανῶν διωγμοῦ μέχρι τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἁγίου καὶ Μεγάλου Κωνσταντίνου νὰ διεξαγάγουν καὶ νὰ κρατοῦν εἰς τὰς χεῖρας αὐτῶν ὅλης τῆς ἀπεράντου Ρωμαϊκῆς Αυτοκρατορίας τὰς ὑποθέσεις οἱ Φιλόσοφοι, οἱ Σοφισταί, οἱ ῥήτορες καὶ ἄνθρωποι τῶν γραμμάτων, οἵτινες εἰς τοιαύτην κατάστασιν εἶχον φέρεи τοὺς Εἰδωλολάτρας, ὥστε οἱ ἱστορικοὶ αὐτῶν Σιδώνιος (19) Διονύσιος ὁ Κάσιος (20) καὶ ἄλλοι περιγράφουν περὶ αὐτῶν ἔργα ἀπίστευτα· ὁ δὲ Ἱστορικὸς τοῦ Ἔθνους μας Παπαρηγόπουλος (21) ἱστορεῖ, ὅτι ἡ δουλεία ὀφείλεται εἰς τὴν πονηρίαν τῶν σοφιστῶν: «Εἰς δὲ τὴν Ἀττικὴν ἡ δουλεία εἶχε φθάσει τὰ 90 ο]ο καθ' ὅσον ἐκ τῶν 500 χιλιάδων κατοίκων, αἱ 400 χιλιάδες ἦσαν

(16) Comp. Ἰωσήφ Φλαβ.—bello Judaico, γ. 10.

(17) Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου Ἐρμην. εἰς τὴν Α'. πρὸς Θεσσαλον. Κεφ. Β'. στιχ. 15.

(18) Ἐκκλησ. Ἱστορία Μελετ. Ἀθηνῶν Α. Ἐκατονταετ. Κεφ. 13, τοῦ Σωζομένου καὶ ἄλλων· ὡς καὶ τὴν ἀπολογία τοῦ Ἁγίου Ἰουστίνου τοῦ φιλοσόφ.

(19) Comp. Suetoniu—oct. 15.

(20) Comp. Dionisie Casiu—48.

(21) Ἱστορία τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους τόμ. α'. σελ. 195 καὶ 556. Ἔστω πρὸς γνῶσιν πάντων ὅτι, ὁ Ἱστορικὸς οὗτος καταφέρεται πολὺ κατὰ τοῦ Μοναχισμοῦ δι' ὃ καὶ ἐν ἰδιαιτέρῳ ἡμῶν ἔργῳ θέλομεν ἐξελέγξει τὰ Ὄθνεῖα καὶ ἀπάδοντα πρὸς τὸ πνεῦμα τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας φρονήματα αὐτοῦ.

διούλοι». Τοῦτο τὸ σκότος ἤρρεσκεν εἰς τοὺς Ἑβραίους, οἵτινες ἐπωφελοῦμενοι καὶ ἐκ τῆς πονηρίας καὶ τοῦ χαρακτήρος τῶν σοφιστῶν Ἑλλήνων, τῶν ἐχόντων βίον πονηρὸν καὶ διεφθαρμένον, καὶ ἐκ τούτου ἐκπεσόντων καὶ εἰς τὰ ἄθεα δόγματα «φαῦλος γὰρ βίος πονηρικὴν τίκτει δόγματι» κατὰ τὸν Ἱερὸν Θεοφύλακτον (εἰς τὴν ἐξήγησιν τοῦ κατὰ Ματθαῖον Ἁγίου Εὐαγγελίου). Οὗτοι οἱ Σοφισταὶ ἀπησχολοῦντο, κατὰ τὸ σύστημα τῶν Νεοπλατωνικῶν τῆς Ἀλεξανδρείας, εἰς ἓν ἀόριστον μυστικὸν (22). Ὁ Πλωτῖνος ἐκήρυττεν, ὅτι ὁ ἄνθρωπος δύναται νὰ ἐνωθῆ μετὰ τῶν θεῶν διὰ τῆς ἐκστάσεως· ὁ Ἰάμβλικος προσέθετεν, ὅτι ὁ ἄνθρωπος δύναται νὰ ἀποκτήσῃ τὴν θεϊκὴν δύναμιν διὰ μέσου τῆς μαγείας, διότι οἱ Θεοὶ λέγει, ἔχουν ἀναγκαίως σχέσεις μετὰ τὰς ζωντανὰς ὕλικὰς ὑπάρξεις. **Ὅλοι οἱ Σοφισταὶ παρεδέχοντο καὶ μετήρχοντο τὴν μαγικὴν** (23) ἥτις οὐδὲν ἄλλο εἶναι ὡς ἐπιστήμη, εἰμὴ μία ψευδὴς γνῶσις τῶν σχέσεων τοῦ πνευματικοῦ μετὰ τοῦ φυσικοῦ νόμου· ὡς τέχνη δέ, ἡ μαγικὴ συνίσταται εἰς τὸ νὰ ἐμφανίζῃ εἰς τὴν φύσιν ὑποθέσεις περιέργους—ψευδεῖς ὁμῶς καὶ πεπλανημένας, — μεταχειριζομένη μυστικὰς τινὰς ἐπικλήσεις δαιμονίων, κατὰ τὸν Ἱστορικὸν Μελέτιον Ἀθηνῶν (εἰσαγωγή).—Ἴδου λοιπὸν ἡ δαιμονικὴ μυστικὴ ἀπασχόλησις—Μαγεία,—τὴν ὁποίαν μετεχειρίσθη ὁ στρατὸς τοῦ διαβόλου μετὰ τοὺς πρωτεργάτας τοῦ Ἑβραίου, καὶ ἥτις ἔπαιξε μέγιστον ρόλον εἰς τοὺς κατὰ τῶν Χριστιανῶν διωγμούς.

Ταύτην τὴν μαγείαν, οἱ τρισκατάρτοι Ἑβραῖοι εἶχον καὶ ἔχουν ὡς θεμέλιον πρὸς ἰδρυσίαν ὄλων τῶν μυστικῶν αὐτῶν ὀργανώσεων, (ἀδελφοτήτων), πρὸς ἐξόντωσιν τῶν Χριστιανῶν, δίδοντες εἰς τὰς ὀργανώσεις ταύτας διαφόρους τίτλους καὶ ὀνόματα, **ὄθεν καὶ βλέπομεν αὐτοὺς, ὄχι μόνον, τιθεμένους ἐπὶ κεφαλῆς τῶν Ἰουδαϊκῶν αὐτῶν ὀργανώσεων,** ὡς ὁ Ζαμβόρης ἐκεῖνος—ὁ Ραββῖνος καὶ μάγος—ὁ πολεμήσας κατὰ τοῦ Ἁγίου Σιλβέστρου, παρόντος τοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης (24), **ἀλλὰ τιθεμένους ἐπὶ κεφαλῆς καὶ εἰσδύοντας καὶ εἰς σχολὰς καὶ ὀργανώσεις εἰδωλολατρικὰς,** ὁποῖα ἦτο καὶ ἡ ἐν Νικομηδείᾳ πρὸς διδασκαλίαν τῆς πολυθείας συσταθεῖσα ἐκ τῶν πλέον ἐπιφανῶν εἰδωλολατρῶν φιλοσόφων, τοῦ Εὐσταθίου, Ἡρακλεᾶ, Θεμεστιῶνος, Ἀκακίου, Λιβανίου, Αἰδεσίου κλπ. καὶ τῆς ὁποίας ὁ πυρὴν καὶ ἡ κινητήριος δύναμις ἦτο ὁ κακοῦργος Ἑβραῖος Μάξιμος ὁ μάγος (25), ὅστις ἐδίδαξε καὶ εἰσήγαγεν εἰς τὰ μυστήρια τῆς εἰδωλολατρείας τὸν Ἰουλιανὸν τὸν Παραβάτην, ἐναντίον τοῦ ὁποίου, ὁ ἐν Ἀγίοις Γρηγόριος ὁ Θεολόγος, ἔγραψεν ἐκείνους τοὺς δύο σπουδαίους Λό-

(22) «Λιβάνιος ὁ Σοφιστής», ὑπὸ Beugnot Coresp. Τομ. 4 σελ. 4.

(23) Βιβλ. Ἐνναριε κατὰ Σοφιστῶν.

(24) Ὅρα εἰς τὸν Βίον Ἁγίου Σιλβέστρου.

(25) Ammian Marcellin=23 l. 1.

γοὺς ἀποδεικνύων λεπτομερῶς τὸ μῖσος τοῦ ἀποστάτου τούτου Βασιλέως κατὰ τοῦ Χριστιανισμοῦ, ὅπερ ἤγαψαν εἰς τὴν καρδίαν αὐτοῦ οἱ κατάρατοι Ἑβραῖοι.

Ὅμοίως ἐκ τοῦ βιβλίου τοῦ Εὐναπίου καὶ ἐκ τοῦ Ammian Marcellin, φιλοσόφου Ἑθνικοῦ, καὶ ἐκ τοῦ Prudenciu, μανθάνομεν, ὅτι ὁ Ἱερεὺς τῶν εἰδώλων τοῦ Καπιτωλίου, **ὅστις ἔσφαξε τὸν ταῦρον, καὶ ἐκ τοῦ αἵματος αὐτοῦ ἐξόρᾳντισε τὸν παραβάτην Ἰουλιανὸν** διὰ τὴν ἐξαλείψῃ ἐξ αὐτοῦ τὸν (ἀνεξάλειπτον) χαρακτῆρα τοῦ Ἁγίου Βαπτίσματος, ὁ Ἱερεὺς καὶ μάγος οὗτος ἦτο **Ἑβραῖος** (26). Δι' ὃ καὶ ὁ Παραβάτης **ἵνα δείξῃ τὴν πρὸς τοῦς Ἑβραίους εὐχαριστήσιν του,** καὶ δοκιμάζων τὴν ἀδιαψεύστην — εἰς αἰῶνας ἀδιάψευστον — προφητείαν τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν καὶ τῶν Ἁγίων Αὐτοῦ Προφητῶν, περὶ τῆς καταστροφῆς τῆς Ἱερουσαλήμ καὶ τοῦ Ναοῦ, **μεγάλως διηυκόλυνεν αὐτοῦς** εἰς τὴν ἀνέγερσιν τοῦ καταστραφέντος Ναοῦ τοῦ Σολομῶντος. Ὅμως ἡ προσευχὴ ἐνὸς ἀληθινοῦ Μοναχοῦ — τοῦ Ἁγίου Κυρίλλου Ἱεροσολύμων — ἐκλόνησε τὸ ἔδαφος τῆς γῆς, ἐκ τοῦ ὁποίου τρομεραὶ φλόγες ἐξεληλυθούσαι κατέκαυσαν πλείστους ἐκ τῶν δαιμονισμένων Ἑβραίων, τῶν δὲ ἐπιζησάντων κατεσφραγίσθησαν τὰ ἱμάτια μὲ ἐρυθροὺς σταυροὺς (27) καὶ οὕτως ἐγκατελείφθη τὸ ἔργον.

Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὁ ἀποστάτης καὶ τῶν Ἑβραίων προστάτης Ἰουλιανὸς διὰ τῆς προσευχῆς τοῦ Μεγάλου Βασιλείου, κατετρυπήθη ὑπὸ τῆς λόγχης τοῦ Ἁγίου Μερκουρίου, καὶ ἀπέβριψε κακὴν κακῶς τὴν μιανὰν του ψυχὴν βῶν: «Νενίκηκάς με Γαλιλαίε». Αἰωνία σου ἡ κόλασις ἀνθρωπόμορφον τέρας!!!

§ 6. Ὅμως ἠσύχασεν ἡ λύσσα τῶν Θεοκαταράτων Ἑβραίων; Ὁχι.

(26) Ἐκ τοῦ Βιβλίου C. Albancelli ἐξ οὗ ἔλαβε πλείστας λατυρίας ὁ κ. Α. Ἀνδρόνικος παραθέσας ταύτας εἰς τὸν «Ἰούδαν» καὶ ἐξ οὗ μανθάνομεν, ὅτι οἱ Ἑβραῖοι διὰ τὴν φθᾶσιν εἰς τὸν σκοπὸν τῶν, τὴν καταστροφὴν τοῦ Χριστιανισμοῦ, ὄχι μόνον εἰδωλολάτραι ἱερεῖς ἐγίνοντο, ἀλλὰ καὶ τὸν Χριστιανισμόν ἐδέχθησαν μεθ' ὅλων τῶν ἐξωτερικῶν τύπων, φυλάττοντες ὅμως κρυφίως τὸν νόμον τῶν. Ὅρα καὶ Drumont L. Cit. I. σελ. 230. Ὅμοίως ἐν τῇ Ἐφημερίδι «Wiener Journal» τῆς Βουδαπέστης, 28 Αὐγούστου 1927. δημοσιεύεται ὅτι: «οἱ Ἑβραῖοι κινούμενοι ὑπὸ τῶν Μασσόνων, ἵδρυσαν ἀδελφότητα ὀνομαζομένην «Ἐνωσις τῶν Ἑβραίων ἐν Οὐγγαρία, οἵτινες πιστεύουν εἰς τὸν Χριστὸν» σκοπὸν ἔχουσαν τὴν παρασκευὴν μιᾶς γεφύρας πρὸς διάβαδιν ἐκ τοῦ Χριστιανισμοῦ εἰς τὸν Ἰουδαϊσμόν καὶ τὰνάπαλιν.

(27) Περὶ τῆς ὑποθέσεως ταύτης ἔγραψαν οὐ μόνον οἱ Ἅγιοι Ἱστορικοὶ τῆς Ἐκκλησίας μας, Γρηγόριος ὁ Θεολόγος, Ἰ. Χρυσόστομος, Ἀμβρόσιος, Θεοδώρητος καὶ ἄλλοι, ἀλλὰ καὶ Ἑθνικοὶ Ἱστορικοὶ, ὡς Μαρκελίνος, Λιβάνιος καὶ ἄλλοι.

Καθ' ὅσον οἱ σύντροφοι οὗτοι τοῦ Διαβόλου — τῶν ὁποίων ἡ ἀναπνοὴ εἶναι τὸ μῖσος κατὰ τῶν Χριστιανῶν — αἰσθανόμενοι ἑαυτοὺς ἀδυνάτους διὰ τὰ πολεμῆσουν παρρησία, προσπαθοῦν νὰ ἐργάζονται κρυφίως, διότι ἔχουν οὗτοι ἀπερίγραπτον ὑπομονὴν καὶ δικβολικὴν ἐπιμονὴν καὶ ἰσχυρογνωμοσύνην, προκε μένου λόγου περὶ ἐκδικήσεως καὶ ἀποτυγχανούσης τῆς παρρησίας ἐκδικήσεως, καταφεύγουν εἰς ἄλλο Σατανικὸν μέσον πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ καταχθονίου σκοποῦ των: δηλαδὴ μεταχειρίζονται τοὺς ἰδίους Χριστιανοὺς ὡς ὄργανα ἐναντίον τοῦ Χριστιανισμοῦ.

Διὰ τοῦτο μετ' ἀπορίας καὶ ἐκπλήξεως παρατηρεῖ τις, ὅτι εἰς τὰς ἐκάστοτε ἀνοφυσμένας ἀναριθμήτους αἰρέσεις, καὶ ἡ μία τὴν ἄλλην διαδεχομένας ἐκ τῶν Ἀποστολικῶν ἀκόμη χρόνων, ἅπασαι αὗται ὑπεστηρίζοντο πάντοτε ὑπὸ κενοδόξων τινῶν χριστιανῶν, — πεπλανημένων ὁμῶς ὑπὸ τῶν ῥαδιο ὄργων μεγάλων Ἑβραίων, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Κοπὶν Ἀλμ.—Μαντσέλλι (28) καὶ ἄλλων. Ἐπιδιώκουν δὲ οἱ Ἑβραῖοι οὗτοι διὰ τοῦ τρόπου τούτου τὴν ἐξαφάνισιν τοῦ Χριστιανισμοῦ, ὅπερ βεβαιοῖ καὶ αὐτὸς ὁ Ἑβραῖος Ἱστορικὸς Βερνάρδος Λάζαρος: Ἡ ἱστορία τοῦ Ἑβραϊκοῦ ῥεύματος, λέγει, πρὸς σύγχυσιν τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, ἀρχίζει ἐκ τῆς αἰρέσεως τῶν ἀρχαίων Ἑβριωνιτῶν καὶ φθάνει μέχρι τοῦ Προτεσταντισμοῦ. Ἀλλὰ ἀπὸ τοῦ τετάρτου αἰῶνος, ἡ ἱστορία τῶν Ἑβραίων εἶναι στενωῶς συνδεδεμένη μετὰ τῆς ἱστορίας τοῦ Ἀρειανισμοῦ» (29), ὅστις ἦτο δάκτυλος Ἑβραϊκός.

Ἀλλὰ καὶ ἡ Εἰκονομαχία ἐκ τῶν κατηραμένων τούτων Ἑβραίων μάγων ἦτο ὑποβολή καὶ ὑποκίνησις. Διότι, κατὰ τὴν ἀφήγησιν πάντων τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Ἱστορικῶν Θεοφάνους, Ζωναρᾶ, Κεδρηνοῦ, Μελετίου (30) καὶ τῶν λοιπῶν, δύο μάγοι, Ἑβραῖοι Ραββῖνοι ἐκ Λαοδικείας, διὰ ψευδοπροφητειῶν ἐξηπάτησαν τὸν Χαλίφην (Βασιλέα) τῶν Ἀράβων καὶ ἐξέβαλεν οὗτος ἐκ τῶν Ἐκκλησιῶν τῶν Χριστιανῶν πάσας τὰς Ἁγίας Εἰκόνας. Διαψευσθέντες δὲ, ἀνεχώρησαν ἐκεῖθεν καὶ κατέφυγον εἰς τὴν Ἰσαυρίαν, ἔνθα εὐρόντες τὸν Κόνωνα ἢ Λέοντα Ἰσαυρον, βόσκοντα τοὺς ὄνους τοῦ πατρὸς του, καὶ διὰ τῶν μαγειῶν των καὶ τῆς Σατανικῆς δυνάμεως προγνωρίσαντες καὶ προειπόντες τὴν Βασιλείαν αὐτοῦ, ἐζήτησαν ὡς ἀμοιβὴν τῆς προφητείας των χάριν, ἣν καὶ ἐξεπλήρωσεν ὁ ἀσύνητος Κόνων μόλις ἐβασίλευσεν, ἦτοι τὴν ἀποβολὴν ἐκ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ τῶν Ἁγίων Εἰκόνων.

(28) Copin Albancelli S, cit. II σελ. 391—384.

(29) «L' antisémitisme» σελ. 50-51, καὶ 87.

(30) Μελετ. Ἐκκλησιαστ. Ἱστορία, Βιβ. 8 Κεφ. 8'.

Καὶ τοῦτο τὸ συμπέρασμα ἐξάγεται ἐκ τῆς Ἱστορίας, ὅτι: ἀπὸ συστάσεως τῆς ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία μέχρι τῆς σημερινῆς ἐποχῆς τῶν Φραγγμασόνων, δὲν ἐδοκίμασε μεγαλείτερον πόλεμον ἀπὸ τὸν ἐκ τοῦ Ἀρειανισμοῦ, τῶν Εἰκονομάχων καὶ τοῦ Παπισμοῦ· ἐκ τοῦ ὁποῦ Παπισμοῦ προήλθον οἱ δηλητηριώδεις αὐτοῦ κλάδοι, ὁ Προτεσταντισμός, ὅστις ἔχει τὰς ρίζας του φυτευμένας διὰ τοῦ Παπισμοῦ, εἰς Ἑβραϊκὴν πηγὴν⁽³¹⁾ καὶ προχωρεῖ μὲ γοργὸν βῆμα πρὸς τὴν Ἑβραϊκὴν Μονοθεϊάν, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Ἑβραίου Heine⁽³²⁾.

§ 7. Εἰς πάσας τὰς αἵρέσεις ὁ κατηραμένος Ἰουδαϊσμός ἐπέδωκε τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ μεγάλου Ἑβραϊκοῦ ὀνείρου, δηλαδή τὴν παγκόσμιον ἐπανάστασιν πρὸς ἀφανισμόν τοῦ Χριστιανισμοῦ, καὶ κυριαρχίαν ἐφ' ὅλων τῶν λαῶν τῆς γῆς, κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ Ταλμούθ⁽³³⁾ κατὰ τὸ ὅποιον: «ὁ Θεὸς ἐμέτρησε τὴν γῆν καὶ ἔδωκεν εἰς τοὺς Ἑβραίους δύναμιν καὶ ἐπὶ τῶν ὑπαρχόντων καὶ ἐπὶ τῆς ζωῆς ὅλων τῶν λαῶν τῆς γῆς»,⁽³⁴⁾

Καὶ διὰ τὴν ἀρχὴν καὶ σύστασιν τῆς ὀργανώσεως ταύτης — ὁ Ἰούδας εὔρε τὴν καταφυγὴν εἰς τοὺς Ἰππότας τοῦ Τέμπλου = Ναοῦ. — Καὶ ἐπειδὴ συχνάκις ἀπαντᾷ τὸ ὄνομα «καλοὶ Ἰππόται», οἷτινες δὲν εἶναι ἄλλοι παρὰ οἱ ἴδιοι Φραγγμασόνιοι, — διὰ τοῦτο ἄς γράψωμεν ὀλίγα τινα καὶ περὶ αὐτῶν. Διὰ νὰ ἀποδείξωμεν δὲ πᾶσαν ὑπόνοιαν ὅτι ἐπιτιθέμεθα ἐμπαθῶς ἢ μεροληπτικῶς κατ' αὐτῶν καὶ κατὰ τοῦ Παπισμοῦ, θὰ προσπαθήσωμεν νὰ παρουσιάσωμεν μαρτυρίας, ἃχι μόνον ἐκ τῶν Ὁρθοδόξων ἱστορικῶν, ἀλλὰ καὶ ἐξ αὐτῶν τῶν Παπιστῶν καὶ ἐχθρῶν τῆς ἀληθείας, ἵνα ἀποδειχθῇ ὅτι ἡ Φραγγμασσονία διὰ τῆς Ἑβραϊκῆς μαγείας καὶ τῶν ἀρχαίων Τεμπλιέρων = Ναϊτῶν — ἐνεβολιάσθη εἰς τοὺς κλάδους τοῦ Προτεσταντισμοῦ κατὰ τὸν 18ον αἰῶνα· εἶναι δὲ μία νέα συνέχεια τοῦ Τέμπλου καὶ τῶν Τευτόνων. Καὶ περὶ τῆς ἀρχῆς καὶ ποιότητος αὐτῶν, ἄς ἀφήσωμεν νὰ ὀμιλήσῃ τὸ ἴδιον αὐτῶν περιοδικὸν «Ἀντιαλκολικὸν».

«Ἡ λέξις τέμπλου, λέγει, Lose, εἶναι πολὺ ἀρχαία καὶ

(31) Bernard Lazare, L. cit. σελ. 141.

(32) Drumont «La France Juive» II, σελ. 370.

(33) Τὸ Ταλμούθ εἶναι μία συλλογὴ νόμων ἀνόμων τῶν Θεοκτόνων Ἑβραίων συλλεχθεῖσα κατὰ τὸν 2ον μ.Χ. αἰῶνα καὶ ἐν ᾧ συγκεντροῦνται πᾶσαι αἱ καταχθόνισι σκέψεις των κατὰ τῆς ἀνθρωπότητος καὶ τοῦ Θεοῦ· καὶ ἐπιβάλλουσιν οἱ Ραββῖνοι ταύτην εἰς τοὺς Ἑβραίους ἀντὶ τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, καὶ ἐάν τις ἐκ τοῦ κοινοῦ λαοῦ τοὺς κατηγορήσῃ ἢ ἀντισταθῇ εἰς αὐτήν, τὸν φονεύουν πάραυτα.

(34) Talmud Babi Traité Baba Camma, f. 32, c. 2. = Rohling «Ovreur Talmudist» σελ. 63.

ἐνδιαφέρουσα.... πρὸ χιλίων ἐτῶν π. χ. ὁ Σολομῶν ἔκτισεν ἓνα θαυμαστὸν Ναὸν ἐν Ἱεροσολύμοις (παρ. Β'. Β'. 3). Κατόπιν πρὸ ὀκτακοσίων ἐτῶν, ἤτοι κατὰ τὸ 1118, ἰδρύθη ἐκεῖ ἐν Ἱεροσολύμοις, ἐξ ἑννέα ἀνθρώπων παπιστῶν μία ἐταιρία, ἣτις ἔλαβε τὰ ὄπλα πρὸς ὑπεράσπισιν τῶν προσκυνητῶν τῶν Ἀγίων τόπων, καὶ εἰς τὰ μέλη τῆς ὁποίας ὁ Βασιλεὺς Ἱεροσολύμων Βαλδουῖνος II ἔδωσε πρὸς κατοικίαν ἐν οἴκημα, ἐκτισμένον ἀκριβῶς ἐπὶ τῶν ἐρειπίων τοῦ ἀρχαίου ναοῦ τοῦ Σολομῶντος, ἐκ τοῦ ὁποίου ἔλαβον τὴν προσωνυμίαν Ναῖται. Σὺν τῷ χρόνῳ ὁ ἀριθμὸς τῶν μελῶν τῆς ἐταιρίας ταύτης πληθυνθεὶς, συνέστησεν ἐν Παρισίοις μίαν ἰσχυρὰν ἐταιρίαν ὑπὸ τὸν τίτλον «ἡ διαταγὴ τῶν ἵπποτῶν τοῦ Ναοῦ» (35). Κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν τῶν Σταυροφόρων ἔλαβε τὴν ὑπαρξιν καὶ ἄλλη ἐταιρία, ἡ ἐταιρία τῶν Τευτόνων· ἰδρυθεῖσα κατὰ τὸν 11ον αἰῶνα ὑπὸ τοῦ Ἀριστοκράτου Γερμανοῦ Provensal grand de Martigues—Brema—ὑπὸ τὸν τίτλον «Στρατιωτικὴ διαταγὴ τῶν Νοσοκόμων»: Hospitalier, μετωνομασθεῖσα κατόπιν «Ἱππότης τῆς Ρόδου καὶ Μάλτας», καὶ εἶτα κατὰ τὴν ἐγκύκλιον (bula) τοῦ πάπα Κλήμενος II τοῦ 1191ου ἔτους οἱ Νοσοκόμοι οὗτοι μετεβλήθησαν εἰς θρησκευτικὴν ἐταιρίαν ὀνομασθεῖσαν «Διαταγὴ τῶν Τευτόνων».

Μετὰ τὸ σχίσμα τῆς Δυτικῆς ἀπὸ τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας (1054) οἱ Πάπαι θεωρούμενοι ὡς ἀναμάρτητοι — Infaillible — καὶ ἀνακηρυχθέντες Θεοὶ ἐπὶ τῆς γῆς, ἄκροι Ἀρχιερεῖς καὶ Βασιλεῖς διὰ τῆς κακίας, πονηρίας καὶ ἐγκληματικότητός των, — ἐκ τῶν ὁποίων ἐφριξε καὶ ὁ ἴδιος αὐτῶν ἱστορικὸς Καρδινάλιος Baronius (36), ἤρχισαν νὰ παρασκευάζωσι βαθμηδὸν τὴν ἠθικὴν καταστροφὴν τοῦ Καθολικισμοῦ καὶ παραλυσίαν, ἐκ τῆς ὁποίας ἠκολούθησεν, ὥστε καὶ ὅλα τὰ Παπικὰ Μοναχικὰ Τάγματα νὰ πέσωσι εἰς τελείαν ἀνηθικότητα, εἰς τὴν ὁποίαν ἐξέπεσον καὶ οἱ Ἱππῶται Ναῖται, διαφθαρέντες τελείως. Ἐπωφελοῦμενοι δὲ τῆς ἠθικῆς των ταύτης καταπτώσεως, τοὺς συμπαρέλαβον οἱ Μάγοι Ἑβραῖοι, καὶ διὰ τῶν μεταξὺ σχέσεων—Ναϊτῶν καὶ Ἑβραίων—χάριν χρηματικῶν σκοπῶν (37) διεφθάρησαν τελείως καὶ κατεστάθησαν μάγοι καὶ φονεῖς, καὶ ἔγειναν ἵππῶται τοῦ Διαβόλου, ἀντὶ ἵππῶται τοῦ Χριστοῦ, τὸν ὁποῖον οἱ ἄθλιοι τρεῖς μεθ' ὅρκου ἠρνήσαντο, ἐμπτύσαντες τρεῖς εἰς τὸν Ἐσταυρωμένον, καὶ εἶτα μὲ δεδεμένους τοὺς

(35) Drumont, L. cit., I, σελ. 172.

(36) Hergenroether «Histoire de l'Eglise» Tom. III σελ. 235.

(37) Drumont, L. cit., I, σελ. 172.

ὄφθαλμοὺς προσεκύνησαν τὸν μέγαν ἀρχηγὸν **Σατανᾶν**, καθήμενον ἐπὶ βδελυρᾶς αἰγός, ἣς τὰ ὀπίσθια ἠσπάζοντο οἱ ἀθλοὶ Μασσόνοι Ναϊταί, διότι, δῆθεν, ἐξ αὐτῆς ἐβύζαζεν ὁ Σολομών!! (38). Καὶ οὕτω διὰ τῆς συμμαχίας τῶν Ἑβραίων καὶ Ναϊτῶν Σταυροφόρων (ἢ μᾶλλον Σταυροφθόρων) ἐπεδιώχθη τότε ἡ διοργάνωσις τῆς Παγκοσμίου Ἐπαναστάσεως, ἣτις ὅμως ἀπέτυχεν. Ἀλλὰ καὶ παρ' ἄλλην τὴν ἀποτυχίαν ταύτην, τὸ ὄνειρον τοῦ Ἑβραϊσμοῦ — ἡ παγκόσμιος κυριαρχία καὶ καταστροφή τοῦ Χριστιανισμοῦ, — δὲν ἔσβυσε καὶ μετὰ τὴν καύσιν τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν Ναϊτῶν — Τεμπλιέρων — Ἰακώβου Μολαῦ (39). Καὶ καθὼς γράφει ἐν Μασσονικῶν φυλλάδιον: Ἐὰν οἱ Ταμπλιέροι ἐξηφανίσθησαν ἐκ τῆς κοινωνίας, ἔμειναν τὰ ἴγνη ὅμως αὐτῶν, πρὸς ἐξακολούθησιν τοῦ ἔργου εἰς τὴν Φραγγμασσονίαν...». **Τῶν Ναϊτῶν τὰ ἔργα ἦσαν**, ὡς ἀπεδείχθησαν ἐκ τῶν ἐνεργειθεισῶν τότε ἀνακρίσεων, τὰ ἑξῆς: **Ὅτι ἀπηρνοῦντο τὸν Χριστὸν ὑποχρεούμενοι νὰ πατήσουν ἐπὶ τοῦ Ἐσταυρωμένου, ἢ νὰ πτύσουν ἐπ' αὐτοῦ· ὅτι κατὰ τὰς Ἱεροτελεστίας των, ἀντικείμενον λατρείας ἦτο γάτος τις ἢ σκύλλος· ὅτι ἐλάτρευον εἰδώλα ἀνθρωπόμορφα καὶ κτηνόμορφα· ὅτι ἐδολοφόρουν τοὺς προδότας τῶν μυστικῶν των καὶ πλεῖστα ἄλλα.** Καὶ μεθ' ὅλα ταῦτα, κατὰ τὴν σύλληψιν αὐτῶν γενομένην ὑπὸ τοῦ Βασιλέως τῆς Γαλλίας Φιλίππου τοῦ ὀραίου, ὁ Πάπας Κλήμης ὁ Ε'. διεμαρτυρήθη δρυμύτατα διὰ τὰς συλλήψεις, θεωρῶν αὐτοὺς ἀθώους, καὶ εἰτέτι θεωρεῖ ὡς ἀθώους καὶ θὰ τοὺς θεωρεῖ τοιοῦτους, μέχρις οὗ ἡ δικαιοσύνη καταδείξῃ αὐτὸν ἀπατώμενον. (βρα Leo Tacsil, σελ. 1075).

Ἡ μεγάλη Μασσονικὴ Στοὰ τῆς Στοκχόλμης «φυλιάττει λέγει τὴν αὐτόγραφον διαθήκην τοῦ Ἰακώβου Μολαῦ, διὰ τῆς ὁποίας ἐτέθησαν αἱ βάσεις τῶν μυστηρίων τῶν Ναϊτῶν, ἅτινα ἐξακολουθοῦν τελούμενα καὶ σήμερον ὑπὸ τῆς μυστικῆς Ἐταιρίας τῶν Φραγγμασσόνων» (40). Ἦτις ἀναθεματισμένη καὶ ἀντίχριστος μυστικὴ Ἐταιρία, **ὀνομαζομένη**, πρὸ τῆς μετεμφανίσεώς της — Λονδῖνον 1717 — **«Φιλανθρωπικὴ»**, εἰργάσθη ποικιλοτρόπως διὰ τὸν Πάπαν. Ἴδου πῶς:

§ 8. Ἐπειδὴ πολλοὶ προσκυνηταὶ τοῦ Παπικοῦ Εἰδώλου, ἀναγινώσκοντες τὰ συγγράματά τοῦ ἀρχιμανδρίτου Βλαδιμήρου Γκαῖτε, τὴν Ἐκκλησιαστικὴν Ἱστορίαν τοῦ Μελετίου Ἀθηνῶν καὶ ἄλλων Ὀρθοδόξων Ἱστορικῶν, διαβάλλουν τὰ συγγράμματα ταῦτα, ὅτι δῆ-

(38) Drumont, L. cit., σελ. 176.

(39) Τεκμήρια ἐκ τῶν δικαστικῶν ἐγγράφων ἐκδοθέντων ὑπὸ Michelet: Documentis inédits de l'histoire de France» καὶ Drumont, L. cit., I, σελ. 177 καὶ C. Paulescu «Francmasonia» σελ. 223.

(40) Drumont, L. cit., Τομ. I. σελ. 178.

θεν ἐξεγείρουν ἔχθραν καὶ μῖσος ἐκδικήσεως κατὰ τοῦ Πάπα (41) ἡμεῖς πρὸς πιστοῖσιν αὐτῶν καὶ ἀπόδειξιν τῆς ἡμετέρας κηροληψίας θέλομεν παρουσιάσει μαρτυρίας ἐξ αὐτῶν τῶν ἱερέων Καροδιναλίων καὶ

Ἐκδίκησις τῶν Ἑβραϊομασθόνων κατὰ τῶν ἀποκαλιπτόντων τὰ μυστήρια τῆς Φραγγμασθονίας

(41) «Ἡ Συναγωγή καὶ ἡ Ἐκκλησία», II, σελ. 16, ὑπὸ C. Paulescu.

λοιπῶν παπιστῶν ἱστορικῶν περὶ τῶν συμβαινόντων εἰς τὴν αὐτὴν τοῦ Ποντίφηκος Πάπα.

«Μετὰ τὸν θάνατον Καρόλου τοῦ Μάγνου, ἤρχισε διὰ τὴν ἀγίαν ἔδραν μίᾳ ἐποχῇ βαθείας πτώσεως, ἣτις οὐδέποτε εἶχεν ἀκουσθῆ μέχρη τότε. Οἱ Πάπαι οὐδὲν ἐνέπνεον ἄλλο εἰμὴ ἐπιθυμίας πονηρᾶς καὶ ἀλαζονείας, ἐξ αἰτίας τῶν ὁμοίων ἢ ἔδρα τοῦ Ἀγίου Πέτρου περιήλθεν εἰς χεῖρας γυναικῶν τινῶν ἀνηθικῶν καὶ ὀργίλων, αἰτινες ἐγκαθίδρουν Πάπας μόνον τοῦς ἐραστὰς των» (42). Εἷς ἐξ αὐτῶν ἦν καὶ ὁ κακοῦργος Πάπας Στέφανος ΣΤ'. (810), ὅστις ἐξέθαψε τοῦ τάφου τὸν ἀντίπαλόν του Πάπαν Φόρμωσον, καὶ οὕτω — τριήμερον νεκρὸν ὄντα — τὸν κατεδίκασεν εἰς θάνατον!!! καὶ ἀποκεφαλίσας αὐτὸν καὶ διαμελίσας τὸν ἔρριψεν εἰς τὸν ποταμὸν! — Θαυμασία ἐκδίκησις! (43). — Τοιοῦτος ἦτο καὶ ὁ Ἰωάννης ΙΒ'. Χειροτονηθεὶς Πάπας εἰς ἡλικίαν 18 ἐτῶν, κακοῦργος τέλειος, καὶ βυθισμένος εἰς παντὸς εἴδους ἀνηθικότητος· καὶ ὁ Πάπας Βονιφάτιος ὁ Ζ' ὅστις ἐφόνευσε τὸν Πάπαν Βενέδικτον τὸν ΣΤ'. Ἐπίσης εὐρέθησαν Πάπαι, ὡς Κάλλιστος ὁ Γ', Παῦλος ὁ Β', Σίξτος ὁ Δ', Ἰννοκέντιος ὁ Α' καὶ πλεῖστοι ἄλλοι, οἵτινες διὰ νὰ κρύψουν τὰς παρανομίας των, τὰς ὁποίας διέπραττον μὲ τοῦς ἀνεπιούς των, ὄντας ἡλικίας 13—17 ἐτῶν!... τοῦς ἐχειροτόνου ἀμέσως Καρδιναλίους· καὶ πάμπολα ἄλλα παρόμοια ἱστορεῖ ὁ ἐκ τῶν Παπιστῶν Καρδιναλίων Χερτζενρόετχερ, ὅστις προσθέτει καὶ τὸ πλέον φρικτότερον, ὅτι οἱ Πάπαι ἐχειροτόνου ἀρχιεπισκόπους τὰ βρέφη τῶν ἰδίων παλλακίδων, καθὼς ἐν βρέφος ὀνόματι Χουγνες μόνον πενταετῆς, νόθον τοῦ Herbert de Vermandois, ἐχειροτονήθη Ἀρχιεπίσκοπος τῆς Reims! (44).

Ὁμοίως καὶ ὁ Λ. Χαλκοκονδύλης ἱστορεῖ, εἰς τὸ βον Βιβλίον του, ὅτι γυνή τις Ἰωάννα ὀνόματι, ἐγένετο Πάπας Ρώμης (οὕσα ὁμοία τῶν σημερινῶν ξυραφισμένων τὸν μύστακα ἀνδρῶν), ἣτις παρ' ὀλίγον νὰ γεννήσῃ εἰς τὸν καιρὸν τῆς Λειτουργίας, ἦν ἐτέλει ἢ ἰδίᾳ, καὶ διέκοψε. Ἐκτοτε δὲ, πρὸς ἀποφυγὴν παρομοίων ἀξιογελάστων περιπτώσεων, ὤρλισθη ὑπὸ τῶν Καρδιναλίων, καὶ ἐκωδικοποιήθη, ὅπως μετὰ τὴν ἐκλογὴν τοῦ Πάπα, τοποθετοῦν αὐτὸν ἐπὶ ἐνὸς καθίσματος κενοῦ παντελῶς ἐκ τῶν κάτωθεν, καὶ οὕτως εἰς ἐκ τῶν Καρδιναλίων

(42) Hergenroether L. cit. III σελίς 221—225.

(43) Hergenroether L. cit. Τόμ. III ὄλου.

(44) Hergenroether L. cit. Τόμ. III, σελίς 234.

φηλαφῶν τὰ κρύφια αὐτοῦ μέλη, ἀναφωνεῖ: « Ἀρσενικός ἐστὶν ὁ Δεσπότης μας » (45).

Ἀλλὰ τὸ ἔπακρον καὶ τὸν κολοφῶνα τῆς ἀνηθικότητος κατέλαβεν ὁ Πάπας Ἀλέξανδρος ὁ στ'. Βόρτζια, ὅστις ἐγέννησε πολλὰ τέκνα μετὰ τῆς ἰδίας του θυγατρὸς, Λευκρεσίας Βόρτζια (46). Αἰώνιον αἴσχος εἰς αὐτὸν καὶ τοὺς ὁμοίους του.

Οἱ Πάπαι, ὄχι μόνον ἦσαν θεβυθισμένοι εἰς παντὸς εἶδους ἀνομίας καὶ ἀνηθικότητος, ἀλλὰ πολλοὶ ἐξ αὐτῶν ἦσαν καὶ μάγοι, ὡς ὁ Πάπας Ἰωάννης ὁ ΚΔ' τὸν ὁποῖον ἡ παπικὴ Σύνοδος τῆς Κωνσταντίας — 1415 — ὀνομάζει μάγον, φαρμακόν καὶ σεσαρκωμένον Διάβολον. Τοιοῦτοι δαίμονες ἦσαν καὶ οἱ Πάπαι Ἰούλιος Β', καὶ Παῦλος ὁ Γ', φανεροὶ καὶ ἀποδεδειγμένοι μάγοι (47) καὶ ὅμως οἱ πεπλανημένοι παπισταὶ τοῦς ὠνόμασαν θεοσεκέλους (ἦτοι ὁμοίους τῷ θεῷ) (48). Παρομοίως αὐτοῖς μάγος ἦτο καὶ ὁ Πάπας Λέων ὁ Γ' (49) τὸν

(45) Μελέτ. Ἐκκλησιαστ. Ἱστορίας θης Ἐκατοντατηρ. κεφ. 7 § 6. Ἐκ τοῦ καταγελάστου τούτου διηγήματος, ὡς ἀναλογισθῶσιν οἱ ἐκ τῶν ἡμετέρων Ὀρθοδόξων Ἑλλήνων ξυραφίζοντες τὸν μύστακα, τίνος ὁμοιάσουσι, καὶ ὡς λάβωσιν ὑπ' ὄψιν τῶν ὅτι, τὸ ἔργον τοῦτο ἀντιστρατεύεται εἰς τὰς Ἀποστολικὰς διατάξεις, εἰς τὴν φύσιν καὶ εἰς τὴν ὀρθὴν λογικὴν. Ἀντιστρατεύεται πρῶτον εἰς τὰς διατάξεις τῶν Ἀποστόλων διότι, οὗτοι ἐν τῷ Ε. βιβλίῳ αὐτῶν ἐντέλλονται οὕτως: « οὐ χρὴ τοὺς πιστοὺς γενεῖου τρίχας διαφθεῖρειν καὶ τὴν μορφήν τοῦ ἀνθρώπου παρὰ φύσιν ἐξαλάσσειν. Τοῦτο γὰρ γυναίξιν εὐπρεπές, ἀνδράσι δὲ ἀνιερμοστον ὀκτίσας Θεὸς ἐδικαίωσε· σὺ δὲ ταῦτα ποιῶν δι' ἀρέσκειαν, βδελυκτὸς γεννήσῃ παρὰ τῷ Θεῷ τῷ πλάσαντί σε κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν Αὐτοῦ. Εἰ οὖν βούλει Θεῷ ἀρέσκεις, ἀπόσχου πάντων ὧν Αὐτὸς μισεῖ ».

Ἀντιστρατεύεται δεύτερον εἰς τὴν φύσιν, ἣτις σπανιάκις γεννᾷ ἄνδρας ἀγενεῖους, ἀλλὰ καὶ τῶν κοπτόντων τὸ γένιον ἀντικαθιστᾷ τοῦτο ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν. Ἄρα ἀπαιτεῖ ἡ φύσις αὐτό. Καὶ τρίτον ἀντιστρατεύεται καὶ εἰς τὴν ὀρθὴν λογικὴν, διότι, ἐὰν οἱ θεοφόροι πατέρες τῆς Ἁγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας ἀναθεματίζουσι καὶ ἐκβάλλουσι τῆς Ἐκκλησίας τὰς κοπτούσας τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς τῶν γυναικας, τί δὲν θὰ ἔλεγον καὶ πόσα ἀναθέματα δὲν θὰ ἐξεφώνουσι ἐναντίον τῶν κοπτόντων τοὺς μύστακας ἀνδρῶν καὶ γυναικιζόντων — Οὕτως εἰπεῖν — καὶ ἐξομοιουμένων μὲ τὰς γυναίκας; καὶ δὴ ἐν νουίῳ ἐκείνων τῶν νεωτεριστῶν κληρικῶν τῶν κοπτόντων τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς καὶ τοῦ γενεῖου πρὸς καλλωπισμὸν καὶ ἀφομοίωσιν πρὸς τὴν ἐλευσινήν καὶ τρισαθλίαν μόδιν;

(46) Hergenroether, L. cit., Tom. III, σελ. 619—689.

(47) Jacob Tianul, « Παγκοσμ. Ἱστορία » βιβλ. Δ', σελ. 151.

(48) Sleidano, Mon. Cart. 21 σελ. 667, - 1559.

(49) Μελετίου Ἐκκλησιαστ. Ἱστορία Τόμος Γ', 16 Ἐκατοντηρ. Κεφαλ. Ι.

ὅποιον οἱ ἀναίσθητοι παπισταὶ εἰς τὴν ἐν Λατεράνῳ ἀσεβειστάτην αὐτῶν Σύνοδον—1517—κατὰ τὴν θὴν συνάθροισιν, ἀνεκήρυξαν θεόν, ἀπευθυνόμενοι κατὰ πρόσωπον αὐτοῦ: «**Ἐδόθησοι Λέων πᾶσα ἐξουσία ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς**»⁽⁵⁰⁾. Οὐαὶ τῆς βλασφημίας των!

Καὶ πρὸς στεγνώσιν τῆς τρομοκρατίας των καὶ πρὸς ἐπιβολὴν των, οἱ τοιοῦτοι τρομοκράται Θεοί, ἐξέδιδον τοιαύτας διαταγὰς, ὁποίας ὁ Πάπας Ἰννοκέντιος ὁ Γ'. ὁ ἰδρύσας τὴν Ἱερὰν ἐξέτασιν—Saget Officium—ἐξέδωκε διαταγὴν, δι' ἧς ὠρίζετο ὅτι «πᾶς κατηγορήσας ἢ μὴ πειθόμενος εἰς τὸν Πάπαν νὰ ἀποκεφαλίζηται ἢ νὰ κἀληται ζῶν**»⁽⁵¹⁾.**

Μὲ τοιαύτας καὶ περισσοτέρας ἀκόμη παρανομίας, μὲ τὸν τίτλον ὡς Θεοῦ — τρομοκράτης, — καὶ ὅλως διόλου εἰς τὴν μαγείαν καὶ ἀστρολογίαν ἐκδοτος ἦτο καὶ ὁ Πάπας Γρηγόριος ΙΓ'. — 1582, — ὅστις μετὰ τῶν ὁμοίων του ἀθέων μάγων τῆς ἐποχῆς του κατεϊάραξε τὴν *Εἰρήνην τῆς Οἰκουμένης διὰ τῆς μεταδύθμισεως τοῦ Ἰουλιανοῦ Ἡμερολογίου*: (Περὶ τοῦ ὁποίου ἡμερολογίου θέλομεν γράφει λεπτομερείας τινὰς, τοῦ Κυρίου βοηθοῦντος, εἰς τὸ τρίτον τμήμα τοῦ ἀνά χειρας Πονηματίου) μὲ τοῦ ὁποίου τὴν ἄδειαν ἠκολούθησεν ἐκείνη ἡ φοβερὰ σφαγὴ τῶν τοσαύτων μυριάδων ἀνθρώπων, ὑπὸ τοῦ Βασιλέως Καρόλου τοῦ 9ου, καὶ ἡ ὁποία νύξ ὠνομάσθη «*νύξ τοῦ Ἁγίου Βαρθολομαίου*»⁽⁵²⁾ στιγματιζομένη αἰετοπετὰ ὑπὸ τῆς Ἱστορίας. — Καὶ ὡς ἐν ἐπιλόγῃ ὁ ἱστορικὸς τῶν παπιστῶν Βαρόνιος γράφει: «*.... Εἰς τὴν ἔδραν τοῦ Ἁγίου Πέτρου εἰσηλθόν ἀνθρώποι φοβεροὶ εἰς τὴν κακίαν, μὲ βίον πλέον αἰσχροὺν καὶ ἄθλιον, μὲ ἠθικὸν πλέον κατηραμένον καὶ εἰς ὅλα πλέον ἀκάθαρτον, ἴδιοι σεσαρκωμένοι δαίμονες*»⁽⁵³⁾ **Καὶ διὰ τὸν τόσον διεστραμένον βίον καὶ μεγάλην ἀνηθικότητα τῶν Παπῶν, ὡς ἱστορεῖ ὁ Δάντης «κατὰ τὸ 1312 ἔτος, εἰς Ἄγγελος, κατελθὼν ἐξ οὐρανοῦ ἀνωθεν τῆς Ρώμης ἐφώναξε μεγάλως: Δυστυχία! Δυστυχία! Ἡ Ἐκκλησία ἐδηλητηριάσθη»⁽⁵⁴⁾.**

Διὰ τοῦτο εἶχε μέγιστον δίκαιον ὁ Ἁγιώτατος Πατριάρχης Μιχαὴλ ὁ Κηρουλάριος ὀνομάζων τοὺς παπιστάς Ἰουδαϊστάς, ἐπειδὴ ἐνήστεινον τὸ Σάββατον—πρὸς τιμὴν τοῦ Σίμωνος Μάγου—ἐλειτούργουν μὲ ἄζυμα, ὡς ὁ Ἑβραῖος Ἑβραίων ὁ αἰρετικὸς καὶ μάγος, κ.λ.π.⁽⁵⁵⁾

(50) Πρακτικὰ τῆς Συνόδου Λατεράνο, Παρίσιοι, Τομ. 34ος.

(51) Μελετ. Ἐκκλησιαστ. Ἱστορία Τόμος Γ'. 13 Ἐκατοστήρ. Μέρος Α' κεφάλ. 3.

(52) Μελ. Ἐκκλησ. Ἱστορ. Τόμος Γ' 16 Ἐκατοστήρ. Μερ. Α' Κεφ. 15, § 7—12.

(53) Kesariu Baronie «Hronologia No 4».

(54) Danti, «L'Enfer»,—XIX.

(55) Ἐπιστολὴ Μιχαὴλ Κηρουλαρίου, 1058, πρὸς Ἰωάννην Ἀκηλικίας Ἐπίσκοπον.

Ἴδοὺ λοιπὸν ὁ σκοτεινὸς θάμνος, ὅπου ἐνεφώλευαν οἱ Φραγμασσονοὶ μετὰ τῶν μάγων Ἑβραίων, μετὰ τὴν διάλυσιν τῆς Ἑταιρίας τῶν Τεμπλιέρων — Ναϊτῶν — κατὰ τὸ 1312.

§ 9. Ἡ ἀλαζονία καὶ ἡ αἰσχρὰ ἐγκληματικὴ πολιτεία τῶν Παποβασιλέων, ἐποίησεν αὐτοὺς τοιοῦτους, ὥστε νὰ ἐκπέσουν ἐκ τῶν συνειδήσεων τοῦ λαοῦ, καὶ νὰ φέρηται οὗτος πρὸς αὐτοὺς μετὰ μεγάλης ἀποστροφῆς καὶ ἀγανακτήσεως. **Γοσοῦτον δὲ ἐκορυφώθη ἡ ἀγανάκτησις τῶν Λαῶν τῆς Δύσεως, ὥστε ἠνάγκασεν αὐτοὺς νὰ ἀποστατήσουν ἀπὸ τοῦ Παπικοῦ ζυγοῦ.**

Καὶ κατὰ μὲν τὸ 1520 διὰ τοῦ Λουθήρου ἀπεστάτησαν οἱ Γερμανοί, κατὰ δὲ τὸ 1530 οἱ Γάλλοι καὶ οἱ Ἑλβετοὶ διὰ τοῦ Καλβίνου, καὶ τελευταῖον τὸ 1552 οἱ Ἄγγλοι διὰ τοῦ Ἑρρίκου τοῦ Η'. ἀπεστάτησαν καὶ ἀπεχωρίσθησαν τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας, ὀνομασθέντες ἅπαντες μὲ ἐν ὄνομα **Προτεστάνται**, ἤτοι **Διαμαρτυρόμενοι**, καθ' ὃ διαμαρτυρηθέντες κατὰ τῶν καταχρήσεων τῆς Παπικῆς Ἐκκλησίας. **Καὶ πρὸς καταπολέμησιν τοῦ Παπισμοῦ ἔθεσαν ὡς βάσιν τὴν κατὰ τὸ δοκοῦν ἐκάστῳ ἐρμηνείαν τῆς Ἁγίας Γραφῆς**, ἤτοι ἕκαστος ἐξ αὐτῶν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἐξηγῇ τὴν Ἁγίαν Γραφήν μὲ τὸ μυαλὸν του, καὶ κατὰ τὴν ἀρέσκειάν του.

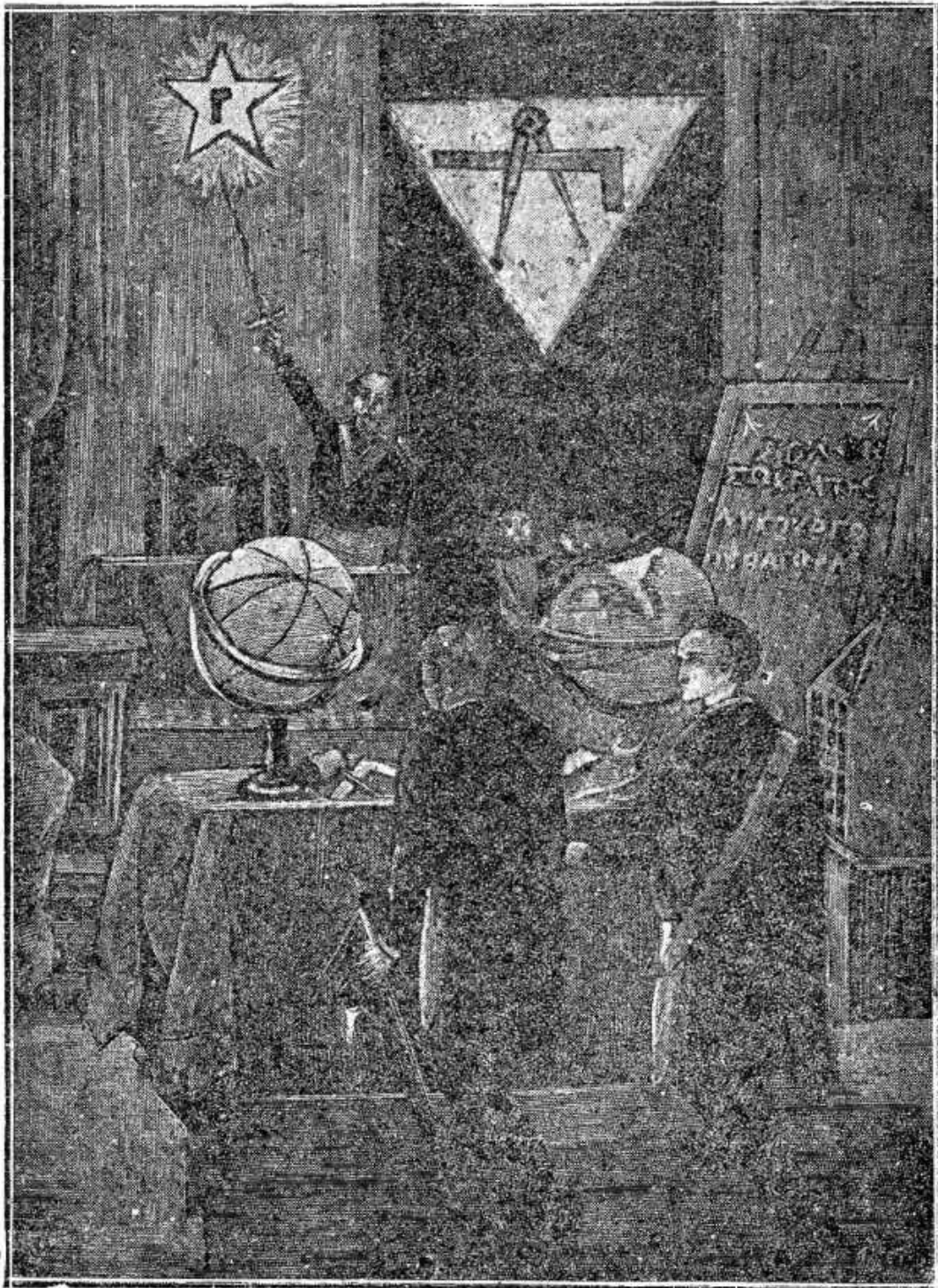
Διὰ τοῦτο ἔπεσαν εἰς ἄλλο χάος βαθύτερον τοῦ Παπισμοῦ, καὶ ἐπληρώθη ἐπ' αὐτοὺς ἡ ρῆσις «ΟΙ ΤΗΣ ΑΙΘΑΛΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΡΚΤΟΥ ΕΚΚΛΙΝΟΝΤΕΣ, ΤΩ ΠΥΡΙ ΣΥΝΑΝΤΩΣΙ ΚΑΙ ΤΩ ΛΕΟΝΙ» διότι ἔπεσαν εἰς τόσας ἄλλοκότους πλάνας καὶ αἰρέσεις, ὅσοι καὶ οἱ συγγραφεῖς καὶ διδάσκαλοι αὐτῶν· καὶ μὲ τὴν εὐκαιρίαν ταύτην προσεκολλήθη ἐπισθεν τοῦ Προτεσταντισμοῦ — ὡς καὶ ποῖν ἐπὶ τοῦ Παπισμοῦ — ὁ αἰώνιος ἐχθρὸς τοῦ Χριστιανισμοῦ—ὁ **Ἐθνομαϊσμός**, σύρων ὀπισθεν του τὴν ἐκ τῆς κολάσεως ἐξεληθοῦσαν μηχανήν—τὴν **Φραγμασσοनीαν**, ὥστε καὶ κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Κόπιν Ἀλμπαντσέλλι « ὁ Προτεσταντισμὸς ἐσχημάτισε τὴν φωλεάν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐκκολάφθησαν τὰ ὠὰ τῆς Φραγμασσοनीας »⁽⁵⁶⁾.

Ἡ ἱστορία τῆς μετεμφανίσεως τῆς Φραγμασσοनीας.

§ 10. Ἡ Φραγμασσοনীα, — ἥτις εἶναι σεσαρκωμένον ψεῦδος — ἐγχειρίζει εἰς τοὺς νεοφωτίστους προσυλήτους αὐτῆς τὰς τυπικὰς τῆς βίβλους, ἐν ταῖς ὁποίαις ἱστορεῖται, ὅτι «ἡ ἀρχὴ τῆς χάνεται εἰς τὴν νύκτα τῶν αἰώνων» δηλαδή μᾶς δίδει νὰ ἐννοήσωμεν ὅτι: κρύπτεται

(56) Copin Albancelli L. cit., II, σελίς 255.

εἰς τὸ σκότος τῆς μαγείας, μέτρῳ τῆς ὁποίας ἐργάσθησαν οἱ Ἑβραῖοι καθ' ὅλους τοὺς καιροὺς, ἄνευ συστήματος· καὶ καθὼς εἶναι καὶ ἰστο-

Οἱ ὑποψήφιοι Φιλῶδοφοι (Μασσόνοι) εἰς εἰδικὴν ὁρᾶν τῶν
προικ νοῖν τὸ Σατανικὸν τρίγωνον καὶ τὸν πεντάγωνον ἀστέρου

ρικῶς ἐξηκριβωμένον ἢ Φραγγμασσονία συμπλεχθεῖσα μετὰ τοῦ Προτεσταντισμοῦ ἐξελίχθη, ὡς ἐξῆς ⁽⁵⁷⁾:

κατὰ τὸ 1541 συνεστήθη ὑπὸ τῶν — ἐν Σιέννη τῆς Ἰταλίας γεννηθέντων — ἀδελφῶν Σοκίνων εἶδος ἑκαδημίας, ἢ Στοᾶς, ἐν Βικέντια, ἐν ἣ ἐπιδρατολογήθησαν τὰ μεγαλείτερα πνεύματα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ὑπὸ τὰς σημαίας αὐτῶν, καὶ συνεργαζόμενα μετ' αὐτῶν ἐπὶ μιᾶς θρησκευτικῆς βάσεως, ἣτις συνίστατο εἰς τὴν καταπολέμησιν τοῦ δόγματος περὶ τοῦ μυστηρίου τῆς Ἁγίας Τριάδος, — ἐξ οὗ καὶ ἀντιτριαδικοί, — ἀπέκρουσιν τοῦ δόγματος τῆς Ἐνσαρκώσεως, τοῦ προπατορικοῦ ἁμαρτήματος κ. λ. π. Ὀλίγον βραδύτερον, ὁ ἀνεψιὸς αὐτῶν, Φαῦστος Σοκίνος ἀνεκήρουξεν ἑαυτὸν Ἀρχηγὸν νέας Θεησκείας βασιζομένης, κατὰ τὸ μέγα μέρος, ἐπὶ τοῦ Θεοφιλανθρωπικοῦ, Θεοσοφιστικοῦ καὶ Θεῆκου συστήματος τῶν νεωτέρων ἑλευθεροτεκτόνων (Μασσόνων).

Αὐτοῦ ἀποθανόντος, οἱ ὀπαδοὶ του δισκορπίσθησαν χωρὶς νὰ διαλυθῶσιν, ἰδοῦσαντες μυστικῆς Ἑταιρίας ἐν ὅλῃ τῇ κεντρῶν διότι κατὰ τὸν Bacon Francisc Λόρδον — Verulam — Φιλόσοφον καὶ ἀρχιγραμματέα τοῦ Βασιλέως τῆς Ἀγγλίας Ἰακώβου τοῦ Α'. γράφοντα τὸ 1621 τὸ «La Nouvelle Atlantide» ἀναφέρεται, ὡς γνωστὴ αὐτῷ, ἡ ὑπαρξίς τῆς μυστικῆς ταύτης Ἑταιρίας· ὁ δὲ Cronwell, ὁ Τύραννος καὶ Δικτάτωρ τῆς Ἀγγλίας καὶ ἐγνωσμένος ζηλωτῆς Μασσῶνος, ὑποστηρικθεὶς ὑπὸ τῶν Φραγγμασσόνων καὶ φονεύσας τὸν Βασιλέα Κάρολον τὸν Α' (1649) κατήργησε τὴν θανατικὴν ἀπόφασιν κατὰ τῶν Ἑβραίων

Οὕτως ἐν ὀλίγοις ἐξελίχθη ἡ ὑπόθεσις τῶν Σοκινιανῶν τῶν ὀπίων ὁ διοργανισμὸς — κατὰ τὸν Κλυδίου Ζένετ ⁽⁵⁸⁾ — κατ' οὐδὲν σχεδὸν διάφερε τῶν ἑλευθεροτεκτόνων — Φραγγμασσόνων — τῆς σήμερον. Οὗτοι ἐξῆσαν ἐπὶ ἓνα καὶ πλέον αἰῶνα περίπου ἐν τῇ σκιᾷ ἐργαζόμενοι, καὶ καθ' ὃ διάστημα προσέλαβον καὶ τὸ ὄνομα τοῦ «Ροδοσταυρίτου»· κατὰ δὲ τὸ 1717 ἡ μυστικὴ αὕτη Ἑταιρία Σοκινιστῶν-Ροδοσταυροῦται συνεχωνεύθη μετὰ τοῦ ἐν Ἀγγλίᾳ σωματείου τῶν ἑλευθεροτεκτόνων-ἑκτιστῶν, ἀποτελέσαντες «μίαν μυστικὴν Ἑταιρίαν ἀντικληρικὴν καὶ ἀναρχικὴν» καὶ οὕτω προῆλθεν ὁ ἑλευθεροτεκτονισμὸς — Φραγγμασσονισμὸς — ὑπὸ τὸ ψευδὲς ὄνομα «Ἑταιρία ἑκπαιδευτικὴ καὶ Φιλανθρωπικὴ» καθὼς βεβαιοῖ καὶ αὐτὸς ὁ ἑβραῖος Ἀδόλφος Στέιμπερ ⁽⁵⁹⁾. Ἐκ τῆς Ἀγγλίας ἡ Φραγγμασσονία ἐξηπλώθη εἰς τὴν Γαλλίαν — 1720 — καὶ ἐκεῖθεν εἰς ὅλα τὰ μέρη τοῦ

(57) Leo Taxil σελίς 1085.

(58) Leo Taxil, «Τὰ μυστήρια τῆς Φραγγμασσονίας» σελίς 105.

(59) «Ἐπιστημονικὸν Λεξ. Βουκουρεστίου».

κόσμου* καὶ σήμερον ἀριθμεῖ πλέον τῶν πενήτηντα πέντε χιλιάδων στοῶν καὶ τεσσάρων ἑκατομυρίων μελῶν, καθ' ὅλον τὸν κόσμον—πάντων ἐχθρῶν τοῦ Χριστιανισμοῦ—καὶ μόνον ἐν Γαλλίᾳ ἔχει 26 χιλιάδας στοῶς. τῆς ἁποίας ὁλόκληρος σχεδὸν ὁ πληθυσμὸς εἶναι Φραγγμασσόνο. (60).

Ἄλλ' ἡ Φραγγμασσονία δὲν ἐσταμάτησεν ἐν τῇ ἀναπτύξει αὐτῆς, ἐδημιούργησε πλείστας οὐράς, κλάδους, παραρτήματα καὶ ὑποκαταστήματα, ὀνομαζόμενα «Ἡ Πυρμασσονία». Οἱ Σύνδεσμοι τῶν Φιλελευθέρων, τῶν Ἐλευερασρόνων, τοῦ ἀνθρωπίνου δικαίου, καὶ τῆς πολιτογραφῆσεως, αἱ ἐταιρίαι τῶν ἀσφαλειῶν, οἱ ἐκπαιδευτικοὶ σύνδεσμοί, αἱ ἐκπαιδευτικαὶ Δέσχαι, οἱ κύκλοι τῶν σπουδαστῶν, αἱ Βιβλιακαὶ Ἐταιρίαι, τὰ Σωματεῖα τῶν διαλέξεων, τὰ Λαϊκὰ Πανεπιστήμια, τὰ συνδικάτα τῶν ἐργατῶν, κλπ. (61), εἶναι τῆς μασσονίας Παραρτήματα, καὶ ὅλα ἐργάζονται ὑπὸ τὴν ἔμπνευσιν τῆς Μασσονίας, μὲ τὸ προσωπεῖον τῶν διαφόρων τίτλων, κατὰ τὸ πρόγραμμα τῶν Μασσονικῶν Κογκρέσων τοῦ 1894 (62).

Ὁ Ὄργανισμὸς τῆς Φραγγμασσονίας.

§ 11. Λοιπὸν οἱ Ἑβραῖοι διωργάνωσαν τὴν Φραγγμασσονίαν κατὰ τὸ σύστημα τοῦ Ἑβραϊκοῦ Καχάλ (63), καὶ πρὸς καλλιπισμόν τῆς προσέδωσαν καὶ τὴν ἐνεδύσαν μὲ ἓνα μῦθον ἐκ τοῦ Ταλμούδ. διὰ τοῦ ὁποίου συμβολίζεται αὕτη μὲ τὴν οἰκοδομικὴν τέχνην, οἱ δὲ Φραγγμασσόνοι, μὲ τοὺς κτίστας, τοὺς προοριζομένους, ὤθηεν διὰ τὴν ἀνέγερσιν τοῦ Ναοῦ τοῦ Σολομῶντος. Καὶ πραγματικῶς ἐπὶ μέσου τῶν Μασσόνων ὁ Ἑβραϊσμός ἐπιδιώκει τὴν ἐξουφάνεισιν τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ τὴν κυριαρχίαν τοῦ Ἰσραὴλ ἐφ' ἕλκων τῶν λαῶν τῆς γῆς, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ J. Bigedain, πρώην Μασσόνο καὶ Γραμματέως τῆς Μεγάλης Ἀνατολῆς—Μασσονικῆς Στοῶς—τῆς Γαλλίας (64).

Ἐκ τῶν Στοῶν τῆς μυστικῆς ταύτης Ἐταιρίας τῶν Φραγγμασσόνων οὐδέποτε ἀπολείπεται ἡ ἐπτάφωτος λυχνία τοῦ Ἑβραϊσμοῦ, (ὡς σύμβολον εὐρισκομένη) ἡ Κιβωτὸς τῆς Διαθήκης, ἡ ἐκ τοῦ ξύλου τοῦ

(60) Journal «Le Christianisme au XXe Siècle — καὶ Taïne «Les origines de la France contemporaine», III, σελ. 46.

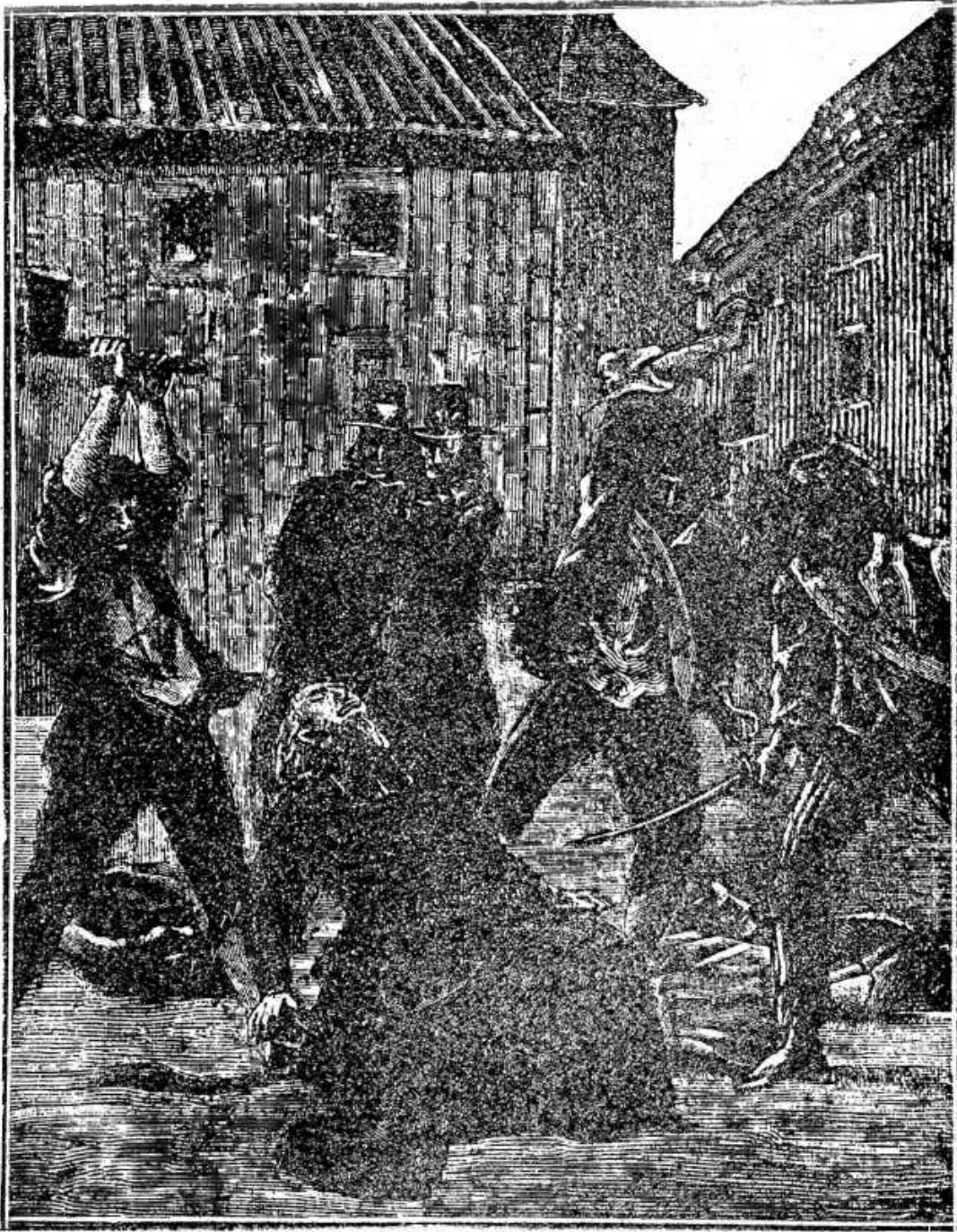
(61) Copin Albancelli L. cit., II, σελ. 195, καὶ Bull. du Grand-Orient, 1881, σελ. 602.

(62) Copin Albancelli L. cit., II, σελ. 197.

(63) Ἡ ΚΑΧΑΛ εἶναι μία μυστικὴ Ἑβραϊκὴ Κυβέρνησις, ἀποτελουμένη ἐκ τῶν Ραββίνων καὶ Διδασκάλων τῶν Ἑβραίων, καὶ ἐργαζομένη πρὸς καταστροφὴν τῶν χωρῶν ἐνθα διαμένουν.

(64) J. Bigedain «Le Grand-Orient de France» Paris, 1905 p. 186.

δένδρου «'Ακακία» τράπεζα, τὸ ἄνθος αὐτῆς, κ. λ. π. (65), διὰ τῶν ὁποίων ἐκτελοῦν τὰς μαγείας των. Ἐκ δὲ τῆς ἰδιαιτέρας ἱστορίας τοῦ

Ἐγκληματικὴ πρᾶξις τῶν Φραγμασδόνων

Παραβάτου Ἰουλιανοῦ μανθάνομεν, ὅτι οἱ **Φραγμασδόνοι μεταχειρίζονται φανερὰ μὲν, πρὸς ἀποφυγὴν πάσης ὑποψίας περὶ χρησιμοποίησεως καθαρῶς μαγικῶν μεθόδων, μίαν κινητὴν**

(65) Drumont, L. cit., II., σελ. 320.

τράπεζαν, ἐν ἄγνωστον μέσον, — τὸν ὑπνωτισμὸν — ἐν πνεῦμα ψιθυρισμοῦ κ λ.π. (66), μυστικῶς ὁμῶς ἔχουν σχέσιν μετὰ τὴν ἰδίαν γοητείαν, μαγείαν, φαρμακείαν, ἔξορκισμούς, τὴν κλήσιν τῶν δαιμόνων, τὸν μαθηματισμὸν, τὴν ἀστρολογίαν, φυσιογνωμίαν, μαγείας εἰς παλάμας, μαγείας διὰ κογχύλης, δι' ὀσπρίων, δι' ἱεροσκοπίας, δι' ἀναποδογυρίσματος φλυιζανίων καὶ τραπεζῶν, δι' οἰωνισμοῦ, διὰ κλήρου συμβουλῶν καὶ διορισμῶν, διὰ παιγνιοχόρων, δι' ἀνοίγματος Ψαλτηρίου μετὰ κλειδίον, διὰ τῆς Καμπάλας καὶ Θεομαντείας, καὶ ἀναριθμητῶν ἄλλων δαιμονικῶν ἐπικλήσεων (67).

Καθὼς ἐκ τοῦ βιβλίου τοῦ Καπὶν Ἀλμπατσέλλι — πρῶτην Φραγγμασσόνου μετὰ τὸν βαθμὸν τοῦ **Ροδοσιανοῦ** — καὶ ἐξ ἄλλων συγγραμμάτων, μανθάνομεν, ἡ **Φραγγμασσονία** εἶναι **διοργανωμένη** ἐκ τῶν **Στοιῶν**, αἵτινες διευθύνονται ὑπὸ ἐνὸς **Σεβαστοῦ** ὅστις προνοεῖται τὰ οἰκονομικά, συναθροίζομενα διὰ τῆς ἀπάτης καὶ τῆς αὐτοβούλου συνδρομῆς τῶν μωρῶν μελῶν αὐτῆς. Ἐκ τῶν Σεβαστῶν συνίσταται τὸ **Πρωτοδικεῖον**, ὅπερ δικάζει μυστικῶς τὰ διάφορα ἐγκλήματα τῶν μελῶν αὐτῆς, καὶ **καταδικάζει** εἰς **θάνατον** τοὺς ἀποκαλύπτοντας τὰ μυστικά αὐτῆς.

Αἱ ἐκλογαὶ ἐνεργοῦνται ἀπαξ τοῦ ἔτους ὑπὸ τῶν Μασσόνων. Ἐκάστη **Στοὰ** διορίζει **ἓνα πληρεξούσιον** (ντελεγάτ), οἵτινες συναθροίζομενοι συγκροτοῦν **τὴν νομικὴν Βουλὴν** (κουβέντ), καὶ ἐκλέγουσιν ἓνα συμβούλιον τῆς διατάξεως ἔχον ὡς πρόεδρον **ἓνα μέγαν Διδάσκαλον**. Δι' ἕκαστον ἔθνος ὑφίσταται **μία μεγάλη Στοὰ** ἢ ὁμοσπονδία καὶ ὑπὲρ ταύτην **ἄλλαι στοαὶ διεθνεῖς** κλπ. (68)

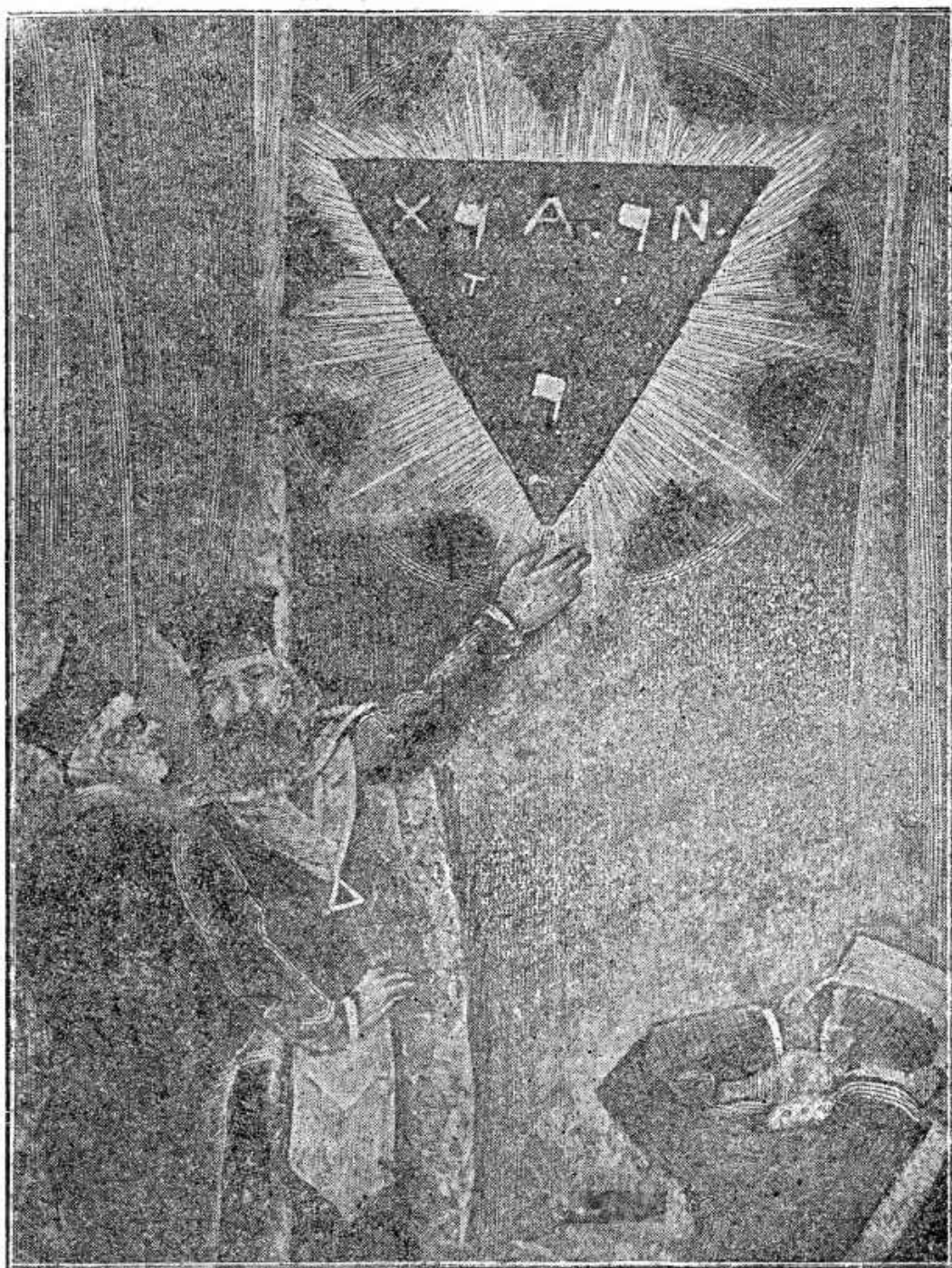
Ὁλη αὐτὴ ἡ **Φραγγμασσονικὴ ὀργάνωσις** εἶναι **ἀπολύτως μυστικὴ** διὰ τὸς μὴ Μασσόνους, καθὼς εἶναι καὶ ἡ Ἑβραϊκὴ **Καχάλ** διὰ τοὺς μὴ Ἑβραίους. Ἡ Φραγγμασσονία ἔχει ἀκόμη καὶ **ἄλλον ὀργανισμὸν ἄγνωστον** ἀκριβῶς καὶ παρ' αὐτῶν τῶν κατωτέρων μελῶν αὐτῆς. Ἡ Φραγγμασσονία συνίσταται ἐξ ὀλοκλήρου **Ἱεραρχίας** βαθμῶν. Οἱ δὲ πρῶτοι τρεῖς βαθμοὶ αὐτῆς εἶναι, ὁ τοῦ **Δοκίμου**, ὁ τοῦ **Ἐταίρου** καὶ ὁ τοῦ **Διδασκάλου**, οἵτινες συνιστοῦν τὴν κυανὴν λεγομένην Φραγγμασσονίαν.

(66) Σύνγραμμα περὶ τοῦ Ἁγίου Βασιλείου, μετάφρασις ἐκ τῆς Γαλ. ὑπὸ τοῦ Μητροπ. Ἰωσήφ, σελ. 116.

(67) Μελετ. Ἑκκλησιαστικ. Ἱστορία. Εἰσαγωγή Κεφ. 8.

(68) Copin Albancelli, L. cit., I, σελ. 160—168, καὶ Bull. du Grand-Orient Aout—Sept. 1894 σελ. 117 καὶ Prache «La petition contre la Franc-maçonnerie à la Chambre des Députés» Paris 1905 σελ. 286.

Πρὶν προδιδαχθῆ ὁ Μασσόνας εἰς ἕκαστον ἐκ τῶν τριῶν τούτων βαθμῶν, τοῦ διηγοῦνται διαφόρους πλάνας καὶ ὑπο-

Ὁ Μέγας Ἀρχιερεὺς (Μασσόνας) ἐξηγεῖ εἰς τοὺς ὑποψηφίους τὰς μυστηριώδεις ἐννοίας τοῦ ὄβερρου τριγώνου.

σχέσεις ἀπείρους τοῦ ὑπόσχονται, ὅτι ἡ Ἑταιρία θὰ εἶναι εἰς αὐτὸν πάντοτε βοηθός, θὰ τὸν διευκολύνῃ εἰς ὕλικὰς καὶ ἐμπορικὰς ἐπιχει-

ρήσεις, εἰς ἀπόλαυσιν τῶν σαρκικῶν ἐπιθυμιῶν κ.λ.π. καὶ δεῖ ἀπαντᾶ τὰ μέλη ἀπαρτίζουσαν μίαν ἐταιρίαν Φιλανθρωπικὴν, Φιλοσοφικὴν καὶ Προσοδευτικὴν συνεχίζουσαν τὰ ἀρχαῖα μυστήρια πρὸς ἀνακάλυψιν—δηθεν—τῆς ἀληθείας καὶ ἄλλας ἀνιγματοῦδεις πονηρείας⁽⁶⁹⁾. Ἄλλ' ἐὰν ἔχουν τοιοῦτον ὑψηλὸν σκοπὸν πρὸς σπουδὴν τῆς ἀληθείας, διατὶ κρύπτονται οἱ τρισκατάρτοι; Πλὴν ἄς ἀκολουθήσωμεν.

Ἐκτὸς τῶν τριῶν τούτων κατωτέρων βαθμῶν τῆς Μασσονίας ὑπάρχουν καὶ ἄλλοι ἀνώτεροι βαθμοὶ⁽⁷⁰⁾, οἵτινες δὲν ἀποκτῶνται εὐκόλως, παρὰ κατόπιν πολλῶν ὑπηρεσιῶν, ἄς προσφέρουν οἱ Μασσόνοι εἰς τὰς Στοὰς των. Καὶ ἀποῦ φθάσει ὁ Μασσόνος εἰς τὸν 18ον βαθμὸν τοῦ Ῥοδοσταυρίτου, γίνεται ἀπ' εὐθείας μέλος τῆς Παγκοσμίου Ἑβραϊκῆς Ἐνώσεως, ἣτις ἀποτελεῖ ἐν σῶμα μετὰ τῆς Φραγματοσυνόδου⁽⁷¹⁾ ὁ δὲ 33ος βαθμὸς δίδεται μόνον εἰς τοὺς ἐπιφανεῖς τῆς κοινωνίας, ἦτοι εἰς τοὺς ἀνωτάτους πολιτικούς, οἵτινες ἐπιδιώκουν βαθμοὺς καὶ τίτλους⁽⁷²⁾. Ἔστω καὶ τοῦτο γνωστὸν, ὅτι ἡ Φραγματοσυνὸντα προσφέρει τίτλους καὶ βαθμοὺς τιμητικοὺς — καίτοι μερικὰ ἐκ τῶν μελῶν αὐτῆς δὲν διήλθον ἱεραρχικῶς τοὺς βαθμοὺς αὐτῆς — εἰς Ἀνωτάτους Κληρικούς καὶ λαϊκοὺς κατέχοντες ἐξεχούσας θέσεις εἰς τὴν Κοινωνίαν, τιλοφοροῦσα αὐτοὺς ἐπιτίμους προέδρους κλπ καθὼς τὸ πασίγνωστον Μασσονικὸν Σωματεῖον τῆς Χ.Α.Ν. δπερ προσέφερε τοιοῦτους σατανικοὺς τίτλους εἰς τὸν Χρυσόστομον Παπαδόπουλον, Γεννάδιον Θεσσαλονίκης, Μελέτιον Μεταξάκη καὶ Σιά⁽⁷³⁾, ἐπ. τῷ σκοπῷ ὅπως συνδράμωσι τὸ καταχθόνιον αὐτῆς ἔργον.

Ἐκ τῶν Ἱεραρχῶν τούτων τινὲς εἶναι καὶ Μασσόνοι τοῦ Ὑπάτου βαθμοῦ.

(69) Y. Bidigain, «Constitution du Grand-Orient de France» σελ. 14, Ὅρα καὶ προκήρυξιν τῆς Μασσονικῆς Στοᾶς «Μέμφιδος» τοῦ Βουκουρεστίου, εἰς ἣν ἦτο Βαθμοῦχος Μασσόνος ὁ Παπαθεοδόσιος βλάχος ἐκ Προβάτας μετ' ἄλλων Ἑλλήνων προϊσταμένων, καθὼς θέλομεν ἀποδείξει ἀκολουθῶς.

(70) Πρὸς γνῶσιν τῶν ἀναγνωστῶν παραχωροῦμεν «ὄλους τοὺς τίτλους τῶν βαθμῶν τῆς Φραγματοσυνόδου ὡς ἐξῆς ἔχοντα. 1) Δόκιμος, 2) Ἐταῖρος, 3) Διδάσκαλος, 4) Μυστικὸς Διδάσκαλος, 5) Τέλσιος Διδάσκαλος, 6) Ἰδιαιτερός Γραμματεὺς, 7) Πρεσβῶτος ἢ Δικαστής, 8) Ἐπιμελητὴς τῶν Οἰκοδομῶν, 9) Ἐκλεκτὸς τῶν ἐννέα Διδάσκαλος, 10) Ἐνδοξος ἐκλεκτὸς τῶν δεκαπέντε, 11) Ὑπερτάτος ἐκλεκτὸς Ἰππότης 12) Μέγας Διδάσκαλος Ἀρχιτέκτων, 13) Βασιλικὴ ἄψις, 14) Μέγα σκότος τοῦ Ἱεροῦ θόλου, 15) Ἰππότης τῆς Ἀνατολῆς ἢ τοῦ Ἐξοφου, 16) Πείρηψ τῆς Ἱερουσαλήμ, 17) Ἰππότης τῆς Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως, 18) Ροδοσταυρίτης, 19) Μέγας Ποντίφηξ τῆς Οὐρανίας Ἱερουσαλήμ, 20) Ὁ μέγας Πατριάρχης, 21) Ὁ Πρωσσὸς Ἰππότης, 22) Πείρηψ τοῦ Λιβάνου, 23) Ὁ Ἀρχηγὸς τοῦ Ἀδύτου, 24) Ὁ Πείρηψ τοῦ Ἀδύτου, 25) Ὁ Ἰππότης τοῦ Ὁρσιχαλκίνου Ὁφειῶς, 26) Ὁ Πείρηψ τῆς Χάριτος, 27) Ὁ Ὑπερτάτος Ταξιάρχης τοῦ Ναοῦ, 28) Ὁ Ἰππότης τοῦ Ἡλίου, 29) Ὁ Μέγας Σκότος τοῦ Ἀγ. Ἀνδρέου, 30) Ὁ Καδὸς, 31) Ὁ Μέγας Ἐξεταστής Ἐπόπτης Ταξιάρχης, 32) Ὁ Πείρηψ τοῦ Βασιλικῶν Μυστικῶν, 33) Κυριάρχης Μέγας Γενικός Ἐπόπτης.

71) J. Bertrand «La Franc-maçonnerie Société Juive», Paris, σελ. 26.

72) Corin Albancelli L., cit., σελ. 181.

73) M. Talmeyr, «La Franc-maçonnerie et la Révolution Française», 1904, σελ. 7 καὶ 36

Ὁ νόμων ἀνγνώστης δὲν δυσκολεύεται νὰ νοήσῃ τῶρα, διατὶ μὲ πόσον πείσμα αἱ κληρικοί οὗτοι ὑποστηρίζου τὸν ἀντιορθόδοξον νεώτερον.

Οἱ ὑποψήφιοι Μαδδόνοι διατάσσονται ὑπὸ τοῦ Ἀρχιτέκτονος πρὸς τὴν θέσιν τοῦ δακτύλου τῶν εἰς τὸ στόμα καὶ νὰ τηρήσουν δικαστῆν εἰς τὰ ὄραθέντα ἐντὸς τῆς μυστηριώδους ἀκνῆς.

οἰσμὸν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ καταδιώκουν τὴν πατροπαράδοτον εὐσεβείαν ! (:)....

Εἰς ἕκαστον βαθμὸν ὑπάρχει ἰδιαιτέρον ἔργαστήριον, ἐκ τῶν ὁποίων

οἱ τρεῖς ὑπὲρ τοὺς τριάκοντα βαθμοὶ ὀνομάζονται «**Ἐπισημὰ Διοικήσεις**» καὶ οἵτινες βαθμοὶ συνιστῶσι **δευτέραν Φραγγμασσονίαν**, διὰ τῆς ὁποίας ψύχονται εἰς τὰς Στοὰς αἱ ἀποφάσεις τῶν ἀοράτων θελήσεων, αἱ ὁποῖαι ἀποτελοῦν **τρίτην μυστικὴν φραγγμασσονίαν** συγκροτουμένην ἐκ τῶν προέδρων τῶν διεθνῶν Μασσονικῶν Στοῶν⁽⁷⁴⁾.

Ἐπάνω ὅλων τῶν βαθμῶν τούτων ὑπάρχει ἐν ἀνώτατον «**Παγκόσμιον Συμβούλειον**» συνιστάμενον ἐξ ἑννέα ἀγνώστων ἀρχηγῶν — πέντε Ἑβραίων καὶ τεσσάρων ἐκ τῶν ἄλλων ἔθνων — καὶ ὑπὲρ αὐτὸ ὑπάρχει ἡ ἀνωτάτη **Μασσονικὴ Κυβέρνησις**, ἀποτελουμένη μόνον ἐξ Ἑβραίων, μὲ ἀκατάληπτον καὶ ἄγνωστον τὴν ἔδραν τῆς⁽⁷⁵⁾.

Ὁ Ὀρκος τῶν Φραγγμασσόνων.

§ 12. Πᾶς Μασσόνος προβιβαζόμενος εἰς ἕκαστον βαθμὸν **μανθάνει ἐν ἰδιαιτερον μυστικόν**, εἰς τὸ ὁποῖον δεσμεύεται διὰ φρικτῶν ὄρκων, ὅπως οὐδέποτε ἀποκαλύψῃ εἴτε προφορικῶς εἴτε γραπτῶς κατὰ τὸν ἀκόλουθον ἀρνητικὸν ὄρκον :

«**Ὀρκίζεται**, λέγει ὁ προσήλυτος, ὅτι θέλει συντρέψει πάντα ὑλικὸν δεσμὸν συνδέοντα αὐτὸν μετὰ τοῦ πατρὸς, μητρὸς, ἀδελφῶν, συζύγου, συγγενῶν, φίλων, ἐρωμένων, Βασιλέων, εὐεργετῶν καὶ οἰουδήποτε ὄντος, πρὸς δὲ ὑπεσχέθη πίστιν, ὑπακοήν, χάριν ἢ ἐκδοίλευσιν. (Ἐδῶ εἶναι ἡ ἄρνησις πίστεως, καθ' ὅσον ὁ Χριστιανὸς ἐν τῷ Ἁγίῳ Βαπτίσματι ὑπεσχέθη πίστιν εἰς τὸν Χριστὸν). Ἀπὸ ταύτης τῆς σειγμῆς ἀπολύεται τοῦ ὄρκου, ὃν δέξασθαι ἔδωκε πρὸς τὴν Πατριδα καὶ τοὺς Νόμους» καὶ κατωτέρω : «**Ὀρκίζεται καὶ δυνύει ΥΠΟΤΑΓΗΝ** εἰς τὴν ἀγιωτάτην καὶ ἀδιαίρετον Τριάδα, (ἐννοεῖ τοὺς τρεῖς ἀνωτάτους βαθμοὺς) καὶ εἰς τὸν μέγαν Ταξίαρχον, τελειότατον πρόεδρον, ὑπέρτατον δικαστήν καὶ Κυρίαρχον, τοῦ Φιλοσοφικοῦ Συμβουλίου, καὶ τὸν Μέγαν Ἀρχιτέκτονα τοῦ Σύμπαντος ἢτοι Εἰς ΕΚΕΙΝΟΝ ΜΕ ΤΑ ΚΕΡΑΤΑ, (ὃν ὄρα ἐν τῇ ἐπικεφαλίδι τοῦ Β' Μέρους Κεφ. Α'), ὅστις ἀπαραιτήτως παρευρίσκεται αἰσθητῶς εἰς τὰς τοιαύτας τελετάς» καὶ ἀκολουθῶς ὀρκίζεται ὁ προσήλυτος Μασσόνος καὶ ὑποβάλλει θεληματικῶς ἐαυ-

74| Copin Albancelli, L., cit. σελ. 267.

75| » » » » » καὶ G. des Mousseaux «Le Juifs» σ. 356.

τὸν εἰς τὴν ἐσχάτην τῶν ποιῶν, ἦτοι γὰρ **θαναιωθῆ** πανδήμως, ἐὰν **θὰ ἀθροίσῃ τὰς ὑποσχέσεις του** (76) καὶ τελευταίων ἐπιβουαιῶν τοὺς ὄρκους ὑπογράφει ἐπ' αὐτῶν, καὶ ἐπὶ τῆς φωτογραφίας του **διὰ τοῦ εἰδίου του αἵματος** διὰ πέννας ἐσχ. ματιμένης ἐκ τοῦ ὄνυχος τοῦ μικροῦ του δακτύλου. **Μεθ' ἐκάστην ὀρκωμοσίαν ἀκολουθεῖ καὶ μία μαγικὴ τελετὴ**: λ.χ. εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ διδασκάλου παριστάνεται ἡ ὀλοφονία, ἡ τρυφή καὶ ἡ ἐκτρυφή τοῦ Χιράμ— Ἀρχιτέκτονος τοῦ Νηοῦ τοῦ Σολομῶντος — ἱατρός (ὡς λέγουσιν οὗτοι) πάντων τῶν μασσόνων, οὕτινος τὸ πτώμα διὰ Σατανικῶν μεθόδων παρουσιάζουν ἐπὶ φερέτρου, καὶ ἡτις σκηνὴ παριστᾷ τὸ εἶδωλον τοῦ μίσους, ὅπερ προσκυνοῦν (77). Ἐὰν οὐ τις ἐξ αὐτῶν ζητήσῃ ἐξηγήσεις, δεικνύουν αὐτῷ τὴν ἐπὶ τῆς θύρας ἐπιγραφὴν «σιωπὴ» καὶ προστάσσουν ἵνα θέσῃ τοὺς δύο δακτύλους ἐπὶ τοῦ στόματος κατὰ τὸ σύστημα τοῦ διδασκάλου τῶν Μάγων Πυθαγόρου.

Εἰς τὸν 18ον βαθμὸν τοῦ Ροδουστουρίτου, **παρουσιάζουν ὑβρι- στικῶς τὸν μυστικὸν δεῖπνον**, ἐν τῷ ὁποίῳ **ἐξηγεῖται ὅλως ἀσεβῶς** καὶ βλασφημῶς ὁ ἐπὶ τοῦ Στυροῦ τοῦ Σωτήρος ἡμῶν τίτλος, ἦτοι τὸ **I. N. B. I.** καὶ διὰ τῶν ὁποίων στοιχείων χαιρετοῦν ἀλλήλους καὶ ἀναγνωρίζονται οἱ Μασσόνοι τῶν μεγάλων βαθμῶν, **καὶ διὰ τῆς πα- ραστάσεως ταύτης προσπαθοῦν νὰ ἐμπνεύσουν τὸ μῖσος ἐναντίον τοῦ Χριστοῦ** (78), ὅπερ παριστάνουν διὰ τοῦ εἰδώλου τῆς ἐκδικήσεως.

Οἱ Ἑβραιομασσόνοι διδάσκουν διὰ τῶν ὀργάνων των, ὡς καὶ εἰς τὰς μυστικὰς συνεδρίας τῶν ἀνωτέρων βαθμῶν **οἱ**: «ἡ Ὁρθόδο- ξος Ἐκκλησία πρέπει νὰ ἐξαλειφθῇ ἐκ τοῦ προσώπου τῆς γῆς διὰ τοῦ συστήματος τῆς Ἐπιστήμης καὶ τοῦ Ὁρθολογισμοῦ» (79) = *Raçione*—. Διὰ τοῦτο οἱ Φραγγμαστόνοι — ἐν τῇ μεγάλῃ Γαλλικῇ Ἐπαναστάσει τοῦ 1789 — ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ μεγάλου Ραββίνου Clotz, ἐν Παρισίοις **διεκῆρυξαν τὸν Ὁρθολογισμὸν ὡς θεόν, πα- ριστάμενον ἐν τῷ προσώπῳ μιᾶς γυναικὸς πόρνης** ὀνομαζομένης Candille, τῆς ὁποίας ἐποίησαν εἶδωλον, ἔχον ὑπὸ τοὺς πόδας του τὸν Σταυρόν, καὶ τὸ ὅποτον ἔστησαν ἐν τῷ Ναῷ Νότρε Ντάμε (80) πρὸς κοινὴν προσκύνησιν.

Οἱ Ἑβραιοφραγγμασσόνοι λατρεύουν καὶ τὴν Ἀφροδίτην ἐκ- προσωπομένην δι' ἐνὸς Τράγου, δι' ὃ κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Κό- πιν Ἀλμπαντσέλι, εἰς μερικὰς συνεδριάσεις, ἢ μᾶλλον μικτὰς στοὰς

[76] Leo Taxil, L. cit., σ. 1003.

[77] Copin Albancelli, L. cit., I, σελ. 178.

[78] Barruel, Memoires=Drumont, L. cit., σελ. 178.

[79] Bernard Lazare, L. cit., σελ. 350, 360.—Ὁ Ὁρθολογισμὸς εἶναι σύστημα φιλοσο- φικόν, μὴ παραδεχόμενον οὐδὲν πέραν τῶν ὧν ἀντιλαμβάνεται ὁ νοῦς τοῦ ἐμπαθοῦς ἀνθρώ- που, καὶ δὲν ψηλαφᾷται διὰ τῶν χειρῶν αὐτοῦ. Ἦτοι ἐνὶ λόγῳ, ὁ ὀρθολογισμὸς δὲν παρα- δέχεται οὐδὲν τῶν ὑπὲρ φύσιν.

[80] Hergentroether, L. cit., Τόμ. VII σελ. 119.

ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν ἀπολοῦσθαι· ἕνα ἀδυνατεῖ τις νᾶ φαντασθῆ—
πόσον μᾶλλον νᾶ περιγράψῃ· καὶ διαπράττουσι καὶ φρικώδεις δολο-

Τὰ ὁδοιὰ ἐγκλήματα τῶν ὑποσησίων γυναικῶν, διὰ τὴν ἀπέκτιστον
ἀνωτάτων βαθμῶν τῆς Μαδδονίας
φονίας μεταχειριζόμενοι, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὄργανα τὰς γυναίκας (81).

[81] Coripi Albancelli, L. cit., I, σελ. 295.

Λατρεύουν δὲ πρὸς τούτοις καὶ τὸ εἶδωλον τοῦ *Πλούτου*, ἵνα μηδέποτε στερηθοῦν τούτου ἀλλ' ἔχουν πάντοτε τούτον πρὸς ἀπόλαυσιν τῶν αἰσχυρῶν των ἐπιθυμιῶν καὶ ἡδονῶν· τρέφουν δὲ ἄσπονδον μίσος κατὰ τῶν Πενήτων καὶ ἐν ταῖς στοαῖς αὐτῶν οὐδέποτε ἐπιτρέπεται, ἐπὶ ποινῇ θανάτου, συζήτησις περὶ τῶν Ἑβραϊκῶν δισεκατομμυρίων.

Οἱ ἀκάθαρτοι Ἑβραῖοι Μασσόνοι πλανοῦν τοὺς ἀνοήτους προσηλύτους των, ὅτι, δηθεν, κατὰγονται ἐκ τοῦ Χιράμ καὶ τῆς Βαλκίδος—Βασιλίσης Σαββᾶ—οὗτοι δὲ ὑποτίθεται ὡς ἀπόγονοι τοῦ Κάϊν, ὅστις, κατ' αὐτούς, εἶναι υἱοὶ τῆς Εὔας καὶ τοῦ Ἑβλῆς—Ἀγγέλου τοῦ φωτός, Λουσίφερ—Ἐωσφόρου—Σατανᾶ! Διὰ τοῦτο εἰς τὰς συναθροίσεις των ἐνεργοῦν πᾶν εἶδος μαγείαν, *ἀγαοῦνται τὸν Θεὸν* διὰ τῆς ἀκολούθου διατυπώσεως, συντεταγμένης ὑπὸ τῶν Ἑβραίων (κατὰ πιστὴν ἀντιγραφὴν ἐκ τῶν Μασσονικῶν τυπικῶν), E.:E.:A.:A.:L.:H.:H.:H.:A.:D.:M.:M.:M.: καὶ σημαίνουσης: Δόξα καὶ ἀγάπη εἰς τὸν Δεσπότην Ἐωσφόρον, μίσος, μίσος, μίσος εἰς τὸν Θεὸν τῶν Χριστιανῶν, κατηραμένος, κατηραμένος, κατηραμένος (82)· καὶ λατρεύουν κατ' εὐθεΐαν τὸν Ἐωσφόρον Σατανᾶν διὰ τῆς ἐπομένης προσευχῆς. «Ἐλθὲ ὦ Ἐωσφόρε! Ἐλθὲ νᾶ σ' ἐναγκαλισθῶμεν, νᾶ σὲ σφιξῶμεν εἰς τὰς ἀγκάλας μας· Σὺ, τὸν ὅποιον οἱ Ἱερεῖς ἐσυκοφάντησιν καὶ οἱ Βασιλεῖς κατεδίκασαν... Σὲ δέ, ὦ ἄδωναί! Θεὲ ἄδικε, Θεὲ ἄρπαξ, σὲ ἀπαρνούμεθα... Ἐρῶρε. Δὲν ἐξαρτώμεθα πλέον ἀπὸ σοῦ... Μετὰ τὴν ἐπίκλησιν ταύτην ὁ Σατανᾶς ἀπαραιτήτως ἐμφανίζεται ἐν μέσῳ αὐτῶν καὶ κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἅπαντες οἱ παρόντες Μασσόνοι κρατοῦντες ἐγχειρίδια (μυτερὰ δύστομα μαχαίρια) *Τρουποῦν τὸν ἐπὶ τῆς τριγώνου τραπέζης των κείμενον Ἅγιον Ἄρτον*, ὃν προμηθεύουν αὐτοῖς Ἀρχιερεῖς ὄντες μέλη τῆς Ἑβραιοφραγγμασσονίας, καὶ εἶτα κτυποῦν πρὸς τὸν Οὐρανὸν κραυγάζοντες «*Νεκάμ. Ἄδωναῖ*» (ἐκδίκησις Θεέ) (83). Ὅμως σημειοτέον ὅτι ταῦτα εἶναι ἀγνωστα εἰς πλείστους ἡλιθίους βλάκας καὶ ἀνοήτους Μασσόνοους. Διὰ τοῦτο μεταχειρίζονται πλῆθος μυστικῶν καὶ συνθηματικῶν σημείων πρὸς ἀναγνώρισιν καὶ συννενοήσιν των, οἷον τὸ Τριγωνον, τὸ Πεντάγωνον*, τὰς τρεῖς τελείας:·, τὸν τρίμιον σταυρὸν κατ' ἀποκοπὴν τοῦ ἄνωθεν μέρους καὶ ἐμφανίζοντος τὸ στοιχεῖον T=Τεμπλιέρος, = τὴ κομμουνιστικὸν σημεῖον σφυρὶ καὶ δρέπανον, καὶ πλείστων ἄλλων, ὧν οὐκ ἔστιν ἀριθμὸς.

Ἐξ ὧν τούτων τῶν ἐν συντομίᾳ ἐκτεθέντων, συμπεραίνονται ὅτι ἄρχηγοὶ καὶ διδάσκαλοι τῆς μαγείας τῶν Φραγγμασσόνων εἶναι οἱ Ἑβραῖοι. Ἄλλ' ἄρά γε ἀναγνώριζον οὗτοι ἐπ' ἀληθείας τὸν

[82] Copia Albancelli L. cit., I, σελ. 292.

[83] Πιστὴ ἀντιγραφὴ ἐκ τοῦ τυπικοῦ τῆς ὑψηλῆς Μαγείας.

Σατανᾶν; "Οχι! "Οχι! Αὐτοὶ οἱ Ἄλαζόνες, καὶ τὸν ἴδιον Σατανᾶν ἐμπαίζου, ἐπιδιώκοντες στῆται τὸν ἑαυτὸν τῶν ὑπεράνω τῶν Οὐρανῶν, κατὰ τὴν διδασκαλίαν τοῦ Ταλμούθ, ἐνθα ὑπάρχει ἡ ἀπόφασις τοῦ Ραββίνου—Menachem, ὅστις λέγει: «Ἐὰν εἰς τὸν Οὐρανὸν συμβῆ καμμία σύγχυσις ἐπὶ τῶν νόμων, τότε ὁ Θεὸς συμβουλεύεται τοὺς ἐπὶ γῆς Ραββίνους τί πρέπει νὰ κάμῃ» (84)· διότι λέγουσιν, οἱ ἀφωρισμένοι αὐτοὶ Ἑβραῖοι, ὅτι: «ΟΙ ΛΟΓΟΙ ΤΩΝ ΡΑΒ-ΒΙΝΩΝ, ΕΙΝΑΙ ΛΟΓΟΙ ΘΕΟΥ» (85) καὶ διὰ τοῦτο ὑπάρχει εἰς τὸ διαβολικὸν Ταλμούθ ἀπόφασις νὰ θανατώνωνται οἱ περιερονούντες τοὺς λόγους τῶν Ραβδίνων (86). **Καὶ διὰ τῶν μέσων τούτων καὶ τῆς Φραγμασσοῦνίας ἐξεστράτευσαν καὶ ἐκήρυξαν τὸν λυσιώδη κατὰ τοῦ Ὁρθοδόξου Χριστιανισμοῦ πόλεμον**, διότι εἶναι μία θρησκεία ἐξαίρετος καὶ ἐναντιώνεται εἰς τὰ πάθη τοῦ ὕλισμου καὶ τῆς τυραννικῆς κυριαρχίας, δηλαδὴ τῶν ὀρέξεων τῆς ἀρπαγῆς καὶ τοῦ Δεσποτισμοῦ, τὴν ἀπόκτησιν τῶν ὀποιῶν ἐπιδιώκουν οἱ τρισκατάρτοι.

(ΤΜΗΜΑ Β΄.)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β΄

Ποῖος ὁ Ρόλος τῶν Φραγμασδόνων εἰς ἐκάστην ἐπαναστατικὴν κίνησιν.

«Ἐν δὲ τῷ καθεύδειν τοὺς ἀνθρώπους ἦλθεν αὐτοῦ ὁ ἐχθρὸς καὶ ἐσπειρε ζιζάνια ἀναμέσον τοῦ Σίτου...» [Ματθ. ΙΓ΄. 25.]

«Ἔσεσθε ὡς Θεοὶ...» (Γεν. Γ΄. 5.)

§ 1. Ὁ πρῶτος ἀνθρώπος ἔζη εὐχαριστημένος ἐντὸς τοῦ ἐπιγείου παραδείσου, ἐν πλήρει εὐδαιμονίᾳ ἀπολαμβάνων τοῦ κάλλους αὐτοῦ καὶ τῶν ἀγαθῶν, ἐξ ὧν αὐτὸν ἀφθόνως ἐπροίκισεν ὁ Πανάγαθος Θεός· ἡ δὲ ψυχὴ αὐτοῦ μετ' εὐλαβείας καὶ εὐγνωμοσύνης ἠτένιζε πρὸς τὸν Θρόνον τοῦ Ὑψίστου. Ἄλλ' ὁ ἀλλαζὼν καὶ φθονερός Διάβολος ζηλοτυπήσας τὴν εὐτυχίαν αὐτοῦ καὶ ὑποδύς τὸ προσωπεῖον τοῦ ὄψεως ἐπέπραξε τὴν Ἔθαν καὶ διὰ ταύτης τὸν Ἀδὰμ διὰ τῶν λόγων «Ἔσεσθε ὡς Θεοὶ».

Τοῦτο ἤρκεσεν, ἵνα τὸ δηλητήριον τῆς ἀχαριστίας εἰσέλθῃ εἰς τὴν καρδίαν τοῦ ἀνθρώπου, φέρον μεθ' ἑαυτοῦ τὴν ἐκ τοῦ Παραδείσου ἐξορίαν καὶ τὴν ἀπώλειαν τῆς εὐτυχίας, τὸσον δι' ἐκεῖνον, ὅσον

[84] Ad-Pent., p. 28 f. 129. C. 3—Bechai ὄρα: Rohling, L. cit., σελ. 34.

[85] Ad-Pent., p. 44. f. 201, C. 41—Bechai ὄρα: Rohling, L. cit., σελ. 34.

[86] Talmud Babel—Erubim—f. 21 K. q. 2. ὄρα: Rohling, L. cit., σελ. 32.

καὶ διὰ τοὺς ἀπογόνους αὐτοῦ. Ἐπομένως, εἰς τὸ πάθος τοῦτο ἡ ἀνθρωπότης ὀφείλει τὰς μεγαλειτέρας καὶ τρομεράς αὐτῆς καταστροφάς.

Ὅμως εἰς κανὲν ἄλλο ἔθνος τῶν ὑπ' οὐρανῶν δὲν ἐξριζώθη τόσον βαθῶς τὸ πάθος τῆς ἀχαριστίας καὶ ὑπερηφανείας, ὅσον εἰς τὸ **Θεοκράτειον γένος τῶν Ἑβραίων**. Διότι τὰ παράσιτα ταῦτα, ἵνα κατωρθώσουν καὶ καταλάβουν τὴν ὑπ' αὐτῶν ὀνειρευομένην Παγκόσμιον Κυριαρχίαν καὶ γνωρίζοντες τὸ ἀξίωμα: «**ΠΑΣΑ ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΜΕΡΙΣΘΕΙΣΑ ΕΦ' ΕΑΥΤΗΝ ΕΡΗΜΟΥΤΑΙ**» (Ματθ. 1Β' 28), ἔθεσαν εἰς ἐφαρμογὴν τὸ **Σατανικὸν καὶ καταχθόνιον πολεμικὸν ἀδιῶν σχέδιον**, προσπαθοῦντες, ἵνα ὅλα τὰ ἔθνη ἐργάζονται, διὰ τοῦ ἐμφυλλίου πολέμου, καὶ τοῦ ἀλληλοσπαρχμοῦ, τὴν ἰδίαν αὐτῶν καταστροφὴν, καὶ οὕτω πάντες οἱ Ἑβραῖοι καταστοῦν γενικῶς κυρίαρχοι, οἰκονομικῶς τὸ πρῶτον καὶ διοικητικῶς μετὰ ταῦτα, μεταχειριζόμενοι τοὺς ἄλλους λαοὺς ὡς κτήνη (1), «**ΚΑΘΕΥΔΟΝΤΕΣ, λέγει, ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ, ΗΛΘΕΝ Ο ΕΧΘΡΟΣ ΚΑΙ ἔΣΠΕΙΡΕ ΖΙΖΑΝΙΑ**».

§ 2. Ἐκ τῆς ἀμελείας καὶ ἀπροσεξίας τῶν λαῶν, ἐπιφελκόμενος ὁ Κακούργος Ἑβραϊσμός, ἤπλωσε τὰ δίκτυα αὐτοῦ ἐφ' ὅλης τῆς Οἰκουμένης, ἐπιδιώκων τὴν περιπλοκὴν ὅλων τῶν Κοινωνικῶν τάξεων ἐντὸς τῶν σατανικῶν αὐτοῦ δικτύων, διὰ τοῦ διαβολικοῦ δολώματος «ἔσεσθε ὡς θεοί» καὶ ὑποκινῶν αὐτὰς εἰς ἐπανάστασιν κατὰ τοῦ Θεοῦ. Καὶ ὡς προηγουμένως ἀπεδείχθη, ὅλοι οἱ **Αἰρεσιάρχαι καὶ** τῶν ἄλλων κατὰ κίρους **φασριῶν ἀρχηγοί**, διψῶντες δόξας, καὶ τιμὰς καὶ τὸ Ὁσαννά, ἐκ τοῦ κατηραμένου τούτου **Ἑβραϊκοῦ μαστοῦ ἐβ ζαξαν τὸ δηλητηριῶδες γάλα**. Τούτοις δὲ μεταχειριζόμενοι ὡς ὄργανα οἱ Ἑβραῖοι, διὰ τῆς ὑποδαλίσεως τῶν παθῶν αὐτῶν καὶ τοῦ ἐλεεινοῦ δοξαρίου, **προσεπάθησαν νὰ δώσουν τὸ πλέον δεινὸν πλήγμα κατὰ τοῦ ὀργανισμοῦ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ**, κτυπήσαντες διὰ μιᾶς εἰς τὰ θεμέλια, ἦτοι εἰς τὴν ἐνότητα Αὐτῆς, ἐξ ἧς ἐκκοπέντες (ὡς αἰρετικοί) οἱ οἰηματῖαι οὗτοι ἐξέπεσαν εἰς τὸν Ὑλισμὸν καὶ Ἀθεϊσμόν.

Καὶ ἔτι περισσότερον :

Ἐξ αὐτοῦ τοῦ **Διαβολοεβραϊκοῦ μαστοῦ ἐβ ζαξε καὶ ὁ Ἐωσφόρος Πάπας τῆς Ρώμης** ὅστις κατάφορτος ὢν ἐκ τοῦ πλήθους τῶν ἐγκλημάτων καὶ ἀνομιῶν — ὅσον ἀδύνατον νὰ φαντασθῇ νοῦς ἀνθρώπου καίτοι ἐν σκιαγραφίᾳ ἐξετέθησαν τινὰ ἐν τῷ προηγουμένῳ Κεφαλαίῳ, — δὲν ἠρκέσθη εἰς τὴν ἀποστασίαν αὐτοῦ ἀνακηρυχθεὶς Θεὸς εἰς τὴν ἐν Λατεράνῳ Σύνοδον, ἐν τῇ ὁποίᾳ καὶ ἐν τῇ 9ῃ αὐτῆς Συνελεύσει ὁ Καρδινάλιος τῶν Παπικῶν ἀνακτόρων Ἀντώνιος Πούκιος, ἐφαντάσθη τὴν Ἐκκλησίαν ὡς **μὴν γυναῖκα ἰσταμένην πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ Πάπα** καὶ λέγουσαν αὐτῷ: «**Ἴδου ἐγὼ εἶμαι, γλυ-**

1] Talmud-Babli, — Trat. Baba Metzia, f. 114, C. 2.—Rohling L. cit., p. 58.—

κύτατέ μου νυμφίε, ἡ μόνη ἀγαπημένη σου κ. λ. π.» (2), ἀλλὰ καὶ ἀνεκλήρυξεν — *infaibilité* — ἑαυτόν, τελείως ἀναμάρτητον, ὁ πάσης κακίας πεπληρωμένος. Προχωροῦντες δὲ οἱ Πάπαι ἐφθασαν εἰς τὸ ἀπροχώρητον, διότι ὁ Πάπας Πῖος ὁ 9ος, συταθροίσας σύνοδον εἰς τὸ Βατικανόν, κατὰ τὸ 1870, καθ' ἣν ἀκριβῶς ἐποχὴν ὁ Ναπολέων ἐκήρυττε διὰ τῆς ραδιουργίας τῶν Μασσόνων, τὸν πόλεμον κατὰ τῶν Γερμανῶν, ἐξ οὗ καὶ κατεστράφη, τὴν ἰδίαν ἀκριβῶς ἐποχὴν, λέγω, ὁ Πάπας Πῖος, ἐμπνεόμενος ὑπὸ τῶν ἰδίων Μασσόνων, ἐκήρυττε φανερόν πόλεμον, ὄχι πλέον κατὰ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ κατ' Αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ, κομπάζων πλεονα τοῦ Ἐωσφόρου, καὶ λέγων ὅτι, **θὰ ἐκθρόνισῃ τὸν Θεὸν ἐκ τοῦ Θρόνου τῆς μεγαλωσύνης Αὐτοῦ, ἀνακηρυχθεὶς αὐτὸς ὡς κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας**» (3).

Ὅμως δὲν κατώρθωσεν ὁ Ἐωσφόρος Πάπας νὰ χαρῆ ἐπὶ πολὺ τὴν ἀλαζονείαν του, ὡς Ἐπισκόπου καὶ Βασιλέως· διότι, καθ' ἣν στιγμὴν ἐνόμιζεν, ὅτι εὐρίσκεται εἰς τὸν κολοφῶνα τῆς δόξης του, αἴφνης εἰσέρχονται εἰς τὴν σκηνὴν οἱ Ἑβραῖοι, καὶ διὰ τῆς Μασσονικῆς ραδιουργίας, ἐρεθίσαντες τὸ ἐνστικτιον τῶν Δυτικῶν Λαῶν, διεμέλισαν τὸ Κράτος αὐτοῦ εἰς πλείστας Προτεσταντικὰς αἱρέσεις, αἵτινες ἀπορρόφῳσι διαρκῶς ἐκ τοῦ δηλητηριώδους Ἑβραϊκοῦ μαστοῦ τοῦ «ἔσεσθε ὡς θεοί» μετεβλήθησαν εἰς ἀλαζονίαν ἐθνικὴν, εἰς τὴν ὁποίαν λαιμητόμον, καὶ ὑπὸ τὰς φλόγας τῆς Παπικῆς Ἱερᾶς Ἐξετάσεως, ἠφανίσθη πλῆθος μωρῶν καὶ πεπλανημένων ἐκ τῆς Ἑβραϊομασσονίας, **ἧτις ὤθησε τὴν ἄμαξαν ὅλην τῶν ἐπαναστατικῶν κινήσεων** (4).

§ 3. Ἐξ ὀλίγων συμπτώσεων ἀναφερομένων κάτωθεν θέλομεν βεβαιωθῆ, ὅποια φοβερὰ δυστυχήματα προεξένησαν εἰς τὴν ζωὴν τῶν Ἑθνῶν ἡ ἐγκληματικὴ αὕτη Ἑβραϊομασσονία, μὲ σκοπὸν τὴν ἐπίτευξιν παγκοσμίου ἐπαναστάσεως καὶ κυριαρχίας. Ἴδου τί μᾶς πληροφοροεῖ εἰς Προτεστάντης Μασσόνογ γραφῶν ἐκ Βερολίνου κατὰ τὸ 1862: «..... εἰς πολλὰς πρωτευούσας, εἰς τὸ Λονδίνον, Παρισίους, Νέαν Ὑόρκην, Ἀθήνας καὶ ἀλλαχοῦ, ὑπάρχουσι Στοαὶ Μασσονικαὶ, συνιστάμεναι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐξ Ἑβραίων. Ἀλλ' ἐν Ρώμῃ ὑπάρχει μία τοιαύτη Μασσονικὴ Στοὰ κυριολεκτικῶς ἐξ Ἑβραίων, ἧτις ἀποτελεῖ τὸ ἀνώτατον κέντρον τῶν Ἐπαναστάσεων, ἐν ᾧ συγκεντροῦνται ἅπαντα τὰ ἐπαναστατικὰ νήματα ἐξ ὅλων τῶν Μασσονικῶν Στοῶν τῆς γῆς, ἐντεῦθεν (ἐκ Ρώμης)

2) Ὡδὴ α'. Κεφ. 6, εἰς τοὺς Παπιστάνους. Ὅρα: Μελετίου «Ἐκκλησιαστ. Ἱστορία» Τόμος Γ'. 16ῃ Ἐκατονταετηρ. Κεφ. Α'.

3) Σύγγραμμα Καθηγ. Γ. Πλαιτόσου «Δόγμα περὶ ἐκπορεύσεως Ἁγίου Πνεύματος» 1882.

4) M. Talmeyer, L. cit., p. 36.

διενθύνονται ὅλαι αἱ Μασσονικαὶ Στοαὶ διὰ μυστικῶν ἀρχηγῶν καὶ τοιοῦτοτρόπως ὅλοι οἱ ἐπαναστᾶται ἐκάστης ἐποχῆς, δὲν εἶναι ἄλλο, εἰ μὴ ἀθύρματα, (τυφλὰ εἰδῶλα, κοῦκλαι) κινούμενα ὑπὸ τῶν Ἑβραίων διὰ μέσου τῆς μυστικῆς μαγείας τῶν Φραγμασσόνων» (5).

Τοιοῦτος, ὡς καὶ εἰς ἐκ τῶν ἀρχηγῶν τῶν Ἐπαναστάσεων ἦτο καὶ ὁ ἐκ Βοεμίας Ἰωάννης Χούς, ἀντιπαπιστῆς αἰρετικὸς, ὅστις ἐπαναστατήσας κατὰ τοῦ Πάπα, καὶ ἀποκαλέσας αὐτὸν ἀντίχριστον, ἐκάη ζῶν ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς λεγομένης Ἐξετάσεως· δραξάμενοι δὲ τῆς εὐκαιρίας οἱ Ἑβραῖοι δημοκράται ἐξηρέθησαν τοὺς Χριστιανούς, καὶ οὕτω, πολλαὶ μυριάδες ἐξ αὐτῶν ἠφανίσθησαν διὰ πυρὸς καὶ μαχαίρας(6).

Καθὼς βεβαιούμεθα ἐκ τῶν ἀνωτέρω, ἡ Ἑβραιοφραγμασσονία διαφθείρασα διὰ χρημάτων τοὺς Πάπας, ἔφερεν αὐτοὺς εἰς κατάστασιν ἀνηθικωτάτην καὶ ἐγκληματικὴν, ὡς κατὰ πλάτος ἐξεθέσαμεν ἐν τῷ συγγράμματι ἡμῶν «Κέντρα... Ρουμανικὴ ἔκδοσις, 1905.

Ἐκ μιᾶς τοιαύτης ἀνηθικωτάτης Σχολῆς — οἷα ἡ Παπικὴ — δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἐξέλθῃ διαφορετικὸς μαθητῆς, πρὰ εἰς Λούθηρος — μοναχὸς Ἰησοῦϊτης, — ὅστις πλὴν τῶν πλείστων ἄλλων ἀσεβεισμάτων βλασφημιῶν καὶ παραλογισμῶν του, ὑπεστήριξε καὶ τὴν πολυγαμίαν (ἐναντίον τοῦ Κώδικος τοῦ Καρόλου Κιούντουλ, τοῦ παιδεύοντος διὰ θανάτου τὸ τοιοῦτον ἐγκλημα) (7). Καὶ αὐτὸς δὲ ὁ ἴδιος, Λούθηρος, πολλάκις ὑπανδρεύθη(8), καὶ εἶχε τὴν ἀναίδειαν νὰ παραδώσῃ καὶ ἐγγράφως πλείστας βδελυρὰς καὶ ἀκολάστους ἀσχημότητας(9), ἐπιτρέψας ἐν τέλει εἰς τὸν Φίλιππον Χέσσα νὰ ὑπανδρευθῇ νομίμως, 16ην φορὰν!!!! Μετὰ τὸν Λούθηρον ἔρχεται ὁ Ζβίγγλιος — Παπιστῆς Ἱερεὺς, — ὅχι ὀλιγώτερον ἀκόλαστος τοῦ πρώτου, οὗτος συνέζη μετὰ παλλακίδος, καὶ ἐπέτρεψεν εἰς τὸν ὑποτακτικόν του Χέτσερ Τουρκόβιεν, διὰ νὰ λάβῃ τὴν μίαν μετὰ τὴν ἄλλην 12 γυναῖκας, καὶ τὸν ὁποῖον ἡ Σύνοδος τῆς Κωνσταντίας ἀπεκεφάλισεν(10).

Τὴν ὁδὸν τοῦ Λουθήρου καὶ Ζβίγγλιου ἠκολούθησε καὶ ὁ Καλβίνος, Παπιστῆς κληρικὸς καὶ οὗτος. Ἀλλὰ καὶ ὁ Ἐρῶτιος ὁ 8ος Βα-

5) A. Chabauty, «Les Juifs nos maîtres» p. 132.

6) Hergenroether, L. cit., Τόμ. V. p. 154 καὶ Bernard Lazare, L. cit., p. 125.

7) Hergenroether, L. cit., Τόμ. V p. 230.

8) » » » » » » 243.

9) αἵτινες ἐμφαίνονται εἰς τοὺς στίχους αὐτοῦ :

«Wer leibt nicht wein, weib und Gesang,

«Der bleibt ein Narr sein Leben lang ...» — M. Luther, — Tich — Reden extras. —

10) Hergenroether, L. cit., Τόμ. V p. 287.

σιλεύς τῆς Ἀγγλίας, δὲν ὑπέβησε τῶν μνημονευθέντων τριῶν Σατανάδων διότι καὶ οὗτος δι' ἀδείας τοῦ Ἀρχιεπισκόπου τῆς Κανταβρυγίας, ἔλαβεν ἀλληλοδιαδόχως ἡ Βασιλίσσας, ἐξ ὧν τὰς δύο ἀπεκεφάλισεν (11). Ἐπίσης ὁ δῆμιος οὗτος καὶ ἔχι Βασιλεύς, ἐθανάτωσε, 180 Πρίγκηπας, 20 Ἐπισκόπους, πολλὰς ἑκατοντάδας Μοναχῶν Ἰησουϊτῶν, καὶ πλείστους ἄλλους ἀντιπάλους του (12).

Αὕτη ἐστὶν ἡ πρώτη τετρας γεννηθεῖσα ἐν πρώτοις ἐκ τῶν ἀναμαρτήτων Παπῶν, καὶ γενομένων ὀνομαστῶν Ἀρχηγῶν τοῦ Προτεσταντισμοῦ.

§ 4. Ἐντεῦθεν ἠκολούθησαν πλείσται αἱματοχυσίαι μεταξὺ Παπιστῶν καὶ Προτεσταντῶν, ἐρεθιζομένων ἐκ τῆς μαγείας τῶν κατηραμένων Ἑβραϊομασσόνων, οἵτινες ἐνωθέντες μετὰ τοῦ Λούθηρου (13), καὶ δι' Ἑβραϊκῶν χρημάτων ἐργαζόμενοι, κατώρθωσαν γὰρ ἐπαναστατήσουν τοὺς χωρικοὺς κατὰ τῶν ἀριστοκρατῶν, ἐν ἔτει 1540, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἐπαναστάσει ἀπωλέσθησαν 50 χιλιάδες χωρικοὶ (14). Ἴδὼν ὅμως ὁ Λούθηρος ὅτι ἐνεπαίχθη ὑπὸ τῶν Ἑβραίων, καθ' ὅσον κατέλαβον οὗτοι πάσας τὰς δημοσίας ὑπηρεσίας ἐν Γερμανίᾳ διὰ μιᾶς ἀντεπαναστάσεως τῶν χωρικῶν, διέταξεν, ὅπως μετατραπῆ εἰς στάκτην πᾶν τὸ Ἑβραϊκόν (15), καὶ σκληρυνθεὶς περισσότερο κατὰ τῶν χωρικῶν τῶν ὀργάνων τῶν Ἑβραίων ἐξέδωκε διαταγὴν τοιαύτην:

«Ἐγὼ ὁ Μαρτίνος Λούθηρος διατάσσω ἵνα φονευθῶσι πάντες οἱ χωρικοὶ ἐπαναστᾶται» (16).

Ἴδου ἡ Παπικὴ καὶ Προτεσταντικὴ φιλανθρωπία!

Ἐκ τοῦ παθήματος τούτου συνετισθέντες οἱ Ἑβραϊομασσόνιοι, διεμοιρῶσθησαν εἰς δύο μερίδας· καὶ ἡ μὲν μία μερίς ἐνεκολπώθη τὴν Βασιλίσσαν τῆς Ἀγγλίας Μαρίαν, Παπιστάναν οὖσαν· ἡ δὲ ἑτέρα τὴν ἀδελφὴν αὐτῆς Ἐλισσάβητ, ἀκολουθοῦσαν τὸν Προτεσταντισμὸν, καὶ τοσοῦτον ἠρέθησαν τὸ πρὸς ἀλλήλας μῖσος, καὶ εἰς τοσαύτην ἐχθρὰν ἔφερον αὐτάς, οἱ κακοῦργοι, ὥστε ἠκολούθησαν μεγάλαι σφαγαὶ σφαγέντων πλέον τῶν 100 χιλιάδων ἀνθρώπων εἰς τὸν πρὸς ἀλλήλους, περὶ διαφορᾶς πίστεως πόλεμον, τοῦ 1541 (17).

Βραδύτερον δέ, κατὰ τὸ 1608, τὴν αὐτὴν καὶ χειροτέραν τύχην εἶχε καὶ πάλιν ἡ Γερμανία, διότι διὰ τοῦ αὐτοῦ καταχθονίου τρόπου,

11) Hergenroether, L. cit., Τόμ. V p. 421.

12) Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία Εὐσεβίου Πόποβιτς Τόμ. Ε'. σ. 421.

13) C. Paulescu, «Νοσοκομεῖον—Κοράνιον, κτλ.» σελ. 425.

14) Hergenroether L. cit., Τόμ. V p. 258.

15) » » » » » « 343.

16) » » » » » « 265.

17) » » » » » « 428.

οὗ Ἐβραιομασσόνου, διήρθεσαν τὸν λαὸν τῆς Γερμανίας· καὶ τοὺς μὲν ὤθησαν πρὸς τὴν «Προτεσταντικὴν Ἐνωσιν», τοὺς δὲ πρὸς τὸν «Καπιτικὸν Σύνδεσμον»· ἐξ ὧν προήλθεν ὁ τρομερὸς ἐκεῖνος Ἡρησκευτικὸς Τριακονταετῆς πόλεμος, ἐκ τοῦ ὁποῖου ἀπωλέσθησαν πλεον τῶν 14 ἑκατομμυρίων ἀνθρώπων, κατεστράφησαν 1976 ἐπαύλεις, 1629 πολιτεῖαι καὶ 18.300 χωρῖα (18).

Αὐτὸς εἶναι καὶ λέγεται ὁ ἐξευγενισμὸς τῶν Ἐβραιομασσόνων!!!

Ἡ Ἀγγλία αἱματοκυλίσθη ἐκ νέου, κατὰ τὸ 1649· διότι οἱ κατάρατοι Ἐβραιοφραγγμασόνου διὰ τῆς μυστικῆς τῶν φαρμακείας (μαγείας), περιέπλεξαν εἰς τὰ δικτυα αὐτῶν τὸν Κρόμβελ, — Ἀρχηγὸν τοῦ Κόμματος Σοσιαλιστῶν, Ἰσότιτος καὶ Φιλευθέρων— ὅστις, ὡς Δικτάτωρ, ἐν τῷ καιρῷ τῆς ἐπαναστάσεως, κατεδίκασεν εἰς θάνατον τὸν Βασιλέα Κάρολον τὸν Α'. καίτοι ὄντα Φραγγμασόνον, εὐχιδμως καὶ Φιλελεύθερον· καὶ οὕτω καταργηθεῖσης τῆς Μοναρχίας, ἀνεκηρύχθη ἡ Δημοκρατία ἐν Ἀγγλίᾳ. Κατὰ τὴν ἐποχὴν δὲ τοῦ Δικτάτορος τούτου τὰ Δημοκρατικὰ στρατεύματα διοικούμενα ὑπὸ τῶν Ἰουδομασσόνων, ἠρῆμωσαν τὴν Ἰρλανδίαν, 20 χιλιάδες Ἰρλανδῶν ἐπωλήθησαν ὡς σκλάβοι εἰς τὴν Ἀμερικὴν (19).

§ 25. Ἐκ τῆς Ἀγγλίας στρέφονται αἱ βλέψεις τῶν Ἐβραιομασσόνων κατὰ τῆς Γαλλίας, ὡς γράφει ὁ Α. Μασσῶνος: «εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς Μασσονίας ἡ μεγάλη ἀποστολὴ τῆς Γαλλίας, εἶναι, νὰ προοδεύσῃ—δι' ἑνὸς Ἰσραηλῆτου—εἰς τὴν ὀργάνωσιν τῆς Παγκοσμίου Δημοκρατίας» (20), καὶ δι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν σκοπὸν ὁ Ἐβραῖος Ἀδὰμ. Weishaupt συνιστᾷ ἐν Βαυαρίᾳ, κατὰ τὸ 1776 ἐκ Φραγγμασόνων μίαν μυστικὴν ἐταιρίαν, ὑπὸ τὸ ὄνομα «Ἰλλουμινᾶτοι» (φωτισμένοι) (21), καὶ κατὰ τὸ 1782 ἐκάλεσεν ἐν Wilhelmsbad μέγξ συνέδριον, ἐν τῷ ὁποίῳ ἅπασαι αἱ Μασσονικαὶ Στοαὶ τῆς γῆς συνεκωνεύθησαν.

Ὁ αὐτὸς Ἐβραῖος Ἀδὰμ συναθροίζει κατὰ τὸ 1785, ὅλους τοὺς ἀρχηγοὺς τῶν Φραγγμασσόνων, εἰς συνδιάσκεψιν ἐν Φράγκφουρτ, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἐσχεδιάσθη ἡ Γαλλικὴ Ἐπανάστασις (22), καὶ ἀπεσασίεθη ἡ δολοφονία τοῦ Βασιλέως Λουδοβίκου 16 καὶ τῆς Βασιλίσσης Μαρίας

18) Hergenroether, L. cit., Tom. V p. 430—440.

19) » » » » » » » 445.

20) C. R. «Les Travaux du Grand-Orient» 16 Janvier au 29 Fevrier 1897. P. 10. Ὅρα καὶ Prache, L. cit., p. 289.

21) Ὅρα Barruel «Memoires pour servir à l'histoire du Jacobinisme» Hambourg, 1803 καὶ «Ἰουδα» κ. Ἀνδρονίκου σ. 117 καὶ ἐξ. — λεπτομερείας περὶ τῶν Ἰλλουμινάτων.

(22) Drumont, L. cit., I. p. 265, 276.

Ἄντωνέτας (23), καὶ ἦτις δολοφονία ἐξετελέσθη κατόπιν ὑπὸ τοῦ μεγάλου Τέκτονος τῆς Γαλλικῆς Μασσονίας, Δουκὸς Φιλίππου δ' Ὀρλεαν. Οὗτος, διὰ τὰ κατορθώση καὶ λάβη τὸν μέγαν βαθμὸν τῆς Μασσονίας «ἸππότουΚαδὸς» κατὰ τὸ 1771, εἰσήχθη ὑπὸ τῶν Ἰουδομασσόνων μὲ δεδεμένους τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς ἓν μυστηριῶδες σπήλαιον, ἔνθα ὑπῆρχον ἀνθρώπινα ὄστᾶ, καὶ ἓν ἀνδρείκελον (ὁμοίωμα ἀνθρώπου) μὲ μορφὴν ἑστεμμένου Βασιλέως εἰς τοῦ ὁποίου τὸ στήθος διατάχθη νὰ βυθίσῃ τὸ ἐγχειρίδιον, καὶ ἀποκεφαλίσῃ αὐτό, ὅπερ καὶ ἐγένετο· καὶ μετὰ ταῦτα τοῦ ἐξήγησαν ὅτι τὰ μὲν ὄστᾶ εἶναι τοῦ Ἰακώβου Μολαῦ—ἀρχηγοῦ τῶν Τεμπλιέρων—τὸ δὲ ἑστεμμένον ἀνδρείκελον εἶναι ὁ Βασιλεὺς τῆς Γαλλίας· καὶ ἐκ τῶν ἐπάκολουθησάντων μαγειῶν ἠγγόησεν οὗτος ὁποῖα πρέπει νὰ εἶναι ἡ ἀποστολή του εἰς τὸν μέγαν βαθμὸν τοῦ «ΙΠΠΟΤΟΥ ΚΑΔΟΣ» (24).

Λοιπὸν οὗτος ὁ Μασσόνος Δοῦξ Φίλιππος ἐγίνωσκε καλῶς ὅτι οἱ Ἀρχηγοὶ καὶ Κυβερνηταὶ τῆς Φραγγμασσονίας εἶναι οἱ Ἑβραῖοι (25). Αὐτὸς ὠργάνωσε τὴν μεγάλην Γαλλικὴν Ἐπανάστασιν προσελκύσας πρὸς ἑαυτὸν καὶ πρὸς τὴν Στοὰν «ENNEA ΑΔΕΛΦΑΣ» τὸ κόμμα τῶν Φιλελευθέρων (26) καὶ τὸ πλεῖστον μέρος ἐκ τοῦ Κλήρου τῆς ἰσότητος· καὶ διὰ τὰ προσελκύση καὶ ἐκ τοῦ ἀνωτάτου Κλήρου τῆς Ἀριστοκρατίας· ἰδρύσει τὴν Στοὰν «ΑΓΙΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΝΤΟΥΡ» (27). Καὶ ἀφ' οὗ διέσπειρε πανταχοῦ τὴν φρεσίην καὶ τὸν τρόμον διὰ τῆς δηλητηριάσεως ὅλων τῶν φρεάτων, διὰ δηλητηρίου κατασκευασθέντος ὑπὸ τῶν Ἑβραίων—συμφώνως τῷ προμελετηθέντι καταχθονίῳ σχεδίῳ αὐτῶν (τῆς παγκοσμίου Ἐπαναστάσεως καὶ κυριαρχίας)—(28) ἐκήρυξε τὴν Γαλλικὴν Ἐπανάστασιν, (1789), ἐδολοφόνησε τὸν Βασιλέα, κατέλυσε τὸν Βασιλικὸν Θρόνον καὶ θεσμόν, καὶ ἀνεκήρυξε τὴν Δημοκρατίαν ὑπὸ τὸ Μασσονικὸν ἔμβλημα: «ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ, ΙΣΟΤΗΣ, ΑΔΕΛΦΟΤΗΣ» (29).

(23) Drumont: ὅστις ἀναφέρει καὶ ἐπιστολὴν τοῦ Καρδινάλ. Ματθαίου, 7 Ἀπριλ. 1875.

(24) Drumont p. 279 — Montzoi: «Histoire de la Conzuration du Duc d'Orleans.

(25) Drumont L. cit. I, p. 281.

(26) M. Talmeyer, cit., p. 36.

(27) Drumont, L. cit., I, p. 277.

(28) Drumont L. cit., I, p. 180. Ὅρα καὶ Michelet.

(29) Εἰς τὸ «Σύνταγμα du Grand-Orient de France», J. Bidegain p. 14.

§ 65. Ἐντεῦθεν, λέγει ὁ Ταλμιέρ, πολλαὶ Στοαί, μετεδλήθησαν εἰς φιλελευθέρους λέσχας, ἀπαρτισάσας ἰδίαν Φραγγμασσονίαν⁽³⁰⁾. Καὶ καθὼς προσθέτει ὁ Βερνάρδος Λάζαρος: **Οἱ Ἑβραῖοι πρὸς ἐξισφάλισιν τῆς ὑπερασπίσεως τῶν προνομίων των εἰργάζοντο εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν τῶν Φιλελευθέρων κινήσεων καθ' ὅλην τὴν Εὐρώπην, προσπαθοῦντες ἕνα θεμελιώσωσι τὴν κυριαρχίαν τῶν Ἰστικῶν καὶ Ἑβραίων κεφαλαιούχων**⁽³¹⁾, οἵτινες συνασπισθέντες ἀπετέλεσαν ποικιλότροπον ἐμπορικὴν ἀλληλεγγύην, καὶ τοιουτοτρόπως καταλαμβάνοντες πάντα τὰ εἰσοδήματα, κρατοῦν αὐτὰ εἰς τοὺς ὄνυχάς των—διὰ τῆς ἀνωτάτης τραπεζῆς—τὸ πανίσχυρον χρῆμα⁽³²⁾. Χάριν συντομίας, παραλείπομεν τὸν Ρόλον ὃν ἐπικίβησεν ὁ Ἑβραϊσμός, διὰ τῆς Φραγγμασσονίας εἰς τὴν **Πορτογαλικὴν Ἐπανάστασιν**, ὑπὸ τῶν Φιλελευθέρων εἰς τὴν **Ἰσπανίαν**, ὑπὸ τῶν Ἀναρχικῶν καὶ εἰς τὴν **Ἰταλίαν**, ὑπὸ τῶν ἀνθρακίων Μασσόνων. Οὐδὲ θέλομεν ἐπεκταθεῖ εἰς λεπτομερείας ἐπὶ τῶν λαβόντων χώραν κατὰ τὴν ὑπὲρ τῆς ἀπελευθερώσεως τοῦ ἔθνους ἡμῶν ἀπὸ τοῦ οὐρκικοῦ ζυγοῦ **μεγάλην Ἑλληνικὴν Ἐπανάστασιν τοῦ 1821-1828**, ἣτις ἂν καὶ ἐκ δικαίας ἀγανακτήσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ προήλθεν, καὶ ὑπὲρ τοῦ ἀνεκτιμήτου δώρου τῆς Ἐλευθερίας ἐγένετο, ὅμως **ἐτέθη καὶ ἐκεῖ ὁ Ἑβραιομασσονικὸς δάκτυλος**, καὶ διὰ τῆς ἐνεργείας, αὐτῶν τῶν Μασσόνων συνελήφθη ὁ Ἰψηλάντης ἐν Μολδαυίᾳ καὶ ἀπέθανεν ἐν τῇ φυλακῇ, διὰ τὴν ἀνακήρυξιν τῆς Ἐπαναστάσεως, ἐξ αἰτίας τῆς ὁποίας ἠκολούθησεν ἐκείνη ἡ τρομερὰ καταστροφὴ τῆς **Μολδαυίας, μεταβληθείσης εἰς στάκτην**. Ἐκ τοῦ φόβου δὲ ἀναγκαζόμενος, ὁ ἀείμνηστος Πατριάρχης Γρηγόριος ὁ Ε΄, ἐξέδωκε τὸ γνωστὸν ἐκεῖνο φοβερὸν ἐπιτίμιον κατὰ τῆς Ἐπαναστάσεως· τὸ ὁποῖον ἀνεκάλεσε ὀλίγον, πρὸ τοῦ μαρτυρικοῦ τοῦ θανάτου καὶ ἐπευλόγησε τὸν ἱερὸν ἀγῶνα. Καθὼς καὶ ἡ καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς ἐπαναστάσεως διένεξις, καὶ ἡ μικροχρόνιος ἐκ τῆς αἰτίας ταύτης παράτασις· ὡς καὶ ἡ **δολοφονία τοῦ ἀειμνήστου κυβερνήτου Καποδιστριαίου**, εἰς τὴν κατηραμένην ταύτην Φραγγμασσονίαν ὀφείλονται.

Ἐπίσης ἡ ἔλευσις τῶν ἐπὶ Ὀθωνος τριῶν Βαβαρῶν Μασσόνων Ἀρμανσπέργ, Μάουφερ καὶ Ἐϊδέκ, καὶ τὴν Ἀντιβασιλείαν συγκροτησάντων, καὶ ἡ δι' αὐτῆς κατὰ τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ τοῦ Μονοχισμοῦ αὐτῆς φοβερὰ καὶ ἀπεινῆς νομοθεσίᾳ· ἡ **διάλυσις τῶν 396 Ἱερῶν Μοναστηρίων καὶ ἡ εἰς τὰς διόδους ἀπόρριψις ὑπερχιλίων Μοναχῶν καὶ μοναζουσῶν**, τῆς Φραγγμασσονίας ὑποβολὴ εἶναι. αὐτὰ πάντα χάριν συντομίας καὶ ὡς τοῖς πλεῖστοις γνωστά, παραλείπο-

(30) M. Talmeyer, L. cit., p. 39.

(31) Bernard Lazare, L. cit., p. 224-226

(32) Δόκτωρ Πιουλέσκου: «Κοινωνικὴ κρίσις» σ. 67.

μεν⁽³³⁾. **Καθὼς καὶ τὰ ἐν Ρουμανίᾳ**, κατὰ τὸ 1907 ὑπὸ τοῦ κακούργου καὶ βραδίουργου Ἑβραιομασσόνου Α. Μοche καὶ ἄλλων Μασσόνων, αἱματηρὰ γεγονότα. Ἐπίσης παραλείπομεν τὰ ἐν Τουρκίᾳ, διαδραματισθέντα ὑπὸ τῆς Ἰουδο-Φραγγμασσονίας, ἀντιπροσωπευμένης ὑπὸ τοῦ κόμματος τῶν Φιλελευθέρων Νεοτούρκων, ἰδρυθέντος ὑπὸ τοῦ Μιδχάτ Πασσᾶ υἱοῦ τοῦ μεγάλου Ραββίνου τῆς Οὐγγαρίας καὶ προέδρου τοῦ ὑπερτάτου συμβουλίου τῆς Μασσονίας ἐν Οὐγγαρίᾳ⁽³⁴⁾, καὶ ὅπερ κατέστρεψε τὸν Ἑλληνισμόν τῆς Τουρκίας. **Οὔτε θέλομεν ἐκθέσει τὴν τρομάξασαν πάντα τὸν κόσμον σφαγὴν τῶν Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν καὶ Κληρικῶν τῆς Ρωσσίας**, καὶ τὴν κατάβρευσιν τῆς ἀπεράντου Ρωσικῆς Αὐτοκρατορίας, διὰ τῆς δολοφονίας τῆς Αὐκρατορικῆς Οἰκογενείας ὑπὸ τῶν λυσσώντων Ἑβραιομασσόνων Μπολσεβίκων. **Οὐδὲ ἡ αἱματηρὰ Ἑλληνικὴ ἐπανάστασις τοῦ 1922** εἶναι τοῦ παρόντος καιροῦ νὰ ἐρευνηθῆ, εἰς ποίους ὀφείλεται, ἤτις, ἐνισχυθεῖσα διὰ τῆς Ἑβραιομασσονικῆς ὑποβολῆς τοῦ «ἔσεσθε ὡς θεοί», καὶ διὰ τῆς συνδρομῆς τῶν νεωτεριζόντων φιλελευθέρων Ἀρχιερέων, **κατήργησε τὴν Βασιλείαν καὶ προέβη εἰς τὴν ἐγκατάστασιν τοῦ Ἑβραιομασσονικοῦ συστήματος τῆς Δημοκρατίας, ἐπὶ τῷ σκοπῷ ἵνα :** «οἱ κυβερνῶντες εὐκολοαγοράζονται ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν τῆς Ὀρθοδοξίας»⁽³⁵⁾ καὶ νὰ περιφέρωνται ἐλευθέρως καὶ κατακτῶσιν ἔδαφος

33) Διότι, ποῖος ἀγνοεῖ τὴν ἀντίχριστον ἐκείνην νομοθεσίαν, διὰ τῆς ὁποίας **κατὰ πρότασιν** δυστυχῶς! τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἑλλάδος τοῦ 1834, γραμματεύοντος τοῦ πασιγνώστου Θ. Φαρμακίδου **νομοθετῆται** ἡ κατάργησις πάντων τῶν κατὰ τὴν Ἑλληνικὴν Ἐπικράτειαν ἐχόντων ὀλιγώτερον τῶν 30 Μοναχῶν μοναστηρίων· οἱ δὲ **μονάζοντες** οἱ μὴ ὑπερβαίνοντες τὰ 40 ἔτη ἡλικίας νὰ **παραιτήσωσι τὴν Μοναδικὴν ζωὴν** καὶ νὰ ἐπανέλθωσιν εἰς τὸν κόσμον, **ἀκατακρίτως!** οἱ δὲ ὑπερβαίνοντες τὸ 40ον ἔτος, εἶναι ἐλεύθεροι ἢ νὰ παύσωσι μονάζοντες, ἢ νὰ ἀπέλθωσιν εἰς τὰ διατηρούμενα Μοναστήρια, καὶ οὕτω διεσκορπίσθησαν εἰς τὸν κόσμον μονοχίτωνες καὶ πανάποροι..... Ποῖα δὲ ἢ ἐκ τῆς ἀντιχρίστου ταύτης νομοθεσίας συνέπεια; ἀκούσατε: «**Μοναχὴ τις** ἐξ Ἄνδρου, Ἰαήλ ὀνόματι, **παρουσίασθεῖσα εἰς τὸν Πρόεδρον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου** Κορινθίας Κύριλλον, ἐκλαίει ζητοῦσα παραμυθίαν, θρηνοῦσα τὴν **δυμφοράν**. Θυμωθεὶς δὲ ὁ Ἀρχιερεὺς εἶπεν αὐτῇ: **Ὑπάγε ὑπανδρεύσου!!** Τοῦτο συγχωρεῖται καὶ εἰς Μοναχοὺς καὶ εἰς Μοναχάς!! Φρίξασα ἡ παρθένος ἐπὶ τῷ ἀκούσματι, εἶπεν αὐτῷ: **Σὲ τοίνυν Ἀρχιερεῦ τοῦ Θεοῦ, ἐκλέγομαι νυμφίον ὀδίων καὶ καλόν!**» καὶ προτείνει αὐτῷ τὴν δεξιάν, αἰσχυνθεὶς δ' ὁ γέρον ἰδνώθη, ἢ δὲ ὄχετο φεύγουσα καὶ Θεοκλυτοῦσα». Ὅρα Ἐκκλησιαστικὴν Ἱστορίαν Κ. Οἰκονόμου, Τόμος Β'. σελ. 231-285.

34) Drumont L. cit., I, p. 113 — καὶ «Ἰούδας» τοῦ κ. Ἀνδρονίκου σ. 122. ἔνθα ἀναφέρεται ὅτι ὁ σημερινὸς ἀρχηγὸς τοῦ Φιλελευθέρου Νεοτουρκικοῦ κόμματος Μουσταφᾶ Κεμάλ, εἶναι Μασσόνος καὶ μέλος τῆς μυστικῆς Ἑταιρίας τῶν Ἰλλουμινάτων.

35) Copin Albancelli, L. cit., II, p. 459.

ἅπαντες οἱ Προπαγανδισταὶ καὶ Αἰρετικοὶ χιλιασταί, Θεοσοφισταί, Μάγοι Φραγμασσονοὶ καὶ λοιποὶ ἀναρίθμητοι, οἵτινες κατέκλησαν ἔκτοτε τὴν προσφιλεῖ Πατρίδα ἡμῶν Ἑλλάδα

Πάντα ταῦτα παρερχόμεθα ἀνεξετάστως, λόγῳ συντομίας ἀφ' ἑνός, ἀφ' ἑτέρου διότι, εἶναι αὐταπόδεικτα ἔργα τῶν Ἑβραιομασσομένων καὶ ἐν ἀνακεφαλαιώσει περιοριζόμεθα μόνον εἰς τὴν ἐπανάληψιν ἐκείνων, ὧν ἔγραψεν εἰς Γερμανὸς πρὸς τὸν φίλον του G. des Mousseaux: «Οἱ Ἑβραῖοι, λέγει, εἶναι πολὺ ῥαδιοῦργοι διὰ νὰ κρημνίσουν τὰ θεμέλια τῆς Κοινωνίας καὶ νὰ προπαρασκευάζουν ἐπαναστάσεις.... Ἐκ τῶν σχέσεων ὧν εἶχον μὲ ἓνα Ἑβραῖον Φραγμασσοноν, ἐσχημάτισα τελείαν πεποιθήσιν ὅτι, πᾶσαι αἱ καταδυναστικαὶ κινήσεις τῶν λαῶν διοργανοῦνται ὑπὸ τῶν καταχθονίων Ἑβραιοφραγμασσομένων, οἵτινες διευθύνουν τὰς μυστικὰς Ἐταιρίας καὶ ὀργανώσεις παντὸς τοῦ κόσμου· τὸ ἔδαφος κάτω τῶν ποδῶν μας εἶναι διάτρητον καὶ πλήρες ἐκρηκτικῶν ὑλῶν, οἱ δὲ Ἑβραῖοι εἶναι καὶ οἱ ὑπονομευταὶ καὶ οἱ πυροποληταί» (36). Ἄλλως τε αὐτοὶ οἱ ἴδιοι Ἑβραῖοι ἐξυμνοῦν καὶ ψάλλουν ὕμνους εἰς τοὺς θριάμβους των, ὡς γράφει ὁ ἴδιος ὁ Ἑβραῖος Βερνάρδος Λάζαρος: «Οἱ Ἑβραῖοι εἶναι οἱ ὀργανωταὶ ὅλων τῶν κινήσεων αἵτινες διατάραξαν τὴν Ἐυρώπην. . . . καὶ αὐτοὶ εἶναι οἱ πρῶτοι ὠφεληθέντες ἐξ αὐτῶν. Οἱ Ἑβραῖοι δὲν εἶναι μόνον καταστροφεῖς τῶν ἄλλων, ἀλλ' εἶναι καὶ οἰκοδόμοι τοῦ ἑαυτοῦ των» (37). Καὶ διὰ τοῦτο ἂς ἐρευνήσωμεν νὰ μάθωμεν τὰ περαιτέρω.

(ΤΜΗΜΑ Β'.)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Τίνα μέσα μετέρχονται οἱ Φραγμασσονοὶ εἰς τοὺς καταχθονίους σκοπούς των πρὸς ἐκμηδένισιν τῆς Ὁρθοδοξίας.

«Εἶδον τὸν ἀσεβῆ ὑπερνοούμενον καὶ ἐπαιρόμενον....» (Ψαλμ. λστ'. 38)

§ 1. Ἡ ἁμαρτία εἶναι εἰς μέγας ῥύπος, ὅστις κατεῖρε πῶσε τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου· καὶ διὰ τὸν καθαρισμόν τούτου παρίστατο ἀπόλυτος ἀνάγκη μεγίστου ἐλέους καὶ πλήθους οἰκτιρμῶν πρὸς ἐξάλειψιν τῆς ἀνομίας καὶ καθ' ἅρισμόν τοῦ ἀνθρώπου ἐκ τῆς ἁμαρτίας·

(36) G. des Mousseaux, «Le Juif...» C. X, p. 368.

(37) Berdnard Lazare, L. cit., p. 205—350.

(Ψαλμ. Ν'.) καὶ τὸ πλῆθος ἐκεῖνο τῶν οἰκτιρμῶν, ἦτο ὁ Ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ Αἵρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου» — ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός.

Ἄλλ' οἱ Ἑβραῖοι, ἡ σκολιὰ καὶ διεφθαρμένη γενεά, (Ψαλ. σζ' 10), δὲν ἠθέλησαν νὰ ἐννοήσουν καὶ δεχθῶν τὸν Αἵρωνα τὴν ἁμαρτίαν τοῦ Κόσμου, εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Ὁποίου πιστεύοντες ἤθελον λάβει ἐξουσίαν ἵνα γείνωσι τέκνα Θεοῦ. (Ἰωάν. Α'. 12), ἀλλ' ἔμειναν εἰς τὴν πώρωσιν τῆς καρδίας αὐτῶν· καὶ μὴ ὑποφέροντες τὴν ἀλήθειαν ἐλέγχουσαν τὴν κακὴν αὐτῶν προαίρεσιν, ἦν ἐδείκνυσον πρὸς τὸν Σωτῆρα ἐκτελοῦντες τὰς ἐρῆξεις τοῦ πατρὸς αὐτῶν Διαβόλου, ἐφθασαν μέχρι τοῦ ὕψους ἐκείνου τῆς κακίας, ὥστε σταυρώσαντες τὸν Κύριον τῆς Δόξης, ἐκραύγαζον οἱ κατάρκτοι: «ΤΟ ΑἶΜΑ ΑΥΤΟΥ ΕΦ' ΗΜΑΣ ΚΑΙ ΕΠΙ ΤΑ ΤΕΚΝΑ ΗΜΩΝ» (Ματθ. ηζ' 25). "Ὅθεν οἱ Θεοκτόνοι καὶ μισάνθρωποι, ὄντες μεμολυσμένοι ὑπὸ τῆς ἁμαρτίας, ἔγειναν διδάσκαλοι τῆς ἀνηθικότητος καὶ φραγγέλιον, δι' οὗ ὁ Σατανᾶς μαστίζει τὸν κόσμον· καὶ ὄχι μόνον ἐκλείσαν τὰ ὦτα εἰς τὸ: «...ΕΩΣ ΑΔΟΥ ΚΑΤΑΒΙΒΑΣΘΗΣΗ» (Ματθ. ΙΑ' 23) ἀλλὰ καὶ διψῶντες ἀκορέτως οἱ βρωμεροὶ τὸ πάθος τῆς ἰδιοκτησίας καὶ κυριαρχίας, φαντάζονται διαρκῆ ὕψωσιν, ὄνειρευόμενοι νὰ γείνουν ἰδιοκτῆται ὅλης τῆς γῆς καὶ δεσπότηται τῆς ἀνθρωπότητος.

Ἄλλ' εἰς τὴν καταχθόνιον τὴν ταύτην πτῆσιν, ἐμποδίζονται ὑπὸ τῆς Ὁρθοδοξίας, τῆς ὁποίας, ὡς εἶπεν ὁ Θεὸς αὐτῆς ἰδρυτῆς: «ΠΥΛΑΙ ΑΔΟΥ ΟΥ ΚΑΤΙΣΧΥΣΟΥΣΙΝ» (Ματθ. ΙΣΤ' 18). "Ὅμως, καίτοι γινώσκουν τοῦτο καλῶς οἱ τετυφλωμένοι Ἑβραϊομασσόνοι, ἐν τούτοις ὡς κύνες γαυγίζοντες κρᾶζουν «Πρέπει νὰ προκαλέσωμεν τὸν τέλειον ἔξαφανισμόν τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ τῆς Ὁρθοδοξίας» (1) καὶ πῶς; «Δι' ἐνὸς ἀντιχριστιανισμοῦ—Ἑβραϊοφραγγμασσονίας» (2). Καὶ διὰ τὸν καταχθόνιον τοῦτον σκοπὸν κηρύττουσιν πόλεμον κατὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ διὰ τῶν ἐξῆς μέσων:

1ον) Δι' ἐνὸς πολιτικοφρησκευτικοῦ κώδικος = Ταλμούθ, κώδικος τῶν ληστῶν καὶ ἀνάνδρων δολοφόνων.

2ον) Διὰ τῆς «Καχάλ» μυστικῆς Ἑβραϊκῆς Κυβερνήσεως, Ὁργανώσεως πρὸς καταστροφὴν ἄλλων χωρῶν, καὶ

3ον) Δι' ἐνεργοῦ στρατοῦ, συνισταμένου τόσον ἐκ μυστικοῦ ἐπιτελείου, τῆς Φραγγμασσονίας, παρασκευαζούσης τὰ σχέδια τῆς ὑπονομεύσεως καὶ καταστροφῆς τῆς ἀνθρωπότητος, ὅσον καὶ ἐκ διαθεσίμου, ἀποτελουμένου ἐκ Φιλελευθέρων Ὁσοσιαλιστῶν, Ἀναρχικῶν καὶ Κουμμουνιστῶν ὡς μέσον δὲ συγκοινωνίας καὶ συνδέσμου μετὰ τοῦ Ἀρχοντος τοῦ σκότους καὶ ἀσύρματον, μετέρχονται τὴν μαγείαν, ἐν τῇ

1) Bullet. du Grand-Orient de France, 1885.

2) «L'acacia» Μασσονικὸν Περιοδικόν, Παρίσιον, 1902.

ὅποια μεταχειρίζονται αἷμα Χριστιανῶν, ἀποκτώμενον ἐκ θρησκευτικῶν δολοφονιῶν, ἤτοι ἐκ σφαγῆς μικρῶν Δριστιανικῶν παιδιῶν κλεπτομένων ὑπ' αὐτῶν (3) τὸ ὅποῖον πίνουσιν οἱ κακοῦργοι!

§ 2. Εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ δηλώσω ὅτι, ὡς Χριστιανὸς Ὁρθόδοξος, καὶ δὴ Μοναχός, ὀφείλω νὰ ὑπερασπίσω τὴν ἀγίαν καὶ ἀμώμητον πίστιν μου, διὰ παντὸς νομίμου μέσου· οὐδέποτε ὁμῶς διὰ τῆς πολιτικῆς καὶ δημαγωγίας, καθ' ὅσον γνωρίζω καλῶς, ὅτι ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ ἐπιτρέπεται αὕτη εἰς τοὺς Μοναχοὺς καὶ Κληρικοὺς — μάλιστα δὲ τοὺς ἀνωτέρους — διότι, ἡ ἀνάμιξις τούτων εἰς τὴν πολιτικὴν ἐπέφερε τὰ θλιβερὰ ἀποτελέσματα τοῦ διαμερισμοῦ τοῦ Ὁρθοδόξου λαοῦ, καὶ τῆς διασπάσεως τῆς ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας. Ἐπίσης γνωρίζομεν καλῶς ὅτι, οἱ διαβολικοὶ ἐκεῖνοι ψιθυρισμοὶ «ἐσεσθε ὡς θεοὶ» περισσότερο πειράζουν τοὺς Βασιλεῖς· καὶ ὡς παράδειγμα φέρομεν τὸν ὀργίλον ἐκεῖνον καὶ ἀλαζόνα Κάιζερ Βίχλεμ. Β', ὅστις παραληρῶν ἔλεγε: «Ἐγὼ εἶμαι τὸ ὄργανον τοῦ Ὑψίστου. Ἐγὼ εἶμαι ἡ λόγχη καὶ ὁ ἀντιπρόσωπός του ἐπὶ τῆς γῆς. Δυστυχία καὶ θάνατος εἰς ὅσους ἐναντιώνονται εἰς τὸ θέλημά μου.» (4). Ὅμως ἡμεῖς οἱ Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί, ἀπὸ Ἐκκλησιαστικῆς ἀπόψεως ἐξετάζοντες τὸ ζήτημα τοῦτο, ὀφείλομεν νὰ ὑποστηρίζομεν τὸν θεσμόν τῆς Ὁρθοδόξου Βασιλείας· διότι, ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, ὅχι μόνον ἀπικτεῖ ἵνα οἱ Βασιλεῖς σέβονται τὰ προνόμια Αὐτῆς καὶ ἐποστηρίζουν τὰς διατάξεις τῆς, ἀλλ' εἶναι καὶ οἱ φυσικοὶ ὑπέρμαχοι τῶν λαῶν ἐναντίον παντὸς ἐχθροῦ (5), κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ μεγάλου Ἀθανασίου, εἰλημμένην ἐκ τοῦ πρὸς τὸν Μέγαν Κωνσταντῖνον λόγον τοῦ Ὁσίου Ἐπισκόπου Κουρδούης: «Σοὶ μὲν ὦ Βασιλεῦ ὁ Θεὸς ἐδιώρισε τὴν Βασιλείαν, ἡμῖν δὲ ἀνεπιστεύθη τὰ τῆς Ἐκκλησίας, καὶ ὅστις ἀρπαξεί τὴν Βασιλείαν ἐναντιώνεται εἰς τὸν Θεόν, τὸν διορίσαντα Αὐτήν.» (6)θεν, οὔτε ἡμῖν ἐπιτρέπεται ἡ Κυριαρχία τῆς γῆς, οὔτε Σὺ ὦ Βασιλεῦ ἔχεις δικαίωμα ἀναμίξεως εἰς τὰ τῆς Ἐκκλησίας» (6). Ὁμοίως καὶ ὁ Ἅγιος Ἰσίδωρος ὁ Πηλουσιώτης γράφει ὅτι «ἡ Ἱερωσύνη καὶ ἡ Βασιλεία ἓνα καὶ τὸν αὐτὸν σκοπὸν ἐπιδιώκουν, ἤτοι τὴν

3) Νεοφύτου «Ἐλεγχος Ἑβραίων» Βουκουρ. 1872.

(4) Προκήρυξις τοῦ Κάιζερ πρὸς τὸν Ἀνατολικὸν Γερμ. Στρατὸν Σεπτεμ. 1914, «Le Matin-Viitorul» 16|4 1919.

(5) «Ἐκκλησιαστικὸν δίκαιον καὶ ἀνεξάρτητον δίκαιον» ὑπὸ Βερνίκου 1888 παράγραφος 7.

(6) Ἁγίου Ἀθανασίου τοῦ μεγάλου, ἐπιστολὴ περὶ Μοναχ. Πολιτείας.

σωτηρίαν τῶν ὑπηκόων» (7). Ἐκτὸς δὲ τούτων, καὶ ἄλλος ἰσχυρότερος λόγος μᾶς πείθει νὰ βασιζώμεθα ἐπὶ τῆς ἀπόψεως ταύτης, **διότι τὸ Ὁρθόδοξον κανονικὸν δίκαιον ὁρίζει οὕτως: ἡ Οἰκουμένη Σύνδος μόνον καὶ μόνον ὑπὸ ἐστεμμένης κεφαλῆς νὰ συγκαληται** (8). καίτοι ὁ διορισμὸς οὗτος διαπερᾶ τὰς καρδίας τῶν Παπιστῶν, οἵτινες λέγουν, ὅτι μόνον οἱ Παπο-Βασιλεῖς ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ συγκαλοῦν τὴν Οἰκουμενικὴν Σύνοδον (9). Ἴδου λοιπὸν εἰς ποίου θηρίου ὄνυχας ὀνομαζομένου Πάπα, θέλει νὰ μᾶς ῥίψη τὸ νεωτεριστικὸν πνεῦμα τῶν σημερινῶν καινοτόμων Ἀρχιερέων, ὑποστηριζομένων καὶ ὑπὸ τῶν Φιλελευθέρων Δημοκρατικῶν!

Τεθεμελιωμένοι ἐπὶ τῶν ἀπόψεων τούτων, ἡμεῖς οἱ Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί, **ὀφειλομεν νὰ ἀπωθήσωμεν τὸ Φιλελευθέρων Δημοκρατικὸν ῥεῦμα**, καὶ μάλιστα τώρα, ὅποτε ἐγνωρίσαμεν, ὅτι ὁ Φιλελευθερισμὸς εἶναι ἐφεύρημα τῶν Ἑβραιομασσόνων, ἀνακηρυχθὲν ὑπὸ τῶν Ἑβραίων κεφαλαιούχων (10). ὁ δὲ Δημοκρατισμὸς ἐπροτάθη καὶ οὗτος ὑπὸ τῶν ἰδίων Μασσόνων ἐν τῇ στοᾷ «Fidellite»—Lille,— ὡς ἐξῆς: «Πρέπει ἡ Φραγγμασσονία νὰ δημοκρατιζῆται ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ἵνα ἀνοίξη τὸν δρόμον εἰς τὸν Κουμμουνισμὸν» (11). καθὼς τὸ ἐδήλωσε καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος Μασσόνος Α.: Gadant, Ἑβραῖος—Γάλλος ὑπουργὸς—εἰς τὴν συνδιάσκεψιν τοῦ 1894: «ἡ Φραγγμασσονία δὲν εἶναι ἄλλο τι = εἰμὴ κεκαλυμμένη Δημοκρατία, καθὼς καὶ ἡ ἰδία Δημοκρατία δὲν εἶναι ἄλλο τίποτε, παρὰ ἔσκαλασμένη Μασσονία» (12) καὶ ἐπεκύρωσεν ἕτερος συνάδελφος τοῦ Α.: Lucipia πρόεδρος τοῦ Συμβουλίου τῶν διαταγῶν Καδὸς, ἐν τῇ συνδιασκέψει τοῦ 1895, δι' ὀλίγων λέξεων εἰπὼν ὅτι: «ἡ Φραγγμασσονία καὶ ἡ Δημοκρατία, εἶναι ἐν καὶ τὸ αὐτὸ πρᾶγμα» (13).

Ἄπαξ ταῦτα ἐγένοντο γνωστά, ἅς ἀφήσωμεν ἀνεξερευνητοὺς τὰς ὀφελείας τῶν Ἑβραιομασσόνων καθ' ὅλας τὰς παγκοσμίους ἐπαναστάσεις, ἀπὸ οἰκονομικῆς ἀπόψεως, καὶ ἅς ἐρευνήσωμεν τὸ ἐνδιαφέρον ἡμᾶς ζήτημα, δηλαδὴ τί ἐπεδίωξαν οὗτοι διὰ τῆς ὑποστηρίξεως τοῦ δικαιώματος τῆς πολιτογραφήσεως τῶν Ἑβραίων.

(7) Βιβλίον Γ'. Ἐπιστολ. 249.

(8) Δοσιθέου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων «Δωδεκάβιβλος», σελ. 1018.

(9) Y. de Maistre—Du Pape, —Paris, p. 54.

(10) Batault, «La renaissance de l'Antesemitisme», Mercure de France, 15] I.—1921.

(11) Revue maconniqúe oct. 1900, p. 154—Prache, L. cit., p. 89.

(12) Bullet. du Grand-Orient, 1894 p. 389—Prache, L. cit., p. 94.

(13) Bullet. du Grand-Orient 1895 p. 167—Prache L. cit., p. 94.

§ 3. Ὡς εἶδομεν προηγουμένως, ἡ Ἑβραιομασσονία εἰργάσθη μεγάλως διὰ τὴν προπαρασκευὴν καὶ διεύθυνσιν τῆς Παγκοσμίου Ἐπαναστάσεως· ἥτις, ὡς ἀποτέλεσμα εἶχεν ἀληθῶς μίαν παγκόσμιον καταστροφὴν. Μία δὲ μερικὴ καταστροφὴ ὑπῆρξεν ἡ Γαλλικὴ Ἐπαναστάσις τοῦ 1789, τῆς ὁποίας ἡ Συντακτικὴ συνέλευσις, ἀποτελουμένη ἀποκλειστικῶς ἐξ Ἰουδαιομασσόνων, μετὰ 15 ἐφόδους, κατώρθωσε—τὸ 1791—καὶ ἐπέτυχεν τὴν παραχώρησιν τῶν ἀστικῶν καὶ πολιτικῶν δικαιωμάτων εἰς τοὺς Ἑβραίους ἐξ ἴσου μὲ τοὺς Γάλλους, καὶ ἥτις παραχώρησις κατεχωρήθη εἰς τὸν σατανικὸν κώδικα τῶν «ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ», καὶ τὸν ὁποῖον προσπαθοῦν νὰ ἐπιβάλουν εἰς ὅλην τὴν Οἰκουμένην (14). Καὶ ἂν οὗτοι οἱ κατηραμένοι ἠναγκάσθησαν νὰ ὑποκριθοῦν πρὸ τῆς ἀναγεννηθείσης Μοναρχίας, κατὰ τὸ 1793, ὑπὸ τοῦ Ναπολέοντος Βοναπάρτου — καίτοι Μασσόγου ὄντος — ἐν τούτοις ὅμως, ἐμίσουν τὸ στέμμα, καὶ ἐπὶ ἡμῖσι αἰῶνα εἰργάζοντο κρυφίως — οἱ παμπόνηροι—προετοιμαζόμενοι, ἕως ὅτου, διὰ τῆς Ἐπαναστάσεως 1848 ἀνέτρεψαν αὐθις τὴν Μοναρχίαν, καὶ κατετάραξαν μεγάλως ὅλην τὴν Εὐρώπην Ἰδοὺ τί μαρτυροῦν αὐτοὶ οἱ ἴδιοι: «Οἱ Ἑβραῖοι ὑπῆρχον εἰς τὴν ἐποχὴν ταύτην — 1848 — οἱ πλέον ἐνεργητικοὶ ἐπαναστατικοὶ προπαγανδισταὶ τῶν Μασσονικῶν Στοιῶν ὅλης τῆς Εὐρώπης, οἵτινες εἶχον σκοπὸν ὅπως δυνηθοῦν νὰ ἀποκτήσουν τὸ δικαίωμα τῆς πολιτογραφίσεως ἐξ ὅλης τῆς γῆς» (15).

Ὅτι τὸ Ἑβραϊκὸν τοῦτο ὄνειρον ἐξεπληρώθη τότε — 1848 — ἐν Γαλλίᾳ, Γερμανίᾳ, Αὐστρίᾳ, Σκανδιναυίᾳ καὶ Ἑλλάδι (16). Ἐν τῇ Ἀγγλίᾳ ἀπέκτησαν τὸ δικαίωμα τῆς πολιτογραφίσεως τὸ 1860 ἐν Οὐγγαρίᾳ τὸ 1867 καὶ ἐν τῇ λοιπῇ δυτικῇ Εὐρώπῃ, κατὰ τὸ 1871, ὅτε ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἐπαναστάσεως τῶν Παρισίων, οἱ Ἑβραιοφραγμασσόνοι ἠρέθισαν τοὺς Γερμανοὺς διὰ τοῦ πατριωτικοῦ φανατισμοῦ, τοὺς δὲ Γάλλους ἐχαύνωσαν διὰ τῆς ἐσωτερικῆς Εἰρήνης, (Μοντερνισμοῦ) κατέρριψαν τὴν Αὐτοκρατορίαν, καὶ οὕτως ἐπέτυχον οἱ καταχθόνιοι τὴν ἐγκατάστασιν τῆς Δημοκρατίας, διὰ τῆς ὁποίας ἡ Γαλλία ἐγεινε κυριολεκτικῶς καὶ ἀπολύτως αἰχμάλωτος τῆς Ἑβραιομασσονικῆς δυνάμεως (17). Ἀλλὰ τί νομίζετε διὰ τὴν Ρουμανίαν; ὁ Παγκόσμιος τύπος δηλοῖ, ὅτι οἱ Ἑβραῖοι θέλουν νὰ κάμουν τὴν μὲν Ρουμανίαν, Παλαιστίνην, τὸ δὲ Βουκουρέστιον, νέαν Ἱερουσαλήμ (18). Εἶναι δὲ γνωστὸς ὁ ῥόλος, ὃν ἐπαιξαν οὗτοι κατὰ τὴν (πρὸς

(14) Copin Albancelli L. cit., I. p. 356, 363. II. p. 430.

(15) Berdnard Lazare L. cit., 224, 343.

(16) Berdnard Lazare L. cit. 204.

(17) Copin Albancelli, L. cit., p. 389—390.

(18) Archives israélites, XVI, p. 719—1860.

ἀπόκτησιν τῶν δικαιωμάτων των) ἐπανάστασιν τοῦ 1907, ἐν ἣ ἐφονεύθησαν πλέον τῶν 12 χιλιάδων ἀθώων ὑπάρξεων Ρουμάνων χωρικῶν· καὶ μετὰ τὸν αἱματηρὸν καὶ τρομερὸν παγκόσμιον πόλεμον διὰ νέου Ἑβραιομασσονικοῦ Συντάγματος, οἱ Ἑβραῖοι ἀπολαμβάνουσι τῶν ἴσων αὐτῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων, ὡς καὶ οἱ Ρουμᾶνοι πολῖται. *Ἄρα γε ὁποῖα κακὰ θέλουσι διαπραῖξει ἐκ τῆς Ρουμανίας τὰ ἑξ ἑκατομμύρια τῶν ξένων — Ἑβραίων Ὀθωμανῶν, καὶ ἄλλων αἰρετικῶν Παρασίτων — ἄνευ κατώρθωσαν νὰ διοικεῖν μόνοι των — ὡς καὶ ἐν Γαλλίᾳ — τὴν πολιτείαν, τὸν Στρατὸν καὶ αὐτὴν ἀκόμη σχεδὸν τὴν Ἐκκλησίαν, ὡς θὰ ἀποδείξωμεν εἰς τὸ τρίτον τμήμα τοῦ παρόντος;*

Περὶ τῆς μεγάλης καὶ πλουσίας Ρωσσίας δὲν λέγομεν τίποτε, διότι εἶναι πασίγνωστον, ὅτι τὴν κυβερνοῦν σήμερον οἱ Ἑβραιομασσόνοι Μπολσεβίκοι, μεταβαλόντες αὐτὴν εἰς ἀπέραντόν κοιμητήριον καὶ τρομερὸν σωρὸν ἐρειπίων: «*Ἡ Ρωσσία λέγει ἀγωνιᾷ ὑπὸ τὴν κυριαρχίαν δικτατορίας καὶ τῆς Ἑβραιομασσονικῆς τυραννίας*» καὶ οἱ μεγάλοι αὐτῆς θησαυροὶ διαρπαγέντες ὑπὸ τῶν Ἑβραίων καὶ χωνευθέντες εἰς τὸν Ἀμερικανικὸν δυσεκατομμυριουχισμόν, ἐτέθησαν εἰς τὴν διάθεσιν τῆς προπαγάνδας τῶν Κομμουνιστῶν, ἐξαπλωθείσης ἐφ' ὅλης τῆς γῆς» (19).

§ 4. Λοιπὸν οἱ αἰμοδιόροι Ἑβραῖοι διὰ νὰ φθάσουν εἰς τὸν ὑπ' αὐτῶν ἐπιδιωκόμενον σκοπὸν, ἦτοι τὴν κυριαρχίαν ἐφ' ὅλης τῆς γῆς, καὶ ἀνατροπὴν τοῦ Ὀρθόδοξου Ἰδίου Χριστιανισμοῦ, καθὼς εἶδομεν, κατώρθωσαν πρότερον νὰ ἀποκτήσουν τὸ δικαίωμα τῆς πολιτογραφίσεως ἐφ' ὅλης τῆς Εὐρώπης, ἔχοντες σκοπὸν νὰ βάλουν χεῖρα ἐπὶ τῆς δημοσίας ἐκπαιδεύσεως καὶ διὰ τοῦ Πανεπιστημίου νὰ διαδώσουν εἰς τὸν κόσμον καὶ πρὸ παντὸς εἰς τὸν Ὀρθόδοξον Χριστιανικὸν τοιοῦτον, τὰ βλαβερὰ καὶ δηλητηριώδη δόγματα τοῦ Ἑλισβεοῦ καὶ τῆς ἀθεΐας, ἐπιδιώκοντες δι' αὐτῶν καὶ τοῦ νεωτερισμοῦ, νὰ ἐπιτύχουν, ὅτι ἐπέτυχον πρότερον παρὰ τῶν Δυτικῶν Εὐρωπαίων, ἦτοι τὴν θρησκευτικὴν καὶ ἠθικὴν καταστροφὴν.

Ἐπειδὴ ὁμως τὰ δικαιώματα τῆς πολιτογραφίσεως δὲν ἦσαν εἰς αὐτοὺς ἀρκετὰ πρὸς ἐπιτυχίαν τῶν πονηρῶν σκοπῶν των, ἀλλὰ τοῦς ἐχρειάζετο καὶ τὸ *Κοινοβούλιον*, διὰ νὰ νομοθετήσῃ δι' ὄλους τοὺς κλάδους τῆς κοινωνίας τὰς ἀπόψεις των. διὰ τοῦτο ἐδημιούργησαν διάφορα συστήματα κοινωνικά, πολιτικά καὶ οἰκονομικά, ἦτοι τὸν φιλελευθερισμόν, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐβλάστησεν ὁ Σοσιαλισμός, ὁ ἀναρχισμὸς καὶ ὁ Κομμουνισμὸς (20), ἀκριβῶς ὅπως ἐκ τοῦ Παπισμοῦ ἀνέτειλαν ὅλαί αἱ Δυτικαὶ Αἱρέσεις.

19) Mercure de France, 15]I 1921,

20) Batault, L. cit., p. 309.

Ἡ Φιλελευθερία εἶναι ἐφεύρημα τῆς Ἑβραιομασσονίας, ὑπὸ τοῦ Φραγγμασσόνου Γραππεζίτου Δαβὶδ Ρίκααρδ, Ἑβραίου Ἀγγλου ἧτις ἔχει ὡς θεμελιώδεις ἀρχὰς τὴν ἀτομικὴν ἰδιοκτησίαν καὶ ἐλευθερίαν εἰς πάντα, ἀπευθύνεται πρὸς τοὺς ἀστικούς εἰς τοὺς ὁποίους, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, κυριαρχεῖ τὸ πνεῦμα τῆς πολιτικῆς κερδοσκοπίας. Ἡ Φιλελευθερία υἱοθετήθη ὑπὸ τῶν Κυβερνήσεων ἐκείνων, αἵτινες ὁπωσδήποτε εἶναι Μασσόνοι (21).

Οἱ ὀπαδοὶ τῆς Φιλελευθερίας ὄχι μόνον θέλουν νὰ καταργήσουν τὴν Ἡερασιλείαν καὶ τὴν ὀλιγαρχικὴν ἰδιοκτησίαν, ἀλλὰ προσπαθοῦν νὰ ἐκδιώξουν τελείως ἐκ τῆς ἐκπαίδευσσεως καὶ ἐκ τῆς οἰκογενείας, τὴν διδασκαλίαν τοῦ Χριστιανισμοῦ (22), καὶ νὰ εἰσαγάγουν εἰς τὸν πολιτικὸν κώδικα τὴν τιμωρίαν τῶν γονέων, οἵτινες διάζουν τὰ τέκνα των πρὸς ἀποδοχὴν οἰασδῆποτε θρησκείας — δηλαδή νὰ μένουν ἄθεα (23).

Ἴσοῦ τι λέγει περὶ ταύτης τῆς ὑποθέσεως ὁ Ἑβραῖος Βερνάρδος Λάζαρος: «Ὁ φιλελεύθερος νεωτερισμὸς εἰς ὅλας τὰς χώρας ἐνθα κυριαρχεῖ, ἐκύρωσε νόμους, συντεταγμένους ὑπὸ τῶν Ἰουδαιομασσόνων, πρὸς καταδίωξιν τῆς ὀρθοδοξίας (24). Καὶ ἴσοῦ ἡ Φλιβερά αὕτη ἀλήθεια.

§ 25. «Ὁ μισάνθρωποι Ἑβραῖοι, διὰ τῆς πανουργίας τῆς Φραγγμασσονίας, πολιτογραφηθέντες καὶ ἀποκτήσαντες τὴν ὑπηκοότητα, ὅπου καὶ ἂν εὕρισκοντο, ὄχι μόνον ἐνεγράφησαν εἰς τὰ κόμματα τῶν φιλελευθέρων ἐκ τῶν ὁποίων ἐβλάστησαν τὰ Δημοκρατικὰ κόμματα, κυβερνόμενα ἅπαντα σχεδὸν ὑπὸ Ἑβραίων (25), ἀλλὰ καὶ διὰ χρηματικῶν θυσιῶν συνετήρησαν αὐτὰ, τόσον κατὰ τὰς ἐφόδους, τὰς ὁποίας ἔδωσαν κατὰ τῆς ὀρθοδοξίας ὅσον καὶ καθ' ὅλας τὰς πολιτικὰς των διαμάχας καὶ ἐκλογὰς (26) ἐκ τῶν ὁποίων καὶ διὰ ψευδῶν ὑποσχέσεων, ἅς ἔδωσαν πρὸς τοὺς ἐκλο-

21) Κ. Παουλέτκου «Ἡ Φραγγμασσονία» σελ. 266.

22) C.R. du Couvent maçonnique, 1902, p. 208 — Prache L. cit., p. 67.

23) C.R. du 10^a Couvent maçonnique, 1903 p. 36—

14) Bernard Lazare, L. cit., p. 360.

25) Robert Michels, «Τὰ πολιτικὰ κόμματα ἐν Γερμανίᾳ.

26) Bernard Lazare, L. cit., p. 392. Ἱστορεῖ ὁ Μελέτιος Ἀθηνῶν, Ἑκκλ. Ἱστ. Τόμ. Γ'. Μέρος Α'. ὅτι, εἰς δυσεκατομμυριοῦχος Ἑβραῖος ἐξ Ἀμστερνταμ κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ 17ου αἰῶνος, προσέφερεν εἰς τὸν Γουλιέλμον Στάτουλβερ τῆς Ὀλλανδίας δύο ἑκατομμύρια φλωρία, ὅπως δι' αὐτῶν καταλάβῃ τὸν θρόνον τῆς Ἀγγλίας, πρὸς ἐπίτευξιν τῶν καταχθονίων Ἑβραϊκῶν σκοπῶν.

γεις των, ὅτι θέλουν τοὺς δωρήσει ἐκεῖνα, ἅπερ δὲν εἶχον οἱ ἴδιοι — ἀπαλλοτριώσεις τινάς—κατώρθωσαν νὰ εἰσέλθουν εἰς τὸ Κοινοβούλιον καὶ νὰ ἀρπάξουν τὰ ἴηρια τοῦ Κράτους, ὡς ἐγένετο ἐν Γαλλίᾳ, ἐνθα τὸ φιλελεύθερον ἑβραϊομασσονικὸν κόμμα, ὡς ἱστορεῖ ὁ Τάυνε (27), «ἀφοῦ κατέλαβε τὴν ἀρχὴν, ἐκήρυξε τὸν Στρατιωτικὸν Νόμον, διὰ τοῦ ὁποίου ἐθανάτωσεν ἅπαντας σχεδὸν τοὺς ἀντιπάλους του καὶ εἶτα πάντας τοὺς νόμους μετέβαλε κατὰ τὸ δημοκρατικὸν σύστημα, διὰ τοῦ ὁποίου ἀπηλλοτριώθησαν ὅλαι αἱ Ἐκκλησιαστικαὶ περιουσίαι, κατηργήθησαν ἅπαντες οἱ θρησκευτικοὶ σύλλογοι, ἀπαλλοτριωθείσης τῆς περιουσίας αὐτῶν, ἐνομοθετήθη ἡ συνταγματικὴ πολιτικὴ τοῦ κλήρου, δι' οὗ κατόπιν ἀπεφασίσθη ὁ χωρισμὸς τῆς Ἐκκλησίας ἐκ τοῦ Κράτους ὅπερ ἐπωνομάσθη ἐντεῦθεν πεπολιτισμένον Κράτος καὶ τῆς Ἐπισκοπίας. Ἡ ἰδέα αὕτη καὶ τὸ σύστημα τοῦτο ἐλήφθη ἐκ τῆς Ἑβραϊοπροτεσταντομασσονικῆς Ἀμερικῆς. Ἐνομοθετήθη ἡ θρησκευτικὴ ὁρκωμοσία τοῦ κλήρου πρὸς τὴν Δημοκρατίαν καὶ τοὺς Νόμους αὐτῆς, τοὺς δὲ μὴ ὑπακούοντας κατεδίωξαν ὡς προδότας τῆς πατρίδος».

Παρακαλῶ τὸν ἀναγνώστην, ὅπως δώσῃ ἰδιαιτέραν προσοχὴν εἰς τὰ ἐπόμενα :

᾿Ωσαύτως ὑπὸ τῶν αὐτῶν Φιλελευθέρων Ἑβραϊομασσόνων, ἐψηφίσθη νόμος «Περὶ κατασκοπεύσεως ὄλων τῶν ὑπαλλήλων» (28), διὰ τοῦ ὁποίου ἐπαύθησαν καὶ κατεδιώχθησαν, μόνον κατὰ τὸ 1904, εἴκοσι πέντε χιλιάδες Ἀξιωματικῶν μετὰ τῶν οἰκογενειῶν των, κατηγορηθέντες ὡς Βασιλόφρονες καὶ θρησκομανεῖς (29) Ἄς ἐνθυμηθῇ ὁ ἀναγνώστης, ἅρα γε δὲν ἠκολούθησαν ταῦτα κατὰ γράμμα καὶ ἐν τῇ ᾿Ορθοδόξῳ Ἑλλάδι; (30) Καὶ σήμερον μήπως οὐχὶ τὸ αὐτὸ παρατη-

27) Taine, «Les origines de la France contemporaine» II p. 214.

28) J. Bidegain, L. cit., p. 115.

29) » » » » » 75.

30) Ἐκ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας τοῦ ἀειμνήστου Κωνσταντίνου Οἰκονόμου Τόμος Β'. μανθάνομεν, ὅτι τοιαῦτα καὶ χείρονα τούτων συνέβησαν καὶ ἐν τῇ ἡμετέρᾳ Ἑλλάδι ἐπὶ τῆς Μασσονικῆς Ἀντιβασιλείας τοῦ ᾿Οθωνος, καθ' ἣν διελύθησαν αἱ Ἱεραὶ Μοναί, ἀπηλλοτριώθησαν αἱ ἀναπαλλοτριώτοι περιουσίαι αὐτῶν, κατεδιώχθησαν παντοιοτρόπως οἱ Μοναχοί, ἐνομοθετήθησαν τὰ τόσα ἀντιχριστιανικὰ νομοθετήματα, μεθ' ὧν καὶ ἡ Ἑξαρχητικὴ ᾿Ορκωμοσία τοῦ

ρεῖται; Ἐπίσης ἐψηφίσθη νόμος ἐναντίον τῶν συντηρητικῶν, ἀποκαλῶν αὐτοὺς φανατικούς καὶ ἐχθροὺς τῆς δημοσίας ἀσφαλείας — καὶ ὡς ἐκ τούτου ἐβάλον αὐτοὺς ἐκτὸς τοῦ Νόμου — ἀπαγορεύσας εἰς αὐτοὺς νὰ ἐκκλησιάζωνται εἰς δημοσίους ἢ ἰδιωτικοὺς Ναοὺς (31) Θάνατος δὲ ἠπειλεῖτο ἐναντίον ἐκείνου, ὅστις ἤθελε λάβει μέρος εἰς κημίαν Λειτουργίαν, ἢ ἤθελε κρῦψει Ἱερέα εἰς τὸν οἶκον του!!! (32)

Ἦ Νεωτερισταί, νεοσημερολογίται, ἄγριοι διῶκται τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων, ἀφήσαντες τὸν Χριστόν, τοὺς Ἁγίους Ἀποστόλους καὶ Ἁγίους Πατέρας, διὰ τῆς συμπεριφορᾶς σας, ἰδοὺ ποίους μιμῆσθε!

Εἰς αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν κατηραμένην Γαλλικὴν Ἐπανάστασιν τοῦ 1871 ἐλήφθησαν ὅλαι αἱ διαβολικαὶ ἀποφάσεις πρὸς καταστροφὴν τῆς Ὁρθοδοξίας, ἐκηρύχθη ὁ πόλεμος κατὰ τῆς Κυριακῆς ἑορτῆς, τόσον διὰ τῶν θεατρικῶν — καὶ κινηματογραφικῶν — παραστάσεων, ὅσον καὶ διὰ τῆς ἐλευθέρως λειτουργίας ὅλων τῶν ἀνηθικῶν κέντρων. Ἐπίσης συστηματικὸς πόλεμος κατὰ τοῦ Ὁρθοδόξου Παλαιοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ἡμερολογίου, πόλεμος πρὸς ἐξάλειψιν ὅλων τῶν Ὁρθοδόξων ἑορτῶν (33), κατάργησιν τῶν ἱερῶν νηστεϊῶν, σύγχυσιν καὶ ἀλλαγὴν τῶν ἐμπορικῶν πανηγύρεων, ἵνα μὴ δύνανται οἱ Ὁρθόδοξοι νὰ ἀγεράζωσιν ἰχθύας καὶ ἄλλα νηστῆσιμα τρόφιμα ἐν αἷς ἡμέραις δὲν καταλύουν κρέας (34). Καὶ ὄχι μόνον τοῦτο ἀλλὰ καὶ ἰδιαίτεροι ὑπάλληλοι νὰ τοὺς ἀναγκάζουν καὶ μαγειρεύουν κρέας κατὰ τὰς Τετάρτας καὶ Παρασκευάς (35)· καὶ ἄλλας σατανικὰς

Κλήρου, Ἀρχιερέων, Ἱερέων καὶ Μοναχῶν, ἐναντίον τῆς Εὐαγγελικῆς Ἐντολῆς «ΜΗ ΟΜΟΣΑΙ ΟΛΩΣ» (Ματθ. Ε'. 34), καὶ τῆς Συνοδικῆς τῶν Ἁγίων Πατέρων: «Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία τὸν Ἱερόν Αὐτῆς Κλήρον καὶ τοὺς τὸν σωτήριον τῆς μοναδικῆς πολιτείας ζυγὸν ἀραμένους, οὔτε κατ' ἰδίαν, οὔτε καὶ ἐν τοῖς δικαστηρίοις, κἂν τε ὡς μάρτυρες κἂν τε ὡς διάδικοι παραστῶσιν ὄρκον ὀμνύειν οὔτε ἐπιτρέπει οὔτε ἀνέχεται». Ραλ. καὶ ποκ. Τομ. Ε'. σελ. 617. — Καὶ ἂν ταῦτα συνέβησαν τότε πρὸ 100 περίπου ἐτῶν τί νὰ εἴπωμεν διὰ τὸν ἐνεργούμενον σήμερον διωγμὸν κατὰ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ὑπὸ τῶν κυβερνώντων Ἐκκλησιαστικῶν καὶ πολιτικῶν Ἀρχηγῶν;

31) Taine, L. cit., II, p. 439, 442.

32) » » » IV, p. 85.

33) Taine, L. cit., IV p. 600.

34) » » « » » 80.

35) Αὐγουστίνου Βούνα, «Ἐκκλησιαστικὴ Αὐτονομία» σ. 348.

καὶ ἀντιχριστιανικὰς ἀποφάσεις ἔλαβον καὶ σχέδια κατέστρωσαν. Μὲ ἄλλους λόγους : Ὅσον ἀσφαλῶς ἠτοίμασαν τὸ ἔδαφος, ὥστε ὁ δημοκράτης ἑβραιομασσόνος Α'. Φέρναντ Maurice εἰς τὴν συνδιάσκεψιν τοῦ 1890 ἐδήλωσε μετὰ πεποιθήσεως καὶ ἀλαζονείας «Μετὰ δέκα ἔτη, ἡ Μασσονία θὰ κυριαρχῇ πανταχοῦ καὶ ἐκτὸς ἡμῶν οὐδεὶς θὰ δύναται νὰ νομοθετῇ ἐπὶ τῆς γῆς» (36). Καὶ ἀκριβῶς τὸ φιλελεύθερον ἑβραιομασσονικὸν πνεῦμα ἐπιπλέον ἐφ' ὅλης τῆς Οἰκουμένης, ἠρέθισεν ἄλλον Δημοκράτην Μασόνον τὸν Α'. Geyer ἵνα ὑψώσῃ ἐωσφορικῶς τὴν κεφαλὴν του κατὰ τὴν συνδιάσκεψιν τοῦ 1898 καὶ νὰ φωνάξῃ : «Κράτος εἴμεθα ἡμεῖς» (37)· καθὼς καὶ ἕτερον Φραγγμασσόνον τὸν Α'. Delrech, ἐν τῷ παγκοσμίῳ συμπόσιῳ τῶν Μασόνων τοῦ 1902, νὰ ἐκσπάσῃ εἰς ὀργήν, ὁ Τρισκατάρατος, καὶ νὰ εἴπῃ εἰς ἓνα του λόγον : «Φραγγμασσόνοι ! ὁ θρίαμβος τῶν Γαλλογαλιλαίων διήρκεσεν 20 αἰῶνας. . . . καὶ διὰ νὰ ἐξαφανισθῇ ὁ ψευδὴς οὗτος Θεός, πρέπει νὰ ἐξαφανισθῇ πρῶτον ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία του ! ! ! » (38).

§ 6. Ὅθεν διὰ τὸν σκοπὸν τοῦτον καὶ διὰ νὰ κτυπήσουν εἰς τὴν καρδίαν τῆς Ὁρθοδοξίας, νὰ ἀποστατήσουν ἐκ τοῦ Θεοῦ καὶ ὑποδουλωθοῦν εἰς τὸν Διάβολον, οἱ φιλελεύθεροι Ἰουδαιομασσόνοι, ἠχμαλώτησαν τὴν ἐκπαίδευσιν καὶ ἐντεῦθεν διέδωσαν πανταχοῦ τὴν μαλιαρῆν λεγομένην γλῶσσαν καὶ διεστραμμένην διδασκαλίαν. Καὶ οὕτω μετεδόθησαν εἰς τὴν νέαν γενεὰν τὰ ὀλέθρια αὐτῆς δόγματα, καὶ ἐπλημμύρισεν ὁ κόσμος ἐκ τῆς ἀθεΐας καὶ τοῦ ὕλισμοῦ. Καὶ εἰς τὴν λυσιδίῃ αὐτῶν ὁρμὴν πρὸς τὴν ἀπόλυτον ἐλευθερίαν, ὅχι μόνον κατέλυσαν πᾶσαν Βασιλείαν καὶ ἔννομον ἀρχήν, ἀλλὰ καὶ ἀπέβαλλον ἐκ τῆς ἐκπαιδεύσεως τὴν διδασκαλίαν τῆς Ὁρθοδόξου Χριστιανικῆς Πίστεως, ἀπέβαλλον Προφήτας, Ἀποστόλους, Εὐαγγελιστάς, Ἁγίους Πατέρας καὶ Αὐτὸν ἀκόμη τὸν ἴδιον Χριστὸν τὸν Θεόν, τοῦ ἑποίου τὴν Ἁγίαν Εἰκόνα σπανιώτατα τις βλέπει εἰς τὰς αἰθούσας τῶν σχολείων καὶ αὐτῆς τῆς Δικαιοσύνης !

Εἰσῆγαγον δὲ—ἀντὶ τῆς ἁγίας ταύτης διδασκαλίας— τὴν διδασκαλίαν τῶν ἀθέων καὶ ἀλαζόνων Βολταίρου, Ρενάν, Ρουσσώ, ἀμητρίου, Βολισσών, Δαρβίνου, Χάικελ καὶ ἄλλων πάντων Φραγγμασσόνων καὶ Δημοκρατῶν διευθυντῶν τῆς δημοσίας ἐκπαιδεύσεως ἐν Εὐρώπῃ (39). Τοὺς τοιούτους ἐτίμησαν, ἐδόξασαν καὶ ἀνεκῆρυξαν εὐερ-

36) Bul. du Grand-Orient 1890 p. 500.—Prache, L. cit., p. 315.

(37) C. R. du Couvent de 1898, p. 313—Prache, L. cit. p. 315

(38) » » » » » 1903, » 381— » » » » »

(39) » » » » » 1900, » 158— » » » » » 263

γέτας των, ἐπειδὴ τοὺς ἤνοιξαν τὴν πλατεῖαν τῆς ἀπωλείας ὁδόν, διὰ τῆς δαιμονικῆς διδασκαλίας, καὶ τοὺς ἀπέσπασαν ἀπὸ τὸν ἐλαφρὸν ζυγὸν τοῦ Χριστοῦ.

Ἐλευθερία! Ἐλευθερία! Ἐλευθερία!

Ἐννοῆσατε τώρα διατί τὸ πλῆθος τῶν σημερινῶν Καθηγητῶν, ὡς ὁ Δελμοῦζος, Γλυνὸς καὶ Σία, κηρύττει τὴν φύσιν, — ἥτις δὲν εἶναι αἰτία ἀλλ' ἀποτέλεσμα—**ὅτι εἶναι ἀδιτή ὁ Δημιουργὸς τοῦ παντός.** Ἀντιληφθῆτε διατί οὗτοι οἱ παράφρονες διδάσκαλοι τοῦ νεωτερισμοῦ καταγελοῦν τὴν ἰδέαν περὶ ψυχῆς, ὑποστηρίζοντες, ὅτι εἰς τὴν φύσιν ὑπάρχει μόνον ὕλη. Μάθετε ἐκ τούτων εἰς τί ὑπηρετεῖ τὸ δαιμονικὸν Ὁρειγενιστικὸν δόγμα τῆς μετεμψυχώσεως, εἰς τί ἀποβλέπει τὸ ἀθεϊστικὸν Σωκινιανὸν δόγμα, τῆς αὐτομάτου γενέσεως, καὶ τί ἐπιδιώκει ὁ σκοτεινὸς Δαρβινισμὸς διὰ τῆς ψευδοὑποθέσεως τῆς ἐξελίξεως: **Καὶ ἐντέλει, ἀναλογισθῆτε καλῶς καὶ μετρήσατε, ποῦ ἄγει ὁ καθαρὸς ὕλικὸς σκοπὸς τῶν Φιλελευθέρων Φραγγμασσόνων,** καὶ ἐλευθεριαζόντων κοινοτόμων Ἀρχιερέων.

§ 7. Λοιπὸν ἐκ τούτων τυφλωθέντες ὑπὸ τῆς Ἑβραιοφραγμασσονίας οἱ τιτλοῦχοι οὗτοι, μὲ τὸ υπερήφανον δίπλωμα τοῦ διδάκτορος τῆς Ἐκπαιδευτικῆς ὁμοσπονδίας, νοθεύσαντες τὴν Ἱστορίαν, ὅχι μόνον εἰς τὴν ἠθικὴν φιλοσοφίαν εἰσήγαγον τὰς ἀσχημῶδεις ἐκείνας ἀρχὰς καὶ μεθόδους, ἀλλὰ καὶ ὄλην τὴν Φιλολογίαν καὶ Θεολογίαν — παρατόλμως καὶ μετὰ πλείστων παραληρημάτων — ἐξύφαναν, κατὰ τὸ σύστημα τοῦ Ἀριστοτέλους (40)· τοῦ ὁποίου τὸν σχολαστικὸν Παραληρισμὸν, ἀπὸ τοῦ 8ου αἰῶνος οἱ Πάπαι εἶχον εἰσαγάγει εἰς τὴν Παπικὴν Θεολογίαν (41). Ἀκολούθως οὗτοι οἱ νεωτερισταὶ Ἑβραιοφραγμασσόνοι, ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν τῆς Ἱστορικῆς Σχολῆς, εἰς τὴν νομολογίαν ἐφεῦρον νέον μᾶθημα ἱστορικῆς διδασκαλίας τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ δικαίου, χωρίσαντες αὐτὸ ἀπὸ τοῦ Ρωμαϊκοῦ κανονικοῦ δικαίου, τὰ ὁποῖα δίκαια, μέχρι τῶν ἀρχῶν τοῦ παρελθόντος αἰῶνος, ἐλογίζοντο ὡς ἓν κοινὸν δίκαιον.

Οὕτως κατὰ τὴν νεωτεριστικὴν ἐπιστημονικὴν μέθοδον, συνετάχθησαν ὅλα τὰ ἐγχειρίδια τοῦ κανονικοῦ δικαίου, ὅχι κατὰ τοὺς Ἁγίους συγγραφεῖς καὶ διδασκάλους τῆς Ἁγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας, ἀλλ' ὑπὸ τῶν ἀσεβῶν καὶ ἀθέων μυθιστοριογράφων, ὡς τοῦ Einchhorng—(42) τοῦ Βόλτερ Σκώττ (43), τοῦ Φριδερίκ Ρίκτηρ (44),

(40) Ἱστορία τῆς Φιλοσοφίας ὑπὸ Gottlieb Ainechie, κεφ. 4 § 102.

(41) Μελετ. Ἐκκλησιαστ. Ἱστορία, 13 Ἐκατονταετηρ. κεφ. 8 § 15.

(42) Einchhorng Grunsatre d. Kirchenrechts der Catolischen und Evangelischen Religionspartci in Deutschland, Götting, 1831

(43) Waltter Scot, μυθιστοριογράφος Ἄγγλος, (1832).

(44) Friedrich Richter, — Jean Paul, — Μυθιστοριογράφος Γερμανός, (1825).

καὶ τῶν Ἰταλῶν Πέτρου καὶ Ἰερωνύμου Βαλερίν (45) καὶ ἄλλων Δυτικῶν Ἰησουϊτῶν.

Καὶ ἐπειδὴ τὸ Ἐκκλησιαστικὸν δίκαιον, ὡς ἐπιστήμη, ἔρχεται εἰς ἐπαφὴν μετὰ τῶν Θεολογικῶν Ἐπιστημῶν καὶ τῶν δικαστικῶν, διὰ τοῦτο οὗτοι οἱ Ἑβραιοφιλέλευθερομασσόνοι δὲν ἀφησαν ἀνόθευτον καὶ ἀπαραμόρφωτον, οὔτε τὴν δογματικὴν οὔτε τὴν Ἐκκλησιαστικὴν Ἱστορίαν, οὔτε τὴν λειτουργικὴν ἀλλ' οὐδὲ τὰς Νομικὰς Ἐπιστήμας, αἵτινες ἔρχονται εἰς ἐπαφὴν ἐκ παραλλήλου μετὰ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ δικαίου, ὡς τὸ κρατικὸν δίκαιον, τὸ ἀστικὸν δίκαιον, τὸ ἀστυνομικὸν δίκαιον, τὴν ποινικὴν καὶ ἀστικὴν δικονομίαν κ.τ.λ.

Καὶ τοῦτο τὸ ἔγκλημα τῆς καθοσιώσεως κατὰ τῆς ἀνθρωπότητος διεπράξαντο οἱ Ἑβραιοφραγγμασσόνοι, συμψώνως πρὸς τὸ καταχθόνιον αὐτῶν πρόγραμμα, τὸ καταστρωθὲν πρὸ ἑκατονταετίας, ὅταν ὁ Μασσόνος A. de Maistro, εἶπεν: «ἐντὸς ἑκατὸν ἐτῶν θέλομεν κατορθώσει, ἵνα μὴ τιμῶνται τὰ ἀνθρώπινα δικαιώματα, μετιβύλλοντες τὸ πᾶν εἰς μίαν Βαβυλώγιον ἀναρχίαν» (46).

Καὶ τοῦτο δὲν εἶναι παράδοξον καὶ ἀναχρονιστικὸν ὑπὸ τὴν κυριαρχίαν τοῦ σημερινοῦ Δημοκρατικοῦ Πνεύματος!

Ἄλλ' εἶναι καὶ κάτι ἄλλο:

§ 8. Ἡ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ, εἶναι ἡ κατ'ἐξοχὴν γλῶσσα τῆς παγκοσμίου Ἐπιστήμης, εἶναι ἡ μόνη ἀρμοδία διὰ τὴν ἐκφράση ἀκριβῶς καὶ συντόμως ὅλας τὰς ὑψηλοτέρας καὶ ἐν γένει πάσας τὰς ἐννοίας τῆς ἀνθρωπίνης διανοήσεως, ἐκ τῆς ὁποίας ἐπλούτισε καὶ αὐτὴ ἀκόμη ἡ Λατινικὴ γλῶσσα.

Λοιπὸν ἡ ἀνεκτίμητος αὕτη Ἑλληνικὴ γλῶσσα ἐξεβλήθη τῆς Ἐπιστήμης ὑπὸ τῶν Ἑβραιομασσόνων, κηρυχθεῖσα ὡς γλῶσσα νεκρά, οὕτως ὥστε εἰς μίαν συνάθροισιν τῶν Ἰλευθεροφρόνων μασσόνων (47), προσεπάθησαν ὅπως ἐφεύρουν μίαν τεχνικὴν γλῶσσαν, ὡς ὁ Βολαπούκ, Ἐσπεράντο καὶ ἄλλοι. Ἀλλὰ τὸ πλέον φοβερὸν εἶναι τὸ μανθάνωμεν, ὅτι εἰς τὸ διεθνὲς θρησκευτικὸν Συνέδριον τῆς Χάγης κατὰ τὸ 1928, ἐνθα ἔλαβον μέρος ἀντιπρόσωποι τῶν Ὀρθοδόξων, Παπιστῶν, Διαμαρτυρομένων, Ἰουδαίων, Μωαμεθανῶν, Εἰδηλολατρῶν, Φραγγμασσόνων, Ἀθένων, Ἐλευθεροφρόνων καὶ ἄλλων ὅχι μόνον ἐκήρυξαν ὡς ἐπίσημον γλῶσσαν τὴν Ἐσπεράντο τὴν δόξαν τοῦ Μασσονισμοῦ, ἀλλὰ με αὐτὴν, τὴν Μασσονικὴν γλῶσ-

(45) Ballerini «De antequis collectionibus Canonum», Λατίνος.

(46) Ἰερέως Κ. Νέγουρα, «τρέμουν τὰ θεμέλια τῆς γῆς», 1928.

47) Συνέδριον «Ἐσπεράντο» (Ἐλευθεροφρόνων) μασσόνων τῆς Κρακοβίας, 1912.

σαν, *ἐφαλλον δλοι ὁμοῦ* (48) ! Δέν εἶναι τόσον θαυμαστόν δι' ἡμᾶς ἐάν ἦσαν ἀντίπρόσωποι τῶν ἄλλων θρησκευῶν· ἀλλά νά εἶναι καί ἀντιπρόσωποι λεγόμενοι Ὁρθόδοξοι! ἀντιπρόσωποι τοῦ Ὁριγενιστοῦ Βασιλείου καί τοῦ νεωτεριστοῦ Παπαδοπούλου *Ἀρχιερεῖς!!!* *Ἄισχος αἰώνιον εἰς τοὺς τοιοῦτους!* Ἄλλ' εἰς αὐτὸ τὸ σατανικὸν τυφλὸν μῖσος κατὰ τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσης, οἱ Μαρτσόνοι δὲν ἀντελήφθησαν, ὅτι ἀφαιροῦντες ἐκ τῆς Ἐπιστήμης τὴν ἀληθινὴν καὶ μόνην τῆς γλώσσης—διότι ἡ ἐπιστήμη εἶναι μία—καταστρέφουν ἐν ταύτῃ πᾶν μέσον ἐπικοινωνίας καὶ συνεννόησεως τῶν σημερινῶν ἐγγραμμάτων μετὰ τοῦ παρελθόντος, ἐξ οὗ ἀπεμονώθησαν. Ἄλλα τοῦτο διὰ τοὺς τοιοῦτους νεωτεριστάς, δὲν ἔχει καμμίαν σημασίαν· ἢ μάλλον ἔχοντες ἐπίγνωσιν τοῦτου πλήρη, δολίως εἰς τοῦτο προβαίνουν, ὑπὸ τὸ φθοροποιὸν κήρυγμα τοῦ συγχρονισμοῦ, πρὸς δημιουργίαν νέων ἰδεῶν, ἐντελῶς ἐξυπηρετουσῶν τὰ σατανικώτατα σχέδιά των.

Καὶ διατὶ ἄρα γε καταβάλλουν τόσας προσπαθείας πρὸς κατάργησιν τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσης;

Ἀπλούστατα· διότι γνωρίζουν καλῶς, εἰ ἀλιθῆριοι καὶ παλαμναῖοι Φραγγμασσόνοι, ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα εἶναι γλῶσσα τοῦ Ἱεροῦ *Εὐαγγελίου* καὶ τῆς Ἁγίας Ἀνατολικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας (49). Λοιπόν, ἐφεύσθη ἡ κατάρατος Ἑβραιοφραγγμασσονία, ὅταν

48) Περιοδικὸν «Στχυρὸς», 17 Μαΐου 1928.

(49) Ἐπίκαιρα θὰ εἶναι πάντως ἐκείνη ἄπερ σημείωσεν ὁ Ἱερός Διδάσκαλος Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης, ἐν τῇ ὑποσημειώσει τοῦ Γ' Κεφ. τῆς Α' πρὸς Τιμόθεον Ἑρμηνείας τοῦ Ἱ.ε. Θεοφυλάκτου· δι' ὃ καὶ ἀντιγράφωμεν αὐτά: «ἄς ἀκούσουν οἱ ἄγνωστοὶ γονεῖς οἵτινες» ἀντὶ νά ἀνατρέψωσι τὰ τέκνα των ἐν παιδείᾳ καὶ νοουθεσίᾳ Κυρίου... βάζλουν αὐτὰ νά μάθουν *Φράγγικα* καὶ ἄλλας διαλέκτους... Τὰ παιδιά των συναλιστρεφόμενα τοὺς διεφθαρμένους διδασκάλους... ἀθετοῦν· φεῦ! τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν· καὶ ζητοῦντες νά μάθουν γλωσσῶν ποικιλίαν, *μανθάνουν τὴν ἀθεΐαν!* ἀλλοίμονον εἰς τὴν συμφορὰν τῶν τοιούτων τέκνων! *Τρισάλλοιμονον εἰς τὴν ἀγνωσίαν τῶν τοιούτων γονέων!* Καλύτερα νά ἦσαν τὰ τέκνα των βοσκοὶ χοίρων, καὶ νά ἔχουν τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν τους... παρὰ νά γίνουν εὐγενεῖς καὶ ἔνδοξοι καὶ νά διαφθείρουν τὴν πίστιν καὶ τὰ χρηστά ἦθη τους. Διότι βοσκοὶ χοίρων ὄντες δὲν κολάζονται. Ἐάν ὁμως φθείρουν τὴν πίστιν καὶ τὰ χρηστά ἦθη τους κολάζονται βεβαίωτατα». Οὐδόλωσ ὑστεροῦν τούτων κατὰ τὴν ἀξίαν καὶ τὰ τοῦ ἀεμνήστου Κ. Οἰκονόμου, ἄπερ καὶ μεταφέρωμεν ἐνταῦθα: «*Τοιαῦτα διδασκαλεῖα, μυριάκις κάλλιον μὴ ὑπάρχωσι ποτὲ εἰς τὴν Ἑλλάδα Μὴ φίλη Πατρίς! μὴ εὐρεθῶσι ποτὲ εἰς τοὺς κόλπους σου τέκνα τρεφόμενα διὰ φαρμάκου κακοηθείας καὶ δυσδεθείας, κατασπαράξωσι τὰ σπλάγγνα σου φοβερώτερον, παρὰ τοὺς βαρβαρώτερον τυράννους σου Τούρκους. Ἀπαγε! ... Προτιμώτερον νά μείνωσιν οἱ Ἕλληνες διὰ παντός ἀμαθεῖς κακῶν καὶ ὀλιγογράμματοι μὲν, ἀλλ' εὐδεβεῖς καὶ γενναῖοι Πατριῶται καὶ μάλλον ἐργάται πιστοί, ἢ ὅτιοι οὗτοι ξηροὶ τῆς ἀρετῆς.* (Κωνσταντ. Οἰκονόμου τομ. Α' σελ. 152-153).

μεθ' ὄρκου ἐδήλωσεν, ὡς καὶ ἡ πρωτότοκος θυγάτηρ τῆς Χ.Α.Ν.) ὅτι σέβεται τὴν θρησκείαν καὶ γλώσσαν ἐκάστου μέλους αὐτῆς. Ὁ πονηρία τῶν ἐκ τοῦ ἔργου φανεροῦται ὁ ἐργάτης!

§ 9. **Ὅτι** διὰ τῆς μεθόδου ταύτης ἐκανονίσθη ἡ δημοσία ἐκπαίδευσις ἐν ὅλῃ τῇ **Εὐρώπῃ**, τὴν ὁποίαν κατέλαβον ἐξ ὀλοκλήρου οἱ Φραγγμασσόνοι, ὅπισθεν τῶν ὁποίων κρύπτεται ὁ Παράνομος Ἰουδας, ἐκτελῶν τὸ κακὸν ἄνευ εὐθύνης του (50). διότι, ἡ **Ἑβραϊκὴ ἀντιπροσωπεία τῆς Ἀμερικῆς**—καθὼς καταγγέλλει ἡ Ἐφημερίς «Σέκολο» τοῦ Μιλάνου (51). **Ἐκ τῶν δυσκατομυυρίων τῆς ἐγέμισεν ἀλύπητα τὰς χεῖρας τῶν Οὐέλσων, Λουδ Τζώρτζ καὶ Κλεμανσὼ**—ἀρχηγῶν Δημοκρατικῶν Φραγγμασσόνων καὶ μελῶν τῆς **Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν**,—διὰ τῶν ὁποίων ὑπηγόρευσαν τὴν διάταξιν περὶ μειονοτήτων ἐν τῇ συνθήκῃ τῆς Εἰρήνης, ὀνομαζομένης **Ἑβραϊκῆς Μείσθνης**» (52).

Ἐπίσης καὶ ἡ **Ἰουδαιομασσονικὴ Ἀμερικανικὴ ἐκείνη ὀργάνωσις** ἡ ὀνομαζομένη: «Bnei—Berith»=Ἴσοι τῆς Ἑνώσεως=(53) τῆς ὁποίας τὸ καταχθόνιον κέντρον διὰ μέσου τῆς Χ.Α.Ν. ἐξήπλωσε τὰ δίκτυά τῆς ἐφ' ὅλης τῆς γῆς, καὶ κυρίως εἰς τὰς μεγαλοπόλεις τῶν Ὀρθοδόξων Κρατῶν καὶ τῆς ὁποίας ὀργανώσεως τὸ θησαυροφυλάκιον εἶναι τὸ πλουσιώτερον ὄλου τοῦ Κόσμου (54) καὶ τὸ ὅπετον κολλοσιαζὸν προσὸν εἶναι προωρισμένον διὰ **τὰ ἐξαγοράσῃ ὄλους τοὺς Δημοσίους Ὑπαλλήλους**, ὡς Δημάρχους, Ἀστυνομικούς, Νομάρχας, Δικαστάς, Ἀξιωματικούς, Πολιτικούς, Βουλευτάς, Ὑπουργούς, ὡς καὶ αὐτοὺς τοὺς **Κληρικούς καὶ Ἀρχιερεῖς** (55). Φαντασθῆτε, τί δὲν θυσιάσει ἡ **Ἑβραϊοφραγγμασσονία** πρὸς ὑπονόμευσιν τῆς **Ὀρθοδοξίας**. Διότι:

Ἐκ τοῦ ποσοῦ τούτου πληρώνονται πάντες, ὅσοι ἀποτελοῦν μέλη εἰς τὰ διεθνή Ἐκκλησιαστικὰ Συνέδρια, **διὰ τὰ κλίνουν πρὸς τὸν Ἰουδαιοπροτεσταντισμόν**,—ὡς ἠκολούθησε καὶ εἰς τὸ κλεπτοψευδο-πανορθόδοξον Συνέδριον τῆς Κωνσταντινουπόλεως τοῦ 1923, ἀποτελούμενον σχεδὸν ἐκ μασσόνων, μὲ βλέψεις τῶν Προτεσταντῶν Ἀγγλικανῶν (56).

(50) Drumont, «La France Juive», II, p. 330

(51) Ἐφημερίς «Dacia» 20 Νοεμβρ. 1919.

(52) J. G. Batault, L. cit, 15 Ἰανουαρίου 1921, p. 306.

(53) Archives israélites XX, 1866, p. 886. — Mauseaux, Le Juif. p. 347.

(54) Derzavin, Mémoires—Moscou, 1860—Brahmann.

(55) Jacob Brahmann «Livre du Kahal», II—Dr C. Paulescu, «Kahalul» p. 92.

(56) Ἀρχιμ. Γαλακτίων Κουδρούν «τὸ δογματικὸν νόημα κλπ. 1924».

Ἐκ τοῦ ἀφωρισμένου τούτου κεφαλαίου τροφοδοτοῦνται δλα αἱ μεγάλαι Δημοκρατικαὶ Ἐφημερίδες τοῦ Κόσμου, τὰς ὁποίας διχθεῖται ἡ Παγκόσμιος Ἑοραιομασσονικὴ ἔνωσις, πρὸς παραπλάνησιν τῆς κοινῆς γνώμης (57): ἐκ τοῦ αὐτοῦ κεφαλαίου ἰδρύθησαν ὑποτροφίαι εἰς τὰ Ἑβραιομασσονικὰ Πανεπιστήμια τῆς ἐσκοτισμένης Δύσεως, διὰ τὰ μεταβαίνουν οἱ Ὀρθόδοξοι Φοιτηταί, πρὸς σπουδὴν τῆς Θεολογίας, καὶ ἐπιστρέφοντες διπλωματοῦχοι τὰ γίνονται ἐχθροὶ τῆς Ὀρθοδοξίας (58), διὰ τοῦ πνεύματος τῆς λεγομένης φιλευθερίας σκέψεως καὶ συγχρονισμοῦ καὶ νεωτερισμοῦ, τὸ ὅποιον πλουσίως ἐκεῖθεν μεταφέρουν.

Καὶ συμπεραίνοντες:

Περὶ τῶν ἐγκληματικῶν σκοπῶν τῆς Μασσονίας ἀναφέρομεν αὐτολεξεῖ ὅτι ὁ Ἱερομόναχος Κουσμᾶς ὁ Φλαμιάτης, πρὸ ἑκατονταετίας περίπου ἔγραψε περὶ τῆς κατὰ τὴν Χάλκην συσταθείσης τότε νεωστὲ Θεολογικῆς Σχολῆς (Μασσονικῆς προπαγάνδας):

« Γούτου τοῦ νεωστὲ δι' ἐνεργείας τῆς ἐπιβουλῆς καθιδρυθέντος Σεμιναρίου, εἰς τὴν Χάλκην τῆς Κωνσταντινουπόλεως σκοπός, πρὸς τοῖς ἄλλοις πολλοῖς, ὑπάρχει, ἵνα νοθεύσῃ κατὰ τὸ πνεῦμα τῆς διαφθορᾶς καὶ τῆς πλάνης, καὶ κατὰ τὸν προσηλυτισμὸν τῆς Ἀγγλίας ὅλους τοὺς ἐσομένους Πατριάρχας, καὶ ὅλην ἐν γένει τὴν Ἱεραρχίαν τῆς Ἀνατολῆς· ὅπως μίαν ἡμέραν νομοθετηθῇ δι' Οἰκουμενικῆς Συνόδου ἢ κατὰρχησις τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ ἡ ἀντεισαγωγή τῆς Λουθηρο-Καλβινικῆς αἰρέσεως· ἐν ᾧ συγχρόνως ὅλα τὰ ἄλλα σχολεῖα παρασκευάζουσιν ἐκ τῆς Ὀρθοδόξου νεολαίας τόσας χιλιάδας καὶ μυριάδας ὁμόφρονας καὶ συναγωνιστὰς κληρικούς, διδασκίλους τε καὶ λαϊκούς. . . . » (59)

Ἀκολούθως ἐξ ὅλων τούτων τῶν μαρτυριῶν ἀπεδείχθη ἀρκούντως ὅτι ὁ νεωτερισμὸς ἔχει τὰς ρίζας του φυτευμένας εἰς τὴν Ἑβραιομασσονίαν, καὶ διὰ τοῦτο ἅς ἐρευνήσωμεν τώρα καὶ τὰ ἐν τῷ τελευταίῳ μέρει τῆς ἀνά χειρας μελέτης πραγματευόμενα:

(57) Ὅρα Μασσον. Συνδιάσκεψιν, 1840· Κρακονία, ὑπὸ Ἑβραίου Montefiore—Kahal— p. 10

(58) Περιοδικὸν «Σταυρ.» 7 Ἰουνίου 1928.

(59) Ὅρα Ἀσπίς τῆς Ὀρθοδόξου πίστεως σελ. 4 ὑπὸ Ἱερομον. Ἀκακίου καὶ Μοναχοῦ Ἀντωνίου Ἀγιορειτῶν.

ΤΜΗΜΑ ΤΡΙΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α.

Πῶς εἰσέδυσεν ὁ νεωτερισμὸς
ἐν τῇ Ἀνατολικῇ Ὁρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ.

«Εἰ ὁ ἐχθρὸς ὠνείδισέ με ὑπήνεγκα ἄν...
Σὺ δὲ ἄνθρωπε... ὅς ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἐγλύ-
κανάς μοι ἐδέσματα ἐν τῷ Οἴκῳ τοῦ
Θεοῦ...» (Ψαλμ. ΝΔ'.)

§ 1. Ὁ ἄνθρωπος περισσότερο αἰσθάνεται πόνον ἐκ τῆς ἐπιβου-
λῆς ἐνὸς φειρουμένου φίλου, παρά ἐκ τῶν τραυμάτων ἐνὸς φανεροῦ
ἐχθροῦ.

Ὁ δὲ Θεὸς περισσότερο ὀργίζεται ἐκ τῆς πτώσεως καὶ
παρανομίας ἐκείνων τοὺς ὁποίους ἠξίωσε τῶν ἰδιαιτέ-
ρων Του χαρισμάτων, παρά κατ' ἐκείνων τῶν μὴ γνωρισάντων
Αὐτόν, ἀλλὰ πορευομένων κατὰ τὰ θελήματα τῶν καρδιῶν αὐτῶν.
Διότι οἱ πρῶτοι, ἦσαν φίλοι Του, καὶ τοὺς προώρισε, διὰ νὰ εἶναι,
ὡς λύχνοι σαεινοὶ εἰς τὴν Ἀγίαν του Ἐκκλησίαν· ὅμως οὗτοι ἐβεβή-
λωσαν τὰ χαρίσματά Του καὶ ἐπανεστάτησαν κατὰ τῆς παναγά-
θου δεξιᾶς Του.

Καὶ οὗτοι εἶναι οἱ σημερινοὶ καινοτόμοι Ἀρχιερεῖς.
Λοιπὸν ἰδοῦ, τί μᾶς διάζει νὰ πράξωμεν ἢ ἀσεβῆς καὶ τολμηρὰ ἀδιαν-
τροπία τοῦ αἰῶνος τούτου, ἰδοῦ ὅτι μᾶς ἀναγκάζει νὰ γράφωμεν ἀπο-
λογίας, περὶ τῆς Ἀγίας ἡμῶν Ὁρθοδόξου Πίστεως, μετὰ παρέλευσιν
δύο χιλιάδων ἐτῶν, ὅταν ὁλος ὁ Κόσμος ἔχει λάβει γνῶσιν, τί θέλει νὰ
εἴπη Ὁρθοδοξία.

Ἐγραφον ἀπολογίας οἱ παλαιοὶ Χριστιανοὶ Διδάσκαλοι, ὑπὲρ τῆς
εἰς Χριστὸν Πίστεως, — ὁ Ἱστορικὸς Εὐσέβιος ὁ Παμφίλου, ἀριθμεῖ
πολλοὺς ἐξ αὐτῶν, — ἀλλὰ τοῦτο ἐποίουν δικαίως καὶ εὐλόγως· διότι, οἱ
Χριστιανοὶ κατηγοροῦντο ἀδίκως ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων καὶ Ἑλλήνων, ὅτι
προσκυνοῦν ἓνα ἄνθρωπον Ἰησοῦν· καὶ ἦτο ἀπόλυτος ἀνάγκη, ἵνα ἀπο-
δείξωσι τὴν Θεότητα Αὐτοῦ.

Ἡμεῖς ὅμως σήμερον μετὰ παρέλευσιν, ὡς ἐλέχθη τοσοῦτων
αἰῶνων, ἀναγκαζόμεθα νὰ γράψωμεν ἀπολογία, ὄχι ἐναντίον
φανερῶν ἀπίστων, ἀλλ' ἐναντίον ἐκείνων τῶν αὐτοκαλουμέ-
νων Ὁρθοδόξων καὶ μάλιστα ἐναντίον τινῶν ἵνα μὴ εἴπωμεν
πάντων — κορυφαίων τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας — καὶ ψευδοἹαρχιε-
ρέων μᾶλλον ἢ ἀληθῶς τοιούτων, — καθ' ὅσον οὗτοι φεύγοντες ἐκ
τοῦ φωτὸς τῆς ἀληθείας — ἦτις λάμπει ἐν τῇ Ἀνατολικῇ Ὁρθοδόξῳ
Ἐκκλησίᾳ — τρέχουν εἰς τὸ σκότος τοῦ ψεύδους, τὸ περι-

καλυπτον τόσον τὰς Δυτικὰς Ἐκκλησίας, ὅσον καὶ τοὺς ἁθέους ἐπιστήμονας τῆς Εὐρώπης· καὶ διὰ τοῦ τρόπου τούτου μιμοῦνται τὰ πτηνὰ ἐκεῖνα, τὰ ἀποφεύγοντα τὸ φῶς, ὡς βλαβερόν, — καίτοι ἀκατηγόρητα ὄντα διὰ τὴν φυσικὴν αὐτῶν ἰδιότητα — καὶ ἀγαπῶντα τὸ σκότος, ὡς εἰς τὴν φυσικὴν αὐτῶν ἰδιότητα κατάλληλον, οἷα ἡ γλαυξ, ἡ νυκτερίς καὶ ἄλλα νυκτόβια. **Διὰ τοῦτο παρίσταται ἀνάγκη** ἐνὸς νέου Ἀποστόλου, ὅστις μεταβαίνων εἰς ἕκαστον ἐκ τῶν Ἀρχιερέων ἐκ τῶν σημερινῶν τούτων καινοτόμων, **να κηρύξῃ εἰς αὐτούς τὸ εὐαγγέλιον τῆς ἀληθείας.** Διότι οὗτοι, ἕως ὅτου λάβουν τὸ δίπλωμα αὐτῶν, οὐδὲν ἄλλο ἤκουσαν ἢ ἔμαθον εἰ μὴ ἀριθμούς, κυλίνδρους, πυραμίδας, ὠκεανούς, πλανήτας, σώματα, βλην, φύσιν.... Τὸν δὲ Θεῖον Λόγον, ἢ μελέτην Θεῖαν, ἢ σκέψιν, οὐδόλως ἠσθάνθησαν ἐν τῇ καρδίᾳ των. Λοιπὸν εἰς τοιοῦτον σκότος τῆς Δύσεως παρασκευασθέντες **οἱ νεωτεριστὰὶ οὗτοι, ρίπτουν τὰ δηλητηριώδη καὶ ψυχώλεθρα αὐτῶν βέλη ὄχι μόνον κατὰ τῶν Ἁγίων καὶ Θεῶν παραδόσεων τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν Ἀγίας Ἐκκλησίας** — ἄνευ τῶν ὁποίων παραδόσεων, — ὡς βεβαιοὶ ὁ ἀείμνηστος Πενταπόλεως Νεκτάριος (1) οὔτε ἡ ἰδία Ἐκκλησία δὲν θὰ ὑπῆρχεν ὡς καὶ ὁ μέγας Βασίλειος λέγων; «Ἐὶ γὰρ ἐπιχειρήσαι μὲν τὰ ἄγραφα τῶν ἑθῶν παραιτεῖσθαι λάθοιμεν ἂν εἰς αὐτὰ τὰ καίρια ζημιούντες τὸ Εὐαγγέλιον, μᾶλλον δὲ εἰς ὄνομα ψιλὸν περιεσιτώντες τὸ κήρυγμα» (2). Ἀλλὰ καὶ διὰ νὰ δυνηθοῦν νὰ θριαμβεύσουν οἱ ἀλαζόνες, **ταράσσουν καὶ αὐτὸ τὸ ἴδιον οἰκοδόμημα τῆς Ὁρθοδοξίας, καὶ ἐπιδιώκουν τὸν ἀφανισμόν τοῦ Ὁρθοδόξου Μοναχισμοῦ**· καθ' ὅσον γνωρίζουν οἱ τρισάθλιοι, ὅτι ὁ Μοναχισμὸς ἀνέκαθεν ὑπῆρξεν ὁ ὑπέρμαχος τῆς Ὁρθοδοξίας, καὶ ὁ Ἐλεγχὸς τῶν ἐκτροπῶν καὶ Σατανικῶν αὐτῶν ἐπιτηδευμάτων.

Καὶ διὰ νὰ λάβωμεν μίαν γενικὴν ἰδέαν περὶ τοῦ συγχρόνου νεωτερισμοῦ, εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐξετάσωμεν τὴν ἀρχὴν αὐτοῦ, ἣτις εὕρισκεται εἰς τὴν Ἑβραιοφραγμασσοῖαν:

καὶ ἰδοὺ πῶς.

§ 2. Ἐξ ὅλων τῶν ἐκτεθέντων ἐν τῷ δευτέρῳ τμήματι τοῦ παρόντος, διεπιστώθη ὅτι ἐκάστη αἰρετικὴ κίνησις, ἢ ἐφεύρεσις εἰς τὸν Ἀριστιανισμόν, ἐκ τοῦ Τρισκαταράτου Ἰούδα εἶχε τὴν ἀρχὴν της· καθ' ὅσον οὗτος διὰ τῶν ἀστρολογικῶν καὶ μαγικῶν του μεθόδων, διευκόλυνε καὶ διὰ χρημάτων καὶ διὰ πληρώσεως ἐπιθυμιῶν δόξης, κενοδοξοῦς τινὰς χριστιανούς εἰς τὰς ἐμπαθεῖς αὐτῶν διαθέσεις, καὶ τοὺς ὤθησεν ἵνα, τὰ καλῶς διατεταγμένα ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίᾳ ὑπὸ τῶν θεοφόρων Πατέρων διὰ τῆς ἐμπνεύσεως τοῦ

1) Νεκταρίου Πενταπόλεως, Βιβλίον ΙΙ, «Περὶ Ἱερῶν Παραδόσεων».

2) Ἀγ. Βασιλείου τοῦ Μεγ. Πρὸς Ἀμφιλόχιον· «Περὶ τοῦ Ἀγ. Πνεύματος».

Παναγίου Πνεύματος, διαστρεβλώτουν κατὰ τὰς σκοτεινάς αὐτῶν ἀντιλήψεις, ἐξ ὧν ἠκολούθησαν συγχύσεις, διαιρέσεις καὶ αἱματοχυσίαι.

Τὰς πλείστας τῶν συγχύσεων καὶ αἱματοχυσιῶν τούτων ἐξετέλεσαν ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίᾳ, οἱ παγκάκιστοι καὶ ἀλαζόνες **Πάπαι τῆς Ρώμης**, διότι οὗτοι, ἀφ' ἧς ἐποχῆς ἐδόθησαν ὑπὸ τῶν Ἀγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων εἰς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Κωνσταντινουπόλεως τὰ ἴσα προνόμια καὶ δικαιώματα πρὸς τὰ τοῦ τῆς Ρώμης, (3) ἤρχισαν ἐνοχλούμενοι ἀπὸ τὸν Ἐωσφορικὸν σκώληκα νὰ ἐργάζωνται παντοιοτρόπως — ἂν οὐχὶ πάντες, διότι δεόν νὰ ὁμολογηθῇ ὅτι ἐν τῷ μεταξὺ ἐχρημάτισαν καὶ Ἅγιοι Πάπαι — **ὅπως καθυποτάξουν τὴν Ἀνατολικὴν Ἐκκλησίαν** καὶ θέσουν τὸ κατηραμένον αὐτῶν σανδάλιον ἐπὶ τοῦ τραχήλου τοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως· καὶ μὴ ἐπιτυχόντες τούτου, περὶ νὰ τέλη τοῦ Ε' αἰῶνος, **ἔρριψαν τὰ πρῶτα σπέρματα τοῦ σχίσματος** ἐν τῇ μ.ᾶ Καθολικῇ Ἀγίᾳ Ἐκκλησίᾳ (4). Ἡ Σταυρική αὕτη Παπική κακία διήρκεσε μέχρι τῆς τελείας ἀποσχίσεως 858—1050· καὶ ἔκτισε πᾶσα ἀπόπειρα πρὸς ταπείνωσιν τῆς ἀλαζόνος ὀφρύος τοῦ Πάπα κατέστη ἀδύνατος, διότι ὁ τρισάθλιος, **ἀνακηρυχθεὶς Θεὸς ἐπὶ τῆς γῆς, μετεχειρίσθη πᾶν διαβολικὸν μέσον, ὅπως τὸν προσκυνήσῃ πᾶσα ἡ γῆς. Οἱ Πάπαι** διὰ νὰ ὑποστηρίξουν καὶ θεμελιώσουν τὴν ἐπὶ γῆς τυραννικὴν κυριαρχίαν αὐτῶν, δὲν ὀπισθοχώρησαν πρὸ οὐδενὸς μέτρου, **ἐνόθευσαν τὴν Ἁγίαν Διδασκαλίαν** καὶ τὸ σύμβολον τῆς πίστεως, **διεξήγαγον πολέμους**, ἐτέλεσαν **φόνους** καὶ **κατακρουρηγῆσεις**, καὶ **ἐπεδόθησαν** κυριαρχικῶς εἰς ὅλας τὰς ἀνομίας καὶ τὰ ἐγκλήματα· καὶ ἔχι μόνον ἐν Εὐρώπῃ, ἀλλ' ἀκόμη καὶ ἐν τῇ Ἀμερικῇ, τῇ νεοεφευρεθείσῃ τότε (1492) ἔνθα ἀποστείλαντες τοὺς κήρυκὰς τῶν Ἰησοῦίτας, διέπραξαν τόσας τυραννίας καὶ βάσανα κατὰ τῶν Ἀμερικανῶν, ὅσας οἱ Ἱστορικοὶ μετὰ φρίκης διηγοῦνται (5). Οἱ ἴδιοι αὐτοὶ ἀποστάται Παπαι, κατὰ τὸν καιρὸν τῆς Σταυροφορίας, (1095—1270) **προσεπάθησαν νὰ σβύσουν τὸν Ὁρθόδοξον Μοναχισμόν**, πληροῦντες τὰς Φυλακὰς ἐκ τῶν Μοναχῶν καὶ τῶν Κληρικῶν, καὶ **παραδίδοντες εἰς θάνατον** ὄλους ἐκείνους, **οἵτινες δὲν ἠθέλον νὰ τοὺς προσκυνήσουν** (6)· ἀκριδῶς καθὼς ἔπραξαν καὶ οἱ Ἰουδαίιο-εἰκονομάχοι κατὰ τὸν 8ον αἰῶνα, κατὰ τὸν ὅποιον δὲν ἔμεινεν ἐν Κωνσταντινουπόλει Μοναχὸς ἀβασάνιστος (7)· διότι ὁ Μιχαὴλ Λαχανοδράκων διὰ διαταγῆς τοῦ Κωνσταντίνου Κοπρωνύμου (775), συναθροίσας ὄλους τοὺς Μοναχοὺς, τοὺς

3) Δευτέρως Οἰκουμ. Συνόδου, Κανὼν Γ', Τετάρτης Κανὼν ΚΗ., Ἐκτῆς Κανὼν ΛΣΤ. κ.λ.π.

4) Μελετίου Ἐκκλησιαστικῆ Ἱστορία, Ἐκτῆ Ἐκατονταετηρ. Κεφ. 4.

5) Μελετ. Ἐκκλ. Ἱστορία, 15 Ἐκατονταετ. Κεφ. 13 εἰς τὸ τέλος τῆς ὑποσημ.

6) » » » 13 » » 1.

7) » » » 8 » » 3.

ἐβίαζενὰ νυμφεύονται οὗτοι δὲ μὴ ὑποκύπτοντες, τινὲς μὲν ἐφονεύοντο, ἄλλοι δὲ ἐτυφλώνοντο καὶ εἰς τὴν Κύπρον ἐξωρίζοντο.

Ἐὰ μοναστήρια τότε ἐπυρπόλησεν ὁ ἀσεβής (8). Ἐπίσης εἶναι τοῖς πᾶσι γνωστὸν πόσα κακὰ διέπραξεν οἱ αἰμοβόροι Πάπαι ἐν τῷ Ἀγιωνύμφῳ τούτῳ Ὁρει, διὰ μέσου τῶν Διαινοφρένων Ἰωάννου Βέκκου, καὶ Μιχαὴλ Παλαιολόγου—1274—οἵτινες ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς Σατανικῆς οἰκονομίας: «Τοῦτο δὲν πειράζει, ἐκεῖνο δὲν πειράζει» (9), ἤρῃμωσαν τὸ περιβόλιον τοῦτο τῆς Παναγίας, καὶ εἰς θάνατον παρέδωσαν πάντας τοὺς μὴ προσκυνήσαντας τὸ εἶδωλον τοῦ Πάπα.

Καὶ ἡ τυραννία, καὶ ἡ κητὰ τοῦ Ὁρθοδόξου Μοναχισμοῦ λύσσα τῶν Παπῶν διήρκεσε μέχρι τοῦ 1761, ὅτε, διὰ διαταγῆς τοῦ Πάπα, ὁ στρατηγὸς Βουκόββ, — Φραγγμασσόνος — διὰ τῶν Θυνιτῶν εἰς τὴν Ἀστυρίαν κατέκλυσε καὶ κατερέλπισε πάντα τὰ Ὁρθόδοξα Μοναστήρια· οἱ δὲ διασωθέντες καὶ ἐπιζήσαντες Μοναχοί, κατέφυγον εἰς τὴν Ἀνατολήν, ὅπως ἕκαστος ἠδυνήθη (10).

Τοῦτο τὸ διαβολικὸν παπικὸν σχέδιον τῆς καταστροφῆς τοῦ Ὁρθοδόξου Μοναχισμοῦ, ἐμιμήθησαν καὶ οἱ Ἑβραϊστύρανοι τῆς Ρωσσίας Μπολσεβίκοι, πρὸς ἐξάλειψιν αὐτοῦ ἐκ τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας. Καὶ καθὼς σημεῖο ὁ κ. Ἀνδρόνικος (11) οἱ Μπολσεβίκοι Ἑβραῖοι ἐφόνευσαν καθ' ὅλην τὴν Ρωσίαν 8.100 Κληρικοὺς καὶ Μοναχοὺς. Ὅμως ὁ ἀριθμὸς τῶν φονευθέντων Μοναχῶν εἶναι πολὺ μεγαλείτερος ἀσυγκρίτως· καθ' ὅσον αὐτοὶ οἱ ἴδιοι Μπολσεβίκοι βεβαιοῦν εἰς λόγον αὐτῶν ἐκφωνηθέντα ἐν Κιέβῳ, κατὰ τὴν ἑορτὴν τῶν ἀποκαλυπτηρίων τοῦ ἀγάλματος τοῦ Ἰούδα: «ὅτι λείπουν μόνον εἰ τῆς Οὐρανίας ἑνδεκαχιλιάδες (11000) Μοναχῶν» (12), φαντασθῆτε ἐντεῦθεν πόσοι Μοναχοὶ ἐφονεύθησαν καθ' ὅλην τὴν ἀπέραντον Ρωσικὴν Αὐτοκρατορίαν!

§ 3. Βλέποντες οἱ Πάπαι, ὅτι διὰ τῆς αἱματοχυσίας δὲν δύνανται νὰ σβύσουν τὴν Ὁρθοδοξίαν καὶ τὸν Μοναχισμὸν Ἀστυρῆς, ἐφεῦρον τὸ πλῆθος τῶν ψευδοαγίων των, ὡς τὸν Φραγκίσκον Ἀσίου (1226), Διονύσιον Γάζης (1221), Ἐλισάβετ Τουρίνικα (1231), Θωμᾶν Ἀκυνάτην (1274) καὶ ἄλλους ὧν κατεσκευάσαν καὶ θαυματουργοὺς εἰκόνας! Πλάσαντες καὶ θαύματα, καὶ τοὺς ὁποίους οἱ Ἰησοῦται ἀνεδίβασαν ἕως τοῦ Οὐρανοῦ διὰ τῶν ἐπαίνων των. Τὰ ψεῦδη ταῦτα ἀποκαλυφθέντα παρὰ τῶν Γάλλων, κατὰ τὴν Γαλλικὴν Ἐπανάστασιν τοῦ

8) Μελετίου Ἐκκλησιαστικῆ Ἱστορίας, 8 Ἐκατονταετ. Κεφ. 7.

9) » » » 13 » » 13,2

10) Ἱερέως Ν. Πόποβιτς «Ἡ Ἐκκλησίαι εἰς τὸ παρελθόν».

11) Δρος Α. Ἀνδρονίκου «Ἰούδας διὰ μέσου τῶν αἰώνων» σελ. 73.

12) Περιοδικὸν «Σταυρὸς» 10 Νοεμβρίου 1927.

1789, προὐκάλεσαν τὴν σφαγὴν 40.000 Παπιστῶν Κληρικῶν⁽¹³⁾.

Ἀλλὰ αἱ παρανομίαι αὗται, καὶ τὰ παντὸς εἶδους ἐγκλήματα τῶν ἀναμαρτήτων Παπῶν!, παρ' ἑλκὸς τὰς φωνὰς τοῦ «Ὁταννά» τῶν νόθων αὐτῶν Καρδινάλιων, δὲν ἠδυνήθησαν νὰ προσδώσουν τὸ ποθοῦμενον εἰς αὐτούς, ἤτοι τὴν κατασιροφὴν τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, ἢ τοῦλάχιστον τὴν ὑποταγὴν τῶν Ὁρθοδόξων Ἑλλήνων, καίτοι διὰ τὸν σκοπὸν τοῦτον συνηθροίσθη Σύνοδος τῶν Παπιστῶν ἐν Λυῶν (Λουγδούνον) 1274· καὶ παρ' ὅλην τὴν προσπάθειαν τοῦ Βασιλέως Μιχαήλ, συμφωνοῦντος πρὸς τὴν Ἑνωσιν, δὲν ἐγένετο τίποτε, διότι ὁ Ὁρθόδοξος Μοναχισμὸς — καὶ δὴ ὁ Ἀγιορειτικὸς τοιοῦτος, — ὁ ὑπερασπιστὴς καὶ πρόμαχος οὗτος τῆς Ὁρθοδοξίας, διὰ τῆς αὐτοθυσίας του, καὶ τὴν μικρὰν ἐκείνην ἐλπίδα τοῦ Πάπα ἐματαίωσεν⁽¹⁴⁾.

Τὰ αὐτὰ ἐπαθεν ὁ Πάπας, καὶ κατὰ τὴν ψευδοσύνοδον τῆς Φλωρεντίας (1437), ἐνθα ὁ Ἀγιώτατος Μητροπολίτης Ἐρέσου Μάρκος ὁ Εὐγενικός, ἀκολουθῶν τὸν χορὸν τῶν Ἁγίων Διδασκάλων — οἵτινες ἦσαν ἡ δόξα τοῦ Μοναχισμοῦ — ἔφραξεν εἰς ἀμηχανίαν τὸν ἀλαζόνα Πάπαν Εὐγένιον. Ἡ αἰσχύνη του δὲ καὶ ἡ ἀμηχανία ὑπήρξε μεγαλειτέρα, ὅταν εἶδε ὄχι μόνον τὸν Μοναχισμὸν, ἀλλὰ καὶ τὴν Θεῖαν Δικαιοσύνην ἀντιστρατευομένην εἰς τὰ σατανικὰ αὐτοῦ σχέδια, διὰν εἶδε τὸν ἐλβεῖνον θάνατον τοῦ Πατριάρχου Ἰωσήφ, ἐκβαλόντος κόπρον ἐκ τοῦ στόματός του⁽¹⁵⁾, ὡς καὶ τοῦ Νικαίας Βητσαρίωνος, καὶ Ρωσσίας Ἰσιδώρου, τῶν γενομένων Καρδινάλιων αὐτοῦ.

Ὅμως δὲν ἀπηλπίσθη περὶ τοῦ σκοποῦ του ὁ πανάθλιος, καὶ ἐν τῷ σκότει κατήμενος Πάπας, ἀλλὰ βλέπων, ὅτι ἡ Ὁρθόδοξος Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία προαπικιζομένη ὑπὸ τοῦ Μοναχισμοῦ Αὐτῆς, καὶ ἐνισχυομένη—πρὸ παντὸς— ὑπὸ τῆς Θεῖας δυνάμεως μένει ἀμετάβλητος, μετέρχεται κατ' Αὐτῆς ἄλλο διαβολικὸν μέσον, ἐγκαταλείπει τὴν λεοντὴν καὶ μετέρχεται τὴν ἀλωπεκὴν· ἀφίνει δηλ. τὸν διὰ πυρὸς καὶ μαχαίρας τρόπον, καὶ προσπαθεῖ, ὅπως δι' Ἑλλήνων πολέμησῃ τὸν Ἑλληνισμὸν καὶ τὴν Ὁρθοδοξίαν. Καὶ ἐν μέρει φαίνεται ὅτι τὸ κατώρθωσεν ὁ παγκάκιστος.

§ 4. Εἶναι γνωστὸν, ὅτι μετὰ τὴν πτώσιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως (1453), πλεῖστοι φιλόσοφοι Ἕλληνες, ἐνθερμοὶ ὁπαδοὶ καὶ προπαγανδιστὰι ὑπὲρ τῆς μετὰ τοῦ Πάπα Ἑνώσεως, κατέφυγον εἰς τὴν Δύσιν, καὶ ἐκεῖ μετ' ἄλλων Δυτικῶν διέδωσαν τὴν σπουδὴν τῶν κλασικῶν Ἑλλήνων φιλοσόφων, τόσον εἰς τὴν Ἑλληνικὴν ὅσον καὶ εἰς τὴν Ἑβραϊκὴν. Οὗτοι ὠνομάζοντο «φιλόσοφοι»⁽¹⁶⁾· τίτλος

13) Taine, L. cit., II, p. 238.

14) Νικηφ. Γρηγορ. Λογ. ΣΤ' Κεφ. 2.

15) Μελετ. Ἐκκλησι. Ἱστορία, 15 Ἑκατομμ. Κεφ. Ε' παρ. 13.

16) Μελετίου Ἐκκλησιαστ. Ἱστορία, 15 Ἑκατοετηρίς, Κεφ. ΙΓ' παρ. 12.

τὸν ὁποῖον ἀκριβῶς μετεχειρίσθησαν οἱ Ἑλευθεροτέκτονες Ἑβραιοφραγγμασσόνοι.

Οὗτοι εὗρον ἐκεῖ εἰς τὴν Δύσιν καὶ Γεώργιον Κρητικόν, τὸν λεγόμενον Τρααεζούντιον, καὶ τοὺς ἀποστάτας Βησσαρίωνα καὶ Ἰσίδωρον — οὓς μετεχειρίσθη ὁ Πάπας ὡς ὄργανα προπαρασκευαστικὰ τῆς καταστροφῆς τῆς Κωνσταντινουπόλεως (17), — οἵτινες ἀπὸ κοινοῦ, κατὰ διαταγὴν τοῦ Πάπα Νικολάου τοῦ Ε', μετέφρασαν εἰς τὴν Λατινικὴν γλῶσσαν τὰς σπουδαιότερας Βίβλους τῶν Ἑλλήνων Φιλοσόφων.

Λοιπὸν ἐκ τῶν «φιλανθρώπων» τούτων φιλοσόφων, καὶ ἐκ τῶν Καθηγητῶν τοῦ Δυτικοῦ κλασικισμοῦ, *συνεστήθη* ἐν Ἰταλίᾳ ἐκείνῃ ἡ *Ἀκαδημία* ἢ ὀνομαζομένη «*Ἀναγέννησις*», ἐκ τῆς ὁποίας ἐξῆλθον κατόπιν οἱ Ἀστρολόγοι ἐκεῖνοι Διδάσκαλοι καὶ νεωτερισταὶ Μάγοι, καὶ δὴ *κέρυκες* τῆς *Εἰδωλολατρίας* (18).

Ἡ παπομασσονικὴ αὕτη «Ἀναγέννησις» ἐγένισε τὴν Δύσιν ἐκ Θεολογικῶν σχολῶν, ἐν αἷς παρεδίδοντο μαθήματα εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Λατινικὴν καὶ Ἑβραϊκὴν γλῶσσαν, κατὰ τὸ πνεῦμα τοῦ κλασικισμοῦ· εἰς τοὺς Παπιστὰς μὲν κατ' ἀρχὰς καὶ εἶτα διὰ τοῦ Ἰωάννου Reclino — Καθηγητοῦ τῆς Ἑλληνικῆς καὶ Ἑβραϊκῆς — εἰς τοὺς Προτεστάντας.

Ἐκ τῶν σχολῶν τούτων ἐξῆλθε καὶ ὁ Μάξιμος ἐκεῖνος ὁ Καλλιπολίτης — μαθητῆς Κυρίλλου Δουκάρως τοῦ Κρητῶς — 1640 — ὅστις, ἀφωρισμένος καὶ πάντολμος, ὄχι μόνον πρῶτος ἐτόλμησε καὶ μετέφρασε εἰς τὴν ἀπλὴν καὶ χυδαίαν φράσιν, (δι' ἣν καὶ κατεκρίθη ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας) (19), τὴν Καινὴν Διαθήκην· ἀλλὰ καὶ πρόσεπάθησεν ὅπως μεταδώσῃ τὸ νεωτεριστικὸν τοῦτο πνεῦμα καὶ εἰς τὴν Ἀνατολικὴν Ἐκκλησίαν, δι' ἰδρύσεως σχολῶν κατὰ τὸ σύστημα τῆς Δύσεως. Διὰ τοῦτο ἀκριβῶς αἱ *σχολαὶ τῆς Δύσεως ἔχουν ὑποτροφεία*, συντηρούμενα διὰ χρημάτων Ἑβραιομασσονικῶν, *ἐπὶ τῷ σκοπῷ νὰ προσελκύσουν τοὺς νέους Ὀρθοδόξους πρὸς σπουδὴν* τῆς Θεολογίας, πράγματι δὲ *τῆς ἀθείας* καὶ ψυχικῆς ἀπωλείας, καὶ ἐπιστρέφοντες ἐκεῖθεν νὰ μεταδίδουν τὴν λύμην εἰς τὴν Ὀρθόδοξον Ἀνατολικὴν Ἐκκλησίαν, ὅπερ καὶ κατώρθωσαν, καθὼς μᾶς πληροφορεῖ καὶ ὁ ἀείμνηστος Διδάσκαλος Χριστόφορος:

«*Πολλοὺς ἐξ αὐτῶν*, λέγει, ἐγνώρισα εἰς τὰς πατρίδας των πρὶν ἢ εἶτι μεταβοῦν πρὸς ἐκπαίδευσιν, μὲ καλὴν νατροφὴν, μὲ λίαν χρηστὰ ἦθη, σεμνοὺς καὶ ταπεινόφρονας μέχρι σεβασμοῦ, φιλακολούθους εἰς τὰ ἠρησκευτικὰ χρῆμα καὶ ἀποστρε-

17) Μελετ. Ἐκκλησ. Ἱστορία, 15 ἑκατοετηρίς. Κεφ. 11, παρ. 2.

18) Πόποβιτς, Ἐκκλησ. Ἱστορία, Τόμος II, σελ. 197.

19) Μελετ. Ἐκκλησ. Ἱστορία, Ἐκατοντ. 17. Κεφ. 6, παράγρ. 17· ὅρα καὶ «Ἀσπίδα τῆς Ὀρθοδόξου Πίστεως» σελ. 17.

φομένους τὴν διασθοράν, τὴν δυσσέβειαν καὶ ἀθεΐαν. Ἄλλ' αὐτοὺς μετὰ τὴν τελείωσιν τῶν σπουδῶν των, εὖρον χείρονας ἐκείνων, οὓς ἐκεῖνοι πρότερον ἀπεστρέφοντο. Γὰρ τρία τέταρτα δὲ ἐξ αὐτῶν καὶ ἐξωμότας Φραγγμασσόνους! ... *Δυστυχεῖς Γονεῖς καὶ τάλαινα Πατέρες!* Πέμπετε τὰ τέκνα σας εἰς τὰ διδασκαλεῖα, συνοδευόμενα μὲ τὴν ἰορησκίαν τῶν Πατέρων σας... καὶ σᾶς ἐπιστρέφουν λίτροις ἀγνώστου θεοῦ, καὶ ἀποτρόπαια ἐκτρόματα» (20).

Διὰ τοῦτο εἶχε μέγα δίκαιον ὁ εὐλαδῆς ἐκεῖνος ὁσιος Γερόντιος κηρύττων : «Νὰ ἠξεύρητε ἐπ' ἀληθείας καὶ νὰ εἰσθε βέβαιοι, ὅτι ὅλοι οἱ Καθηγηταὶ τῶν Πανεπιστημίων τῆς Εὐρώπης εἶναι ἄθεοι, καὶ δια τοῦτο φυλαχθῆτε ἐκ τῶν ἐκεῖθεν ἐρχομένων : διότι τῶν κακῶν διδασκάλων κακὰ εἶναι τὰ μαθήματα» (21).

Ἴδού λοιπὸν τὰ Σατανικὰ ἐργαστήρια τῶν Ἁθῆων Ἐβραιομασσόνων καὶ τοῦ σημερινοῦ νεωτερικοῦ ἐκ τῶν ὁποίων ἀπέκτισε τὸ ἀσεβρολογικὸν ἐκεῖνο πνεῦμα καὶ ὁ Ἐθνικὸς Πάπας Γρηγόριος δ' ΙΓ', ὅστις ἐπέδμησε νὰ μεταρρυθμίσῃ τὸ Ὀρθόδοξον Ἐκκλησιαστικὸν Ἰουλιανὸν Ἡμερολόγιον ἐν τῇ Δύτει, καὶ τὴν ὁποίαν μεταρρυθμίσειν εἰσήγαγον, καὶ ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς Ὀρθοδόξῳ Ἀνατολικῇ Ἐκκλησίᾳ εἰ σημερινοὶ κινετόμοι Ἀρχιερεῖς, τῇ πρωτοβουλίᾳ τῶν Μασσόνων Μελετίου Μεταξάκη-Μύρωνος καὶ Σια. Κατὰ τῆς ἀντορθοδόξου ταύτης ἡμερολογιακῆς μεταρρυθμίσεως ἐν τῇ ἡμετέρᾳ Ἀνατολικῇ Ἐκκλησίᾳ ἔγραψαν ὄχι μόνον οἱ Μοναχοί, ἀλλὰ καὶ πολλοὶ εὐγενεῖς καὶ εὐσεβεῖς λαϊκοὶ ἐδημοσίευσαν σπουδαῖα ἄρθρα. Καὶ ἡμεῖς δὲ κατὰ τὰς ἀσθενεῖς ἡμῶν δυνάμεις, τοῦ Θεοῦ εὐδοκοῦντος θέλομεν ἐκδόσει ἀκόμη ἰδιαίτερα συγγράμματα, πραγματευόμενα περὶ τῆς ἡμερολογιακῆς ταύτης ὑποθέσεως, ἀπὸ ἀπόψεως δογματικῆς καὶ κανονικῆς. Νῦν δέ, ἵνα λάβωμεν ἀμυδρὰν ἰδέαν περὶ τῶν συμβάντων κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν, ἔτε ἠλλάγη τὸ Ὀρθόδοξον ἡμερολόγιον, θέλομεν ἐκθέσει συνοπτικῶς στοιχεῖα τινὰ ἀγνωστα μέχρι σήμερον εἰς τοὺς πολλοὺς (22), τὰ κατωτέρω.

(20) Ἡ θεία Μάστιξ σελ. 132.

(21) Ἀπολογία ἀνωμόμου, μεταφρασθεῖσα ἐκ τῆς Ἑλλήν. εἰς τὴν Ρουμανικὴν ὑπὸ Γερωντίου Μοναχοῦ 1816.

(22) Ἐκτὸς ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ἐδημοσιεύθησαν εἰς τὰ συγγράμματά μου «Κέντρα τῆς Ὀρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας 1925».

(ΤΜΗΜΑ Γ'.)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Πῶς ὁ ἑωσφόρος Πάπας Γρηγόριος ὁ ΙΓ'. συνειργάσθη μετὰ τῶν Ἀθέων Μάγων Ἀστρολόγων διὰ τὴν ἀλλαγὴν τοῦ Ὀρθοδόξου Ἡμερολογίου.

«Ἐξηρσύνησαν ἀνομίαν, ἐξέλειπον ἐξερευνῶντες ἐξερευνήσεις» (Ψαλμ. ΞΓ' 7)

§ 1. Ὁ ἀνθρωποκτόνος Διάβολος, ὅστις: «ΕΝ ΤΗ ΑΛΗΘΕΙΑ ΟΥΧ ἜΣΤΗΚΕΝ», (Ἰωάνν. Κ'. 44), διὰ τῶν Ἑβραιομασσόνων καὶ Παποδυτικῶν κατέβαλε πᾶσαν προσπάθειαν καὶ ὄλην τὴν ραδιουργίαν μετήλθε κατὰ τῆς Ὀρθοδοξίας. Ὅθεν οὗτοι δικαίως καλοῦνται γνήσια ὄργανα αὐτοῦ, διότι δὲν ἄφησαν οὐδεμίαν πονηρίαν ἀμεταχείριστον κατὰ τῆς Ὀρθοδοξίας· φανερά ὀρμῶντες, κρυσίως ἐνεδρεύοντες, κατασκοπεύοντες τὰς ἐρήμους, περιερχόμενοι τὰ βραχώδη μέρη, ἐρευνῶντες τὰ ὄρη καὶ σπήλαια καὶ ὅπας τῆς γῆς, ζητοῦντες **ἵνα ἀφανίσουν τοὺς ἀγωνιστὰς καὶ ὑπερμάχους τῆς Ὀρθοδοξίας** — τὸν Μοναχισμόν. — Ἀλλὰ λησμονοῦν οἱ τρισάθλιοι καὶ ἀσεβεῖς, ὅτι πολεμοῦντες κατὰ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας πολεμοῦν κατ' Αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ θεμελιωτοῦ Αὐτῆς, τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ εἰπόντος: «Καὶ ἰδοὺ ἐγὼ μεθ' ἡμῶν εἰμὶ πάσας τὰς ἡμέρας ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος» (Ματθ. ΚΗ' 20). Καὶ ἐντεῦθεν ἅς γνωρίζουν οἱ ἄπιστοι, ὅτι οἰανδήποτε βλαβερὰν μέθοδον καὶ ἂν μετέλθουν κατὰ τῆς Ὀρθοδοξίας, θέλει ἀφανίσει αὐτὴν Αὐτός, ὡς Κύριος τῶν δυνάμεων καὶ Βασιλεὺς τῆς Δόξης, διαλύων πάσας τὰς ραδιουργίας καὶ δολοκλοκίας αὐτῶν καὶ τοῦ πατρός των Σατανᾶ, καὶ θέλει ποιήσει τοῦτο τόσον συντομώτερον, ὅσον ἡμεῖς οἱ Ὀρθόδοξοι — καὶ δὴ οἱ Μοναχοὶ — κατευθύνομεν μετὰ περισσοτέρας εὐλαβείας ὄλην ἡμῶν τὴν ψυχὴν καὶ τὴν διάνοιαν πρὸς Αὐτόν, καὶ διὰ τῆς ἀδιαλείπτου ἐπικλήσεως τοῦ Παναγίου Αὐτοῦ ὀνόματος, εἴμεθα διὰ παντός μετ' Αὐτοῦ.

Μία ἐκ τῶν μεγίστων διαβολικῶν καὶ Ἑβραιομασσονικῶν ραδιουργιῶν κατὰ τῆς Ὀρθοδοξίας ἦτο καὶ εἶναι ἡ νέα Παπικὴ ἐφεύρεσις Γρηγοριανὸν Ἡμερολόγιον, — οὔτινος τὰ δραματικὰ συμβάντα εἶναι ἀνιγματοῦδη διὰ τοὺς ἀγνοοῦντας τὴν μυστηριώδη αὐτοῦ γέννησιν, — διὰ τοῦ ὁποίου προσεπάθησε καὶ προσπαθεῖ, ἵνα διαταράξῃ ὀλόκληρον τὸ εἰρηνικὸν καὶ γαληνιαῖον οἰκοδόμημα τῆς Ὀρθοδοξίας.

Ὅθεν ἅς ἐξετάσωμεν κεφαλαιωδῶς τὰ ἀποτελέσματα ταύτης τῆς ἐπιχειρήσεως ἐμφανίζοντες ταῦτα, ὄχι μόνον διὰ βάσεων ἐκ τῆς Ἐκκλη-

σιαστικῆς Ἱστορίας, ἀλλὰ καὶ διὰ μαρτυριῶν ληφθεισῶν ἐκ τοῦ μηχανουργείου τῆς Ἐβραιοφραγμασσοῦσας.

§ 2. Ὁ ἀλαζων καὶ διεστραμένος Πάπας τῆς Ρώμης—ὡς ἄλλος Φάουστ (1), ἐλεγχόμενος ὑπὸ τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας διὰ τὰς παρανομίας του, ἐδέχθη νὰ ἐμπαλεύσῃ εἰς τὴν πονηρὰν του καρδίαν τὸ κατ' Αὐτῆς καὶ τῶν τέκνων Τῆς μίσος του, καὶ ἤρχισε ἀνατρέπων καὶ νοθεύων τὰ ἱερὰ δόγματα καὶ τὰς ἁγίας παραδόσεις καὶ διατάξεις Αὐτῆς.

Καὶ διὰ νὰ δυνηθῇ νὰ ἐμπληρώσῃ τὸ πρὸς τὴν Ἀνατολικὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν μίσος του, ὅσον καὶ διὰ νὰ συγχύσῃ καὶ τὸν βίον τῶν Δυτικῶν λαῶν,—ὑπηκόων του καὶ μὴ—προσεπάθησεν, ἐρεθιζόμενος ὑπὸ τῶν μάγων Ἰουδαίων, διὰ νὰ νοθεύσῃ καὶ τὸ ἐν Νικαίᾳ καὶ ὀρισθὲν Ὁρθόδοξον Ἡμερολόγιον· ἀλλὰ δὲν εἶχεν ἔλθει εἰσέτι ἡ ἀτυχῆς ἐκείνη ἐποχὴ, ἡ ὀνομαζομένη θρησκευτικὴ ἀδιαφορία, ἐπειδὴ ἀκόμη ἐβόων εἰς τὰ ὦτα τῶν Χριστιανῶν ἐκεῖνα τὰ φοβερὰ *Συνοδικὰ ἀναθέματα*, τὰ ἐκφωνηθέντα κατ' ἐκείνων, οἵτινες ἔθελον προσθέσει ἢ ἀφαιρέσει τι ἐκ τῶν διατάξεων τῆς Ἁγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας (2)· ἔτι δὲ καὶ ὁ Μοναχισμὸς, διὰ τοῦ φιλοσόφου Μοναχοῦ Μπέδα (730) ἐκραύγαζεν: «Ἡ δῆθεν διόρθωσις τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ ἡμερολογίου δὲν ἐπιτρέπεται εἰς οὐδένα» (3)· ἀλλὰ καὶ οἱ φυσικοὶ ἀστρονόμοι,—καίτοι δὲν ἦσαν Ὁρθόδοξοι, δὲν ἦσαν ὅμως καὶ Μάγοι,—ὡς ὁ Γερμανὸς Sacrabosco, (1232) ὁ Πολωνὸς Κοπερνίκ, (1445) καὶ ἄλλοι, ἐδήλωσαν ὅτι εἰς οὐδεμίαν Σύνοδον ἐπιτρέπεται νὰ ἀλλάξῃ τὸ Ἐκκλησιαστικὸν ἡμερολόγιον ἐπὶ τῆς ἀστρονομικῆς βάσεως, διότι οἱ Ἀστρονόμοι οὐδέποτε συμφωνοῦσιν εἰς τοὺς ἀστρονομικοὺς λογαριασμοὺς των (4).

Ἄλλ' ἡ ἀπόφασις τοῦ ἀναμαρτήτου Ἀντιχρίστου Πάπα ἐπιβάλλει τυραννικῶς τὴν ἐκτέλεσιν, ἔστω καὶ δι' ἑνὸς ἐγκλήματος κατὰ τῆς ἀνθρωπότητος.

§ 3. Οὕτω λοιπὸν διὰ νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἐγκληματικὴν Παπικὴν σκέψιν του κατὰ τοῦ Ὁρθοδόξου ἡμερολογίου, ἀνέμενε, καὶ διὰ τοῦ κακοῦ του παραδείγματος, παρεσκεύαζε τὴν ἐποχὴν ἐκείνην—τὸν τρομερὸν καιρὸν—κατὰ τὴν ὁποίαν ἐσημειώθη *μία γενικὴ κατὰπτωσις* ἡθικὴ καὶ θρησκευτικὴ, τοιαύτη, ὥστε, οἱ ἔχοντες τὴν ὑποχρέω-

1) Faust, μυθικὸν ἄτομον, Γερμανὸς, μυθολογούμενος ὅτι συνεμάχησε δῆθεν μετὰ τοῦ διαβόλου, μεθ' οὗ συνωμολόγησε ἀμοιβαίαν συνδρομὴν πρὸς ἐκπλήρωσιν τῶν σαρκικῶν ὀρέξεών του.

(2) Πρᾶξις Ε. τῆς Ἁγίας Ζ'. Οἴκουμ. Συνόδου.

(3) Μελετ. «Ἐκκλησ. Ἱστορία», 8ης Ἐκατοστηρίδος, Κεφ. ΣΤ'. § 5, ἔνθα ἱστορεῖται ποῖος ἦν ὁ Μπέδα=Σεβαστός.

(4) «Ἱστορικὴ Χρονολογία» ὑπὸ Κ. Μ. Κούμα—Βιέννη. 1718. σελ. 5—7.

σιν νὰ διαμαρτυρηθοῦν κατὰ τοῦ ἀπαισίου καινοτόμου, νὰ αἰσθάνωνται πλήρη ἀδυναμίαν εἰς τοῦτο ὑπὸ τὸ βαθὺ σκότος διατελοῦντες.

Ὡ, πόσον ἐξάιρετα ἀναπαρίσταται ἡ ἐποχὴ ἐκείνη, μὲ τὴν σημερινὴν γενικὴν ἐλεεινὴν πτώσιν!

Καὶ ἐκείνη ἡ ἀτυχὴς καὶ τρισαθλία ἐποχὴ ἦτο ἡ τοῦ 16ου αἰῶνος!

Αἰὼν εἰς τὸν ὁποῖον ὄχι μόνον διὰ τῆς σπάθης ἠρπάζετο ὁ Παπικὸς θρόνος⁽⁵⁾, ἀλλὰ καὶ τὸ πῦρ διαρκῶς ἔκαιε καὶ ἐχώνευε τοὺς τολμῶντας νὰ κατηγορήσουν τὸν Πάπαν⁽⁶⁾ οἱ δὲ **ποταμοὶ τῶν αἱμάτων ἐχύνοντο** πρὸς ὑποταγὴν τῶν ἀνθρώπων εἰς τὸ εἶδωλον τοῦ Πάπα⁽⁷⁾.

Αἰὼν, κατὰ τὸν ὁποῖον **οἱ Πάπαι ἐδηλητηροῦντο** καὶ αὐτοὺς τοὺς ἰδίους των **γονεῖς καὶ συγγενεῖς**, ἵνα ὄχι μόνον κληρονομήσουν τὰ ὑπάρχοντά των, ἀλλὰ καὶ νὰ δυνάσθωσιν ἐν εἰρήνῃ νὰ μοιχεύσουν τὰς ἀδελφὰς καὶ θυγατέρας των⁽⁸⁾.

Αἰὼν, εἰς τὸν ὁποῖον οἱ Πάπαι ἀπεκαλοῦντο, ὑπὸ τῶν ἰδίων αὐτῶν ὀπαδῶν, ἀντίχριστοι, διότι **ἠσχολοῦντο μὲ τὴν μαγείαν**, ὑπὸ τὸ πρόσχημα, ὅτι σπουδάζουν τὴν ἀστρολογίαν⁽⁹⁾.

Αἰὼν, εἰς τὸν ὁποῖον οἱ Πάπαι διήρπαζον τὰς περιουσίας τῶν πλουσίων, διὰ τοῦ προσχήματος, ὅτι δῆθεν ἦταν αἰρετικοί, τὰς ὁποίας περιουσίας κατόπιν ἐξώδευαν εἰς τοὺς ἐγκληματικούς των σκοπούς⁽¹⁰⁾. Ἀκριβῶς ὅπως πράττουν οἱ ἀποστάται Βατοπεδῖνοι—ἀπὸ καιροῦ ὄντες ὄργανα τοῦ Πάπα—καὶ οἱ καινοτόμοι νεοημερολογίται Ἀρχιερεῖς.

Εἰς τὸν αἰῶνα λοιπὸν αὐτὸν, καθ' ὃν οἱ Πάπαι ὄντες κατάφορτοι παντὸς εἴδους ἀνομίας, **ἐκήρουξαν ἑαυτοὺς θεοῦς ἀναμαρτήτους**, ἵνα τὸ ἡμερολογιακὸν αὐτῶν ἐγκλημα νὰ σωστηθῆ ὡς δόγμα.

Καὶ ἐπειδὴ κατὰ τὸν ΙΣΙ'. τοῦτον αἰῶνα ἐπρόκειτο νὰ ἐκτελεσθῆ ἡ ἐγκληματικὴ σκέψις τῶν Παπῶν περὶ τῆς ἀλλαγῆς τοῦ Ἡμερολο-

(5) Μελετ. «Ἐκκλησιαστ. Ἱστορία», 14 αἰῶνος, Κεφ. ΙΘ. § 10.

(6) » » » » 15 » » ΙΓ'. § 2.

(7) Ἐκκλησ. Ἱστορ. Μελετ. 16ου αἰῶνος, κεφ. ΙΕ'. § 13, ἐν τῇ ὑποσημειώσει ἐν ἣ ἀναφέρεται ὅτι ὁ Νεοημερολογίτης Πάπας Γρηγόριος ΙΓ'. τόσον ἐχάρη εἰς τὴν φρικώδη ἐκείνην χύσιν τοῦ αἵματος, κατὰ τὴν νύκτα τοῦ Ἁγίου Βαρθολομαίου, καθ' ἣν ἑκατοντάδες χιλιάδων ἠλικιωμένων καὶ βρεφῶν ἐφονεύθησαν, ὥστε ἐβράβευσε τοὺς δολοφόνους Παπιστὰς διὰ τοῦ παρασήμου τοῦ ὁμοιωμάτος του, ἐν τῷ ὁποίῳ περιστατο κρατῶν πῦρ καὶ σπάθην. **Ἴδετε τὸν Πατέρα σας ὃ Νεοημερολογίται!** Δέξασθε τὰ συγχαρητήριά μας!

(8) Sleidano, Mon. Cart., 21 p. 667,=1557.

(9) Ἰάκωβον Διάνο «Ἐκκλησ. Ἱστορ.» Βιβ. Δ'. σελ. 151 καὶ Μελετίου. ἰεσαγωγή, Κεφ. Η'.

(10) Μελετίου «Ἐκκλ. Ἱστορία», αἰὼν ΙΕ'. Κεφ. ΙΓ'. § 4.

γίου, ἔγκλημα καταγγεληθὲν ὑπὸ τοῦ Ὀρθοδόξου Μοναχισμοῦ, καὶ καταδικασθὲν ὑπὸ πλείστων Πατρικῶν Συνόδων (11) εἶχεν ἀνάγκην ὁ Πάπας ἐνὸς μέσου ἀντιμοναχικοῦ. Καὶ τὸ ἀντιμοναχικὸν τοῦτο μέσον ἐγέννησεν ὁ αὐτὸς ΙΣΤ' αἰὼν, ὅπερ εἶναι τὸ **Τάγμα τῶν Ἰησουϊτῶν καὶ Καπουτίνων** (1540)· οἵτινες ἀντιμόναχοι, ὄχι μόνον εἰργάζοντο μετὰ τῶν μάγων (12), ὅπως διασπείρουν τὴν φρίκην καὶ τὸν τρόμον εἰς τὴν ὑπ' αὐτῶν πατουμένην γῆν, ἀλλὰ καὶ διὰ τῶν συγγραμμάτων των **ἐδίδασκον ἀθέους διδασκαλίας**, ὡς τὸ νὰ μὴ ἀγαποῦν τὸν θεὸν καὶ τὸν πλησίον των, νὰ μὴ ἐλεοῦν τοὺς Πτωχοὺς, νὰ ἐχθρεύωνται, νὰ κλέπτουν, νὰ φονεύουν ἐλευθέρως, καὶ νὰ πράττουν πᾶν εἶδος ἀνηθικότητος (13), μετὰ τὴν ἐλπίδα ὅτι θέλουν λάβει ἄφεσιν ἁμαρτιῶν ἐκ τοῦ ὁμοίου των Θεοῦ — Πάπα — «**Συγχωροχάρτια**» (14), διδασκαλία ὁμοία τοῦ Ἑβραϊκοῦ Ταλμούθ.

§ 4. Κατὰ τὸν αὐτὸν ΙΣΤ' αἰῶνα ἐξ αἰτίας τῶν πολλῶν ἀνομιῶν τῶν μεγάλων Ποντιασῆκων Παπῶν, ἔλαβεν ὑπαρξιν ἐξ αὐτοῦ τοῦ Παπισμοῦ ὁ Λουθηροκαλβινισμὸς, εἰς τὸν ὅποιον Φίλιππος ὁ Μελάγχθων, ὁ ἐξακουστὸς ἐκεῖνος Φραγγμασσόνος (1560), διὰ τῶν ἀστρολόγων μάγων Ἰουδαίων καὶ διὰ τῶν ὄνειροκριτῶν, προσεπάθησε διὰ τῆς σχολῆς τὴν ὁποίαν ἐπὶ τῷ σκοπῷ τούτῳ ἵδρυσεν, ἵνα ἐξαπλώσῃ πανταχοῦ τὴν «**Αἴρεσιν τῶν Ἀδιάφορων**», ὅπερ καὶ κατώρθωσεν (15). Ὅμως ἐν τῷ Παπισμῷ ἔμεινε μερὶς τις, καίτοι τρομοκρατημένη ἐκ τῆς ἐπαράτου Παπικῆς ἱεραῆς ἐξετάσεως, ἣτις ἐφοβεῖτο τὰς προειδοποιήσεις περὶ τοῦ τέλους τοῦ κόσμου. Αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν ἰδέαν τὴν ἐξεμεταλλεύθησαν ἀλλεπαλλήλως οἱ **Μαγοπάπαι τοῦ 16ου αἰῶνος**, οἵτινες **διὰ μέσου τῶν ἀστρολόγων**, μετ' ὧν συνειργάσθη ὁ Πάπας Γρηγόριος ὁ ΙΓ'. εἰς τὴν μεταρρύθμισιν τοῦ ἡμερολογίου, ἐτρομοκράτουν τὰ πνεύματα τῶν ἀνθρώπων, διὰ ποικίλων προκηρύξεων περὶ τῆς συν-

(11) Πλὴν τῶν ἄλλων Ἱερῶν Συνόδων αἵτινες κατεδίκασαν τὸ Γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον, μία εἶναι καὶ ἡ μεγάλη Πανορθόδοξος ἐν Κων)πόλει τοῦ 1593 ὑπὸ τοῦ ἀειμνήστου Ἱεραμίου τοῦ Β'. περὶ τῆς ὁποίας Ἱερᾶς Συνόδου σχετικῶς ἀναφέρει τὰ ἐξῆς ὁ Ἱερὸς Δοσίθεος ὁ Ἱεροσολύμων: «**Τέσσαρα μεγάλα θηρία ἐγέννησεν ὁ ΙΣΤ' αἰὼν, τὴν αἵρεσιν τοῦ Λουθήρου, τὴν αἵρεσιν τοῦ Καλβίνου, τὴν αἵρεσιν τῶν Γιεζουβιτῶν, καὶ τὴν αἵρεσιν τοῦ νέου Καλενταρίου.** Καὶ κατὰ μὲν τῶν αἱρέσεων τοῦ Λουθήρου καὶ Καλβίνου ἔγραψαν..... Κατὰ δὲ τῆς αἱρέσεως τοῦ νέου Καλενταρίου, ἀπεφάνθη ἡ ἐν Κων)πόλει Μεγάλη Οἰκουμενικὴ Σύνοδος τῷ 1593.

(12) Μέλετ. Ἑκκλ. Ἱστορία, αἰῶνος ΙΣΤ'. Κεφ. Ζ' § 6.

(13) » » » » 4, Μέρος Δεύτερον Κεφ. 20, § 24.

(14) Ἐκθεσις τῶν δογμάτων, ὑπὸ Βλαδην. Γ'καίτε, σελ. 100.

(15) Ἑκκλησι. Ἱστορία Μελετίου Αἰῶνος 16ου Κεφ. Γ' ὑποσημ. παρ. β.

τελείας τοῦ αἰῶνος (16), — καθὼς ἀκριβῶς κάμνουν σήμερον οἱ κατὰ-
ραται Χιλιασταὶ παραβλεπόμενοι ὑπὸ τῶν καινοτόμων Ἀρχιερέων, —
ἵνα, ὅταν εὐρεῖται τις καὶ διαμαρτυρηθῆ: «Ἰσοῦ τί θέλει νὰ μᾶς κάμῃ
ὁ Πάπας», νὰ τῷ ἀπαντήσῃ: «Τὸ ἡμερολόγιον μᾶς ἐνδιαφέρει τώρα,
ἔπου τελειώνει ὁ κόσμος;»

Ἐκ τούτων, καίτοι πρὸ τοῦ 16ου αἰῶνος πολλοὶ ψευδοαστρολόγοι
μάγοι ἐκήρυξαν τὴν συντέλειαν τοῦ κόσμου, πότε μὲν τὸ (999) ὑπὸ
τοῦ Γερμανοῦ ἀστρολόγου Βερνάρδου Τουρίνκου· πότε δὲ τὸ 1186, ἐπὶ
τῶν Ἀσσυρίων Ἑβραίων Ἀστρολόγων, οἵτινες κατετάραξαν ὅλην τὴν
Εὐρώπην (17)· πότε τὸ 1325, ὑπὸ τοῦ Ἰταλοῦ Ἀλχημικοῦ Ἀρναούλτ
Villeneuve· καὶ ἄλλων. Κατόπιν ἄλλος Ἀστρολόγος Ἰεροκῆρυξ
Ἰσπανός, ὀνομασθεὶς Ἅγιος Βικέντιος Ferrer, θέλων νὰ συμπληρώσῃ
τοὺς πρὸ αὐτοῦ ψευδοπροφητίας προεῖπεν, ὅτι ὁ κόσμος θέλει διαρκέ-
σει μόνον 2537 ἡμέρας, ἧτοι ὅσοι στίχοι εἶναι εἰς τὸ Ψαλτήριον.
Ἦλθεν ὁμοῦ καὶ παρήλθεν ὁ Σεπτέμβριος τοῦ 1413, καὶ ἡ συντέλεια
τοῦ κόσμου δὲν ἐγένετο, ὁ δὲ Παπιστῆς Ἅγιος εἰς τὸν χορὸν τῶν ψευ-
δοπροφητῶν κατετάραξε.

Ἦλθεν ἐπὶ τέλος καὶ ὁ 16ος αἰὼν, ὁ αἰὼν τῶν ψευδοπροφητῶν καὶ
ψευδοπροειδοποιήσεων· διότι κατὰ τὸν αἰῶνα τούτον, μεταξὺ τῶν ἄλλων
ἐδημοσιεύθη καὶ ὑπὸ τοῦ μεγάλου Ἰππότη καὶ Ἀρχιναυάρχου τῆς
Μάλτας, ὅτι τὸ τέλος τοῦ κόσμου θὰ εἶναι τῷ 1532 (18), βασιζόμενον
ἐπὶ μᾶς γελοίας διαδόσεως, ὅτι: «ἐν Ἀσσυρία μία γυνὴ Ἑβραία
ὀνόματι Rachinne, ἐγέννησε βρέφος μὲ πυρίνους ὀφθαλμούς,
καὶ ὅτι κατὰ τὸ μεσονύκτιον ἐκείνο ἐφάνη ὁ ἥλιος, κατὰ δὲ
τὴν μεσημβρίαν ἐσκοτίσθη, καὶ ὅτι πολλοὶ ἀστέρες ἔπεσον,
καὶ εἷς δράκων πύρινος ἐφάνη ὑπὸ τὸν οὐρανόν, καὶ ἓν ὄρος
ἐσχίσθη εἰς δύο, ἐντὸς τοῦ ὁποίου εὐρέθη στύλος γεγραμμέ-
νος Ἑλληνιστί: «**Τέλος τοῦ κόσμου, ἐτοιμασθήτε**» (19), καὶ πλεί-
στας ἄλλας ψευδοπροφητείας.

Κατ' ἐκείνην ἀκριβῶς τὴν ἐποχὴν ἐμφανίζεται καὶ ὁ ἀλαζὼν Γερ-
μανὸς Μαθηματικὸς Στόφφλερ, μετὰ τοῦ περιφήμου Ἰταλοῦ Ἀστρο-
νόμου Σκάλιγερ, οἵτινες διὰ νὰ διαφεύσουν τὸν Λεωβίτην Ἀλεξανδρέα
καὶ τὸν Λουδοβίκον Γκυὼν, Ἄγγλον, οἱ ὁποῖοι προεῖπον, ὅτι τὸ τέλος
τοῦ κόσμου θὰ συμβῆ τῷ 1584, διεκήρυξαν ἓνα παγκόσμιον κατακλυ-
σμόν κατὰ τὸ 1564, διότι ἔλεγον, ὅτι ὁ Κρόνος, ὁ Ζεὺς καὶ ὁ Ἄρης
θὰ συναντηθοῦν κατὰ τὸν Φεβρουάριον τοῦ 1564, μετὰ τοῦ ζωδίου τοῦ

16) Ὅρα «Ἱστορίαν τοῦ Οὐρανοῦ» ὑπὸ Φλαμαρίων σ. 452—457,

17) Richard, εἰς τὸν βίον Φιλίππου Αὐγούστου 1189.

18) Simon Goulard, «Trésor d'histoires admirables».

19) «Βίος τῶν κεκοιμημένων μετὰ θάνατον...» ὑπὸ Μητροφ. Κονυβέσην σ. 262

ιχθύος. Ὁλος ὁ κόσμος ἐτρομοκρατήθη, οἱ δὲ πλούσιοι κατεσκεύασαν μεγάλα πλοῖα διὰ νὰ διασωθῶν, ὡς ὁ Δρ. Ἄουρερ, Γάλλος ἐκ Τουλούσης (20). Ὁμως ὁ Φεβρουάριος ἦλθε καὶ πρῆλθε καὶ οὐδεμία σταγὼν βροχῆς εἰς τὴν γῆν ἔπεσεν. **Ἰδοὺ πόσον ἀκριβεῖς εἰς τοὺς λογαριασμοὺς τῶν εἶναι οἱ ἀστρολόγοι, ἐπὶ τῶν ὁποίων βασίζονται οἱ νεοημερολογεῖται!!**

Ἄλλ' ὁ ὑπερήφανος οὗτος μάγος ἀστρολόγος, Στόφλερ, δὲν ἀπεγοητεύθη διὰ τὴν μὴ ἐπαλήθευσιν τῆς ψευδοπροφητείας του, διότι ἔρχεται μετ' ὀλίγον τὸ ἔτος 1572, κατὰ τὸ ὅποιον ἐνεθρονίσθη Πάπας Ρώμης Γρηγόριος Γ'. Κατὰ τὸ ἔτος ἐκεῖνο ἐνεφανίσθη αἰφνηδῶς ἐν τῷ Οὐρανῷ ἀστὴρ Φλογερὸς εἰς τὸν ἀστερισμὸν τῆς Κασσιόπης⁽²¹⁾, τὸν ὅποιον οἱ μάγοι ἀστρολόγοι ὑπελόγιζαν, ὅτι εἶναι ὁ ἀστὴρ τῶν Μάγων, ὅστις ἔλεγον, ἐνεφανίσθη ἵνα ἀναγγεῖλῃ τὸ τέλος τοῦ Κόσμου⁽²²⁾. Αὕτη δὲ ἡ ξένη ἐμφάνισις τοῦ ἀστέρος ἔδωκεν εὐκαιρίαν εἰς τὸν Στόφλερ, ὅπως μετὰ τοῦ Ρεγγιομοντάνου ἄλλου Ἀστρολόγου, ἀναγγεῖλουν ἐκ νέου τὸ τέλος τοῦ κόσμου, καθορίσαντες αὐτὸ διὰ τὸ ἔτος 1588. Τόσον ἐχρειαζέτο εἰς τὸν **Παμπόνηρον** Πάπαν Γρηγόριον τὸν ΙΓ' ὥστε, εὐθύς ἤρχισε νὰ κίβηξεν ἓνα μέγαν Πύργον ἐν τῇ περιοχῇ τοῦ Βατικανοῦ, μεταξὺ Belvede - Pigna, τὸν ὅποιον ὠνόμασε «Πύργον τῶν ἀνέμων» καὶ ἐν τῷ ὁποίῳ ἐτοποθέτησε τοὺς δύο προλεχθέντας μάγους ἀστρολόγους μετὰ τρίτου τοιούτου τοῦ Λουτζου Διλίου, ὅπως συνεχίσουν τὴν ὑπὸ τοῦ Σκαλιγέρου ἀρξαμένην ἐργασίαν τῆς μεταρρυθμίσεως τοῦ ἡμερολογίου⁽²³⁾.

Κ α ἰ κ ἄ τ ι π ε ρ ι σ σ ὄ τ ε ρ ο ν .

Γαθιοχρόνως ἐκ τῶν χρημάτων τῶν θυσιασθέντων θυμάτων διὰ τῶν φλογῶν, ὑπὸ τῆς ἀγρίας Παπικῆς Ἱερᾶς Ἐξετάσεως ἐν ταῖς κατακόμβαις τῆς Ρώμης, Σιδίλης, Βενετίας κ.λ.π. ἀνήγειρον ἐν Ρώμῃ πλείστας σχολάς, εἰς τὰς ὁποίας συνήθροισεν ὅλα τὰ πτωχὰ καὶ ὄρφανὰ Ἑλληνόπαιδα καὶ ἄλλων ἐθνῶν εὐρισκομένων ἐν Ἰταλίᾳ (24) — ἀκριβῶς ὅπως πράττουσιν σήμερον ἐν Ἑλλάδι οἱ καταχθόνιοι Οὐνῖται καὶ Προτεστάνται Ἀμερικανοί, ἢ Χ. Α. Ν. κ.λ.π. — τὰ ὁποῖα μανθάνοντα τὰς ἐπιστήμας καὶ τὰς γλώσσας ὑπὸ εἰδικῶν Καθηγητῶν, στρατολογηθέντων ἐξ ἐκείνης τῆς προμνησθείσης Ἑβραιοπαπομασσονικῆς

20) Φλαμαρίων «Ἱστορία Οὐρανοῦ» σελ. 455.

21) Ἡ Κασσιόπη μυθολογεῖται ὡς Βασίλισσα τῆς Αἰθιοπίας καὶ μήτηρ τῆς Ἀνδρομέδας, τὴν ὁποίαν λέγουσιν, ὅτι μετὰ θάνατον τὴν κατέταξεν ὁ Ζεὺς εἰς τὸν χορὸν τῶν ἀστέρων καὶ ἀπετέλεσεν ἐντεῦθεν τὸν ὁμώνυμον ἀστερισμὸν εἰς τὸν Βορρῶν.

22) Φλαμαρίων, Ἐνθ. ἄνωτ.

23) Περιοδικὸν «Ρουμανικὴ Ἐκκλησία» 1924 σελ. 397.

24) Μελετίου «Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία» αἰῶνος 16ου Κεφ. ΙΕ' § 7.

Ἀκαδημίας «Ἀναγέννησις», ἐγένοντο ἐνθουσιώδεις ἔπειτα Ἀποστολοὶ τοῦ Παπισμοῦ καὶ τοῦ νέου ἡμερολογίου εἰς τὴν Ἀνατολικὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν.

§ 25. Τοιοῦτοτρόπως λοιπὸν ὁ πάσης κακίας πεπληρωμένος Πάπας Γρηγόριος ΙΓ' ὀπλισμένος δι' ἐκείνης τῆς καταχθονίου, ἀνταρτικῆς καὶ μαγικῆς ὀργανώσεως τοῦ 16ου αἰῶνος (ἐνὸς τῶν ὑπὸ τοῦ Παύλου προφητευθέντων «χαλεπῶν καιρῶν» (Τιμοθ. Β'), ἀνέβη ὁ ἀλαζὼν εἰς τὸν ὑπ' αὐτοῦ ἀνεγερθέντα πύργον τῶν ἀνέμων, καὶ ὡς ἄλλος ἑωσφόρος ἐπαρθεὶς προητοίμαζεν ἐκεῖθεν τὴν καταιγίδα τῆς ἀποστασίας ἐκ τοῦ ἡμερολογίου τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, τοῦ καθιερωθέντος ὑπὸ τῶν Ἁγίων Πατέρων τῆς Ἁγίας Ἀ' Οἰκουμένηκῆς Συνόδου, διὰ τῆς ἐμπνεύσεως τοῦ Παναγίου Πνεύματος καὶ καθηγιάσθη διὰ τῆς μακραίωνος τῆς Ὀρθοδοξίας πράξεως. Καὶ οὕτως εἰς ἐκείνον τὸν πύργον ἔθεσε τὰς βάσεις τοῦ μαγικοῦ νέου ἡμερολογίου (σῶζεται καὶ σήμερον εἰσέτι ἐν τῷ μυστηριώδει ἐκείνῳ πύργῳ ἐπὶ μιᾷς τριγώνου τραπέζης εἰς Γεωγραφικὸς μεσημβρινός, ὅστις ὑπηρέτησε τοὺς μάγους ἐκείνους εἰς τὴν μεταβρύθμισιν τοῦ ἡμερολογίου) (25).

Ἄλλ' ὁ Πάπας, ὡς ἀποστάτης ἀπὸ τῆς ἀρχαίας, τῆς παρὰ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων καὶ Οἰκουμένηκῶν Συνόδων καὶ Θεοσόρων Πατέρων ἀληθείας τῆς πίστεως καὶ ἐν τῷ σωζομένῳ παρὰ τῆς σεπτῆς ἀρχαιότητος θρησκευτικῆς ἡμερολογίῳ, ὤφειλε νὰ θέσῃ τὴν σφραγίδα τῆς ἀποστασίας του, διαβρῆγγύων οὕτω καὶ τὸν ἐξωτερικὸν τοῦτον ὑφιστάμενον κοινὸν ἕως τότε δεσμὸν μετὰ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ ἀληθῶς τῆς Ὀρθοδόξου ἡμῶν, καὶ εἰσάγων τὸ νέον κατασκευάσμα τῆς σατανικῆς ἐπάρσεώς του. Ἡ δὲ Ἁγία ἡμῶν καὶ Ἄμωμος Ὀρθοδοξία ὤφειλεν ἐπίσης καὶ ἐν τῇ νῆα ταύτῃ τοῦ Πάπα καινοτομία, ὡς φύλαξ τῆς ἀρχαίας παραδόσεως καὶ τάξεως, καὶ ἀνοθεύτου πίστεως, νὰ δείξῃ τὸν ἐαυτῆς συντηρητικὸν χαρακτῆρα, καταδικάζουσα τὸν νεωτερισμὸν τοῦτον τοῦ Πάπα, ὡς κατεδίκασε καὶ πάντας τοὺς λοιποὺς νεωτερισμοὺς τῆς ἑωσφορικῆς ταύτης Ἐκκλησίας.

Καὶ πράγματι ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία στοιχοῦσα τῷ τῶν Ἁγίων Πατέρων παραδείγματι, εἰς ἐπανειλημμένας Συνόδους ἐν Κωνσταντινουπόλει τὸ 1583, 1587, 1593, κατέκρινε καὶ κατεδίκασε καὶ ἀναθεμάτισε τὸ νέον τοῦ Πάπα ἡμερολόγιον, ὡς καὶ ἐκείνους οἱ ὅποιοι θέλουν νὰ τὸ ἀκολουθοῦν (26).

25) Τοῦτο τὸ σχέδιον τῆς στρογγύλης καὶ τριγώνου τραπέζης εὑρίσκεται καὶ σήμερον εἰς πάσας τὰς Σιόας τῶν Μασσόνων. Πνευματιστῶν, Θεοσοφιστῶν, Ὀγκουλιστῶν κλπ. χρησιμεῖον ὡς μέσον ἐκτελέσεως τῶν μαγειῶν των καὶ συνεννοήσεως μετὰ τῶν πονηρῶν πνευμάτων δῆθεν νεκρῶν.

26) Ὅρα Ἐκκλ. ἱστορίαν Βιφείδου, Τομ. Γ. σ. 125' καὶ Ἀριθ. Χειρογρ. 772. Κωδ. τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Ἁγίου Πανυελεήμονος Ρωσικοῦ - Ἁγ. Ὅρος - καὶ Ἐκκλ. ἱστορία Μελετίου, 16 ἑκατοετηρ. Κεφ. ια' § 9.

Ἄλλὰ καὶ παρὰ τῶν Δυτικῶν λαῶν, κατόπιν ἐκχύσεως ποταμῶν αἱμάτων ἐν διαστήματι 150 ἐτῶν, ἔγεινε ἀποδεκτὸν τὸ νέον ἡμερολόγιον, τὸ ὁποῖον σήμερον ἀκόμη καὶ παρ' αὐτῶν τῶν ἰσίων Ἑβραιοπαπρασσόνων ἀστρονόμων ἀποδεικνύεται ὡς λελανθασμένον ἀπὸ τε Ἐκκλησιαστικῆς καὶ Ἐπιστημονικῆς ἀπόψεως (26).

Καὶ εἰς ἀπόδειξιν :

Ἐν τῇ Ἑβραϊζούσῃ Κοινωνίᾳ τῶν Ἑθνῶν παρουσιάσθησαν 250 σχέδια νέων ἡμερολογίων !!! Αὕτη δὲ ἐξέλεξεν ἐκεῖνο τοῦ Ἑβραίου Μπλόχμαν μὲ τοὺς 13 μῆνας καὶ τὸ ὁποῖον προσπαθεῖ νὰ ἐπιβάλλῃ εἰς ὅλον τὸν κόσμον (27).

Ἐπιφυλασσόμεθα νὰ συγχαρῶμεν τοὺς ἡμετέρους νεοημερολογίτας, διότι πολὺ συντόμως θὰ εὑρουν τὴν εὐκαιρίαν, ἵνα καμαρώσουν καὶ ἕτερον νεογέννητον Ἑβραϊκὸν ἡμερολόγιον ?

Ἰδοὺ λοιπὸν αἱ βάσεις τοῦ νέου ἡμερολογίου, — αἵτινες εἶναι καὶ αἱ ἀρχαὶ τοῦ τρισκαταράτου Ἑβραιομασσονισμοῦ — ἦτοι : ἀνηθικότης, ψεῦδος, μαγεία, πῦρ, ζέφος καὶ χοῦμα διὰ προπαγάνδαν. (τὴν ὁποίαν δυστυχῶς ἐξυπηρέτησαν Ἕλληνες γενόμενοι πράκτορες τοῦ Πάπα). Καὶ σήμερον δὲ ἀκριβῶς τὰ αὐτὰ καταχθόνια μέσα μετέροχονται οἱ καινοτόμοι Ἀρχιερεῖς ἐν συνεννοήσει μετὰ τῶν Ἐλευθεριαζόντων Μασσονικῶν κομμάτων τῶν Ὀρθοδόξων κρατῶν, οἵτινες τὴν ἀνάλογον πρὸς τὴν τοῦ Πάπα τότε ἀκριβῶς τρομοκρατικὴν ἐποχὴν, καὶ θρησκευτικὴν ἀδιαφορίαν ἐξέλεξαν οἱ ἀντίχριστοι τὴν ἀλλαγὴν τοῦ Ὀρθοδόξου ἡμερολογίου.

Τοὺς καινοτόμους τοὺς ἰδικοὺς μας ἐμμύθησαν καὶ οἱ Δημοκράται Τούρκοι, Κινέζοι, Ἰάπωνες καὶ αὐτοὶ οἱ Μπολσεβίκοι, εἰσαγαγόντες τὸ νέον Γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον.

Ὅμως καιρὸς εἶναι νὰ ἀποδείξωμεν τὸ κατωτέρω κεφάλαιον.

27) Ἑκκλ. Ὀρθόδοξον Ἡμερολόγιον» ὑπὸ Κυριέσκου σ. 188.

28) Ὅρα Ἐφημερίδ. «Βουλγαρία» Σεπτεμβρίου 1927.

(ΤΜΗΜΑ ΤΡΙΤΟΝ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ

Πῶς οἱ σημερινοὶ νεωτερισταὶ συνεργάζονται μετὰ τῆς Ἑβραιομασδοσίας, πρὸς καταστροφὴν τῆς Ὁρθοδοξίας διὰ τῆς ἀλλαγῆς τοῦ Ὁρθοδόξου ἡμερολογίου καὶ περὶ τῆς κατὰ τοῦ Ἁγίου Ὁρους ἐπιβουλῆς των.

«Οὐαὶ ὑμῖν Γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι ὑποκριταί, ὅτι κλείετε τὴν Βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων. Ὑμεῖς γὰρ οὐκ εἰσέρχεσθε, οὐδὲ τοὺς εἰσερχομένους ἀφίετε ἔλθειν».
(Ματθ. ΚΓ' 14)

§ 1. Ὁ Ἱερὸς ἐξηγητῆς (1) τῶν Εὐαγγελικῶν τούτων στίχων, λέγει: «Δὲν εἶσθε μόνον σεῖς ἄπιστοι καὶ πολιτεῖαν διεφθαρμένην ἔχετε, ἀλλὰ διδάσκετε καὶ τοὺς ἄλλους νὰ μὴ πιστεύωσιν εἰς ἐμένα (τὸν Κύριον), καὶ μὲ τὴν ἰδικήν σας πολιτεῖαν καὶ τὸ ὑπόδειγμα χαλάτε καὶ τοὺς ἄλλους· διότι συνήθειαν ἔχει ὁ λαὸς νὰ ὁμοιοῦται μὲ τοὺς ἄρχοντας αὐτοῦ, καὶ μάλιστα ἐὰν τοὺς ἴδῃ πῶς κλίνουν εἰς τὸ κακόν. Ἐὰν λοιπὸν κάθε κακὸς διδάσκαλος καὶ ἄρχων, ἅς ἴδῃ τι κερδαίνει, ὅτι τὸ: Οὐαὶ! ἔστωντας ὅπου διὰ τὴν ἰδικήν του κακὴν πολιτεῖαν δὲν ἀφίνει τινὰ νὰ προκόψῃ εἰς τὸ καλόν.» Διότι, πῶς θὰ ὁδηγήσουν ἄλλους νὰ προκόψουν εἰς τὸ καλόν, ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι εἶναι **ἐχθροὶ τοῦ Διδασκάλου τῆς Ἀρετῆς**, δηλαδὴ τοῦ Χριστοῦ — κατὰ τὸν Ἅγιον Ἰωάννην τὸν Χρυσόστομον, ἀποκαλοῦντα αὐτούς: « ὕκους, λιμιοὺς, ἀσεβεῖς, ἀντιδίκους, ἐχθροὺς, ἐπιβούλους, βλασφήμους, ὑποκριτὰς, κλέπτας καὶ ληστεῖς, βδελυκτοὺς, ψευδοπροφήτας, ψευδοδιδασκάλους, ὁδηγοὺς τυφλοῦς, πλανήτας, πονηροὺς, ἀντιχριστοὺς, σκάνδαλα, υἱοὺς τοῦ πονηροῦ, ζιζάνια, ἀσέους, καὶ πνευματομάχους, ὡς βλασφημήσαντας εἰς τὸν Πνεῦμα τῆς χάριτος»; (2)

§ 2. Καὶ τοιοῦτοι ὄντες οἱ σημερινοὶ καινοτόμοι, κατέχοντες ἀναξίως εἰς τὰς Ἐπισκοπὰς, εἰς τὸν καταχθόνιον αὐτῶν σκοπὸν τῆς μεταρρυθμίσεως ἐν τῇ Ἁγίᾳ Ἀνατολικῇ Ὁρθοδόξῃ Ἐκκλησίᾳ, τὸ **θανάσιμον πλήγμα προσπαθοῦν νὰ δώσουν κατὰ τοῦ Μοναχισμοῦ**· καὶ εἰς τὴν τυφλήν των ὁρμὴν κατὰ τοῦ Ὁρθοδόξου Μοναχισμοῦ δὲν βλέπουν πλέον τὰς ἀρετὰς του, ἀλλὰ κατακρίνουν αὐτὸν ἐκ τῶν

1) Θεοφυλάκτου Βουλγαροῦ, εἰς τὸν ἀνωτέρω στίχον.

2) Ἁγίου Ἰωάννου Χρυσοστόμου, Τόμος 8. Λόγος κατὰ ψευδοπροφητῶν.

φαινομένων ἐλλείψεων, λογιζόμενοι αὐτάς ὡς ἔγκλημα δεδικαιολογημένον διὰ τὴν καταδίκην του, ἔστω καὶ ἂν εἶναι ἐλάχισται.

Ἐντεῦθεν νομίζουν, ὅτι ὁ ῥόλος καὶ ἡ ἀποστολὴ τοῦ Μοναχισμοῦ ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ ἔληξεν, καὶ ὅτι ἐξ αὐτοῦ δὲν δύναται νὰ περιμένῃ Αὕτη ἀξιοσημειώτους ὑπηρεσίας, ἐπειδὴ λέγουσι: «Ὁ Μοναχισμὸς ἔμεινε εἰς τὴν τελευταίαν του κλίμακα τῆς πτώσεως ἠθικῶς, ὑλικῶς καὶ πνευματικῶς» (3). Ἠκούσατε; **Ἀφοῦ τοὺς ἀπηλλοτριώσαν τὰ πάντα**, πρὸς ἐμπαιγμὸν τοὺς ἐδιώρισαν πρὸς μισθοδοσίαν μίαν δραχμὴν ἡμερησίως διὰ τὴν συντήρησιν καὶ διατροφὴν! πάλιν φωνάζουσι (οἱ καινοτόμοι) ὅτι «οἱ Μοναχοὶ εἶναι ἐπαίται». Καὶ ἀφοῦ διηυκόλυναν τὴν πτώσιν τῶν Μοναχῶν, (ὅπως ἐν Ρουμανίᾳ, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἐκ τῶν δύο χιλιάδων Μοναχῶν οἱ 1200 ὑποχρεωτικῶς εἶναι ἐνοριακοὶ ἐφημέριοι, εἰς οὓς ἐπετρέπη καὶ ὁ γάμος ἀπροκριματίστως!!!!) (4) Παραλείπομεν τὴν Ἑλλάδα, διότι ἐξέστραπται αὕτη, ἐνθα πάντες σχεδὸν οἱ ἐνοριακοὶ ἐφημέριοι εἶναι Ἀρχιμανδρίται Ἱερομόναχοι, εἰς τοὺς ὁποίους διὰ πᾶν ἀπρόοπτον καὶ κατὰ συνέπειαν ἐκ μέρους αὐτῶν ἀσυμβίβαστον πρὸς τε τὴν δογματικὴν καὶ ἠθικὴν διδασκαλίαν τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, δίδονται τὰ συγχωροχάρτια παρὰ τοῦ Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου) οἱ σημερινοὶ ἀκόλουθοι τῆς μόδας πάλιν κρᾶζουσι «ὁ Μοναχισμὸς νὰ ἐξαλειφθῇ, διότι οἱ Μοναχοὶ κατήντησαν αἰσχος εἰς τὴν Ἐκκλησίαν» (5). Λοιπὸν ἐπειδὴ αὐτοὶ οἱ πρωτότυποι νεωτερισταὶ Ἀρχιερεῖς ζητοῦν νὰ νυμφεύωνται καὶ δσάκις χηρεύουσι—δηλαδὴ νὰ ἔχωσι πάντοτε μίαν—Λουθηρανιστί (6)—προετοιμάζοντες τὴν ὁδὸν τῆς πολυγαμίας, δικαιολογοῦν τὰς νεωτεριστικὰς καὶ ἐξωφρενικὰς κενοφωνίας των οὕτως: «αἱ συνθῆκαι τοῦ βίου ἠλλάξαν σήμερον ριζηδόν. Ὅσον παρέρχονται αἱ ἡμέραι, ὁ Μοναχισμὸς, τόσον ἐξηπλωμένος εἰς τὸ παρελθόν—καταντᾶ ἐν πολίτευμα ὑπὲρ δύναμιν, διὰ τοῦτο οἱ Μοναχοὶ πρέπει νὰ νυμφευθοῦν, αἱ δὲ Μοναὶ νὰ μεταβληθοῦν εἰς θέατρα, ἐργαστάσια κ.λ.π.»

Καὶ ταῦτα ὄχι μόνον κατὰ τῶν ἐν τῷ κόσμῳ μοναχῶν—τῶν ὄντων ὁπωσδήποτε ἐκτεθειμένων εἰς κίνδυνον—ἀλλ' ἐπειτέθησαν οἱ ἐχθροὶ τοῦ Μοναχισμοῦ, οἱ σύγχρονοι καινοτόμοι καὶ κατὰ τῶν ὀσιωτάτων Μοναχῶν τοῦ Ἀγιωνόμου Ὁρους, κατὰ τῆς Ἀκροπόλεως ταύτης τῆς Ὁρθοδοξίας· καὶ διὰ χονδροειδεστάτων φράσεων καὶ βρωμερῶν ὑβρίδων, δυσφημοῦν καὶ στιγματίζουν τοὺς φύλακας τῶν ἱερῶν παραδόσεων καὶ τῶν ἐθνικῶν καὶ Βυζαντινῶν κειμηλίων, ὡς ἐξῆς: «

3) Περιοδικὸν «Σταυρὸς» 7 Ἰουνίου 1928.

4) Ἀπόφασις ψευδοορθοδόξου ἢ Μασσονικοῦ Συνεδρίου Κων]πόλεως 1923, ὑπὸ τοῦ ἀντίρτου Μελετίου Μεταξάκη.

5) Ἐγκύκλιος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἑλλάδος, 16 Ἀπριλίου 1926.

6) Περιοδικὸν «Σταυρὸς» ἔτος δεύτερον, ἀριθ. 1—2.

τῶν διαβολέων τούτων ἀπὸ τῶν ὀρητηρίων τοῦ Ἀγίου Ὄρους δι' ἐπιστολῶν ἀσυναρτήτων καὶ βλασφημιῶν. . . διεσθαρμένοι ὄντες τὸν νοῦν καὶ ἀπεστερημένοι τῆς ἀληθείας... αἰχμαλωτίζουν γυναικάρια σεσσωρευμένα ἁμαρτίαις, ἀγόμενα ἐπιθυμίαις ποικίλαις... λαοπλάνων πλανῶντες τὸν λαὸν ἐν ὑποκρίσει ψευδολόγων... Ἰουδαΐζοντες (7)...»

Καὶ ἐνωθέντες ἅπαντες—οἱ τρισάθλιοι καινοτόμοι—ἐκ τῶν Ἡλυσίων αὐτῶν ἀπολαύσεων μετ' ὀργῆς, ὡς ἄλλοι Αἰῶλοι ἱππεύοντες ἐπὶ τῶν Βουκεφάλων τοῦ Μοντερνισμού, καταδιώκουν τροχάδην τὸν Μοναχισμόν, ἵνα συλλαμβάνοντες αὐτὸν ἀλυσσοδέσουν καὶ τὸν καταστήσουν αἰωνίως δυστυχῆ. Μέτρα ἐγκληματικά, ἀκριβῶς κατὰ τὸ Ἰουδομασσονικὸν σατανικὸν σχέδιον, ἐφχρμωθέντα ἐσχάτως εἰς τὸ Μεξικὸν τῆς Ἀμερικῆς. Ἐκεῖ οἱ Μασσόνοι διεμερίσθησαν διὰ πονηρίας εἰς δύο μερίδας. Οὗτω διὰ τοῦ Καθολικοῦ λεγομένου Κληρικῶν κόμματος, μετῆλθον τοιοῦτου εἴδους πολιτικὴν τοῦ θρησκευτικοῦ περιορισμοῦ, ὥστε οἱ ἄλλοι ἀντίπαλοι Μασσόνοι φιλελεύθεροι Προτεστάνται κατέλαβον τὸ ἔδαφος κυριαρχήσαντες, καὶ κατὰ Ἰούνιον τοῦ 1926, ἐνομοθέτησαν: «Ὅλαι αἱ Μοναὶ καταργοῦνται, πᾶσαι αἱ θρησκευτικαὶ περιουσίαι, Ἐπισκοπαί, Ἰννορῖαι, Ἱερατικαὶ Σχολαί, Σύλλογοι κλπ. μεταβιβάζονται εἰς τὸ δημόσιον ταμεῖον, ὡς ἐθνικὴ καὶ δημόσιος περιουσία...» (8)

Ἀσιπὸν ἰδοὺ ποῦ ἀποβλέπει καὶ τίνα σκοπὸν ἐξυπηρετεῖ ἡ ἀπαλλοτριώσις τῶν Μοναστηριακῶν κτημάτων ἐν Ἑλλάδι διὰ τὸ Ἐκκλησιαστικὸν Ταμεῖον πρὸς μισθοδοσίαν δῆθεν τῶν Ἀρχιερέων, καθ' ἣν στιγμὴν οὗτοι προτεσταντίζοντες καινοτόμοι κατέχουν ἕκαστος—ἄγνωστον πόθεν—δεκάδας ὄλας ἐκτομμυρίων δραχμῶν, ὡς ὁ ἀποθανὼν ἐσχάτως ἐκατομμυριούχος Εὐρυτανίας Ἐπίσκοπος Ἀμβρόσιος.

§ 3. Οὕτω κταφερόμενοι ἀδίκως οἱ καινοτόμοι καὶ νεωτερισταὶ κατὰ τοῦ Ὀρθοδόξου Μοναχισμοῦ, προξενοῦν καὶ εἰς τοὺς ἑαυτοὺς τινὲς ἀνυπολογίστους ζημίας, μὴ δυνάμενοι γὰρ κρίνουν οὐδὲν ὀρθῶς. Καὶ συμβαίνει ἐπ' αὐτοῖς τὸ τῶν πλανοδίων ἐκείνων μικροπωλητῶν, οἵτινες ὄντες συνειθισμένοι γὰρ κλέπτουν τοὺς ἀνθρώπους διὰ τῆς λειψῆς ζυγαριᾶς, καταντοῦν τελευταῖον γὰρ κλέπτουν καὶ ὅταν ζυγίζουν διὰ τοὺς ἑαυτοὺς τινὲς «διὰ γὰρ μὴ ξεχνοῦν, λέγει, τὴν τέχνην τιν».

Καὶ ἀφοῦ διὰ τῆς τοιαύτης λειψῆς ζυγαριᾶς ζυγίζουσιν οἱ ἐπαναστάται κατὰ τῆς Ὀρθοδοξίας Ἀρχιερεῖς, ἤτοι ἑαυτοὺς μὲν ὑψώνοντες ἕως τὸν Οὐρανόν, ἡμᾶς δὲ τοὺς Μοναχοὺς ἕως Ἄδου καταβιβάζοντες, καταβάλλουσιν πᾶσαν προσπάθειαν, διὰ γὰρ μὴ μᾶς ἀφήσουν ἡσύ-

7) Συνοδικὴ Ἐγκύκλιος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἀριθ. 2389, ἔτος 1926.

8) L. de Saint André, 1927.

χους ἐπὶ τῇ βάσει τῆς δυνάμεώς των. Μᾶς βιάζονται καὶ ἀκόμη στενοχωροῦν διὰ τὰ τοὺς μνημονεύομεν καὶ τὰ τοὺς ἐκλαμβάνωμεν ὡς Μακαριωτάτους καὶ Παναγιωτάτους, καὶ τὰ πειθώμεθα εἰς αὐτούς, «οἷότι οὕτω, λέγουσιν, διατάττει ὁ Ἀπόστολος» (Ἑβρ. 1Γ' 17), ἔστω καὶ ὅταν εἰσάγουν εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν τὸ φράγγικο ἡμερολόγιον ἢ ἄλλον οἰονόηποτε κακόδοξον νεωτερισμόν!

Καὶ ἂν δὲν παραδεχθῶμεν τὸ μνημόσυνον αὐτῶν, ἀλλοίμονον εἰς ἡμᾶς!! Ὡς πνεῦμα καταιγίδος, ὡς βέλη ἐκ διαβολικῆς φαρέτρας, ἔρχονται αἱ ἀπειλαί!!! **Ναί! Ναί!** Ἀνεγνώσαμεν καὶ ἡμεῖς εἰς τὸν Μέγαν Ἀπόστολον τὴν φράσιν «**πειθεσθε τοῖς ἡγουμένοις**» ἀλλὰ πρὸ αὐτῆς ἀνεγνώσαμεν καὶ κάτι ἄλλο—ὅπερ ἴσως οἱ Παναγιώτατοι καὶ Μακαριώτατοι δὲν ἀνέγνωσαν, λόγῳ τῆς ἡμερολογιακῆς των ἀδολεσχίας.... (;) — ἀνεγνώσαμεν: «**ὅν ἀναθεωροῦντες τὴν ἔκθεσιν τῆς ἀναστροφῆς μιμεῖσθε τὴν πίστιν**» καὶ: «**περὶ πάντα σεαυτὸν παρεχόμενος τύπον καλῶν ἔργων, ἐν τῇ διδασκαλίᾳ ἀδικηθείαν, σεμνότητι, λόγον ὑγιῆ ἀκατάγνωστον**» (Τιτ. Β'. 7.) Ἀνεγνώσαμεν προσέτι καὶ τὴν ἐπ' αὐτῶν διεξοδικὴν ἐρμηνείαν τοῦ Μεγάλου Διδασκάλου Ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, ὅστις διαλευκαίνων τοῦτο τὸ ζήτημα τῆς ὑπακοῆς, συμπεραίνει λέγων: «... εἰ δόγμα ἔχει διεστραμμένον, καὶ ἂν ἄγγελος ᾖ, μὴ πείθου...» (9) Καὶ ἐν τίνι δικαίωματι ζητοῦν παρ' ἡμῶν τὴν ὑπακοήν καὶ τὸ μνημόνευμα; «**Διότι, λέγουσιν, ἀγρυπνοῦσιν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν...**»!

§ 4. **Ἄλλ' ὦ δυστυχία!** Οὐαὶ καὶ ἀλλοίμονον! Ἐὰν θελήσωμεν τὰ ἐρευνήσωμεν τὴν πολιτείαν τῶν μεγίστων καὶ τουσκομένων τούτων Καινοτόμων, εὐρίσκομεν αὐτοὺς ἀγρυπνοῦντας ὄχι ὑπὲρ τῆς ψυχικῆς σωτηρίας τῶν Ὁρθοδόξων — ὑπὲρ τῆς ὁποίας ὠρκίσθησαν ἐν τῷ καιρῷ τῆς χειροτονίας των — ἀλλὰ τοῦναντίον, ἀγρυπνήσαντας καὶ εἰσέτι ἀγρυπνοῦντας πρὸς καταστροφὴν τῆς Ὁρθοδοξίας, καὶ σκανδαλισμόν τοῦ πληρώματος Αὐτῆς, τοῦ ἐξαγορασθέντος διὰ τοῦ Τιμίου καὶ πανυπερτιμίου Αἵματος τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

ΔΙΟΤΙ

Ἠγρύπνησαν πολὺ οἱ Ἑβραιομιασσοῖ, ὅπως ἐκ τῶν δυσεκατομμυρίων κεφαλαίων των ἰδρύσουν τὰς ὑποτροφίας ἐκεῖνας, εἰς τὰ Προτεσταντικὰ ἐλεύθερα Πανεπιστήμια διὰ τοὺς νέους Ὁρθοδόξους· καὶ τί τὰ μάθουν ἐκεῖ; Ἄς ἀκούσωμεν αὐτοὺς τοὺς ἰδίους σπουδαστὰς γράφοντας ἐκεῖθεν. «Ἐὰν δὲν ἦσαν ὑποχρεωμένοι οἱ Σπουδασταί, οἵτινες ὑπὸ τῶν Προτεσταντῶν ἔχουν ἀδρῶς πληρωθῆ, ὅπως τηροῦν σιωπήν... πολλὰ ἤθελον ἀποκαλύψει· ὅμως ὀλίγα ἄς φέρωμεν εἰς φῶς.

9) Λόγος Β' εἰς τὴν Β' πρὸς Τιμόθεον.

Εἰς τὰ μαθήματα τῆς Θεολογίας ἐν ὀνόματι μιᾶς ἀνωτάτης ἐπιστήμης χύνουν, πότε μὲν διὰ τοῦ κάδου, πότε δὲ οὐκ ἀπὸ τοῦ κοχλιαρίου, τῆς ἰδίας κακίας τὰ δηλητήρια κατὰ τῶν ἀγίων ἡμῶν Ὁρθοδόξων διατάξεων. Εἰς τὰ μαθήματα τῆς δογματικῆς ἱστορίας ἐκφράζουν τὰς πλέον ἐπιτραπέλους φράσεις κατὰ τῆς Ὁρθοδοξίας. Διότι ὅταν ὁ Καθηγητὴς ἐκφράζεται τὸ ὄνομα Ἅγιος, Παρθένος Μαρία, Ἅγια Λεϊψανα, Ἰμίσιος Σταυρός, Νηγεῖα, Ἐπίσκοπος, Μοναχός, Ἅγιοι Εἰκόνες κλπ. ἐξ ὅλων τῶν μερῶν ἀκούονται διαμαρτυρίαι καὶ χυδαῖαι ὕβρεις καὶ βλασφημίαι!! Ἡμεῖς τοὺς Ὁρθοδόξους μᾶς θεωροῦσιν ὡς εἰδωλολάτρες, ἐκ τῆς ὁποίας (εἰδωλολατρείας), λέγουσιν, θέλομεν ἀπαλλαγῆ ἂν οἱ ἐξερχόμενοι ἐκεῖθεν διπλωματοῦχοι θέλουν ἐργασθῆ διὰ τὴν ἔνωσιν τῆς μιᾶς μεγάλης Ἐκκλησίας, ἀνευ δογμάτων, κανόνων καὶ Μυστηρίων» (10).

Ἴδου ἡ σπουδὴ διὰ τὴν ἀνάληψιν τῆς δόξης τί καινοτομιεῖται Ἀρχιερεῖς ἠγρύπνησαν! ἠγρύπνησαν οἱ ἐκεῖθεν ἐξελθόντες διπλωματοῦχοι πράκτορες τῆς Θεολογίας, διὰ νὰ δυνηθοῦν καὶ ἀρπάξουν τὴν Ἐπισκοπὴν, ἐγγραφόμενοι εἰς τὰς Λέσχας τῶν Φιλελευθέρων, τὸ ὅποιον εἶναι «καὶ διὰ τὰ δόγματά του καὶ διὰ τὴν πρακτικὴν του, ἐν κόμμα Ἰλιστῶν καὶ Ἀθέων, θεμελιωθὲν ἀκριβῶς ἐπὶ τῆς Γραπεζικῆς ἐκμεταλλεύσεως καὶ τῶν βιαίων ὑλικῶν συμπερόντων... ἐκ τῶν ὁποίων ἐξελέγησαν σχεδὸν πάντες οἱ σιγῆροισι νεωτερισταὶ Ἀρχιερεῖς⁽¹¹⁾, Ἐκ τῶν ἀγρυπνιῶν τούτων προῆλθεν ἐκεῖνο τὸ Σατανικὸν σύστημα τῆς Δημοκρατικολαϊκῆς Κυβερνήσεως τῆς Ἐκκλησίας, ὅπερ ὅλως διόλου εἶναι: προῖόν τοῦ Προτεσταντικοῦ καὶ Μασσονικοῦ δόλου, διὰ τοῦ ὁποίου μεταξὺ ἄλλων ἠλλάξε καὶ ὁ τίτλος τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐκκλησιαστικῶν, εἰς Ὑπουργεῖον Θρησκευμάτων.

ἠγρύπνησαν, τὰ ἀποτρόπαια ἐκτρώματα τῆς Κοινωνίας—οἱ μεγάλοι καὶ φαρδὸπλάτοι—διὰ νὰ ἐκλεγοῦν ἐντιμοὶ Πρόεδροι τῆς Ἐβραιομασσονικῆς ὀργανώσεως X. A. N., διὰ τῆς συνδρομῆς τῶν ὁποίων κατῴρθωσεν αὕτη νὰ μεγαλώσῃ τὰ κεφάλαιά της καὶ νὰ διαφθείρῃ τὰς συνειδήσεις τῶν συγκροτησάντων τὸ κακῶς μὲν αὐτοκληθὲν πανορθόδοξον, πράγματι δὲ ὄν ἀντορθόδοξον—ἐν Κωνσταντινουπόλει Συνέδριον τοῦ 1923, πρὸς ἐφαρμογὴν τοῦ καταχθονίου ἐκεῖνου σχεδίου κατὰ τῆς Ὁρθοδοξίας. Τὸ σχέδιον τοῦτο ἤδη ἐξεδηλώθη ἀπὸ τοῦ 1866 ὅτε μερικοὶ ἐκ τῶν νεωτεριστῶν, μᾶλλον ἀσεβῶν, ἀρχιερέων ἐφώνησαν: «Κάτω ἢ Ὁρθοδοξία.» (12).

§ 5. Λοιπὸν ἐκεῖνοι οἱ Πρόεδροι τῆς Ἐβραιομασσονικῆς

10) Φυλλάδιον «Ἐνα χρόνον εἰς τοὺς Προτεστάντας» ὑπὸ Ἱερ. καὶ Καθηγητῶν τοῦ Ἀγγελέσκου 1927.

11) Ἐφημερὶς «Ρεῦμα» ἀριθ. 151, 16 Ἰουνίου 1928.

(12) Παράρτημα «Ρωμοῦνος». 15 Ἀπριλίου 1886.

Χ.Α.Ν. ὡς ὁ Βασίλειος Κωνσταντινουπόλεως, Μύρων τῆς Ρουμανίας, Μελέτιος Ἀλεξανδρείας, Χρυσόστομος Ἀθηνῶν, Γεννάδιος Θεσσαλονίκης, μεταξύ τούτων καὶ μερικοὶ νέοι Ρασπουτίν, ὡς Ἀρσένιος ὁ Λαρίσσης (13), Παντελεήμων ὁ Καρυστίας, Ἀντώνιος ὁ Ἡλείας (14) Σωκράτης Ἰερισοῦ καὶ οἱ ὅμοιοί των, **λόκοι βαρεῖς τῆς Ἐκκλησίας, ἠγρύπνησαν**, ὅπως διὰ τῶν Ἀγγλοαμερικανικῶν χρημάτων (15) ὄχι μόνον νὰ παραπλανήσουν τὸν λαόν, ἀλλὰ καὶ νὰ ἐξαγοράσουν τοὺς πλέον κουφόνας ἐκ τῶν Ἀρχιερέων, **διὰ νὰ εἰσαγάγουν τὸν νέον Παπικὸν Ἀντιορθόδοξον Ἡμερολόγιον** (16)· πότε;

Τότε, ὅτε τὸ ἔδαφος ἐποίσθη διὰ τοῦ ἀνθρώπινου αἵματος τοῦ ἐκχυθέντος ὑπὸ τῶν Ἐπαναστατῶν...

Ἄλλ' ὅσον καὶ ἂν ἠγρύπνησαν μερικοὶ προδόται Ἀρχιερεῖς εἰς τὴν Σύνοδον τοῦ Βεροῦτ, διὰ νὰ πιέσουν τὸν Πατριάρχην τῆς Ἀντιοχείας Γρηγόριον, πρὸς παραδοχὴν τοῦ νέου τῶν Ἀστρο-μάγων ἡμερολογίου, ὅμως δὲν κατώρθωσαν νὰ πείσουν τὸν αἰόδιμον ἐκεῖνον ἄνδρα ἀποκριθέντα εἰς αὐτούς: «Προτιμῶ κάλλιον νὰ ἀποθίνω, παρὰ νὰ εἰσαγάγω τὸν νεωτερισμὸν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν» (17) καὶ τὴν ἐπομένην ἀπέθανεν.

Τί συνέβη ἄρά γε εἰς αὐτὴν τὴν ἀγρυπνίαν; ἄλλοτε θὰ ἀποκαλύψωμεν! **Ἀκόμη** πρὸ πολλοῦ ἠγρύπνησαν οἱ **τρισάθλιοι**, ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς ἀγάπης περὶ ἐνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν. Καὶ ὄχι μόνον **ἀνεγνῶρισαν ὡς ἐγκύρους τὰς αἰρετικὰς Ἀγγλικὰς χειροτονίας** (18), ἀλλὰ καὶ ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἐπὶ τοῦ Ἀντάρτου Μελετίου Μεταξάκη, τοῦ ὁποίου τοποτηρηταὶ ἦσαν, οἱ πεπωρωμένοι Θεσσαλιώτιδος Εὐθύμιος, ὁ Σιμωνιακὸς Ναυπακτίας Ἀμβρόσιος, καὶ ἄλλοι προδόται, — ἐνεχείρησεν ἐπίσημον ἔγγραφον δήλωσιν εἰς τὴν Ἀγγλικανικὴν Ἐκκλησίαν κατὰ τὸ 1920, περὶ ἐνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν (19). Καὶ ταῦτα ἔπραξαν καὶ ἀπεφάσισαν οἱ πανάθλιοι καὶ δὲν ἔλαβον ὑπ' ὄψιν τωγ ὅτι — κατὰ τὸν αἰείμνηστον Διδάσκαλον Χριστοφόρον — «Περισσότερον πλησιάζουν οἱ Ὁθωμανοὶ οἱ Εἰδωλοτάτραι καὶ οἱ λοιποὶ κλισματολάτραι τὴν Ἀνατολικὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν Θεοσκευτικῶς, ἢ ἡ Ἀγγλικανικὴ λεγομένη Ἐκκλησία, ἣτοι οἱ Διαμαρτυρούμενοι. Εἶναι δὲ γελοῖον διὰ τοι-

(13) «Ἡ Μικρασιατικὴ καταστροφὴ» Ἀρχιμ. Παπαναγιώτου, σελ. 165.

(14) Ὅρα ὅλους τοὺς ἀριθμοὺς τῆς Ἐφημερίδος «Σύμπαν».

(15) «Νόημα Δογματικόν» Ἀρχιμ. Γ. Κοδρούμ.

(16) Ἐφημερίς «Ναμπατ.» Ὅρα «φωνὴν τῶν Μοναχῶν» 2 Δεκεμβ. 1928.

(17) Ἐφημερίς «Ordinea» ἀριθ. 20, ἔτος Βον.

(18) Ὅρα Ἐγκυκλ. Ἱερῶς Συνόδ. Ἀθηνῶν 16 Ἀπριλ. 1926.

(19) Ἀρχιμ. Παπαναγιώτου Ἐνθ. ἀνωτ. σελίς 157.

αὐτὴν ὑπόθεσιν νὰ ζητῶνται Σύνοδοι δι' ἔνωσιν, γελοιοδέ-
στερον δὲ νὰ νομιζῆται, ὅτι ὁ διαμαρτυρούμενος δύναται νὰ

Νέου εἴδους καινοτομία :

**Ἐπίσκοπος — εἶδωλον — κινούμενος δι' ἠλεκτρισμοῦ
θὰ συγχωρήσῃ τοὺς ἁμαρτωλοὺς !!!**

ἀποπτύση σήμερον τὰς ὁποίας ἔχει πρὸ χιλίων ἤδη ἐτῶν
βλασφήμους δοξασίας του. Καὶ τοῦτο: Διότι, ὅταν ἀκούσω-
μεν ὅτι ὁ Διάβολος ἠνώθη μετὰ Ἀγγελικὰ τάγματα σωφρο-
νισθεῖς, τότε θὰ πιστεύσωμεν ὅτι εἰλικρινῶς ἐνωθήσονται καὶ
οἱ διαμαρτυρούμενοι μεθ' ἡμῶν !!! (20)».

(20) « Ἡ θεία Μάστιξ » σελ. 127.

Καὶ ἵνα ἀποδείξωμεν ὅτι ἡ Ἀγγλικανικὴ Προτεσταντικὴ Ἐκκλησία οὐδέποτε θὰ θελήσῃ εἰλικρινῶς νὰ ἀσπασθῇ τὰ Δόγματα καὶ παραδόσεις τῆς Ἁγίας ἡμῶν Ὀρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, παραίτητομεν κατωτέρω εἰκόνα δημοσιευθεῖσαν εἰς τὴν Ἐφημερίδα *Omniversal* τῆς 13 Ἀπριλίου ἐ. ἐ. εἰς τὴν ὁποίαν ὁ ἀναγνώστης θὰ ἴδῃ μίαν νέαν σατανικὴν ἐφεύρεσιν ἐνὸς ἱερέως Ἀγγλικανοῦ F. B. Clayton, δηλαδὴ ἓνα ἀγαλμα ἐπίσκοπος κινούμενον καὶ ὀμιλῶν διὰ τοῦ **Ηλεκτρισμοῦ**, τὸ ὁποῖον συγχωρεῖ πάντα τὰ ἀμαρτήματα τῶν ἑξομολογουμένων εἰς αὐτό. Τὴν Σατανικὴν, εἰδωλολατρικὴν, καὶ πρωτοφανῆ, εἰς τὸν Χριστιανισμόν ταύτην ἐφεύρεσιν, ἐπεδοκίμασε καὶ ἐνέκρινε ὁ Προτεστάντης Ἀρχιεπίσκοπος Κανταβρυγίας, τὸν ὁποῖον ὁ σατράπης καὶ δικτάτωρ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, Χρυσόστομος Παπαδόπουλος, προσεφάνησε αὐτὸν ἐσέτος εἰς τὴν Μητρόπολιν Ἀθηνῶν, — ἐν μέσῳ τῶν Συνοδικῶν του — διὰ τοῦ: «**Εὐλογημένος ὁ Ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου.!!!**»

Οὐαὶ ὑμῖν τρισάθλιοι, εἰς ποίαν χαλεπὴν κατάστασιν κατηντήσατε τὴν Ἐκκλησίαν!!!

Ἐντεῦθεν κατενοήθη ἀκριβῶς πιστεύομεν, τί σκοπὸν ἔχει ἡ ἐν τῇ Ὀρθοδόξῳ Ἀνατολικῇ Ἐκκλησίᾳ **ἐφαρμογὴ τοῦ νέου τῶν ἀθῶν ἡμερολογίου**, ἡ εἰσαγωγὴ ἐν αὐτῇ τοῦ ἠλεκτρικοῦ φωτός, τῆς Εὐρωπαϊκῆς Μουσικῆς, τῆς κιθάρας, τῆς ἁρμονίας, τοῦ βαντίσματος, τοῦ ξυραφοκουρεύματος τῶν Κληρικῶν, τῆ συντομεύσεως τῆς θείας λειτουργίας, τῆς ἐξασανίσεως τῶν Ἁγίων εἰκόνων, τῆς καταργήσεως τῶν ἱερῶν νηστειῶν, τῆς ἀδείας τοῦ στενοῦ ἐξ αἵματος, συγγενείας γάμου, **καὶ πλείστων ἄλλων**, ὧν οὐκ ἔστιν ἀριθμὸς, ἀφορισμένων καὶ ἀναθεματισμένων καινοτομιῶν ἐφευρεμάτων τῶν καινοτόμων Ἀρχιερέων: **Ἴνα δὲ λίαν προσεχῶς ἀνατρέψουν καὶ αὐτὴν τὴν βᾶσιν τῆς Ὀρθοδοξίας**, παρετκήχσαν τὸ λεγόμενον πρόγραμμα τῆς συγκληθησομένης Οἰκουμενικῆς — δηθῆν Συνόδου — **πρόγραμμα συνταχθὲν ὑπὸ τοῦ κακοῦ δαίμονος τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας** καὶ ὠριγενιστοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, **Βασιλείου καὶ Σία**, καὶ κατὰ πρότασιν τοῦ ἐτέρου δαίμονος αὐτῆς Ἀθηνῶν Χρυσοστόμου, τοῦ Χριστιανομάχου.

Διὰ τοῦ προγράμματος τούτου δὲν μένει τίποτε ὀρθιον ἐξ ὧν παρέλαβεν ἡ Ἁγία ἡμῶν Ἐκκλησία ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων αἰώνων τόσον ὡς πρὸς τὸν κύκλον τῆς πίστεως, ὅσον καὶ ὡς πρὸς τὰς ἱερὰς παραδόσεις, ἱεροὺς κανόνας, θεῖαν λατρείαν, εὐτχιζίαν κ.λ.π. (21).

21) Ἰδοὺ τινὰ τοῦ Σατανικοῦ τούτου προγράμματος: «**Ἀναθεώρησις τῆς ὅλης Ἐκκλησιαστικῆς Νομοθεσίας, τοῦ Κανονικοῦ δικαίου καὶ προσαρμογὴ αὐτῆς πρὸς τὴν παρούσαν κατάστασιν τῆς Ἐκκλησίας (δηλαδὴ ὅλα νὰ τὰ συγχρονίσῃ). Προσπάθεια διὰ παντὸς τρόπου πρὸς ἐκκοινωνίαν καὶ ἄνεσιν ἐν ἀγάπῃ**

§ 6. *Καὶ παρ' ὅλα ταῦτα τῶν τοιούτων ἀφωρισμένων καὶ ἀναθεματισμένων προδοτῶν τῆς Ὁρθοδοξίας, οἱ Προϊστάμενοι τοῦ Ἁγιωνόμου Ὁρους φροντίζουν πάσῃ δυνάμει, ἵνα ἐπιβάλουν εἰς ὅλους τὸ ἀντικανονικὸν μνημόσυνον καὶ μάλιστα τοῦ πρωταιτίου καὶ πρωτεργάτου πάντων τῶν κακῶν καὶ τοῦ Μοναχισμοῦ ἀγρίου διώκτου, Ὁριγενιστοῦ Πατριάρχου Βασιλείου. Καὶ πρὸς τοῦτο μετέρχονται πάντος εἶδους ἐκβιασμούς κατὰ τῶν μὴ παραδεχομένων αὐτό, καὶ μάλιστα κατὰ τοῦ «Ἱεροῦ Συνδέσμου τῶν Ζηλωτῶν» ὑπὸ τὸ πρόσχημα, ὅτι ἐὰν δὲν τὸν μνημονεύωμεν, κινδυνεύει τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον νὰ πέσῃ εἰς τὰς χεῖρας τῶν Ρουμάνων, καὶ ὅτι οἱ μὴ μνημονεύοντες αὐτὸν εἶναι προπαγανδισταί.*

Καὶ πρῶτον, ὀφείλομεν μετὰ σεβασμοῦ νὰ ὑπομνήσωμεν εἰς πάντας τοὺς ὀσιολογιωτάτους προϊσταμένους τῶν Ἱερῶν Μονῶν καὶ ἀντιπροσώπους ἐν τῇ Ἱερᾷ Κοινότητι, ὅτι ὁ κίνδυνος τῆς ψυχῆς εἶναι προφανῆς διὰ τοῦ μνημοσύνου τοῦ Ὁριγενίζοντος καὶ δημοσίᾳ κηρύττοντος τὴν αἵρεσιν τοῦ νῦν Πατριάρχου Βασιλείου, ὅστις χωρὶς νὰ προβῇ εἰς οἰανδήποτε διάψευσιν ἐδημοσίευσεν τὰ βλάσφημα ταῦτα, ἅπερ ἐκ τοῦ Ἐλευθέρου Βήματος (Αὐγούστου 27 1925) δημοσιεύομεν ἐπὶ λέξει: «...Κρίνω ὁμως φιλελεύθερα, ὁ εὐσεβέστατος Ὁριγενὴς εἰς τὸ ὕψος τῆς διανοίας του διέγνωσεν, ὅτι δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ὑφίσταται αἰωνία κόλασις! !» Ἰδοὺ τὸ στόμα τοῦ Ἄδου τι κατὰ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ ἐξερεύγεται! Ἰδοὺ ἡ γλῶσσα τοῦ Σατανᾶ πῶς κινεῖται ἐναντίον τῆς Ἐ. Ἀγίας Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἣτις κατεδίκησε τὸν ὡς εὐσεβέστατον ἀνακηρυττόμενον

Χριστοῦ μεθ' ὅλων τῶν Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν. Διάκρισις θεολογουμένων ἀπὸ δογμάτων καὶ ὄρων πίστεως. (Νέον Σύμβολον τῆς Πίστεως). Διάκρισις εἰς τὰ συμβουλευτικὰ βιβλία τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἐπίσης χρήζουσιν αὐτῆς καὶ διάφοροι διδασκαλῖαι καὶ ὄροι τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας πρὸ τῆς ἀλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ ἄλλων. Καθορισμὸν ἐπίσημον ὁμολογίας τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως. Περὶ τοῦ Βαπτίσματος τῶν αἰρετικῶν. Νέος ὄρος περὶ τῆς σημασίας τῆς Οἰκουμενικῆς Συνόδου ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ καὶ καθορισμὸς τοῦ χρόνου τῆς συγκλήσεως αὐτῆς (δηλαδὴ κατὰ τὸ σύστημα τῆς Δημοκρατίας). Νέος κανονισμὸς περὶ λειτουργικῶν καὶ ἐκκλησιαστικῶν βιβλίων· περὶ θείου κηρύγματος· τυπικὸν (συντόμευσιν τῆς ἱερᾶς ἀκολουθίας). Χρόνος λατρείας Ἀργίας Κυριακῆς καὶ ἄλλων ἡμερῶν. Κατάργησις τῶν Νηστειῶν. Μεταρρύθμισις ἱερῶν ἀμφίων καὶ σκευῶν. Ἀγιογραφία (κατάργησις Ἀγ. Εἰκόνων). Τροποποίησις Μουσικῆς. Γάμος τῶν Κληρικῶν. Περιβολὴ τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου. Νέος κανονισμὸς περὶ τῶν Μονῶν καὶ Μοναχῶν. Καθορισμὸς Πασχαλίου καὶ Ἡμερολογίου. Ἠθικοκοινωνικὰ ζητήματα, (Γάμος ἐκ συγγενείας) καὶ πᾶν ἄλλο ἐκκλησιαστικὸν καὶ θεολογικὸν ζήτημα.» («Ἐλεύθερος Τύπος» 20 Δεκεμβρίου 1925.)

Ὁριγένην ὑπὸ τοῦ νῦν Πατριάρχου Βασιλείου!! **Ποῖα οἰκονομία εἰς τὸ ζήτημα τοῦτο χωρεῖ;** Πᾶσα οἰκονομία ἐν τῷ ζητήματι τούτῳ σημαίνει οὐχὶ ἀπλῶς ἀπειθεῖν εἰς ῥητὰς διατάξεις Οἰκουμενικῶν Ἁγίων Συνόδων (καν. γ' τῆς Γ' ἸΕ' τῆς ΑΒ'), καὶ εἰς Εὐαγγελικὰς καὶ Ἀποστολικὰς ἐντολάς, «Ἄλλοτρίῳ δὲ οὐ μὴ ἀκολουθήσουσιν, ἀλλὰ φεύξονται ἀπ' αὐτοῦ». (Ἰωαν. Κεφ. Γ. θ) καί: «Εἴτις ἀκοινωνήτῳ, κἂν ἐν οἴκῳ συνεύξηται, οὗτος ἀφορίζεσθω» (Καν. Ι. Ἀποστόλων), ἀλλὰ καὶ ἄρνησιν αὐτῆς τῆς διδασκαλίας τοῦ Κυρίου ἡμῶν, ῥητῶς πολλαχοῦ τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου κηρύττοντος τὸ αἰώνιον τῆς κολλάσεως, καὶ κατ' ἀκολουθίαν βλασφημίαν κατ' Αὐτοῦ τοῦ Παναγίου Πνεύματος.

Ἡ τοιαύτη λοιπὸν οἰκονομία δὲν εἶναι ἡ μεγίστη ἀσέβεια πρὸς τὸν Θεὸν καὶ δὲν ἐπιφέρει ἀλλοτριωσιν ἀπὸ τοῦ Θεοῦ· ὡσεβαστοὶ Πατέρες καὶ ἀντιπρόσωποι, οἱ τὴν Ἱερὰν Σύναξιν ἀποτελοῦντες, διατὶ «ἀντιπίπτετε τῷ Πνεύματι τῷ Ἁγίῳ καὶ εὗρ'σκεισθε θεομαχοῦντες, μὲ τὸ νὰ ἐπιμένητε εἰς τὸ μνημόσυνον τοῦ αἱρετικοῦ φανερώς Πατριάρχου, διὰ τοῦ ὁποῖου καὶ τὸ Ἱερὸν ὄνομα τοῦ Ἀγιωνύμου ἡμῶν τόπου, τοῦ προμαχῶνος τούτου τῆς Ὁρθοδοξίας καθυβρίζετε καὶ τοὺς ἀδελφοὺς καὶ Πατέρας, τοὺς ἐγκαταλείψαντας καὶ κόσμον καὶ ἐγκόσμια πρὸς σωτηρίαν τῆς ψυχῆς των εἰς ἀπώλειαν ταχινήν ἐκβιάζετε;

Ἐπειδὴ ἕμως κἀγὼ ὁ ἐλάχιστος ἐν τοῖς Ἀγιορείταις Μοναχοῖς καὶ Πατράσι τυγχάνω μέλος τοῦ Ἱεροῦ Συνδέσμου τῶν Ζηλωτῶν Ἀγιορειτῶν Μοναχῶν, μοὶ ἐπιβάλλεται, ὄχι μόνον νὰ ὑπερασπίσω τὸ ἄτομόν μου, ἐφ' ὅσον τοῦτο προσβάλλεται, ἀλλὰ νὰ βοηθήσω καὶ τοὺς ὁμόφρονάς μου Μοναχοὺς Ζηλωτὰς Ἀγιορείτας δι' ἀποδείξεων καὶ αὐθεντικῶν ἀποκαλύψεων. Ἴσως δὲ ἐκ τούτου προλάβωμεν καὶ τὸν ἐπὶ τοῦ προσφιλούς ἡμῖν Ἀγιωνύμου τούτου Ὄρους ἐπικρεμάμενον κίνδυνον. Εἰς τοῦτο δὲ θὰ προδῶμεν κατὰ καθήκον Ἱερὸν, χωρὶς νὰ ἔχωμεν διάθεσιν νὰ θίξωμεν Ἐθνικὰ ζητήματα, καθ' ὅσον, ὡς προλαβόντως ἐλέχθη, ὁ Μοναχὸς δὲν πολιτεύεται,

Διὰ τοῦτο, τὰ γενόμενα μυστικῶς, ἀναβαίνων ἐπὶ τοῦ δώματος, ὄχι πλέον μυστικῶς, ἀλλὰ μεγαλοφώνως κραυγάζω, **ὅτι ὁ Κωνσταντινουπόλεως Βασίλειος μετὰ τῶν ὁμοφρόνων του νεωτεριστῶν ἀποδεικνύεται δι' ὅσων ἐνεργεῖ ἐχθρὸς τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Ἑλληνισμοῦ,** διότι διὰ τῆς βίας, ἣν μετέρχονται κατὰ τῶν Ὁρθοδόξων, αὐτοὶ οἱ ἴδιοι ἐν γνώσει βοηθοῦν τοὺς Ρουμάνους, διὰ νὰ ἀρπάσουν τὸν Οἰκουμενικὸν Θρόνον.

Ταῦτοχρόνως θὰ ἀποδείξω, ὅτι πράκτορες τῶν ξένων προπαγανδιστῶν Ρουμάνων, Βουλγάρων καὶ Ἀλβανῶν συνειργάσθησαν μετ' Ἑλλήνων Προϊσταμένων τοῦ Βατοπεδίου καὶ ἄλλων Μονῶν. Ὡστε **ἰδοὺ**

τι ἔχω νὰ μνημονεύσω ὡς *Μοναχός*, πρὸς γνῶσιν τῶν ζητούντων τὰ μνημονεύματα αἰρετικῶν καὶ ἀντεθνικῶς δρώντων.

§ 7. Ἡ ἀπαλλοτριώσις τῶν *Μοναστηριακῶν κτημάτων* ἐν Ρουμανίᾳ, κατὰ τὸ 1863, διαπραχθεῖσα ὑπὸ τοῦ κόμματος τῶν Φιλελευθέρων, μετὰ τοῦ Ἡγεμόνος Κούζα, τῇ ὑποκινήσει τοῦ νεωτεριστοῦ Μητροπολίτου Νήφωνος (22), διὰ τοῦ τρόπου τοῦ ὁποίου ἐγένετο, ἦτο τόσον διὰ τὸν Μοναχισμόν φοβερά σύντριψις, ὅσον καὶ διὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν *μία νέα ὑπονόμευσις*. Οἱ Ρουμᾶνοι συνεχίζοντες τὸ κατὰ τῶν Ἑλλήνων μῖσος των ἐζήτουν τρόπον, ἵνα τὰς ἱεράς παραδόσεις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας περιῦδρῖσιν διὰ χυδαίων εἰρωνιῶν, ἀπο-

(22) Εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Μητροπολίτου τούτου εὐρέθησαν ἐπίσκοποι οἵτινες ἐφώναξαν «κάτω ἢ Ὁρθοδοξία». Ὁ Μητροπολίτης οὗτος δὲν διελύθη μετὰ θάνατον, ἀλλὰ μένει ἕως σήμερον ἀδιάλυτος καὶ τυμπανικός εἰς φρικτὴν τῶν βλεπόντων, κείμενος ἐν ἀκανθώδη τῆς Κολλεντίνας, πλησίον τοῦ Βουκουρεστίου. Ὅμως οὐδὲ ὁ Ἀρχιερεὺς Νεῖλος—ὡς τοῖς πᾶσι γνωστὸν—ὁ Σπανός ὁ Ἐσφιγμενίτης Ἐξάρχος τοῦ Ἁγίου Ὄρους ἐν Ρουμανίᾳ, δὲν διελύθη, δι' ἣν αἰτίαν, καὶ πολλοὶ υποθέτουν, ὅτι ἦτον *Μασδόνης*, ὅπως καὶ ἦτο, διότι ὡς βεβιωτὶ ἐκ τῶν κατασχεθέντων ὑπὸ τῆς Ρουμανικῆς Ἀστυνομίας ἐγγράφων αὐτοῦ, καὶ ἤδη ἐν τῆς ἀρχείους τῆς Ρουμανικῆς Ἀκαδημίας ἀποκειμένων (ὅσα χρονικὸν τῆς Ρουμανικῆς Ἀκαδημίας—Ἀπαλλοτριώσις) ἦτο μέλος τῆς λέσχης jockey, τότε Μασσονικῆς Στοᾶς ἐν Βουκουρεστίᾳ. Ὅμοιος μεταξὺ τῆς ἀλληλογραφίας του, ἀνευρέθη μία ἐπιστολὴ τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Βενιαμίν λαυριώτου—τοῦ μενοφθάλμου,—ἐν τῇ ὁποίᾳ συνιστᾷ τὴν προσοχὴν εἰς κάποιον οἰκονόμον, νὰ εἶναι πιστὸς καὶ εἰλικρινὴς εἰς τὴν οἰκονομίαν του, διὰ νὰ μὴ γείνη ὁμοιος μὲ τοὺς ἑπτὰ ἐκείνους ἀφωρισμένους λαυριώτας τοὺς παραδεχθέντας τὸν λατινόφρονα καὶ Παπολάττην Βέκον. Διὰ τοὺς ἀφωρισμένους τούτους ὑπάρχει καὶ μία φυλλάδα, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἱστοροῦνται ἀκριβῶς πάντα τὰ διαπραχθέντα ἐν ἡγίῳ Ὄρει ὑπὸ τοῦ Ἀποστατοῦ Βέκου. Ὅμοιος παρ' ἐμοὶ ὑπάρχει ἰδιοχειρὸς ἐπιτολὴ τοῦ ἔτους 1894, ἐνὸς πρώην Ὑπουργοῦ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν τῆς Ρουμανίας, γράφοντος πρὸς ἓνα φίλον του Πράκτορά του ἐν Ἁγίῳ Ὄρει (Βεύλαρον ὄντα) ἐν τῇ ὁποίᾳ οὗτος παρακαλεῖ τὸν πράκτορά του, ὅπως ἐξιγορήσῃ διὰ πολλῶν λιρῶν τὴν θέλησιν τοῦ Βιβλιοθηκάρου τῆς Μεγίστης Λαύρας (Κουτσοβλάχου) πρὸς παραχώρησιν ἐνὸς χειρογράφου ἐπ' μεμβράνης (περγαμηνῆς) μεγίστης ἀξίας, γραφέντος ἰδιοχείρως ὑπὸ τοῦ ἡγεμόνος Ματθαίου Μπασαράμπ. (1653). Ἐν τῷ περιθωρίῳ τῆς περγαμηνῆς ταύτης ὑπάρχει μία σημείωσις, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἱστορεῖται συντόμως ἡ ὑπόθεσις τῶν ἀφωρισμένων λατινοφρόνων Μοναχῶν τοῦ 1274.

Ἴδου εἰς τί ἀποβλέπουσιν αἱ ἐπισκέψεις τῶν ξένων εἰς τὰς Βιβλιοθήκας εἰς τὰ ἀρχεῖα τῶν Ἱερῶν Μονῶν. Συμβαίνει δυστυχῶς, ὅπερ συνέβη καὶ εἰς τοὺς ἀρχαίους Ἑβραίους δείξαντας τὰ κειμήλιά των εἰς τοὺς ξένους ἀξιωματικούς, πρᾶξιν τὴν ὁποίαν ἤλεγξεν ὁ Προφήτης Ἡσαίας, κεφ. ΛΘ.

καλοῦντες αὐτὰς «Βυζαντισμόν» (23), καὶ τὸν Ὁρθόδοξον Μοναχισμόν, τοῦ ὁποίου τὴν Ἁγίαν Πολιτείαν ὠνόμασαν «Ἀσιατικὴν σκοτίαν» (24) ὠδηγήθησαν δὲ ὑπὸ τοῦ νεωτερισμοῦ τῆς συγχρόνου Εὐρώπης, καὶ προσεπάθησαν ὄχι μόνον νὰ ἀνατρέψουν τὰς βάσεις τῆς παρελθούσης κοινωνίας, ἀλλ' ἀκριβῶς νὰ καταστρέψουν καὶ τὸν Ὄργανισμόν τῆς Ἐκκλησίας, διὰ τῆς Φιλελευθέρως νομοθεσίας τοῦ 1865, ἣτις διελάμβανεν: «Πᾶσαι αἱ νομοθεσίαι τοῦ παρελθόντος ἀποβλέπουσαι εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καταργοῦνται, ὅσαι ἐναντιώνονται εἰς τὸ σημερινὸν σύστημα» (25).

Καὶ οὗτοι οἱ κομματάρχαι Ἀρχιερεῖς τοῦ Μασσονικοῦ συστήματος, ἐν τῇ νεωτεριστικῇ αὐτῶν καταφορᾷ ἔφθασαν μέχρι τοῦ σημείου ἐκείνου, ὥστε, ὄχι μόνον νὰ παραδεχθοῦν: πολιτικὸν γάμον, πολιτικὸν βάπτισμα, πολιτικὰ Μοναστήρια, πολιτικὸν Μοναχισμόν, καὶ ἄλλας Σατανικὰς πολιτικὰς ἐφευρέσεις, ἀλλὰ νὰ νομοθετοῦν Συνοδικῶς διὰ 12 Ἀρχιερέων (Ἰούνιος 1881) τὰ ὅλως ἀντίχριστα καὶ πρωτάκουστα εἰς τὴν Ἐκκλησίαν νομοθετήματα: Ἦτοι, ἐδέχθησαν ὡς ἔγκυρον καὶ τέλειον Βάπτισμα τὸ βάντισμα ὄλων τῶν αἰρετικῶν, ἐπέτρεψαν ἢ μᾶλλον παρεχώρησαν τὸ δικαίωμα εἰς πάντας τοὺς αἰρετικούς νὰ ἔχουν τὰ αὐτὰ δικαιώματα μὲ τοὺς Ὁρθοδόξους ἐν τοῖς Ὁρθοδόξοις ναοῖς. Διέταξαν τοὺς Ὁρθοδόξους Ἱερεῖς, ὅπως ἀπαραιτήτως—ὅταν κληθῶσι—ψάλλουν εἰς τοὺς αἰρετικούς: Ἀγιασμοὺς Ἐὐχέλαια, νὰ τοὺς βαπτίζουν τὰ τέκνα των, νὰ τοὺς ἐξομολογοῦν, νὰ τοὺς μεταλαμβάνουν, νὰ τοὺς κηδεύουν, ψάλλουν μνημόσυνα, καὶ νὰ τοὺς μνημονεύουν ἐν τῇ προσκομιδῇ καὶ ταῖς λοιπαῖς Ἐκκλησιαστικαῖς τελεταῖς, καὶ ταῦτα ὅταν οἱ αἰρετικοὶ δὲν ἔχουν ἰδικὸν των ἱερέα.

Ὁμοίως ἀπεφάσισαν καὶ διὰ νομοθετήματος ἐπέβαλον νὰ μὴ γράψῃ κανεὶς κατὰ τῶν αἰρετικῶν καὶ Ἑβραίων.

Καὶ ἀποτέλεσμα τῆς Σατανικῆς νομοθετήσεως ταύτης εἶναι ὅτι: σήμερον εἰς τὸ κέντρον τοῦ Βουκουρεστίου ὑπάρχει Ἐκκλησία (εἰκῶν) ἐν τῇ ὁποίᾳ οἱ Ἱερεῖς ψάλλουν δεήσεις ὄχι μόνον δι' ὄλους τοὺς αἰρετικούς μεταβαίνοντας ἐκεῖ, ἀλλὰ καὶ—ἰδίᾳ—διὰ τοὺς Ἑβραίους περὶ διαφόρων ὑποθέσεων, ἀκόμη δὲ καὶ διὰ νὰ ἀγαπήσῃ ἡ Ραχήλ τὸν Ρούλ, ἢ Ρεβέκκα τὸν Ἰούδαν καὶ τὰνάπαλιν.

Φρῖξον "Ἡλιε!!!

Καὶ ὅλα ταῦτα τὰ τρισκαιάρата καὶ ἀναθεματισμένα φρονήματα τῶν Ρουμάνων Ἱεραρχῶν, ἔπρεπε νὰ τὰ ἀποκηρύξῃ ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης, καθ' ὅσον εἶχον δημοσιευθῆ· οὐδὲ ἔπρεπε νὰ τοῖς ἀνα-

(23) Ἐπισκοπ. Βησσαρίων, «ἡ πικρὰ Ἀλήθεια».

(24) Περιοδικόν, «Ἡ Βιβλιοθήκη τῶν Μοναστηρίων» Ἀριθ. 4 1913.

(25) Νεοφύτου Σκριμπάν «ἀπάντησις εἰς τὴν Σύνοδον καὶ Κυβέρνησιν» 1865.

γνωρίση ὡς αὐτοκέφαλον Ἀδελφὴν Ἐκκλησίαν (26).

Δοῖπόν δια τῆς ἀπαλλοτριώσεως ἢ ἐπιρροῆ τοῦ Ἑλληνισμοῦ ὑπέστη σημαντικὸν περιορισμὸν εἰς τὴν Ἀνατολικὴν Ἐκκλησίαν, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐνισχύθη τὸ ρεῦμα τοῦ Πανσλαυϊσμοῦ, ὅστις διὰ τοῦ προσχήματος τῆς ἐλεημοσύνης — καίτοι ἦλθεν ἄρωγός εἰς τὰς οἰκονομικὰς ἀνάγκας τῶν Ὀρθοδόξων καὶ ὁμῶς ἐν Ἱερουσαλὴμ, — ἐν τῷ κρυπτῷ ἔβλαψε μέγਾਲως τὸν Ἑλληνισμόν· **διότι εἶναι γνωστὸν, ὅτι διὰ τῶν ἐνεργειῶν τοῦ Πανσλαυϊσμοῦ ἀνήλθον ἐν τῷ Πατριαρχικῷ θρόνῳ τῆς Ἀντιοχείας, ὡς καὶ ἐν Βηρυττῷ καὶ ἀλλαχοῦ, Ἀρχιερεῖς Ἀραβες ἀντὶ Ἑλλήνων** (27).

Ὁμοίως εἶναι γνωστὸν πόσον **ὑπενόμειυσε τὸν Ἑλληνισμόν** εἰς τὰ Πατριαρχεῖα Ἱεροσολύμων, Ἀλεξανδρείας, Ὁρους Σινᾶ καὶ αὐτοῦ ἀκόμη τοῦ Ἁγίου Ὁρους, ὁ Ρῶσσος ἐκεῖνος Ἱεραπόστολος Ἀρχιμανδρίτης Πορφύριος Οὐτσπένσκυ, καθὼς καὶ ἄλλοι Ἱεραπόστολοι Ρῶσσοι, οἵτινες ὑπὸ τὸ προσωπεῖον τοῦ κηρύγματος, ἐπεδίωκον συμφέροντα

26) Τοῦτο ἐγένετο ἐπὶ Πατριάρχου Ἰωακείμ τῷ 1885, ὅστις τῷ 1879 ἀπήντησεν εἰς τὴν ἐρώτησιν τῶν ἐν Ἁγίῳ Ὄρει Ρουμάνων, νὰ μὴ ἀναβαπτίζουσι τοὺς αἰρετικούς βαντισμένους. Πάλιν ὁ ἴδιος δὲν ἠθέλησε νὰ ἐλέγξῃ τὸν Μητροπολίτην Βουκουρεστίου Καλλίνικον, κατὰ τὴν παράκλησιν τοῦ Κ. Νικολέσκου, ὅστις κατήγγειλε τοῦτον (τὸν Μητροπολίτην), ὅτι εἶχεν ὡς σύμβουλόν του τὸν Ἰησουῖτην Γκιζοβάνι Βαλέρι, τὸν ὑποκινήσαντα τὴν ὑπόθεσιν τῆς ἀλλαγῆς τοῦ Ἡμερολογίου κατὰ τὸ 1880, ὁ δὲ κατώτερος Κλῆρος μετὰ τοῦ περιφήμου Ἀστρονόμου Μαξεντιανοῦ, ἀπέστειλεν εἰς τὰ βᾶθη τοῦ Ἄδου τὸ ἀσεβὲς Γρηγοριανὸν Ἡμερολόγιον μετὰ τοῦ εἰσηγητοῦ καὶ ὑποκινήτου αὐτοῦ. (Ὁρα Ὀρθόδοξον ἀριθ. 1. 1880). (Ἄπὸ Ἄδου δὲ τὸ ἐξήγαγον οἱ σημερινοὶ Καινοτόμοι Ἀρχιερεῖς). **Σφάλμα μέγα διέπραξεν ὁ Πατριάρχης.** Καθὼς ἐπίσης ἀσυγχώρητον ἦτο τὸ σφάλμα καὶ θλιβερόν διὰ τὸν Ἑλληνισμόν τὸ γενόμενον κατὰ τὸ 1902, κατὰ τὸ ὁποῖον ἐπετρέπετο διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 8384 ἐγγράφου εἰς τὸν πρῶτον Μητροπολίτην Ρουμανίας Γενναδίον, ἵνα κάμνῃ κανονικὰς ἐπισκέψεις τῆς δῆθεν Ρουμανο-Μακεδονικῆς Ἐκκλησίας. Οὗτος ὁ Πατριάρχης Ἰωακείμ ὁ Γ'. πρῶτος ἤγειρεν ἐν τῇ Ἀνατολικῇ Ἑλληνικῇ Ἐκκλησίᾳ τὸ ζήτημα τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ Παπικοῦ Γρηγοριανοῦ Ἡμερολογίου, διὰ προτάσεώς του πρὸς ἀπάσας τὰς Αὐτοκεφάλους Ὀρθοδόξους Ἐκκλησίας κατὰ τὸ 1902· καὶ τὴν ὁποῖαν πρότασιν ἀπέρριψαν τότε πᾶσαι αἱ Ἐκκλησίαι καὶ ἡ Ἐκκλησία τῆς Κωνσταντινουπόλεως διὰ τῆς Συνοδικῆς Ἐγκυκλίου τοῦ 1903. Καὶ ταῦτα καὶ τὰ τούτων χείρονα διέπραξε, διότι καθὼς μετὰ μεγάλης ἡμῶν θλίψεως εἶδομεν — μᾶς πληροφορεῖ ἄρθρον τῆς «Ἑλληνικῆς» 16 Ὀκτωβρίου 1927 — ἦτο Μασσόνοσ!!!

27) Μητροπολίτου Γενναδίου «Ἡ Μακεδο-Ρουμανικὴ Ἐκκλησία» σελίς 10.

πολιτικά Σλαυϊκά ἐξῆς τῆς Ρωσσίας ἐν δὲ τῇ Ρωσσίᾳ ἡ Ἀδελφότης τούτων «Κύριλλος Μεθόδιος» 1886, καὶ ἄλλοι εἶχον σκοπὸν νὰ διαδώσουν τὴν Ὁρθοδοξίαν (28).

Πρὸ πάντων τὰ ἀποτέλεσμα τῶν μυστικῶν ἐκείνων πρακτόρων Ρώσων, βλέπομεν καὶ ἐδῶ ἐν Ἀγίῳ Ὄρει, αἵτινες κατώρθωσαν ὑπὸ τὸ πρόσχημα τοῦ ἱερέως νὰ καταλάβουν ὄχι μόνον τὴν Ἱερὰν Μονὴν τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονος ἀλλ' ἴδου ὅτι ἀπαρατήρητοι σχεδὸν εἰς ὅλον τὸ Ἅγιον Ὄρος μὲ βλέψεις κατοχῆς καὶ αὐτονομίας, δι' αἰτήσεώς των πρὸς τὴν Διεθνή Συνδιάσκεψιν τοῦ Λονδίνου, τοῦ 1913, ἐζήτησαν τελείαν Σλαυϊκὴν αὐτονομίαν ἐν Ἀγίῳ Ὄρει.

Διὰ τὸν σκοπὸν δὲ τοῦτον διωργανώθησαν καὶ μερικαὶ Ἀδελφότητες ὀνομαζόμεναι «Μπράσφε».

§ 8. Καὶ ταῦτα τὰ νέα ρεύματα, μὲ διευκολύνσεις Ἐθνικὰς — εἰς βάρος τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ τῆς Ὁρθοδοξίας — διεισέδυσαν περισσότερο κατὰ τὸν καιρὸν τῆς Τουρκοκρατίας ἐν ταῖς Βαλκανίαις, ἐκ τῶν ὁποίων ὡσελῆθη πολλὰ καὶ ἡ Ρουμανία εἰς τὴν ὁρμὴν τῆς Ἐθνικῆς τῆς ὀλοκληρώσεως, καὶ διὰ τὸν ὅποιον σκοπὸν ἀνέπτυξεν ἰδιαιτέραν πρόνοιαν περὶ τοῦ Ρουμανικοῦ στοιχείου ἐν Μακεδονίᾳ. Καὶ διὰ τοῦτο προήγαγε τὴν Ἐμπορικὴν Ρουμανικὴν Σχολὴν Θεσσαλονίκης εἰς τὸν βυθμὸν τῆς Ἀνωτάτης Σχολῆς, ἱδρύσει νέας Δημοτικὰς Ρουμανικὰς Σχολὰς, Γυμνάσια, καθ' ὅλην τὴν Μακεδονίαν, διὰ τὰς ὁποίας διώρισε καὶ δύο Ἐπιθεωρητὰς (29), καὶ διὰ τὴν συντήρησιν τῶν ἐκπαιδευτηρίων τούτων θυσιάζει δεκάδας ὄλας ἑκατομμυρίων δραχμῶν ἑτησίως.

Καὶ ἔτι περισσότερο

Ἡ Ρουμανία ἀξιοῖ ἴσα δικαιώματα τῶν Ρουμάνων τελειοφοίτων τῶν Ἑλληνικῶν Πανεπιστημίων, ὅσα ἔχουν καὶ οἱ ἐντόπιοι Ἕλληνες τελειόφοιτοι (30), πρὸς τούτοις καὶ ἄλλα μέσα μετέρχεται ἐκτελούμενα ὑπὸ ὀρισμένων ὀργανώσεων, ὑφισταμένων ἐντὸς τοῦ Κράτους, ὅσον καὶ ἐν τῇ Βαλκανικῇ

Ἀλλὰ αἱ ἔθνικαὶ αὗται βλέψεις δὲν εἶναι ἔγκλημα ἐκ μέρους ἐνὸς Κράτους, τὸ ὅποιον νομίμως ζητεῖ τὴν πρόσοδον τῶν ἔθνικῶν αὐτοῦ στοιχείων, ἐκ παραλλήλου μὲ πᾶν ἄλλο Κράτος. Καὶ ἡ τάσις αὕτη τῆς ἀναπτύξεως, ἤθελε θεωρηθῆ καὶ ὡς κατόρθωμα πολιτισμοῦ μάλιστα, ὅταν εἶχεν ὡς βάσιν τὸν σεβασμὸν τῶν ἀμοιβαίων δικαιωμάτων.

Ὅμως, ὅταν ἐν Κράτος εἴτε ἀμέσως διὰ τῆς Διπλωματίας καὶ ἐπιθέσεως, εἴτε ἐμμέσως διὰ τῶν μυστικῶν πρακτόρων τῆς προπαγάνδας — καὶ μάλιστα ἐνδεδυμένων τὸ ῥάσον — ἀγόμενον ὑπὸ τοῦ πάθους

28) уст, драг. Ва Каз. еп. ηзβ. 1867, стр. 81-89.—

29) Ὄρα «Universal» 8.9.1927.

30) » » 6.10.1928.

τῆς κατοχῆς, προσπαθεῖ νὰ θυσιάσῃ τὴν εὐσίαν τοῦ προορισμοῦ τοῦ Μοναχισμοῦ διὰ νὰ οἰκοδομήσῃ τὸν ἑαυτὸν του εἰς βάρος ἄλλου Κράτους, τότε αὕτη ἡ τακτικὴ, ὄχι μόνον εἶναι κατηγορημένη, ἀλλὰ θεωρεῖται καὶ ὡς ἔγκλημα καθοσιώσεως κατὰ τῆς ἀνθρωπότητος.

Καὶ ταύτην τὴν ἐσφαλμένην καὶ ἐμπαθεῖ τακτικὴν ἠκολούθησεν ἡ **Ρουμανία ἐν τῷ Ἁγιωνύμῳ τούτῳ Ὄρει**, διὰ μέσου ἀφρόνων τινῶν ῥασοφόρων, τῇ συμπράξει τινῶν Ἑλλήνων προϊσταμένων, οἵτινες ἐγκαταλείψαντες τὰ Μοναχικὰ αὐτῶν χρέη, προσεπάθησαν νὰ βοηθήσουν τοὺς θέλοντας νὰ γίνωσιν ἐκ τοῦ Μοναχισμοῦ Ἐθνικοὶ Ἱεραπόστολοι.

§ 9. Σιωπῶ δι' ἐκεῖνον τὸν ἀτυχῆ **Ἀρχιμανδρίτην Κυριακὸν Ἀρμένιον** ἐξ Ἰασίου, τὸν κοινοβιάσαντα πρὸ καιροῦ ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Διονυσίου, ὅστις ἦτο φανερὰ Μασσόνης, καὶ ἐπληρώνετο ἀπ' εὐθείας ἐκ τοῦ Βασιλέως Κηρόλου Καθολικοῦ, μὲ εἰδικὴν ἀποστολήν, ὅπως πυρπολήσῃ ὅλα τὰ ἀρχαῖα Ἐκκλησιαστικὰ βιβλία. Ὁ Ἀρχιμανδρίτης οὗτος καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς ἐν Ἁγίῳ Ὄρει διαμονῆς του, ἀνεκφράστους παραχὰς προξένησεν εἰς τοὺς Ρουμάνους Μοναχοὺς μὲ τὴν ἐθνικὴν ὑπόθεσιν· ἀπελπισθεῖς δὲ διὰ τὴν ἀποτυχίαν τῆς διαβολικῆς του ἀποστολῆς, ἐπανέστρεψεν εἰς Ρουμανίαν ἐν τῇ Μονῇ Νεάμτσου, ἐνθα **ἀπηγγονίσθη ὁ ἀθλιος** ἐν τινι παρεκκλησίῳ.

Ἐρχόμεθα ὁμῶς εἰς ἐκεῖνον, ὅστις εἰσήγαγε τὴν διχόνοιαν εἰς τοὺς Ρουμάνους Μοναχοὺς, καὶ ἔβαλε τὴν ἀρχὴν τῆς μεγάλης καταστροφῆς τῆς Ἱερᾶς Σκήτεως τοῦ Προδρόμου, δηλαδὴ εἰς τὸν πανάθλιον ἐκεῖνον **Ἱερομόναχον Δαμιανὸν Ἀλβανὸν** ἐκ Βουκουρεστίου, ὅστις κατῴρθησε νὰ καταλάβῃ καὶ τὴν ἡγουμενεῖαν τῆς Ἱερᾶς Σκήτεως. Ὁ Ἱερομόναχος αὐτὸς ὑπῆρξε μυστικὸς πράκτωρ τῶν Ἐθνικῶν Ρουμανικῶν συμφερόντων ἐν Μακεδονίᾳ — ὡς ὁ ἴδιος βεβαιοῖ ἐν τῇ ἐκθέσει του 1879 (31). Οὗτος ὁ ἀλαζὼν θεωρῶν πλέον ἐπιτυχόντα τὸν Σατανικὸν αὐτοῦ σκοπὸν ἔλεγε κομπάζων: «Αἱ συμβουλαὶ τῆς Ρουμανικῆς Κυβερνήσεως διὰ τοὺς Ἀγιορείτας Ρουμάνους Μοναχοὺς πρέπει νὰ εἶναι ὡς διαταγαί, αἱ δὲ ἀξιώσεις τῆς Ρουμανικῆς Ἐκκλησίας νὰ ἰσοδυναμοῦν μὲ τοὺς νόμους, καὶ οὐδὲν νὰ πράξωσιν εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος, ἐὰν μὴ πρότερον ζητήσωσι τὰς συμβουλάς καὶ εὐλογίας τῶν Κυριάρχων τῆς Ρουμανίας» (32).

Ἴδου ὁ σκοπὸς τοῦ ἐχθροῦ τούτου τοῦ Μοναχισμοῦ.

Καὶ ὁμῶς τοῦτον, τὸν τοιοῦτον προπαγανδιστὴν κατὰ τοῦ Ἑλληνισμοῦ κακοῦργον ἄνθρωπον, τὸ Πατριαρχεῖον Κων]πόλεως δι' ἐγγράφου του πρὸς τοὺς Ἀγιορείτας, 19 Μαρτίου 1876, ἐσύστηνε ὡς ἄνθρωπον πιστόν, εὐλαβῆ καὶ συνετόν.

31) Ἱερομονάχ. Δαμιανοῦ «Ἐπιπέσεις τῆς Ρουμαν. Σκήτεως» σ. 43.

32) » » » » » » 8.

Καὶ ὁ πιστός, εὐλαβὴς αὐτός, — ὁ καλούμενος — Δαμιανός, πικρανθεὶς διὰ τὴν ἀποτυχίαν τοῦ καταχθονίου τοῦ σκοποῦ κατὰ τοῦ Μοναχισμοῦ — ἐπειδὴ τοῦ ἠγαντιώθη ὀλόκληρος ἡ Ὀσία Ἀδελφότης τοῦ Τιμίου Προδρόμου — ἐδραπέτευσεν εἰς Βουκουρέστιον καὶ ἐκεῖθεν, φεῦ τῆς ἀθλιότητος! εἰς **Μασσαλίαν**, ὅπου μετὰ σκανδαλώδη βίον — μὲ μιαν ἑβραίαν — κακῶς ἀπέθανεν.

Φρονῶ ὅτι δὲν ἔχει ἀνάγκην σχολίων ὅτι ἦτο Μασσόνας, διότι «ἐκ τοῦ καρποῦ τὸ δένδρον γινώριζεται».

Τοῦτοι διεδέχθη εἰς τὴν Ἡγουμενείαν ἄλλος συμπατριώτης τοῦ Ἱερομόναχος Γεδεών, ζηλωτὴς καὶ οὗτος τῶν σκοπῶν τοῦ Δαμιανοῦ, ὅστις, καθὼς μαρτυροῦν αἱ πρὸς τὰς Ρουμανικὰς ἀρχὰς δύο μυστικαὶ ἐπιστολαὶ 15 Ἰανουαρίου καὶ 16 Δεκεμβρίου 1894, παρ' ὅλην τὴν προσπάθειαν καὶ συνδρομὴν μερικῶν φίλων τοῦ προΐσταμένων Ἑλλήνων πρὸς κατάληψιν τῆς Ἱ. Μ. Σταυρονικήτα καὶ Ἱ. Μ. Γευγελῆς Μακεδονίας, ἀπέτυχε, δι' ἣν αἰτίαν καὶ δι' ἄλλας πικρίας παρητήθη τῆς Ἡγουμενείας, ἀκήσας τὴν θέσιν εἰς τὸν Ἱερομόναχον Ἀντύπαν.

Ἡ ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ εὐθύνη του, τοῦ διπλωμάτου τούτου Ἱερομόναχου Ἀντύπα θὰ εἶναι πολὺ μεγάλη. Ὅχι μόνον ἠκολούθησε τὴν καταστρεπτικὴν πολιτικὴν τοῦ διδασκάλου τοῦ ἀποστάτου Δαμιανοῦ, ἀλλὰ καὶ διετάραξε τὴν εἰρήνην ὅλων τῶν Ἀγιορειτῶν Ρουμάνων Πατέρων διὰ τῆς ἀντιπροσωπείας καὶ ὑποστηρίξεως τῶν Ρουμανικῶν ἐθνικῶν συμφερόντων, ὡς τοῦ ἀναθετεῖ ὁ Ἰπουργός τῶν Θρησκευμάτων τῆς Ρουμανίας, διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 37093 ἐγγράφου τῆς 30 Σεπτεμβρίου 1914. Ὁ ἴδιος δὲ δηλοῖ ἐν τῇ μυστικῇ ἐπιστολῇ του ἀπὸ Βουκουρεστίου 14 Νοεμβρίου 1912, ὅτι συνεργάζεται μετὰ τῆς Ρουμανικῆς Κυβερνήσεως διὰ τὴν **αὐτονομίαν τῶν Ρουμάνων ἐν Ἁγίῳ Ὄρει**, ἀκριβῶς σύμφωνα πρὸς τὴν μέθοδον τῆς Ρωσικῆς πολιτικῆς. Τὴν αὐτονομίαν ταύτην ἐπεδίωκον καὶ οἱ ἑπτὰ ἕως ὀκτὼ ὀπαδοί του (Βούλγαροι οἱ πλεῖστοι τὴν καταγωγὴν) καὶ ἤδη εὐρισκόμενοι ἐν Βουκουρεστίῳ, διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 41 τῆς 25 Ἀπριλίου 1917 ἐγγράφου του πρὸς τὸν Διοικητὴν τοῦ τότε Ρωσικοῦ στρατοῦ ἐν Ἁγίῳ Ὄρει Ντίττσου, βεβαιωθέντος καὶ ὑπὸ τοῦ Ρουμάνου Προξένου Θεσσαλονίκης διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 528 τῆς 8 Μαΐου 1917 ἐγγράφου του.

Ὁ Ἀντύπας οὗτος ὄχι μόνον διὰ τῶν τοιούτων μέσων προσεπάθησε νὰ βιάσῃ τοὺς Ρουμάνους Μοναχοὺς, ἵνα ἐργάζωνται ἐκτὸς τοῦ προορισμοῦ των — διότι ἴδρυσεν τὴν Ρουμανικὴν μυστικὴν ἀποικίαν ἐν Ἁγίῳ Ὄρει, εἰς ἣν εἶναι ἰσόβιος Πρόεδρος — ἀλλὰ, καὶ διὰ νὰ δυνηθῇ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν δεσποτείαν του ἐπὶ τῆς Ἱερᾶς Σκήτεως τοῦ Προδρόμου, κατέφυγεν εἰς ἓνα Σατανικὸν οἰκονομικὸν ἀποκλεισμὸν κατ' αὐτῆς. Δηλαδή, ὀλόκληρον τὸ ἀποθεματικὸν χρηματικὸν κεφάλαιον τῆς Σκήτης τόσον τὸ μὲ τόκον ἐκεῖ ὑπὸ ξένων καταβληθέν, ὅσον καὶ τῆς Σκήτης αὐτῆς, ἐτοποθέτησεν εἰς Μετοχὰς ἐν Ρουμανίᾳ. Καὶ οὕτω διὰ τοῦ

τρόπου τούτου ἔφερε τὴν Σκήτην εἰς τοιαύτην δύσκολον θέσιν ἀπὸ οικονομικῆς ἀπόψεως, ὥστε σήμερον οἱ Προδρομίται Πατέρες νὰ ἐργάζονται σκάπτοντες ἀντὶ εἰκοσαδράχμου ἡμερομισθίου, ὅπως καὶ ἐαυτοὺς πενιχρῶς συντηροῦν καὶ τοὺς ἐκ τῆς Ἱερᾶς των Σκήτης διερχομένους πολυπληθεῖς προσκυνητὰς καὶ ἐπισκέπτας ἀξιοπρεπῶς φιλοξενοῦν. Ὁ Θεὸς νὰ τοὺς δώσῃ ὑπομονήν.

Καὶ ὅμως τούτους τοὺς ἀποκρούσαντας καὶ ἀποβαλόντας τὴν πονηρὰν πολιτικὴν τοῦ Ἀντύπα, τούτους τοὺς διακόψαντας πᾶσαν σχέσιν μετὰ τῆς Ρουμανικῆς Κυβερνήσεως καὶ τῆς Ρουμανικῆς Ἐκκλησίας καὶ ἤδη χάριν μιᾶς ὑψηλῆς θρησκευτικῆς ιδεολογίας ὑφισταμένους τὰ πάνδεινα, τούτους, ἀντὶ νὰ ὑποστηρίξῃ καὶ περιθάλλῃ ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις τοὺς ἤρπασε καὶ τὸ ἐν καὶ μόνον ἐν Θάσφιδιοκτῆτον κτῆμα αὐτῶν, καίτοι προσερχόμενον ἐξ ἰδιοκτῆτου ἀγορᾶς, καὶ οὐχὶ δωρεᾶς.

Καὶ ἐνῷ οὗτοι καταγίνονται μετὰ τόσου ζήλου ἀφορῶντες εἰς τὸν προορισμὸν των ὡς Μοναχοί, ἐξ ἐναντίας ἡ **Ἱερὰ Κοινότης τοῦ Ἀγίου Ὄρους**, δι' εἰδικοῦ πρακτικοῦ αὐτῆς κατὰ τὸ 1916—ὑπογεγραμμένου ὑπὸ ἐξουσίας αὐτῆς ἐκ τῶν Κορνηλίου Λαυριώτου, Στεφάνου Γρηγοριάτου καὶ ἄλλων **ἐπεκύρωσε τὰς διπλωματικὰς βλέψεις τοῦ Ἀντύπα** εἰς βάρους τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἐν γνώσει ἢ ἀγνοίᾳ ὧν πράττει, ὅπερ δὲν εἶναι τοῦ παρόντος νὰ ἐξετασθῇ.

Καὶ ποῖον ἡ Ἱερὰ Κοινότης ἐδικαίωσε;

Τὸν Ἀρχιμανδρίτην Ἀντύπαν, ἡ Ρουμανία ἐτοιμάζει ὡς Ἐξάρχον τῶν Ρουμάνων ἐν Ἀγίῳ Ὄρει (33). Οὗτος δὲ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἀρχαίων κτητόρων—ὡς διετείνετο—ἐπεδίωξε τὴν κατάληψιν τῶν Ἱερῶν Μονῶν Κουτλουμουσίου, Γρηγορίου, Καρακάλλου καὶ ἄλλων, ὅπερ βεβαιοὶ καὶ αὐτὸ-ὁ Μητροπολίτης Ρουμανίας Κόνων διὰ τοῦ ἀφορισμοῦ αὐτοῦ, ὃν ἐξέδωκε κατὰ τῶν Προδρομιτῶν τὸ 1916, διότι δὲν ἤθελον νὰ ὑποκύβουν εἰς τὴν Ρουμανίαν κατὰ τὴν ὄρεξιν τοῦ Ἀντύπα.

Τοῦτο τὸ σχέδιον τῆς κατοχῆς **ἐξακολουθεῖ καὶ σήμερον ὁ Κουτσόβλαχος Ἱερομόναχος Συμεὼν**—ἀποκηρυχθεὶς καὶ οὗτος ἐκ μέρους τῶν Προδρομιτῶν—ἐν Βουκουρεστίῳ, ὡς ἀποδεικνύει ἐν ἔγγραφον ὑπ' ἀριθ. 39 Ἰουλίου 1928, ἐν ᾧ ἐπὶ λέξει ἀναφέρεται: «Ἄλλη μέθοδος τοῦ Παπα Συμεὼν εἶναι, ἐπὶ τοῦ παρόντος **νὰ βγάλλῃ ἐκ τῶν Γραικῶν τὸ Μοναστήριον Κουτλουμουσίου** κλπ.» Ὁ Κουτσόβλαχος Συμεὼν ἐλέγχει τοὺς εὐλαβεῖς σημερινοὺς Προδρομίτας ἐν τῇ ἐπιστολῇ του τῆς 30 Ἀπριλίου 1927, ὅτι δὲν ὑποκύπτουν εἰς τὰς Ρουμανικὰς ἀρχάς, διότι γράφει: «ἀλλέως δὲν ἐξηγεῖται πῶς ἐτολμήσατε νὰ στείλητε ἀντιπρόσωπον μὲ πληρεξούσιον ἐπικεκυρωμένον ὑπὸ τῶν αὐτόθι ἑλληνικῶν ἀρχῶν, ἀνευ ἀναγνωρίσεως τοῦ Πατριάρχου καὶ Ὑπουργοῦ τῶν Θρησκευμάτων τῆς Ρουμανίας».

33) Ὄρα Περιοδικὸν «Σταυρὸς» Ἀπριλ. 1927.

Ἐν ἐτέρῳ ἐγγράφῳ ἐκ Βουκουρεστίου (6 Αὐγούστου 1926), ἀναφέρεται: «**Καταβάλλεται μεγάλη προσπάθεια ὅπως διὰ παντός τρόπου χειροτονήσωμεν τὸν ΠαπαΣυμεὼν Ἀρχιερεῖα τῆς Μακεδονίας, τὸν ὁποῖον οἱ Προδρομίται ἀποκαλοῦν κλέπτην.** (34).

Ἰδοὺ λοιπὸν ὁποῖα μεγάλα θηρία ἐξεστράτευσαν κατὰ τοῦ Ὁρθοδόξου Μοναχισμοῦ πρὸς ζημίαν μεγίστην ἀπ' εὐθείας τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἐναντίον τῶν ὁποίων ἡ Ἱερὰ Κοινότης καὶ οἱ ἀρμοδίως ὑπεύθινοι ἔπρεπε νὰ ἐπαγρυπνοῦν, καὶ ὄχι νὰ ζητοῦν νὰ ἐπίβάλουν διὰ τῆς βίας τὸ μνημόσυνον τῶν προδοτῶν!!!

§ 111. Καὶ ὄχι μόνον τοσοῦτον, ἀλλὰ καὶ ἡ Ἑβραιομασσοῦνία ἠγγρύπησεν ἀκόμη ἐδῶ εἰς τὸ Ἁγιὸν Ὄρος, διὰ νὰ ἐμφωλεύσῃ τὰ καταχθόνια ὄργανά της, διὰ τῶν ἀκολουθῶν τρόπων. Αἱ προσπάθειαι τῶν ἀναφερομένων ἀνωτέρω ἀμονάχων ἐθνικιστῶν, ἀπολαμβανόντων τιμὰς ἐκ μέρους τῆς Ρουμανίας, ἤναψε τὴν ἀντιζηλίαν τοῦ Γέροντος τοῦ ἐν Προβάτα Κελίου «Ἁγιὸς Ἰωάννης ὁ Θεολόγος» Ἱερομονάχου Θεοδοσίου Σοροτσιάνου Σπανοῦ— ὅστις πᾶν μέσον μετήλθε διὰ νὰ σβύσῃ τὴν Ἱερὰν Σκῆτην τοῦ Προδρόμου, καὶ κατόπιν νὰ καταστήσῃ τὸ Κελλίον αὐτοῦ κέντρον θρησκευτικῆς ἐκπαιδεύσεως, τοὺς δὲ Μοναχοὺς νὰ ὀδηγήσῃ εἰς ἄλλην κατεύθυνσιν ξένοι Μοναχισμοῦ (35), ὅπως εἰς τοῦτον τὸν σατανικὸν σκοπὸν του ἐχρειάζετο καὶ ἡ συνδρομὴ μερικῶν προῖσταμένων Ἑλλήνων, τὴν ὁποίαν καὶ ἐπέτυχεν.

Καὶ ἴδου πῶς.

Καθὼς ὁ ἴδιος γράκει κατὰ τὸ 1894, ἐν ἐπιστολῇ του πρὸς τὸν συμπατριώτην του Πμόγδα Π. Χαζτέου—Βεσσαραβιάνον—συλλαβόντες αὐτὸν οἱ ἱεροῦ, ὡς κληρικὸν κατάσκοπον Ρουμοῦ, ἐν Βεσσαραβία τὸν ἐγλύτωσαν ἐκ κρεμάλας οἱ ἐντόπιοι Σοσιαλισταὶ Μασσόνοι, καὶ κατέφυγεν εἰς Βουκουρέστιον, ἔνθα πρὸς εὐγνωμοσύνην ἐνεγράφη ὡς μέλος εἰς τὴν Μασσονικὴν Στοᾶν «Μέμφις» τῆς ὁποίας Στοᾶς ὑπέρτατος Διδάσκαλος ἦτο ὁ Καλομοίρης (Βοναπάρτης, συγγενῆς τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος). Ἐν τῇ αὐτῇ Στοᾷ ἦσαν μέλη ὁ Ἀρχιμανδρίτης Νήφων Σιναῖτης, ὁ Μητροπολίτης Ποιμὴν (36), νῦν ἀντιπρόεδρος τῆς Ρουμανικῆς Συνόδου, καὶ ἄλλοι Ἀρχιερεῖς.

34) Οὗτος ὁ Κουτσόβλαχος ΠαπαΣυμεὼν εἶναι ἀδελφὸς τοῦ ἐν Βελιγραδίῳ Προξένου τῆς Ρουμανίας Θεοδώρου Τσιομάνδρα, ὅστις ἔχει μεγάλην ἐπιρροὴν ἐν Μακεδονίᾳ.

35) Ὅρα δημοσίευσιν τοῦ ΠαπαΘεοδοσίου «Ἐπιστολὴ πρὸς Μοναχούς» 1902 Βουκουρέστιον.

36) Οὗτος ὁ Μητροπολίτης Ποιμὴν ἦτο πολὺ φίλος τοῦ ΠαπαΘεοδοσίου καὶ καθὼς γράφουν αἱ ἐφημερίδες «Ρεῦμα», «Λόγος», «Φωνὴ τῶν Μοναχῶν» καὶ ἄλλαι, εἶτα ὄχι μόνον Μασσόνος ἀλλὰ καὶ ἀνηθικώτατος. Ἀλλὰ καὶ τὰ ἔργα του, ὡς τοιοῦτον τὸν ἀποδεικνύουν. Διότι ἐνῶ

Κατόπιν ἔλαβεν ἐνεργὸν μέρος εἰς τὴν δρᾶσιν τῆς Ἀδελφότητος τῶν Ἀλβανο-Μακεδόνων τοῦ Βουκουρεστίου, ἣτις ἀδελφότης διὰ συνδρομῆς τῆς Ρουμανικῆς Κυβερνήσεως *προσπαθεῖ νὰ ἐπανιδρύσῃ τὴν Βασιλείαν τοῦ Ἰλλυρικοῦ Κράτους* ⁽³⁷⁾ συμπεριλαμβάνουσαν Ἀλβανίαν, Μακεδονίαν, Θεσσαλίαν, καὶ Ἡπειρον. Ἐφοδιασθεῖς λοιπὸν ὁ Θεοδόσιος οὗτος διὰ συστάσεων τῆς Ἀλβανο-Μακεδονικῆς ταύτης ἀδελφότητος ἐπανῆλθεν εἰς τὸ Ἁγίον Ὄρος, ἐνθα ἠργάσθη δραστηρίως κατὰ τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ τοῦ Ὀρθοδόξου Μοναχισμοῦ.

Ἐξαγοράσας διὰ χρημάτων καὶ λοιπῶν μέσων τοῦς Ἀλβανοὺς προϊσταμένους τῆς Μεγίστης Λαύρας Ἡσύχιον καὶ Γαβριλάκη, Γέροντα τοῦ Εὐλογίου Κορίλα καὶ δι' αὐτῶν συστηθεῖς εἰς τοὺς μεγάλους προϊσταμένους Ἀλέξανδρον καὶ Χρυσόστομον κατώρθωσε νὰ ἐνοικιάσῃ ἐπὶ Ἰθεΐαν καὶ πλεόν τὸν ὑδρόμυλον Μορφοῦ μετὰ τῆς περιφερείας αὐτοῦ, ἐν τῇ ὁποία—καθ' ὑπόδειξιν εἰδικοῦ προσώπου—ἀνεκάλυψε τὸ μυστικόν, τὸ ὁποῖον συνδέει τὸν Πύργον μετὰ μυστήρια τῶν ἐρειπίων τῆς Μονῆς Μορφοῦ.

Καὶ καθὼς ἐξάγεται ἐκ τῆς ἐπιστολῆς τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Νήφωνος πρὸς τὸν Μητροπολίτην Ποιμένα, 23 Φεβρουαρίου 1899, ἡ Ρουμανία ἔχει ἰδιαίτερα συμφέροντα *πρὸς ἀπόκτησιν τῆς Μονῆς Μορφοῦ*, ἀπὸ ἀπόψεως ἐθνικῆς καὶ στρατιωτικῆς, «μένει λοιπὸν ἤδη—λέγει ὁ ἐπιστολογράφος—ἵνα τὸ μέλλον ἀποκαλύψουν ἐκεῖνα τὰ μυστήρια, τὰ κείμενα εἰς τὰ θεμέλια καὶ τὰς βαθεῖας κατακόμβας τῶν ἐρειπίων τῆς Μονῆς Μορφοῦ τῆς ὁποίας ἡ περιφέρεια εἶναι ἐνοικιασμένη ὑπὸ Μοναχῶν Λαυριωτῶν (ἐπινοικιασμένη) εἰς τὸν Πατέρα Θεοδόσιον Σοροτσιάνο, ἐπ' ἀόριστον δι' ἐπισήμου συμφωνητικοῦ· εἰς τοὺς σκοποὺς τούτους ὑποβοηθεῖ μέγας ὁ Μέγας προϊστάμενος καὶ βεθὺς διπλωμάτης τῆς ἐσωτερικῆς καὶ ἐξωτερικῆς πολιτικῆς Ἀλέξανδρος Λαυριώτης . . . ».

Πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ καταχθονίου σκοποῦ τῶν κατὰ τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ τοῦ Ἑλληνισμοῦ ὁ ῥηθεὶς Παπαθεοδόσιος ἐν στενῇ συνεργασίᾳ μετὰ τοῦ Ἀρχιερέως Κωνσταντίνου Μικρούλη Ἀλβανοῦ καὶ τῶν ἄλλων ἐντοπίων Ἀλβανῶν, ὡς τοῦ σπυρίδωνος Καρτίτου καὶ Σία, εἰργάσθησαν πρὸς ταύτην τὴν κατεύθυνσιν Ἐπίσης πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ἴδρυσεν καὶ τὴν Ρουμανικὴν Ἀδελφότητα «*Κουκουβίτος*» ⁽³⁸⁾

ἅφ' ἐνὸς ἐπολέμει ἐναντίον τοῦ ἀλκοολισμοῦ, ἀκριβῶς κατὰ τὸ σύστημα τῶν Μασσόνων Τεμπλιέρων, ἅφ' ἑτέρου ὡς Γερουσιαστῆς ἐνεθάρρυνεν τὰ 240 ἐργοστάσια οἰνοπνευματοποιίας, χαρίζων τὸν φόρον 450 χιλιάδων βαγονίων Δημητριακῶν ἐξ ὧν παράγεται τὸ οἰνόπνευμα διὰ τὴν ἐτήσιον ἐξόδουσιν. (Περιοδ. «Σταυρὸς» 27.10.1927 καὶ 31.5.1928.

(37) Ἐφημερ. «Universal» 20 Μαΐου 1927.

(38) Ἡ λέξις Κουκουβίτος εἶναι ὄνομα μυθῶδες παρὰ τοῖς Κουτσοβλάχοις τῆς Μακεδονίας.

διὰ τῆς ὁποίας διενεμήθησαν τὰ Ἀλβανικὰ βιβλία ἐν καιρῷ τῆς Τουρκοκρατίας.

Ἐντεῦθεν εἶναι εὐκόλον νὰ ἐννοήσῃ ἕκαστος τὸν σκοπὸν τῶν τοιούτων κινήσεων, λαμβανομένων ὑπ' ὄψιν τῶν ἐνεργειῶν τῆς Ρουμανίας πρὸς ἀπόκτησιν ἐλευθέρως σιδηροδρομικῆς βάσεως ἐν Δεδεαγάτς καὶ ἐλευθέρως ζώνῃς εἰς Θεσσαλονίκην⁽³⁹⁾. διὰ τὰ ὁποῖα, δυστυχῶς, ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις δὲν ἔδωκε τὴν δέουσαν σημασίαν. Ὡς μυστικὸν καὶ ἰδιαίτερον γραμματέα, εἶχεν ὁ Μαπαθεοδόσιος ἓνα Πολωνὸν Μασσόνον Σοσιαλιστὴν Πολκόφσκη, γνώστην πολλῶν γλωσσῶν, γνωστὸν εἰς πολλὰς Μονάς, ὡς εἰς τὴν ξηροποτάμου, ἐνθα μετέφρασε πλεῖστα ἔγγραφα ἐκ τῆς Σλαβονικῆς εἰς τὴν Ἑλληνικὴν, κατὰ τὰ ἔτη 1895—1905, διὰ τοῦ ὁποίου *συνεννοεῖτο μετὰ τῶν Ἀνθίμου, Χρυσάνθου, καὶ ἄλλων Βατοπαιδινῶν προῖσταμένων Μασσόνων*, ἐγγεγραμμένων εἰς τὴν Μασσονικὴν Στοὰν Κων)πόλεως, ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Ἰατροῦ Σταυροπούλου.

Εἶναι πασίγνωστοί οἱ Ἐθνικοὶ ἀγῶνες οὓς διεξήγαγεν ἐν Ἀγίῳ Ὄρει διὰ τῶν χρημάτων ὁ διπλωμάτης οὗτος. Καὶ τί δὲν ἤθελε κατορθώσῃ διὰ τῶν Ρουμανικῶν ἐπιχορηγήσεων, ἐὰν ἔζη σήμερον, μετὰ τῶν σημερινῶν νεωτεριστῶν Βατοπαιδινῶν *καὶ τοῦ Ἀλβανοῦ Εὐλόγιου Κορίλα*, τὸν ὁποῖον ἡ ἰδία του Ἱερὰ Μονὴ δι' ἐπισήμου τῆς ἐγγράφου ἀπεκήρυξεν ὡς «*Μασσόνον, προπαγανδιστὴν, ἄθεον καὶ σεσαρκωμένον διάβολον*» καὶ τὸ ὁποῖον ἔγγραφον ἐπικυροῖ τὰ ἐπίσημα πρακτικὰ τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος, 14-18 Δ)βρίου 1914;

Οὗτος ὁ Θεοδόσιος ἔλαβε κάκιστον τέλος ἐν Ἰασίῳ, διαλυθεὶς ὡς κηρός, κατὰ τὴν ἐκκρηξιν ἀποθήκης πολεμικοῦ ὑλικοῦ κατὰ τὸν Εὐρωπαϊκὸν Πόλεμον. Καὶ τοιουτοτρόπως ἀπηλλάγη ἐνὸς μεγάλου ἐχθροῦ ἢ Βεσσαραβία, τῆς ὁποίας τὸν προητοιμαζόν Μητροπολίτην οἱ συνάδελφοί του Μασσόνοι Ἀρχιερεῖς.

Ἐπειδὴ ὁμως ὁ πρωτότυπος κουρεὺς Κουρίλας ἐπιμένει, ζητῶν μνημόνευμα τῶν ἀμνημονεύτων σημερινῶν καινοτόμων Ἀρχιερέων, ἃς μνημονεύσωμεν καὶ ἡμεῖς τι εἶδους μαγείρευμα ἐτοιμάζει ὁ μέγας καὶ παμπόνηρος διπλωμάτης Μύρων τῆς Ρουμανίας μετὰ τοῦ Ὄριγενιστοῦ Πατριάρχου Βασιλείου καὶ τῶν λοιπῶν καινοτόμων Ἑλλήνων Ἀρχιερέων εἰς βάρος τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

«ΟΔΗΓΟΙ ΤΥΦΛΟΙ, ΟΙ ΔΙΥΔΙΖΟΝΤΕΣ ΤΟΝ ΚΩΝΩΠΑ ΤΗΝ ΔΕ ΚΑΜΗΛΟΝ ΚΑΤΑΠΙΝΟΝΤΕΣ... (Ματθ. ΚΓ' 24).

§ II. Κατὰ τὸ 1923, ἀκριβῶς ὅτε ἐν Κων)πόλει συνεζητεῖτο ἡ ὑπόθεσις περὶ τοῦ Γάμου τῶν Ἀρχιερέων κ. λ. π. εἰς Ἱερεὺς ἐν Βουκουρεστίῳ ὀνόματι Δ. Ἀλεξανδρέσκου Σακελλάριος, τρομοκρατηθεὶς ἐκ τοῦ μεγάλου συνοδικοῦ σκανδάλου τοῦ 1909—1911, τὸ ὁποῖον κα-

(39) Ἐφημερ. «Universul» 19 Ἰουνίου 1927 καὶ 12 Ἀπριλ. 1928.

τήγγειλεν ὁ εὐλαβέστατος Ἐπίσκοπος Γεράσιμος Σαπφίριν, καὶ κατὰ τὸ ὅποιον ὀλόκληρος ἡ Ρουμανικὴ Σύνοδος κατηγορεῖτο ἐπὶ ἀνηθικότητι, καὶ προδοσίᾳ κατὰ τῆς Ὁρθοδοξίας, τῇ συμπράξει τοῦ κόμματος τῶν Φιλελευθέρων⁽⁴⁰⁾· καὶ βλέπων ὅτι ἡ ἀνομία προχωρεῖ, φέρει εἰς φῶς ἓνα τόμον ὀνομαζόμενον «τὰ ἀμαρτήματα τοῦ Μητροπολίτου Μύρον Κρίστεα καὶ αἱ ἀνομίαι τῶν πέριξ αὐτοῦ». Καὶ εἰς τὸ πρῶτον μέρος τοῦ τόμου τούτου φωνάζει :

«Οὐαί μοι ! οὐαί ! Ὅτι ἡ καταδιωγμένη Ὁρθόδοξος ἡμῶν Ἐκκλησία ἔφθασε νὰ κυβερνᾶται ὑπὸ ἀνθρώπων βεβήλων καὶ παραδεδομένων εἰς ὅλας τὰς ἀνομίας, ὅσας δὲν ὑπῆρξαν ἕως τὴν σήμερον ! ! ! ».

Καὶ τί δὲν γράφει εἰς τὸ διβλίον ἐκεῖνο διὰ τὸν κ. Μύωνα Κρίστεα ; Γράφει, ὅτι ἔφθασε νὰ κυβερνᾷ τὴν Ρουμανικὴν Ἐκκλησίαν ὁ κ. Μύρων περικυκλωμένος ἀπὸ κληρὸν παράνομον, ὅστις διευκολύνει αὐτὸν εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν ὄλων τῶν παθῶν τῆς φυλαργυρίας καὶ ἀνηθικότητος, ἔβαλε βέβηλον χεῖρα (ὁ Μύρων) καὶ ἤρπαξεν ὅλας τὰς εἰσπράξεις τῶν Ἁγίων Λειψάνων τοῦ Ὁσίου Δημητρίου (σελ. 6) ἠλλαξε τὴν διεύθυνσιν ὄλων τῶν Μονῶν καὶ κατεβρόχθισεν ὀλόκληρον τὸ εἰσοδήμα αὐτῶν. Μετηρῶνθιμisen ὀλόκληρον τὸν Μοναχισμόν καὶ προσπαθεῖ νὰ δώσῃ ἄλλην κατεύθυνσιν πρὸς αὐτόν, ὡς τῶν Καθολικῶν καὶ Ἱεραποστόλων. **Ἀναγκάζει τοὺς Μοναχοὺς νὰ κουρευθῶσι** καὶ νὰ φορῶσιν Ἀγγλικὸν Πίλον (Καπέλο).

Μὴ στενοχωρῆσαι, παρακαλῶ, ἀναγνώστα, διότι ὡς ἐλάχιστος Μοναχὸς δὲν δύναμαι νὰ ἀνεχθῶ τὰς παρανομίας ταύτας τῶν ἐχθρῶν τούτων τοῦ Χριστοῦ.

Ἄνικανος νὰ κατανοήσῃ τὸ χάρισμα τῆς παρθενικῆς ἀγνότητος, σατανικώτατα ἐμηχανεύῃ ἑναντίον τῶν πρὸς τοὺς ἱεροὺς παρθενῶνας τρεπομένων, περὶ τοῦ ὁποίου ἡμεῖς σιωπῶμεν, μολονότι ἐδημοσιεύθησαν πολλά, αἰδούμενοι μᾶλλον.... Σχεδὸν οὐδέποτε παρουσιάζεται εἰς τὰς Ἐκκλησιαστικὰς ἀκολουθίας. (Σελὶς 6.) **Καταργεῖ τὰς Ἁγίας καὶ Ἱερὰς Νηστείας** μὲ τελείαν περιφρόνησιν, καὶ δίδει ἄδειαν τελέσεως γάμων ἐν τῇ Μεγάλῃ Τεσσαρακοστῇ ἀπαραιτήτως (σ. 44.) Ἐπιτρέπει τὸν γάμον τῶν συγγενῶν· πέρυσι Συνοδικῶς ἐδόθη ἡ ἄδεια εἰς τινα, ὅπως νομίμως στεφανωθῇ τὴν σύζυγον τοῦ ἀδελφοῦ του ζῶντος αὐτοῦ. Ὑποστηρίζει τοὺς ἔχοντας παλλακίδας Κληρικούς (σελ. 45). Ἀρπάζει σκανδαλωδῶς τὰ εἰσοδήματα τῶν ἄλλων Ἐκκλησιῶν (σ. 34). Καὶ ὅτι εἶναι πλάνος· καὶ ὅτι φρίττει κανεὶς ἀναγινώσκων τὰς ἐξηγήσεις του, διὰ τῶν ὁποίων καταπίπτει τὸ γόητρον τῆς Ὁρθοδοξίας, καὶ περιφρονεῖ τὰς διδασκαλίας τῶν Ἁγίων Πατέρων Βασιλείου, Γρη-

(40) Ἐφημερ. «Acșiunea» № 2593 20 Δεκεμβρίου 1911.

γορίου καὶ τῶν λοιπῶν (σ. 43). Καὶ ὅχι μόνον τοῦτο, ἀλλ' ἐπέτρεψεν εἰς τὸν βοηθὸν αὐτοῦ νὰ γράφῃ, ὅτι: «δὲν ἔγραψαν ἀλήθειαν οἱ Ἅγιοι Εὐαγγελισταὶ γράψαντες, ὅτι ὁ Ἡρώδης ἐφόνευσεν **4** χιλιάδας, ἀλλὰ μόνον **20** ἕως **30**» (41).

Δι' ὅλας ταύτας τὰς φρικώδεις παρανομίας ὁ κ. Μύρων Κρίστεα κατηγορήθη, ἀλλ' αὐτὴ ἢ ὑπόθεσις εἶχε τὴν αὐτὴν τύχην, ἣν εἶχον καὶ αἱ 14 καταγγελίαι κατὰ τοῦ ὁμοίου τοῦ μοιχοεπιθάτου Ἀθηνῶν Χρυσόστομου Παπαδοπούλου, διότι ἡ ἐπέμβασις τῶν πολιτικῶν κομμάτων καὶ τῶν Μασσόνων τὰ ἔκαμαν ὅλα ἴσια.

Καὶ ἔτι περισσότερον:

Πρὸ τοῦ Παγκοσμίου πολέμου ἡ Ρουμανικὴ Ἀκαδημία τῆς Ἀρδελ ἀπέβαλεν ἐκ τῶν καταλόγων τῶν μελῶν αὐτῆς τὸν Μύωνα Κρίστεα διὰ τὴν Ἑθνικὴν προδοσίαν καὶ τὴν καταδίωξιν τῶν ἀδελφῶν Ρουμάνων, ἡ δὲ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία τῆς Τρανσυλβανίας τὸν διέγραψεν ἐκ τῶν διπτύχων αὐτῆς. (42).

Καὶ ἔτι Φρικωδέστερον:

Οὗτος ἐπιδιώκει νὰ γείνη πατὴρ τῆς ἀνθρωπότητος (43) καὶ διὰ νὰ δείξῃ τὴν ἀμεροληψίαν του καὶ τὴν πρὸς πάντας ἀγάπην του! ἐξέδωσεν ἐν ἔτει 1916 — Ἐπίσκοπος ὢν τότε τῶν Ὀρθοδόξων τοῦ Καρασαμπές, ὅτε ἡ Ρουμανία, ἐκήρυξε τὸν πόλεμον κατὰ τῆς Οὐγγαρίας — ἐγκύκλιον πρὸς τοὺς ἐκ Τρανσυλβανίας Ρουμάνους στρατιώτας, τοὺς ὄντας ὑπὸ τῶν Οὐγγρικῶν στρατῶν, διὰ τῆς ὁποίας ἐξεφράσθη τριουτατρόπως, ὅπως οὐδ' αὐτὸς ὁ Διάβολος ἤθελε σκεφθῆ:

«..... Ναι, οἱ χθесиноὶ ἀδελφοί μας Ρουμάνοι σήμερον ἔγειναν ἐχθροί μας κατὰ τῶν ὁποίων πρέπει νὰ σηκώσητε τὴν χεῖρα καὶ νὰ τοὺς θανατώσητε ἀνελεημόνως, διότι λέγει ἡ Γραφή: «ὅστις χύνη αἷμα ἀνθρώπου, διὰ τὸ αἷμα ἐκεῖνο τὸ αἷμα του νὰ χυθῆ!!! (Γεν. θ. 6) (44).

Ἴδου τί εἶδους νεωτεριστὴν καὶ φονέα ὑποστηρίζουν ἐκεῖνοι, οἵτινες, διὰ τῆς σπάθης τῆς Ἐπανστασεως ἤρπασαν τοὺς Ἐκκλησιαστικ-

41) Ἀρχιερέως Τίτου «Φυγὴ εἰς Αἴγυπτον». Ἀλλὰ τί θυμαστόν; Μήπως ὁ συνάδελφος καὶ ὁμότροπος αὐτοῦ Χρυσόστομος Παπαδόπουλος, ὁ Ἀθηνῶν, ὑπέστησε τοῦτου εἰς τὰς βλασφημίας; ἐδημοσίευσεν καὶ οὗτος ἐν παρόμοιον ἄρθρῳ εἰς τὴν «Πρωτάν» τῆς 25 ἁπρὸς Δεκεμβρίου 1927, γράφων καὶ λέγων καὶ κοπτόμενος νὰ ἀποδείξῃ, ὅτι ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς δὲν ἐγεννήθη τὴν 25 Δεκεμβρίου.

Αἰωνία τῶν αἰσχύνῃ!

42) Ἐφημ. «Ρουμανικὸν Γένος» ἀριθ. 1 καὶ 35 1914,

(43) Κ. Παυλέσκου, «Ἡ πραγματικὴ Ἐκκλησία» σελίς 81.

(44) Σακελλαρίου Ἀλεξανδρέσκου, ἐνθ. ἄνωτ. σελ. 42.

καὺς Θρόνους ὡς ὁ Παπαδόπουλος, ὁ Μεταξάκης καὶ ἄλλοι προδότες τῆς Ὁρθοδοξίας. Καὶ διὰ τὰς ἀποδείξεις ὡς προδότες, πρέπει νὰ μνημονεύσωμεν ἀκόμη ἄλλους ἐκ τῶν παρανομῶν τοῦ Μύρωνος Κρίστεα, ὅστις ἐὰν δὲν ἤθελὲν ἐπιτεθεῖ κατὰ τοῦ Μοναχισμοῦ καὶ τῆς Ὁρθοδοξίας, δὲν θὰ μᾶς ἠνάγκαζε νὰ ἀημοσιεύσω τὰ τόσον αἰσχρὰ ὄσον καὶ ἀντίχριστα ἔργα του.

§ 12. Τὸ φιλελεύθερον κόμμα, τόσον διὰ τὰ δῶση τὸ καίριον πλήγμα κατὰ τοῦ ἀσπίτου Πρίγκηπος Καρόλου — ἵνα ἐνθρονίσῃ τὴν ἀντιβασιλείαν καὶ μείνῃ ἐξόχως δικτάτωρ ὁ Βρατιάνο, — ὅσον καὶ διὰ τὰ μετατρέψῃ τὸν Ὄργανισμὸν τῆς Ἐκκλησίας, τοῦ ἐχρειάζετο ἓνα πρόσωπον, διὰ τὰ ἀναβιάτῃ εἰς τὴν διοίκησιν τῆς Ἐκκλησίας, χωρὶς δειλίαν, τὸ ὅποσον διὰ τοῦ νεωτεριστικοῦ πνεύματος καὶ τῆς ἀλειψτικῆς ἀξίνης νὰ κρημίσῃ ὅλας τὰς ἱεράς παραδόσεις Αὐτῆς. Καὶ οὗτος ὁ ἄνθρωπος — κατάφορτος ἀπὸ πάσαν ἀνομίαν — ἦτο ὁ Κύριος κ. Δρ. Μύρων Κρίστεα, ὅστις εὐθύς ὡς ἐφθάσε καὶ ἀνέλαβε τὸν Μητροπολιτικὸν θρόνον τῆς Ρουμανίας — χωρὶς ἐννοεῖται νὰ ἐγκαταλείψῃ οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν τὸ παπικὸν κόκκινον σκουφάκι — διὰ τὰ δυνηθῆ καὶ ἐφαρμόσῃ τὸ νεωτεριστικὸν αὐτοῦ σχέδιον εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν, καταφεύγει εἰς τὰ ἀκόλουθα καταχθόνια μέσα.

Πρὸ πάντων στρατολογεῖ καὶ ἐνθροῖ ἀπὸ Φιλελευθέρων Λέσχει ἀνδρας πολιτικούς τελεῖως ἀθέους, τοὺς ὁποίους χειροτονεῖ Ἐπισκόπους, οἵτινες ἀποτελοῦν σήμερον τὴν πλειονοψηφίαν τῶν Ἐπισκόπων⁽⁴⁵⁾, μετὰ τῶν ὁποίων νομοθετεῖ ἓνα προτεσταντικὸν Ὄργανισμὸν τῆς Διοικήσεως τῆς Ἐκκλησίας, ἀποτελούμενον ἐκ 3/4 λαϊκῶν καὶ μόνον 1/4 Κληρικῶν καὶ ὅστις ὄργανισμὸς ἐψηφίσθη ὑπὸ τῆς ἐξ ΕΒΡΑΙΟΤΟΥΡΚΟΚΑΘΟΛΙΚΟΠΡΟΤΕΣΤΑΝΤΟΜΑΣΣΟΝΩΝ συγκροτουμένης Γερουσίας.

Ἐπ' αὐτὸν τὸν κ. Μύωνα Κρίστεα ἐκείνη ἡ ἑβραιομασσονικὴ ἐταιρεία Χ. Α. Ν. ἐτόλμησε νὰ γράψῃ: « Ἴδου πρὶν νὰ ἔλθωμεν ἡμεῖς εἰς τὰ Ὁρθόδοξα ἱεράτη, οἱ νέοι σας δὲν ἐγνώριζαν τὶ θὰ εἶπῃ Ὁρθοδοξία. » (46).

Φαντασθῆτε τὴν μομφὴν κατὰ τῆς Ὁρθοδοξίας!

Φαίνεται, ὅτι τοῦτο κατενόησαν καὶ οἱ Ἕλληνες Ἀρχιερεῖς ἐπίτιμοι Πρόεδροι τῆς Χ.Α.Ν. καὶ διὰ τοῦτο φροντίζουν διὰ τὴν διάδοσιν αὐτῆς!!!

Ἐκεῖνος ἀπέστειλε πολλοὺς Ἱερεῖς, Καθηγητάς, ἵνα σπουδάσουν Θεολογίαν εἰς τοὺς Προτεστάντας, ὁπόθεν γράφουν: «εἰδήσεις πρὸς

(45) Ἐφημερίς «Ρεῦμα» «Ἡ Σατανικὴ ψῆφος» ἀριθμὸς 151, Ἀπρίλ, 16 1928.

46) Διακόνου Α. Ν. Κωνσταντινέσκου «Εὐχάρισται εἰδήσεις» 1928.

τοὺς ἐνδιαφερομένους : Ὅα ἐπιστρέψωμεν ἐνδυναμωμένοι καὶ ἔτοιμοι διὰ τὸν πόλεμον τῶν νέων προβλημάτων ἐσωτερικῶν καὶ ἐξωτερικῶν» (47).

Ἐκεῖνος, ὁ κ. Μύρων Κρίστεα, ὄχι μόνον ἀνεγνώρισε τὰς Ἀγγλικὰς χειροτονίας, ἀλλὰ καὶ ἐπισήμως ἐδέχθη ἐν πλήρει Συνόδῳ (Ἰούνιος 1928), τὸν ἀντιπρόσωπον τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Κανταβρυγίας Ἀγγλον Ντουγλόν (48). Δὲν εἶναι βεβαίως ἀναδρομικὸς ἀλλὰ συγχρονίζεται πρὸς ταῦτα καὶ ὁ κ. Χρυσόστομος.....!(!;)

Ἐκεῖνος καὶ οἱ συμπατριῶται του Οὐνίται προσεπάθησαν, ὅπως ἡ Ρουμανία ὑπογράψῃ σύμβασιν μετὰ τοῦ Παπικοῦ Βατικανοῦ — Κογκορδάτον (49).

Ἐκεῖνος ἐπέτρεψεν ὄχι μόνον, ἵνα ἐγείρωσι κρεμαντόριον = οἶκον καύσεως τῶν νεκρῶν — ἀλλὰ καὶ νὰ κηδεύεται ἡ στάκτη παρὰ τῶν Ἱερέων (50).

Ἐκεῖνος ὁ Δρ. Μύρων, δίδει διπλώματα τῆς Θεολογίας, μόνον εἰς ἐκείνους, οἵτινες παραδέχονται, ὅτι «οἱ κανόνες τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας δὲν ἔχουν τὸ ἴδιον κῦρος μὲ τὰ δόγματα τῆς πίστεως, ἀλλὰ δύνανται νὰ ἀντικατασταθοῦν δι' ἄλλων, συμφώνως πρὸς τὰς ἀπαιτήσεις τῶν συγχρόνων ζητημάτων» (51). Ὅρα Χρυσόστομον καὶ Σία!

Ἐκεῖνος εἰσήγαγε τὰ Ἐκκλησιαστικὰ Θέματα τῶν Ἱεραποστόλων (52). Ἐκεῖνος ὁ κ. Κρίστεα, διὰ τοῦ παραδείγματός του, ὄχι μόνον ἐνεθάρρυνε τὴν ἀνηθικότητα, ἀλλὰ καὶ διὰ τῆς ἐγκρίσεώς του καταδαφίζεται ἡ Ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Δημητρίου ἐν Βουκουρεστίῳ καὶ ἐπὶ τοῦ μέρους αὐτῆς ἐγείρεται ἤδη πορνεῖον !!! (53).

Καὶ ἕτερον τοσοῦτον : Ἐκεῖνος ὁ Μύρων Κρίστεα, οὐδεμίαν προσοχὴν ἔδωσε εἰς τὴν καταγγελίαν περὶ Ἱστορικῆς Ἀρχαίας Βυζαντινῆς Ἐκκλησίας ἐν Βουκουρεστίῳ «Τὰ Καθίσματα», ἣτις κλεισθεῖσα δι' ἐπιδιόρθωσιν κατήντησε δημόσιον ἀποχωρητήριον καὶ φανερόν πορνοστάσιον, ἣ δὲ ὠραιότατη Βυζαντινὴ Ἀγιογραφία τῆς ἠχρειώθη διὰ σκίτσων αἰσχροτάτων (54).

47) Περιοδικὸν «Σταυρὸς» Οἰκονόμου Δ. Ποπέσκου-Μοσσοεα, 7 Ἰουνίου 1928.

48) Περιοδ. «Ρουμανικὴ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία» : «Τιμαλφεῖς ἐπισκέψεις» σελ. 541, 1928.

49) Ἐφημερίς «Ἡ Ἐνότης» Μπλάζ ἀριθ. 44 1928.

50) Ἐφημερίς «Λόγος» Σεπτ. 1928 «Οἱ Ἱερεῖς καὶ οἱ Στακτιερεῖς»

51) Περιοδ. «Σταυρὸς» : «Πατριάρχης καὶ Ἀντιβασιλεὺς 26.1.1928.

52) Ἐφημερίς «Universal» 4 Νοεμβρίου 1928.

53) Περιοδικὸν «Φωνὴ τῶν Μοναχῶν» 9 Σεπτεμβρίου 1928.

54) Ἐφημερίς «Δικαιοσύνη» : «Μία Ἱεροσουλία».

Ἐκεῖνος εἶναι ὁ κ. Μύρων Κρίστεα, διὰ τὸν ὁποῖον ἡ Φιλελευθέρια Κυβέρνησις τῆς Ρουμανίας, ἀκριβῶς τὴν παραμονὴν τῆς ἐκλογῆς καὶ ἀνόδου του εἰς τὸν Πατριρχικὸν Θρόνον, ἐπλήρωσε 5 ἑκατομμύρια δραχμῶν, ὡς ἠθικὴν ἱκανοποίησιν εἰς τὸν γνωστὸν ἐκεῖνον Ἱατρόν, διὰ τὴν ἐπ' αὐτοφόρῳ σύλληψιν τοῦ Μύρωνος ἐν τῇ ἀσύλῳ του (55).

Ἐκεῖνος ὁ Μύρων, ὅστις ἐξ αἰτίας τῶν οἰκιακῶν του αὐτῶν φροντίδων, δὲν εἶχε καιρὸν νὰ ἐλέγξῃ τὴν ἄθρον ἐκείνην ἐπιτροπὴν τῆς 15ης Μαΐου 1928, ἣτις ἐγνωμοδότησεν, ὅτι πλέον: «ἡ ἐποχὴ μας δὲν συμβιβάζεται πρὸς τὴν Θρησκείαν, οἱ δὲ μῦθοι τῶν θαυμάτων πρέπει νὰ ἀποβληθῶσιν ἐκ τῶν Σχολῶν, διότι συγκρούονται μὲ τὰς φυσικὰς ἐπιστημονικὰς γνώσεις» (56).

Οὐδεὶς ἀμφιβάλει, ὅτι ἐνταῦθα ἔχουν θέσιν τὰ συγχαρητήρια ἡμῶν πρὸς τὸν Χρυσόστομον Ἀθηνῶν καὶ τοὺς ΑΡΜΟΝΙΟΚΙΘΑΡΟΜΑΛΔΙΑΡΟΚΟΥΡΕΥΜΕΝΟΥΣ ὁμόφρονάς του.

Πάλιν ὁ αὐτὸς ἀνόσιος Δρ. Μύρων Κρίστεα διέταξε τὸν Ἐπίσκοπον Κωνσταντίας Γερόντιον, ὅπως τὴν 21 Ὀκτωβρίου 1927 (Μαγ. Ἡμερολ.) μετὰ εἰς τὴν Ἑβραϊκὴν Συναγωγὴν Βουκουρεστίου, ἀκριβῶς τὴν ἡμέραν καθ' ἣν οἱ Ἑβραῖοι πανηγυρίζουν τὴν μεγάλην αὐτῶν ἑορτὴν «Ἰὼμ Κίπαρ»=ἡμέρα τῆς Διαθήκης—ἐνθα ὁ Ραββῖνος Schachter, μετ' ἄλλων χαχάμων ἐτέλεσαν ὑποχρεωτικὸν μνημόσυνον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῶν ψυχῶν τῶν Βασιλέων Καρόλου=Μασσόπου — καὶ Φερδινάνδρου=Καθολικοῦ—ψάλλοντες καὶ δοξολογίαν ὑπὲρ τῆς ὑψηλῆς ἀντιβασιλείας, ὅπου ὁ Ἐπίσκοπος διὰ τῆς Ἑβραϊδος διαλέκτου ἐγκωμίασε τὴν Ἑβραϊκὴν Θρησκείαν καὶ ἀπεχώρησε κατενθουσιασμένος (57) διὰ τὴν ἐξαίρετον εὐκαιρίαν! Βοήθειά τους!!

Ἀπὸ τὸν πατέρα τοῦτον τῆς ἀνθρωπότητος, Μύρωνα, φαίνεται ἤντησαν μαθήματα καὶ οἱ ἀντιπρόσωποι πάντων τῶν Θρησκευμάτων τῆς γῆς καὶ τοῦ Χρυσοστόμου, οἱ συνελθόντες πέρυσιν ἐν Ἀγγλίᾳ, καὶ διὰ 180 γλωσσῶν ψάλλοντες δοξολογίαν εἰς τὸν: Ἑβραιοθωμανοπαποπροτεσταντοβόουδιστοβραχμανομασσοπισμὸν!!!

Φρίξον γῆ!!

*Αρα ἀμφιβάλλει πλέον κανεὶς ὅτι ὁ κ. Μύρων Κρίστεα εἶναι Ἑβραιομασσόνος;

§ 13. Λοιπὸν ὀδηγούμενος ὑπὸ τῆς πονηρίας, ἣτις χαρακτηρίζει ὁ κ. Μύρων Κρίστεα, ἐξ ἀρχῆς τῆς εισόδου του εἰς τὸν χορὸν τῆς μεγαλομανίας του, διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὴν κορυφὴν πάντων τῶν ἀδελ-

55) Σχεδὸν ὅλαι αἱ ἐφημερίδες τοῦ Βουκουρεστίου— Μαΐου 1925.

56) Περιοδικὸν «Σταυρὸς» ἀρθρον «Σταύρωσις τῆς Θρησκείας» 31 Μαΐου 1928.

57) Περιοδ. «Σταυρὸς» «Ραββῖνος καὶ Ἐπίσκοπος» 21.10.1927.

φῶν Ἐκκλησιῶν, καὶ οὕτω δυνηθῆ καὶ *μετατρέψη πάντα τὰ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας* καὶ ἐπιτύχη τῶν καταχθονίων σκοπῶν του, ἐχρειάζετο ὄχι μόνον τὴν βοήθειαν τῶν Ἱεραρχῶν του, ἀλλὰ καὶ τὴν *συνδρομὴν τῶν ἀρχηγῶν τῶν ἄλλων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν*— τοὺς ὁποίους μᾶς βιάζει ὁ κ. Κουρίλας νὰ μνημονεύσωμεν. Καὶ ἂν μὴ κατὰ πάντα, ἐν μέρει ὁμως τὸ κατώρθωσεν. Διότι:

Πρὸς τὸν σκοπὸν του τοῦτον, ὄχι μόνον ὁ χορὸς τῶν ἑκατομμυρίων τῶν παραμερισθέντων ἐκ τοῦ θησαυροῦ τοῦ Κράτους, διὰ τῶν ὁποίων ἐπλούτησε τὸν ἐχυτὸν του τοὺς Ἐπισκόπους καὶ Μητροπολίτας του, οἵτινες ἐπρόδωσαν τὴν πίστιν καὶ θρησκείαν των (58), ἀλλὰ καὶ τὰ *κολοσσιαῖα ἐκείνα μυστικὰ κεφάλαια* (59) ἔπαιξαν μεγάλον ρόλον εἰς τὰς χεῖρας αὐτοῦ τοῦ διπλωμάτου, *ἵνα πληρώσῃ τοῦς προπαγανδιστὰς καὶ συνεργάτας* τοῦ συμφέροντός του.

Ἐκ τοῦ μυστικοῦ τούτου θησαυροῦ, δίδων, δίκην κοκκάλων τινῶν εἰς τοὺς Ἐπισκόπους του (60) ἀπὸ τὸν Μάϊον τοῦ 1920 παρουσιάζει εἰς τὴν Σύνοδον μίαν μυστικὴν πρότασιν, διὰ τῆς ὁποίας ἐξήγησεν, ὅπως ἡ Ρουμανικὴ Ἐκκλησία ἀπέναντι τόσων μεγάλων θυσιῶν, ἃς ὑπέστη διὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν εἰς τὴν ἀνυπολήπτου, ὅπου ἐδημιούργησε μίαν ὑψηλὴν θέσιν ἐν μέτρῳ τῶν ἄλλων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, διὰ τοῦτο ἔχει δίκαιον, ἔλεγεν (61), ἵνα αὕτη πρώτη ἔχει τὸν δημόσιον λόγον τῆς διακρίσεως εἰς τὰς περὶ πίστεως ὑποθέσεις καὶ *νὰ θέσῃ κατὰ μέρος τὰς Ὁρθοδόξους ἐκείνας διατάξεις, αἵτινες δὲν συμφωνοῦν μὲ τὸ σημερινὸν πνεῦμα.*

Διὰ τοῦτο ἐζήτησεν ὁ νεωτεριστὴς αὗτος τὴν σύγκλησιν μιᾶς Συνόδου— ὅπως δὴποτε καὶ ἂν ἠδύνατο, ἵνα ἀποφασίσῃ ἐπὶ τοῦ παρόντος τὰ ἀκόλουθα: τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου, πρὸς διευκόλυνσιν τῆς ἐνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν, τὴν συντόμευσιν τῶν Ἱεροτελεστιῶν, τὴν κατάργησιν, τῶν ἑορτῶν καὶ νηστειῶν, τὴν πολυγαμίαν τοῦ κλήρου, τὸν συγγενικὸν γάμον, τὴν μεταρρύθμισιν τοῦ Μοναχισμοῦ τὴν κατάργησιν τῶν Ἱερῶν Κανόνων κ.λ.π.

Τοιαύτας τὰς ἐγκληματικὰς καὶ καταχθονίους προτάσεις, ὄχι μόνον τὰς ἐπεκύρωσεν ἡ παράνομος Σύνοδος του εἰς τὴν συνεδρίασιν τῆς

(58) Προκήρυξις δημοσιευθεῖσα εἰς τὴν «Ναμπάτ», ὄρα «Φωνὴν τῶν Μοναχῶν» 2 Δεκεμβρ. 1928.

(59) Περιοδικὸν «Σταυρὸς» 8 Μαρτίου 1928.

(60) Περιοδικὸν «Σταυρὸς» σελίς 9-10 1924, ἐνθα ἀναφέρονται ὅλα τὰ δολώματα, τὰ γενόμενα πρὸς τοὺς Ἐπισκόπους ἐκ μέρους τῶν νεωτεριστῶν πολιτικῶν,

(61) Πάντα ταῦτα εὐρίσκονται ἐν ἐκτάσει ἐκτεθειμένα εἰς τὸ φυλλάδιον κ. Μύρωνος «ἢ ὑπόθεσις μιᾶς Οἰκουμενικῆς Συνόδου», ἐν τῷ ὁποίῳ ὁ ἀλαζὼν Ἐωσφόρος ἐκφράζεται κατὰ τῆς Ὁρθοδοξίας.

12 Ἰουνίου 1920, ἀλλὰ διὰ τῆς Ρουμανικῆς Κυβερνήσεως καὶ ἐκ τῶν *μυστικῶν κεφαλαίων* καὶ τῶν Ἀγγλοαμερικανικῶν—καθὼς γνωρίζομεν—*συνήθροισε* τὸ πρωτάκουστον εἰς τὴν Ἱστορίαν *Ἀντιχριστον Συνέδριον* τῆς Κωνσταντινουπόλεως τοῦ 1923, *ἐπὶ τοῦ Μασσόπου Μελετίου Μεταξάκη*.

Ἐκ τούτων τῶν μυστικῶν κεφαλαίων ἐπλήρωσε τὸν ἀποστάτην θεολόγον Κυρικέσκου, ἵνα μεταρρυθμίσῃ τὸ Ὁρθόδοξον Πασχάλιον (62). Ἐξ ἐκείνων τῶν μυστικῶν κεφαλαίων ἐπλήρωσε τὰ ἐξοδα τῆς μεταδόσεως καὶ ἐπανόδου τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Κωνσταντινίδου, ἀπεσταλμένου τοῦ Χρυσοστόμου Πικπαδοπούλου εἰς Ρουμανίαν κατὰ τὸ 1926, ὅστις—καθὼς εἶναι γνωστὸν ἐδέχθη τὴν πρότασιν περὶ ἀλλαγῆς Πασχαλίου—κατὰ τοῦ ὁποίου οἱ Ἐπίτιμοι Πρόεδροι τῆς Χ.Α.Ν οἱ Ἕλληνες Μητροπολίτη ἐβλασφήμησαν λέγοντες, ὅτι «παρουσιάζει ἀνωμαλίας!» (63).

Ἐκ τούτων τῶν μυστικῶν κεφαλαίων ἐτροφοδότησθη ὄχι μόνον ὁ Μητροπολίτης Νικόλαος διὰ τὴν μετάβασίν του εἰς τὴν Ἀνατολήν τῷ 1925, διὰ νὰ προλειάνῃ τὸ ἔδαφος εἰς τὸ Πατριαρχεῖον Κωνσταντινουπόλεως πρὸς ἀναγνώρισιν τοῦ Μύρωνος ὡς Πατριάρχου τῆς Μεγάλης Ρουμανίας (64). τὸ ὁποῖον καὶ ἐπραξεν ὁ Ὁριγενιστῆς Βασίλειος ἀποστείλας καὶ Ἑλληνα Μητροπολίτην εἰς τὴν ἐνθρόνισίν του (65). Ἀλλὰ καὶ ἐκ τούτων πάλιν τῶν μυστικῶν κεφαλαίων ἐφοδιασθῆεις ὁ μυστικὸς ἐκεῖνος *πρίκιωρ* τοῦ Μύρωνος, πρῶην Μοναχὸς ρίψασπις καὶ γαμβρὸς ἐπ' ἀνεψιᾷ τοῦ Μητροπολίτου Ἀθηνῶν, *Δραγομιρ Δημητρέσκου*, παρουσιάζεται εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν Μεγίστης Λαύρας τὴν 25 Αὐγούστου 1925, ἔνθα μυστικῶς,—παρόντος ἐμοῦ, μὴ γενομένου ἀντιληπτοῦ—*συναντήσας τὸν κ. Εὐλόγιον Κορίλαν* Λαυριώτην Μοναχὸν καὶ Ἀλβανόν, τοῦ ἐγχειρίζει ἐκ μέρους τοῦ Μύρωνος καὶ τῆς Ρουμανικῆς Κυβερνήσεως ἐπιστολὰς γεγραμμένας Γερμανιστὶ καὶ ἐκεῖ ἐν τῇ Μεγίστῃ Λαύρᾳ, συμκῶνως τῷ περιεχομένῳ τῶν ἐπιστολῶν, συζητοῦν καὶ κανονίζουσι πολλὰ πράγματα, σὺν τοῖς ἄλλοις δὲ, καί: τὸ ζήτημα τῆς παραχωρήσεως εἰς τὴν Ρουμανίαν τῶν Ἱερῶν Μονῶν Κουτλουμουσίου, Καρακάλου καὶ ἄλλων, τὸ ζήτημα τῆς ἀνεξαρτησίας τῆς Ἀλβανικῆς Ἐκκλησίας, τὸ ζήτημα τοῦ Ρουμανικοῦ Ἐξαρχείου ἐν Ἁγίῳ Ὄρει, τὸ Σατανικὸν καὶ νεωτερικὸν πρόγραμμα τῆς συγκληθησομένης Συνόδου, τὸ ζήτημα τῆς διεθνoῦς διαρκoῦς Συνόδου ἐν Κωνσταντινουπόλει, καὶ ἄλλα. Αὕτη ἦτο ἡ ἀποστολὴ τοῦ Δημητρέσκου ἐκ μέρους τῆς Ρουμανικῆς Κυβερνήσεως καὶ Ἐκκλησίας (66). Καὶ ταῦτα

(62) Πρακτικὰ Ρουμανικῆς Συνόδου, Μαΐου 1925

(63) Ὅρα «Ἐκκλησία» ἀριθ. 39=40, 13 Ὀκτωβρίου 1928.

(64) «Universul» Ἰούνιος 1925.

(65) Περιοδ. «Ὁρθόδοξος Ρουμανικὴ Ἐκκλησία» Σεπτέμβριος 1925.

(66) Ὅρα «Ζητήματα μιᾶς Οἰκουμενικῆς Συνόδου» σελ. 19.

ἔπρεπε νὰ δηλοποιήσῃ εἰς τὴν Ἱερὰν Κοινότητα ὁ κ. Εὐλόγιος Κορίλας καὶ ὄχι νὰ ἀκονίζῃ τὰ ξυραφοφάλλιδα πρὸς διασκέδασίν των, ἐπὶ τῶν γενεῶν τῶν Ζηλωτῶν Μοναχῶν, τῶν μὴ παραδεχομένων τὸ μνημόσυνον τῶν προδοτῶν. Θέλετε καὶ ἄλλα μνημονεύματα; Εὐχαριστως.

§ 14. Ἐξ αὐτῶν τῶν μυστικῶν κεφαλαίων εἶχε μαζύ του ὁ Πατριάρχης Μύρων τὰ δεκατρία ἑκατομμύρια φράγκων, ὅταν ἐπεσκέφθη τὴν Κωνσταντινούπολιν, Ἀθήνας, Ἀλεξάνδρειαν καὶ Ἱερουσαλήμ⁶⁷ διὰ τῶν ὁποίων ἑκατομμυρίων ἤλειψε τοὺς ἄξονας καὶ τοὺς τροχοὺς τῆς νεωτεριστικῆς τεθρολίπου ἀμάξης, τῆς συρομένης ὑπὸ τοῦ Βασιλείου, Μελετίου, Χρυσοστόμου καὶ Γενναδίου καὶ ἠγιοχουμένης ὑπὸ τοῦ Μύρωνος.

Ταῦτα τὰ ἑκατομμύρια ἐπηρέασαν τὸν Παναγιώτατον κ. Βασίλειον νὰ διαπράξῃ ἄλλο ἔγκλημα κατὰ τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἦτοι διὰ διαταγῆς τοῦ διπλωμάτου Μύρωνος, ἤρθη (ἐσήκωσε) τὸ Βουλγαρικὸν σχίσμα, τὸ ὁποῖον ἔθιξε μεγάλως τὰ Ἐθνικὰ Ἑλληνικά συμφέροντα (68) καὶ ἐπεκοινώνησεν ἡ Ρουμανικὴ ἐντεῦθεν μετὰ τῆς Βουλγαρικῆς Ἐκκλησίας, εἰς ἣν ἀπέστειλεν ὁ Μύρων 10 ὀκάδας μύρου, ὅπερ δικαίωμα ἦτο ἀποκλειστικὸν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου (69).

Καὶ ὄχι μόνον τοῦτο, ἀλλὰ παρεδέχθη οὕτως ὁ ἀτυχῆς Βασίλειος τὴν δημιουργίαν διαρκοῦς διεθνοῦς Συνόδου ἐν Κωνσταντινουπόλει (70), — παμπόνηρος πρότασις, σχεδιασθεῖσα πρὸ καιροῦ, — διότι «*μὲ τοῦτον τὸν τρόπον*, λέγει, διευθύνουσα ἡ Κωνσταντινούπολις, ἀφαιρεῖ πᾶν ἐμπόδιον Ἐθνικῆς μεροληψίας (71) καὶ ὅπως λέγει: «Οἱ Ρουμᾶνοι δὲν παρήτησαν οὐσιωδῶς τὴν Μίαν Ἐκκλησίαν καὶ δὲν ἔρριψαν τὸν ἑαυτὸν τους εἰς τὸν κρημνὸν τοῦ Γραικικοῦ σχίσματος (ἀκούσατε) καὶ πῶς, ὁ ρόλος τῆς Ρουμανικῆς Ἐκκλησίας εἶναι ὀλοφάνερα διάσαφισμένος ἐφ' ὅλης τῆς γῆς, (ἀκούσατε κ. Κουρίλα.) διὰ τοῦτο ἡμεῖς οἱ Ρουμᾶνοι, λέγει θὰ ἔχωμεν τὸ εὐτύχημα ὥστε ὁ Πατὴρ καὶ Ποιμὴν τῆς ἀνθρωπότητος νὰ εἶναι Ρουμᾶνος». Ὡ Ἀλαζονία! (72).

Ἄλλὰ τί θὰ κάμῃ ὁ τῆς Ρώμης ποντήφηξ, Πάπας—Βασιλεὺς καὶ θεὸς ἐπὶ τῆς γῆς, ὅστις ἀνεκαίνισεν ἐκ νέου τὴν κοσμικὴν κυριαρχίαν

67) «Universul» 18 Ἰουνίου 1927.

(68) «Σταυρὸς» 30 Ἰουνίου, 1927.

(69) «Σταυρὸς» 17 Μαρτίου 1927.

(70) «Universul» 16 Ἰουλίου 1927.

(71) Δρ Κ. Παουλέσκου «Ἰδεώδης Ἐκκλησία» σελ. 81—82.

(72) Δρ Κ. Παουλέσκου «Ἡ πραγματικὴ Ἐκκλησία» σελ. 175.

του, όταν ἴδῃ τὸν παραδουναδίον νέον Πατέρα καὶ Ποιμένα τῆς ἀνθρωπότητος; Ἀσφαλῶς θὰ διαρραγῇ ὁ δυστυχῆς!!!

Ἐπίσης μέγιστον Ἐθνικὸν ἔγκλημα διέπραξε καὶ ὁ νεωτεριστῆς καὶ μοιχοεπιβάτης κυρ. Χρυσόστομος Παπαδόπουλος, ὑπακούσας εἰς τὰς εἰσηγήσεις τοῦ μεγάλου διπλωματούχου καὶ ἠνιόχου τοῦ Μύρωνος, ἔχι μόνον νὰ ἐκδάρῃ τὸ Πατριαρχεῖον Κωνσταντινουπόλεως ἀποσπάσας ἐκεῖθεν τὰς Μητροπόλεις τῶν νέων χωρῶν καὶ συγχωνεύσας αὐτὰς μετὰ τῶν τῆς παλαιᾶς Ἑλλάδος, ἀλλὰ κατήλάττωσε τὰς ἐν παλαιᾷ Ἑλλάδι τοιαύτας (73), καθ' ἣν στιγμήν ὁ κ. Μύρων ἐν Ρουμανία τὰς ἐτριπλασίασεν, ἔχι μόνον δημιουργήσας νέας ἐπαρχίας μὴ ὑπαρχούσας, ἀλλὰ χειροτονήσας καὶ Ἐπίσκοπον στρατοῦ, Ἐπίσκοπον ἐξωτερικοῦ, Ἐπίσκοπον Ἱεραποστόλων, σχεδιάζει δὲ Ἐπισκόπους ἐν Μακεδονία Ἐπίσκοπον Μονῶν καὶ ἄλλους ὥστε εἰς τὴν διαρκῆ Σύνοδον τῆς Κωνσταντινουπόλεως, προεδρεύων ὁ Μύρων ὡς ἀντιβασιλεὺς καὶ πρῶτος Πατριάρχης καὶ ὡς ἔχων περισσοτέρας τῶν Ἑλλήνων Ἐπισκοπᾶς, ἠνωμένοι δὲ καὶ μετὰ τῶν Σλαύων, οὐδὲ ὑπολογίζει ὡς στενοὺς φίλους του (74), νὰ δυνηθῇ νὰ πραγματοποιήσῃ τὸ Σατανικὸν σχέδιον τῆς μεταρρυθμίσεως τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ ὑποδουλώσεως τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ κυριαρχίας ἐφ' ὅλης τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Καὶ τοῦτο πρὸς χάριν τῶν προδοτῶν, διότι εἶναι γνωστὸν τί ἐπιδιώκει ἡ Σερβία διὰ τῆς ἐλευθέρας Ζώνης Θεσσαλονίκης.

Τὰ ἀνωτέρω κατήγγειλα ἐπανειλημμένως εἰς τὰς Ἐκκλησιαστικὰς καὶ πολιτικὰς ἀρχὰς τοῦ Κράτους, ἰδιαιτέρως δὲ ἐπὶ τῆς Δικτατορίας Παγκάλου, διὰ τοῦ Διευθυντοῦ τῆς Μυστικῆς Ἀσφαλείας τοῦ Κράτους καὶ τοῦ Μητροπολίτου Ὑδρας κ. Προκοπίου. Ἀλλά...

Διὰ τὸν σκοπὸν τοῦτον ὁ Βρατιάνο, Μέγας πολιτικὸς Φιλελεύθερος, ἠγωνίσθη ἵνα ἀνυψώσῃ τὴν Ρουμανικὴν Ἐκκλησίαν εἰς τάξιν Πατριαρχείου (75). Διὰ τοῦτο τὴν 8ην Ἰανουαρίου 1929 ἐν Παρισίοις ἡ διπλωματικὴ ἐκείνη μυστικὴ διάλεξις, ἐνθα μετὰ τῶν ἄλλων ἐλέχθησαν καὶ τὰ ἐξῆς: «... Ἡ Ρουμανικὴ Ἐκκλησία τώρα, ὅταν οἱ ὀφθαλμοὶ πάντων ἐξ ὅλων τῶν μερῶν διευθύνονται πρὸς αὐτήν, ἔχει καὶ ἰδιαιτέραν σπουδαίαν ἀποστολὴν ἐν Ἀνατολῇ» (76) Ἠννόησαν ἄραγε οἱ προδοταὶ τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ τῆς Ὁρθοδοξίας ταῦτα τὰ ἄσματά, διὰ νὰ ἔχη βάσιν ἢ ἐπιβολὴ τοῦ μνημοσύνου καὶ τοῦ ξυραφοκουρεύματος;

(73) Ἐφημερίς «Χρηματιστηρίου» 30 Δεβρίου 1928, σελ. 7.

(74) Περιοδικὸν «Σταυρὸς» 21 Ὀκτωβρίου 1926.

(75) Οἰκονόμου Δ. Τζορτζέσκου «Λόγος ἐπιτάφιος εἰς Βρατιάνο».

(76) Ἐφημ. «Ρουμανικὸν Γένος» 24 Ἰανουαρίου 1928.

Δι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν σκοπὸν «τὸ σήκω τὸ νὰ καθήσω ἐγὼ» καὶ μὲ εἰδικήν ἀποστολήν περιτριγύρισε καὶ ἐπεσκέσθη τοὺς Διεθνεῖς Συνοδικοὺς Ἀρυσσοτομον, Βασιλείον, Μύρωνα καὶ Σία κατὰ Μάιον τοῦ 1927, ἐκεῖνος ὁ Ραοῦλ Ἄλτερ, Ἑβραῖος Πρύτανης τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Προτεσταντικῆς Θεολογίας ἐν Παρισίοις, διατυμπανίσας τὰ περὶ ἐνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν (77).

Διὰ τὸν σκοπὸν τοῦτον ὁ κ. Δρ. Μύρων Κρίστεα, κατεσκευάσεν ἐκεῖνος τὸ νέον ἔμβλημα τοῦ Πατριαρχείου Βουκουρεστίου, ἔχον ποικίλλα μυστικὰ νοήματα. . . . μὲ τὴν περιστερὰν βαστάζουσαν εἰς τὸ ῥάμφος κλάδον ἐλαίας ἄνωθεν τῶν γέντε Ἡπείρων. . . λέγουσαν εἰς τὸν Μύρωνα «Ποίησάνε τι πρόξυτά μου» (78).

Ἐντεῦθεν ἀπεθρασύνθη ὁ ἀλαζὼν οὗτος νὰ λέγῃ, ὅτι: «Ὅλοι αἱ ἀποφάσεις τῆς Ἁγίας Ρουμανικῆς Συνόδου, εἶναι δεδομένα διὰ τῆς ἐμπνεύσεως τοῦ Παναγίου Πνεύματος, καὶ οὕτως αὐταὶ εἶναι ἀλάνθαστοι καὶ ἅγιοι», ἔστιν καὶ ὅταν πρόκειται νὰ ἀρπάξῃ τὸ Πατριαρχεῖον Κωνσταντινουπόλεως, καὶ ἀνακηριχθῆ πατὴρ τῆς ἀνθρωπότητος!!

Καὶ ἀκριβῶς ὅταν ἔλεγεν, ὅτι αἱ ἀποφάσεις του εἶναι ἀλάνθαστοι, τότε ὁ εὐσεβὴς λαὸς ἔχων ἐπὶ κεφαλῆς τοὺς Ἱερεῖς τῆς Βεσσαραβίας, τοὺς τριούτους νεσημερολογίτας καὶ παποπασχαλιολόγους ἀπεκήρυττεν ὡς σχισμακτοαιρετικούς (80). *Εἰς τὰς κεφαλὰς τούτων τῶν κακουργότατα κατὰ τῆς Ἁγίας Ὁρθοδόξου τῶν Πατέρων ἡμῶν Πίστεως, καινότομησάντων, εἶναι τὸ βαρύτερον ἀνάθεμα ὄλων τῶν Ἁγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων.*

§ 15. Ἀκολούθως νομίζω ἐκ τῶν ἐκτεθέντων — ὀλίγων ἐκ τῶν πολλῶν — ἀπεδείχθησαν καὶ διευκρινίσθησαν οἱ πραγματικοὶ προπαγανδισταὶ καὶ προδόται τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Καὶ διὰ τοῦτο: *Ἴδοθ' εἰ ἔχεν ὑποχρέωσιν νὰ μνημονεύῃ ὁ κ. Κορίλας καὶ Σία* — ὅστις ἐσπούδασε τὴν Φιλολογίαν καὶ Θεολογίαν εἰς τὴν σκοτεινὴν Δύσιν, διὰ χρημάτων Ἑλληνικῶν καὶ ἐξόδων τῶν Ἑλληνικῶν Ἱερῶν Μονῶν — καὶ νὰ μὴ ἐπιδιώκῃ τὰς Ἀλβανικὰς Μητροπολιτικὰς ἀρχὰς καὶ ἔδρας, μηδὲ νὰ λάβῃ ὡς συμβοηθοὺς του τοὺς ἀποστάτας Βασιπεδινούς, τὸν Διοικητὴν τοῦ Ἁγίου Ὄρους κ. Λέγγιν — μετ' οὗ συνειργάσθη τόσον σκανδαλωδῶς. . . . , — νὰ ἐπιδιώξῃ τὴν σύστασιν ἐν *Καρναῖς Ἀκαδημίας νεωτεριστικῆς καὶ ἀθεϊστικῆς*, ἵνα οἱ ἀπόφοιτοι αὐτῆς καὶ τελειόφοιτοι δυνηθοῦν καὶ προσφωνοῦν διὰ τοῦ «ὡς εὖ παρέστητε» εἰς τὰς διὰ κλειστῶν αὐτοκινήτων καὶ διὰ τῆς κατασκευαζομένης δημοσίας ὁδοῦ διελευσομένας καὶ ἐπισκεψθησομέ-

77) Περιοδικὸν «Σταυρὸς» 6 Ὀκτωβρίου 1927.

78) » » 17.5.1928, «Ἐπιθέσεις τοῦ Ἡμερολογ.»

79) » » 10.1.1929 «Ἐπιθέσεις Ἡμερ. καὶ Πασχαλίου»

(80) Ἐφημερὶς ὁ «Λόγος» Βουκουρέστιον 24 Δεκεμβρ. 1928.

νας Κυρίας ἀλλὰ λαμβανούσας καὶ μέρος εἰς τὸν πυρετωδῶς παρασκευαζόμενον, ὑπὸ τῆς Κινηματογραφικῆς Ἑταιρίας Ideal παγκόσμιον θρησκευτικόν, δηλ. Κινηματογράφον, τὸν ἐγκατασταθῆσόμενον ἐν Ἁγίῳ Ὄρει.

Διὰ τοῦς τοιούτους λοιπὸν προδότας τῶν θρησκευτικῶν καὶ Ἐθνικῶν συμφεροντῶν νομίζομεν, ὅτι τοιοῦτον ἀξίζει μνημόνευμα. Ἐν περιπτώσει δὲ καὶ ἐπιμένουν οἱ ἀρμόδιοι εἰς διαφότροπον μνημόσυνον, τότε ἄς ἀναμείνουν ὀλίγον, καὶ εἰς τὸ ἐπομένως ἐκδοθῆσόμενον ἡμῶν ἔργον: «Ἡ Ὁρθοδοξία ἐναντι τῆς Ἑβραϊομασσοσίας» θέλομεν μνημονεύσῃ διαφοροτρόπως, παρουσιάζοντες ἐν φωτοτυπομένῳ ἀντιγράφῳ (κλιτσέ) καὶ ἐπίσημα ἔγγραφα σχετικὰ πρὸς τὸ ἀπαιτούμενον καὶ ἐπιβλλόμενον μνημόσυνον.

ΙΣ	ΧΣ
ΝΙ	ΚΑ

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ

**Αἱ ὑποχρεώσεις τοῦ σημερινοῦ Μοναχισμοῦ καὶ τὸ καθήκον πρὸς ἐξακολούθησιν τοῦ Ἱεροῦ ἀγῶ-
νος καὶ διὰ τὴν σωτηρίαν ἑαυτοῦ καὶ περι-
φρούρησιν τῆς Ὁρθοδοξίας**

«Τὶ ἐγκαυχᾷ ἐν κακίᾳ ὁ δυνατός, ἀνομίαν ὅλην τὴν ἡμέραν; Ἄδικίαν ἐλογίσατο ἢ γλῶσσα σου ὥσει ξυρὸν ἠκονημένον ἐποίησας δόλον.

(Ψαλμ. ΝΑ' 1-2).

§ 1. Ὁ ἐνταῦθα ἀναφερόμενος ὑπὸ τοῦ ψαλμωδοῦ ἔλεγχος, ἀπευθύνεται πρὸς πάντας ἐκείνους, οἵτινες ἐπιδιώκουν διὰ σχέσεων πονηρῶν, κολακείας καὶ κρυφίων τεχνασμάτων, τὴν βλάβην τοῦ πλησίου των, οὗτοι εἶναι οἱ Χαρακτήρες τοῦ πονηροῦ. Ὁ κάκιστος δὲν ἔχει δύναμιν, ἐκτὸς τῆς κακίας του. Δὲν εἶναι Εὐχαριστημένος εἰς τὸν ἑαυτόν του, καὶ δὲν καυχᾶται, εἰμὴ δταν εὖρη εὐκαιρίαν γὰ βλάβη. Ἄδιαλείπτως μελετᾷ τὴν ἀδικίαν καὶ αἱ πονηρίαι του εἶναι

ώσεί ξυρός ἠκονημένος « Τέλνα μου, λέγουν οἱ ἀποστάται κοινοτομισταί, δὲν ἤλλαξε τὸ ἡμερολόγιον, ἀλλ' ἀπλῶς ἐδιωρθώθη, διότι ἦτο λανθασμένον : » Ἐπλή Ἱστορία, ἀλλὰ τρισκατάρατος τόλμη, ἣτις ἐπότισε τὴν γῆν δι' ἀνθρωπίνου αἵματος, ἐξ αἰτίας τῆς τυφλῆς ἀλαζονίας τῶν καινοτόμων Ἀρχιερέων βλασφημησάντων τῶν παναθλίων εἰς τὸ Πανάγιον τοῦ Θεοῦ καὶ συναϊδίον πνεῦμα, διότι λέγουν ὅτι : « οἱ Ἅγιοι Πατέρες ἐλανθάσθησαν » καὶ διὰ τὴν βλασφημίαν τχύτην τοὺς περιεκύκλωσαν ἀπὸ τώρα—ὡς κεραυνὸς—τὰ ἀναθέματα τῶν Ἁγίων Πατέρων, τὰ ἐκφωνηθέντα κατ' αὐτῶν, ἐν ταῖς Ἁγίαις Οἰκουμενικαῖς Συνόδοις, διὰ πάντας ὅσοι νεωτερίζοντες καὶ εἰς τὸ ἐλάχιστον, ἤθελον τολμήσει ἢ σκεφθῆ τι κατὰ τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ὅμως ὁ τίτλος τοῦ ψαλμοῦ τούτου ἀπευθύνεται κατὰ τοῦ προδότου ἐκείνου Δωήκτου Ἰδουμαίου — ἀρχηγοῦ τῶν παιμνίων Σαούλ — ὅστις παρεκίνησε τὸν Σαούλ, διὰ νὰ φονεύσῃ τοὺς 350 Ἱερεῖς μετὰ τοῦ Ἀρχιερέως Ἀβιμέλεχ καὶ ὀλοκλήρου τοῦ λαοῦ τῆς Πολιτείας Νομβέ. Διασωθεὶς ἐκ τοῦ φόνου εἰς ἐκ τῶν υἱῶν τοῦ Ἀβιμέλεχ, καὶ ἱστορήσας εἰς τὸν Δαβιδ τὰ συμβάντα, ὁ προφήτης Δαβιδ ἀκριβῶς εἶπεν : « Ἐγνώριζον τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ὅταν ἦτο ἐκεῖ ὁ Δωήκ ὁ Σύρος, ὅτι θὰ εἶπῃ εἰς τὸν Σαούλ, ἐγὼ εἶμαι λοιπὸν ἡ υἱία τοῦ θανάτου τῶν ψυχῶν τοῦ οἴκου τοῦ πατρὸς σου » (Α. Βασ. Κεφ. ΚΒ'). Ὡ πόσον ἀθῶον αἷμα ἐχύθη ἐξ αἰτίας τῆς σιωπῆς ταύτης! « ἤξευρον » λέγει, ἀλλὰ πολὺ μετανοῶ τώρα.

Δὲν χωρεῖ ἀμαιβολία ὅτι πάντες γνωρίζομεν ὅτι : ἐκάστη ἡμέρα καθ' ἣν ζῆ τις εἰς τὴν αἵρεσιν, εἶναι ἡμέρα εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκεται διαχεγραμμένος ἐκ τοῦ βιβλίου τῆς ζωῆς καὶ ἀνάξιος νὰ ἴδῃ τὸ ἀπροσπέλαστον φῶς τοῦ Θεοῦ. Καὶ ἀνάξιοι τῆς σωτηρίας γίνονται ὅχι μόνον οἱ αἵρεσιάρχαι, ἀλλὰ καὶ ὁ λαός, ὁ ὁποῖος τοῖς ἐδόθη, ἵνα τὸν ποιμαίνωσιν, ἐὰν δὲν φεύγῃ ἀπ' αὐτοῦς, ὡς ἀπὸ χόρτα τινα δηλητηριασμένα. καθὼς μᾶς λέγει ὁ Ἅγιος Ἰγνατίος ὁ Θεοφόρος (1).

Τὸ Ὁρθόδοξον ἡμερολόγιον, λέγουσιν οἱ νέοι βλάσφημοι, ἦτο λανθασμένον καὶ Ἐθνικόν, τὸ δὲ Ὁρθόδοξον Πασχάλιον παρουσιάζει ἀνωμαλίας !

Ἐντεῦθεν ὅλοι γνωρίζομεν, ὅτι οἱ νέοι οὗτοι καινοτόμοι βλάσφημοι, ἔθιξαν καὶ τὸ δόγμα τῆς ἐμπνεύσεως τοῦ Παναγίου Πνεύματος—ὅπερ ἐλάλησε καὶ ἐνήργησε διὰ τῶν Ἁγίων Πατέρων ἐν ταῖς Ἱεραῖς Συνόδοις—ὁμοίως ἐσύγχυσαν καὶ τὸ δόγμα τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Σωτήρος, ἐορτάζοντες αὐτοὶ—οἱ λεγόμενοι νεοημερολογίται—τὸ Πάσχα τῶν δύο φορὰς τὸν χρόνον : —Οἱ μὲν τὸν Μάϊον, οἱ δὲ τὸν Μάρτιον, πρὸ τῶν Ἰουδαίων, Ἐπίσης κατέστρεψαν καὶ τὸ δόγμα τῆς ἐνό-

1) Ἁγίου Ἰγνατίου τοῦ Θεοφόρου Ἐπιστολὴ πρὸς Τραλλησίους. Ὁρθ. ἐξήγησιν IB' Κεφ. στιχ. 15 εἰς τὴν πρὸς Ἑβραίους.

τητος τῆς Ἐκκλησίας, σπείραντες διχόνοιαν ἐν μέσῳ τῶν τέκνων Αὐτῆς, Διὰ τὰς ὁποίας ἀνομίας καὶ τὴν περιφρόνησιν τῶν Ἱερῶν κανόνων ἐπέσυρον ἐφ' ἑαυτοῦς τὰ ἀναθέματα τῶν Ἱερῶν Συνόδων (2). Καὶ ὡς τοιοῦτοι, δὲν ἰσχύει οὐδεμίαν ἱεροτελεστία αὐτῶν, καθὼς ἀποφαίνεται ὁ Ὁρθόδοξος Ἱεροκῆρυξ καὶ κλεινὸς διδάσκαλος Νικόλαος Βούλγαρης ἐν σελίδι 207 τῆς Ὁρθοδόξου αὐτοῦ κατηχήσεως: « . . . Μὴ ἔχοντες οἱ Ἱερεῖς καὶ Ἀρχιερεῖς τὸν σκολόν, ἦτοι, μὴ βαδίζοντες κατὰ τὴν παράδοσιν ὡς βαδίζει ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἄς γνωρίζουν ἅπαξ διὰ παντός, ὅτι τὰ ὑπ' αὐτῶν τελούμενα μυστήρια μένουσιν ἀτελεῖ, ἡ δὲ μερὶς αὐτῶν ἐστὶ μετὰ τοῦ προδότου Ἰούδα, . . . »

§ 2. Ἄλλ' ἐκεῖνοι, οἵτινες κρύπτονται ὑπὸ τὴν ὑποκριτικὴν οικονομίαν—διὰ τῆς ὁποίας κατεστράφησαν πλεῖσται ψυχαὶ—φωνάζουν: « Διὰ τι χαλᾶς τὸν κόσμον διὰ τὰς ἀμαρτίας ἑνὸς ἐκάστου; »

Νομίζω, ἀγαπήτοί, ὅτι καὶ σεῖς οἱ ἴδιοι γνωρίζετε τὰ λεχθέντα ὑπὸ τοῦ Θεοῦ Δρυσσοτόμου, ὅτι: « Ὁ φαῦλος βίος πονηρὰ τίκει δόγματα » καὶ: « Ὄταν ἡ ὁ ἀπεγνωσμένος βίος καὶ δόγμα τίκει τοιοῦτον καὶ ἐστὶν ἰδεῖν πολλοὺς ἐκ τούτων καταπεσόντας εἰς βυθὸν κακῶν καὶ εἰς Ἑλληνισμόν (εἰδωλολατρείαν) ἐκτραπέντας. » (3) Ἐπίσης γνωρίζετε τί εἶπε καὶ ὁ Ἅγιος Μάρκος ὁ Ἐρημίτης; « Ὄταν ἡ τοῦ ἑνὸς βλάβη εἰς τοὺς πολλοὺς ἀνατρέχει, τότε οὐ δεῖ μακροθυμεῖν, οὔτε ζητεῖν τὸ ἑαυτοῦ συμφέρον, ἀλλὰ τῶν πολλῶν, ἵνα σωθῶσι· διότι τῆς μονομεροῦς ἀρετῆς, ἡ πολυμερῆς ὠφελιμωτέρα τυγχάνει. » (4) Καθὼς καὶ ὁ Μέγας Βασίλειος λέγει: « Τὸ σιωπᾶν καὶ ἐφησυχάζειν ἐν τοῖς τοιοῦτοις, ἀρνήσεως ἴδιον, τὸ δὲ ἐλέγχειν, ὁμολογίας εἰλικρινοῦς. » (5) Καὶ συμφώνως τούτῳ καὶ ὁ Ἅγιος Μάξιμος ὁ Ὁμολογητῆς, καθὼς καὶ ὁ Ἅγιος Μελέτιος ὁ Γαλησιώτης λέγουν: « Ὁποῖος ἔχει γνῶσιν καὶ γνωρίζει καλὰ τὴν ἀλήθειαν, ἔπειτα τὴν σκεπάζει καὶ δὲν τὴν κηρύττει φανερά, μήτε τοὺς Θεοὺς Κανόνας καὶ Νόμους ὑπερασπίζεται, εἶναι δίκαιον νὰ κολασθῇ ἔχι ὀλιγώτερον ἀπὸ ἐκείνους ὅπου τοὺς παραβαίνουν. . . Διότι τὸ νὰ σιωπᾶ τις τὴν εὐσέβειαν, εἶναι μεγάλος κίνδυνος καὶ κόλασις αἰώνιος, καὶ λάκκος ἀπωλείας. » (6)

Ταῦτα εἶναι γνωστὰ εἰς πάντας καθὼς καὶ τό: « Ὅστις δύναται νὰ

2) Τόμος Β' τῶν Συνοδικῶν σ. 977.

3) Ὁμιλία Ε' εἰς τὴν Α' πρὸς Τιμόθεον.

4) Φιλοκαλία Κεφ. σιδ'.

5) Ἰωσήφ Βρυεννίου Γόμ. Β'. σελ. 19—21.

6) Ἁγίου Μελετίου Στιχ. Ὑπόθ. 10.

ἐμποδίσῃ τὸ κακὸν καὶ δὲν τὸ ἐμποδίζει, εἶναι αὐτὸς ὁ ἴδιος ὅστις τὸ πράττει.» (7)

Διὰ ταῦτα πάντα τὰς ψυχοβλαβεῖς σιωπᾶς καταδικάζων ὁ Μέγας Βασίλειος ἐν τῷ 71ῳ αὐτοῦ Ἱερῷ Κανόνι, λέγει: «Ὁ συνεγνωκῶς ἐκάστῳ τῶν προειρημένων ἁμαρτημάτων (τῶν Κληρικῶν) καὶ μὴ ὁμολογήσας, ἀλλ' ἐλεγχθεὶς τοῦ τοσοῦτον χρόνον εἰς ὃν ὁ ἐργάτης τῶν κακῶν ἐπιτετίμηται, καὶ αὐτὸς ἔσται ἐν ἐπιτιμίῳ».

Ὅθεν καὶ ὁ ἐλάχιστος ἐν τοῖς τέκνοις τῆς Ἁγίας Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, βλέπων ὅτι μετὰ τὰς τσοαύτας προσπάθειας καὶ ἀνθρωπίνους θυσίας, ἐντὶ οἱ Καινοτόμοι νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὴν ὁδὸν τῶν διατάξεων τῆς Ἐκκλησίας, αὐτοὶ μεταχειρίζονται σκληροτέραν βίαν καὶ ἐκδίδουν φοβεράς διαταγὰς, ἵνα ὑποκύψωμεν εἰς αὐτοὺς τοὺς προδότας τῆς πίστεως, ἐβεβαιώθην πλέον, ὅτι δὲν πρέπει νὰ σιωπήσω, ἵνα μὴ συμπαροπολαύσω τῆς ὀργῆς τοῦ Θεοῦ, ὡς ἐφησυχάζων. Διὰ τοῦτο καὶ προέβην εἰς τὸ διάβημα τοῦτο, καταγγείλας καὶ σαλπίσας τὴν φοβερὰν τρικυμίαν καὶ καταιγίδα τὴν καταλαβοῦσαν τὴν Ὁρθόδοξον τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν καὶ τὸν Μοναχισμόν Αὐτῆς, καταιγίδα προερχομένην ἐκ τοῦ ὀμιχλώδους καὶ σκοτεινοῦ ὀρίζοντος τῆς ἑβραιομασσονίας.

Καὶ κατὰ τὴν κρίσιμον ταύτην στιγμὴν ἀνεμνήσθην τῶν λόγων τοῦ ἐν Ἁγίοις Μεγίστου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου, γράφοντος πρὸς τὸν Πατριάρχην Ἀγίον Νεκτάριον:

«Νομίζω ὅτι τὴν ζωὴν ταύτην τὴν σημερινήν, τὴν παρήτησε καθ' ὀλοκληρίαν ἡ Πρόνοια τοῦ Θεοῦ, ἥτις εἰς τοὺς πρὸ ἡμῶν Χρόνους ἐφύλαξε τὴν Ἐκκλησίαν Του» καὶ τῶν πρὸς τὸν βήτορα Εὐδόξιον γραφομένων του: «Ἐρωτᾶς πῶς τὰ ἡμετέρα; καὶ λίαν πικρῶς! Βασίλειον οὐκ ἔχω, Καισάριον οὐκ ἔχω — πνευματικὸν ἀδελφόν μου καὶ σωματικόν— ... τὸ γῆρας ὑπὲρ κεφαλῆς, φροντίδων ἐπιπλοκαί, πραγμάτων ἐπιδρομαί, τὰ τῶν φίλων ἄπιστα, ΤΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΑΠΟΙΜΑΝΤΑ, Ἔρρει τὰ καλά, γυμνὰ τὰ κακά, ὁ πλοῦς ἐν τῇ νυκτί, πυρσὸς οὐδαμοῦ, Χριστὸς καθεύδει, τί χρῆ παθεῖν; μία μοι τῶν κακῶν ἢ λύσις, ὁ ΘΑΝΑΤΟΣ» (8). Καὶ ἔγραφεν οὕτως ὁ Μέγας Πατήρ, κλαίων τὴν κατάστασιν τῆς Ἐκκλησίας, διὰ τὸν πληθυσμὸν τῶν αἰρετικῶν καὶ λοιπῶν πολεμίων, τῶν καταταρασσότων τοὺς Ὁρθοδόξους. **Ἄλλ' ὦ θειότατε Πάτερ!** Ἐὰν ἐκ τῶν τότε Ἐκκλησιαστικῶν ταραχῶν, αἵτινες ἦσαν ἀσυγκρίτως κατώτεραι τῶν σημερινῶν, παρακινήθεις ἔγραψες τοὺς ἀπελπιστικὸς ἐκείνους λόγους, **τι θὰ ἤθελες εἶπῃ, ἐὰν εὐρίσκεσο εἰς τὴν ἡμετέραν πονηρὰν ἐποχὴν τῶν ὑπὸ τοῦ οὐρανοβάμονος Παύλου προρηθέντων «χαλεπῶν καιρῶν».** Καὶ τότε μὲν εἶχες

7) Ἐν τῷ τέλει τῆς ἐρμηνείας τοῦ 25οῦ Ἱ. Κανόνος τῆς ἐν Ἀγκύρᾳ Ἁγίας Συνόδου.

8) Ἐν τοῖς ἐκδεδομένοις τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου.

τὸν Βασίλειον, τὸν Καισάριον, τὸν Ἅγιον Νεκτάριον καὶ τὸν Εὐδόξιον, πρὸς τοὺς ὁποίους ἔγραφεσ καὶ ἐξεδήλωνες τὴν θλίψιν τῆς καρδίας σου σήμερον δὲ πρὸς ποῖον ἤθελεσ ἀπευθυνθῆ; Πρὸς τὸν διάδοχον τοῦ Θρόνου σου Βασίλειον καὶ τοὺς συντρόφους του Χρυσόστομον, Μελέτιον, Μύρωνα καὶ Σία; ἀδύνατον, Ἀδύνατον ἀδελφοί μου, ὁ μέγας οὗτος Ἅγιος, γὰ εὐνοήσῃ τοὺς τοιοῦτους Καινοτόμους καὶ ἀναθεματισμένους νόθους διαδόχους του. Διότι πρὸ αἰώνων (1663), οἱ Γνήσιοι τοῦ Μεγάλου Πατρὸς διάδοχοι, ἐρωτηθέντες, ἐὰν Πατριάρχης, Ἐπίσκοπος ἢ ἕτερος τοῦ κατωτέρου Κλήρου ἔχῃ τὸ δικαίωμα γὰ καινοτομῆ ἢ γὰ εἰσαγάγῃ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἀσυνήθεις ἀκολουθίας, καὶ γὰ μεταμορφώσῃ τὰς διατεταγμένας Λειτουργίας, ἀπήντησαν ἐν τῇ 24ῃ ἐρωταποκρίσει οὕτως: «Ἐῖρηται ἐν μέρει περὶ τούτων καὶ ἀνωτέρω, καὶ ἤδη λέγομεν, ὅτι πᾶσα καινοτομία συγχίσεως καὶ ἀταξίας ἐστὶν ἀφορμῆ, μερικῶς ἐπιβαλλομένη. Τὰ γὰρ κανονιζόμενα ὑπὸ τῶν Ἱερῶν Συνόδων οὐ λέγοντες καινοτομίας, ἀλλὰ διατάξεις πρὸς σύστασιν τοῦ Χριστιανικοῦ πληρώματος· ὅστις δὲ μερικῶς κατατολμῶν τούτων καὶ μάλιστα, διαφθείρων τὰ ὑπὸ τῶν Ἁγίων ἐκδεδομένα, καὶ τοῖς Ἁγίοις Πατράσιν ἀποδεδειγμένα καὶ τῷ μακρῷ χρόνῳ ἐπικεκυρωμένα, ἀλλόκοτα τινα παρεισφέρειν, ὡς συγχίσεως αἴτιος ἀποβλητέος καὶ σὺν τοῖς νεωτερίσμασιν αὐτοῦ ἀναθεματισμένος. Ὅθεν φυλακτέον τοὺς εὐσεβεῖν αἰρουμένους πάντα τὰ ταῖς Συνόδοις καὶ τοῖς Ἁγίοις Πατράσιν ἐκδεδομένα ἀπαρασάλευτα.»

(Ἐπονται αἱ ὑπογραφαὶ τῶν τεσσάρων Ὁρθοδόξων Πατριαρχείων τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας (9).

Καὶ τοιοῦτοι ὄντες οἱ νεωτερίζοντες καινοτομισταὶ δὲν εὐχαριστοῦνται γὰ εἶναι μόνον εἰς τὸν κόσμον, ἱστορία καθ' ὀλοκληρίαν ξένη καὶ ἀνήκουστος τῶν αἰώνων, ἀλλ' ὀρμῶντες μετ' ὀργῆς περιτριγυρίζουν ἄνω καὶ κάτω, ὡς τόσοι ἀπόστολοι τοῦ Ἄδου, προσπαθοῦντες πάσῃ δυνάμει, ἵνα ἐξαπλώσουν πανταχοῦ τὴν ἀδιαφορίαν, τὴν ἀνευλάβειαν, τὸν ὕλισμόν, τὸν ἀθεϊσμόν καὶ τὴν ἀπώλειαν τῶν ψυχῶν.

9) «Κανονικαὶ διατάξεις τῶν Πατριαρχῶν Κωνσταντινουπόλεως ἀπὸ Γρηγ. τοῦ Θεολόγου καὶ ἐντεῦθεν». «Ἐπιστάσια Μανουήλ Ι. Γεδεών. Ἄς μάθωσιν ἐντεῦθεν πόσον μέγαν ψυχικὸν κίνδυνον διατρέχουσι ἐκεῖνοι, οἵτινες παραμορφώνουσι καὶ ἀλλοιώνουσι τὴν διάταξιν τῆς φυλλάδας τῆς θείας λειτουργίας οἱ λέγοντες ἐν τῇ οἰκείᾳ ἐκφωνήσῃ: Ὑπὲρ πάσης Ἐπισκοπῆς Ὁρθοδόξων» ἀντὶ γὰ λέγωσιν ὡς εἶναι τετυπομένον, «ὑπὲρ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν» παραλείποντες τὸ ὄνομα τοῦ ἀίρετικοῦ!

§ 21. Οὗτος εἰς τοὺς χαλεποὺς τούτους κειροὺς ὁ ρόλος τοῦ Μοναχισμοῦ—ἀπειλουμένου ὑπὸ τῶν νεωτεριστῶν—οὐ μόνον δὲν ἔπαυσε, ἀλλ' ἀκριβῶς πολὺ μεγαλύτερος εἰς τὰς σημερινὰς πλήρεις κινδύνων περιστάσεις, αἵτινες ἀπειλοῦσι τὴν Ὁρθοδοξίαν, παρασκευάζεται πρὸς διάσωσιν τῆς ἀνοθεύτου παρὰ τῶν θείων πατέρων παραδοθείσης Ὁρθόδοξου πίστεως.

Ἡ Ἁγία Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία σήμερον, ἔχει ἀπόλυτον ἀνάγκην τῶν ἱερῶν θυσιῶν τῶν Μοναχῶν, κατὰ τῶν ἐφ' ὅδων τῶν νεωτεριστῶν καὶ τοῦ ὕλισμοῦ.

Διὰ τοῦτο σήμερον ὑπὲρ ποτε ἄλλοτε οἱ Πατέρες Μοναχοὶ πρόπει νὰ συμπτύξωσι τὰς γραμμάς καὶ νὰ ἐτοιμασθῶσι διὰ τὴν μάχην, ἐὰν θέλουν νὰ σταθοῦν εἰς τὸ ὕψος τῆς Ἱερᾶς αὐτῶν κλήσεως καὶ ἀποστολῆς.

Εἰς τὴν στρατευομένην Ἁγίαν ἡμῶν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν ὁ Μοναχισμὸς εἶναι ἡ ἐμπροσθοφυλακή, ἣτις πρέπει εἰς τὴν μάχην Αὕτη πρώτη νὰ καταλαμβάνη τὰς ἐπικαίρους καὶ πλέον ἐπικινδύνους θέσεις, περιφρονοῦντες πάντα κίνδυνον καὶ ἔτοιμοι εἰς πᾶσαν θυσίαν. — Αὐτὸς ἀκριβῶς εἶναι ὁ προορισμὸς τοῦ Μοναχοῦ καὶ διὰ τοῦτο ζῆ, κατὰ τὸν Ἀπόστολον: «ὅτι διὰ τὸ ἔργον τοῦ Χριστοῦ, μέχρι θανάτου ἠγγίσει, πρὸς βουλευτάμενος τῇ ψυχῇ (Φιλιπ. Β' 30).

Διὰ τὸ ἔργον τοῦ Θεοῦ ὁ μακάριος ἐκεῖνος Ἐπαφρόδιτος ἔρριψεν ἑαυτὸν εἰς κινδύνους πολλούς· ἀλλ' ὄχι διὰ οἰκονομίαν τινά, ἢ ἀσφάλειαν τῶν γηρατειῶν των, οὐδὲ διὰ συντήρησιν τῶν ὀφθαλμῶν των συγγενῶν του, καὶ ἄλλους ὕλικούς σκοπούς: διότι τὰ ἐμπαθῆ καὶ πεπλανημένα ταῦτα δεσμά, ῥίπτουν τοὺς Μοναχοὺς εἰς τὸν τέλειον κρημνὸν τῆς ἀπωλείας, κατὰ τὸν Ἁγιον Συμεῶν τὸν νέον θεολόγον (10). Ἐπίσης ἂς ἀκούσωμεν τί λέγει καὶ ὁ Ἁγιος Θεόδωρος ὁ Στουδίτης εἰς τὸν ΡΙΔ λόγον του, περὶ τῆς μοναδικῆς πολιτείας καὶ ἀντιπαρατάξεως ἐπὶ τῆς ἡδῆ ἐπισταμένης αἰρέσεως:

«Ἀδελφοὶ καὶ Πατέρες, οὐ παύσομαι τούτῳ τῷ καλῷ ὀνόματι τῆς ἀδελφότητος καὶ πατρότητος προταγορεύειν ὑμᾶς, εἰδὼς ὅτι ἀληθῆς ὑμῖν ἡ κλήσις, καὶ ἀψευδῆς ἡ προσηγορία· ὄντως γὰρ ἀδελφοὶ ἀληθινοὶ καὶ πατέρες οὗτοι εἰσὶν, οἵτινες ὑπὲρ γονεῖς, ὑπὲρ ἀδελφούς, ὑπὲρ γένος, ὑπὲρ πατρίδα, ὑπὲρ πάντα τὰ ὀρώμενα, ἠγάπησαν Θεόν· τὴν ἐπὶ τὸ αὐτὸ ζωὴν καταδεξάμενοι ὧν ἡ καρδία καὶ ψυχὴ μία· καὶ ὧν Πατὴρ ὁ Θεός, καὶ Πατὴρ ἡ ἄνω Ἱερουσαλήμ. Τοιοῦτοι οὖν καὶ ὑμεῖς, ἀδελφοὶ ἠγαπημένοι ὑπὸ Κυρίου· καὶ ἵνα ἀπὸ τῆς Γραφῆς ὑμᾶς καλέσω· Γένος ἐκλεκτόν, βασιλείον ἱεράτευμα, λαὸς εἰς περιποίησιν· ὅπως τὰς ἀρετὰς ἐξαγγείλητε τοῦ ἐκ σκότους ὑμᾶς καλέσαντος εἰς τὸ θαυμαστὸν αὐτοῦ φῶς. Θαυμαστὸν γὰρ ὅτι φῶς ἡ μοναδικὴ πολιτεία, εἰς ἣν ἐκλήθημεν· καὶ ἐν ἣ ἐξαγγέλλομεν τὰς αἰνέσεις τοῦ καλύψαντος ἀρετῆ τοὺς

10) Λόγος 74. Συμεῶν τοῦ νέου θεολόγου, Μέρος Α'.

Οὐρανόυς. Ἐνταῦθα εὖν ἔστι φρόνησις, σωφροσύνη, ἀνδρεία καὶ δικαιοσύνη, ἐνταῦθα τὰ κατὰ τοῦ Πονηροῦ τρόπαια, καὶ ἡ ἐν Χριστῷ νίκη. Εἰ γε τὰ ἔτιλα ἡμῶν οὐ σαρκικά, ἀλλὰ δυνατὰ τῷ Θεῷ πρὸς καθάρσεις ὀχυρωμάτων, λογισμοὺς καθαιρούντες, καὶ πᾶν ὕψωμα ἐπαίρομεον κατὰ τῆς γνώσεως τοῦ Θεοῦ καὶ αἰχμαλωτίζοντες πᾶν νόημα εἰς τὴν ὑπακοήν τοῦ Χριστοῦ. Εἰ δὲ καὶ πρὸς τοὺς ἐργαζομένους ἐχθροὺς ἔστιν ἀπιδεῖν, ἐννοήσωμεν τοὺς ἀπ' αἰῶνος διωγμοὺς ὅσοι καὶ ἡλίκοι κατέλαβον τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ, καὶ τίνων τὸ διώκεσθαι, τίνων τὸ τύπτεσθαι καὶ ἀποκτείνεσθαι· ἀλλ' οὐ τῶν ἐσταυρωμένων τῷ κόσμῳ; καὶ ἵνα τῷ πάλαι παρήσω, ἐπὶ τῆς παρούσης γενεᾶς καὶ ἐπὶ τῆς ἤδη ἐνισταμένης αἰρέσεως ὁ λόγος· τίνες μέχρις αἵματος ἀντεκατέστησαν πρὸς τὴν ἀμαρτίαν ἀντιγωνιζόμενοι· οὐχὶ οἱ μακάριοι πατέρες καὶ ἀδελφοὶ ἡμῶν, οἷτε τῆς καθ' ἡμᾶς Μονῆς, καὶ οἱ τῶν ἄλλων; Μοναχῶν οὖν ἀληθῶς τὰ τοιαῦτα κατορθώματα καὶ ἀθλήματα, καὶ **Μοναχοὶ τὰ νεῦρα καὶ ἐδραιώματα τῆς Ἐκκλησίας** καὶ τοιοῦτον καὶ τηλικούτον τὸ ἀξίωμα, ὅπερ κεχάρισται ἡμῖν ὑπὸ τῆς ἀγαθότητος τοῦ Θεοῦ. Ἄλλ' ἐπειδὴ ὅπου οἱ θησαυροὶ, ἐκεῖ καὶ οἱ κλέπται παρεδρεύουσιν· θησαυροὶ δὲ ψυχῆς αἱ ἀρεταί, παρακαλῶ καὶ ὑπομιμνήσκω, γρηγορῶμεν, νήφωμεν, ἀσυλαγώγητοι διαμένειν, μήτε ὑπὸ ἡδονῆς κατασυρόμενοι, μήτε ὑπὸ ἀνεξαγορευσίας περιστατούμενοι, μήτε ὑπὸ τινος ἄλλου πάθους κατακυριευόμενοι· ἀλλὰ ἀνώτεροι τῶν ὀλεθρίων παθῶν ὄντες, ἴωμεν προθυμίᾳ πρὸς τὸ ἐξῆς, μέχρις ἂν καταντήσωμεν, εἰς τὸ πέρας τοῦ βίου.»

Διὰ τοῦτο παρακαλῶ ταπεινῶς τοὺς ἐν Χριστῷ ἀδελφούς μου καὶ σεβαστοὺς μοι εὐλαβεῖς Πατέρας, ὅπως **μὴ κλίνωσιν ὧτα εἰς ἐκείνους, οἵτινες μετέρχονται**, καὶ βάλλουν εἰς ψυχικὸν δόλωμα **τὴν ψυχῶλεθρον οἰκονομίαν** καὶ ὑποκριτικὴν ἀγάπην.

Διότι τὴν οἰκονομίαν ταύτην—ἢ μάλλον μεγίστην παρανομίαν—μετήλθον καὶ οἱ Λατινόφρονες Πατριάρχης Βέκος καὶ Μιχαὴλ Βασιλεὺς ὁ Παλαιολόγος, λέγοντες «ὅτι ἡ ὑπόθεσις τῆς ἐνώσεως, εἶναι μία οἰκονομία καὶ ὄχι καινοτομία» (11)· οἱ δὲ συμμορφωθέντες πρὸς τὴν κακίστην ταύτην πρηνομοικονομίαν Μοναχοὶ, μετεβλήθησαν, καθὼς γνωρίζομεν, εἰς μαυρισμένους ὑποταρταροὺς δαίμονας (12).

Διὰ τοῦτο νομίζω, ὅτι ὁμοῦ μετὰ τῶν ἄλλων ὑποχρεώσεων καὶ ἀγώνων οὗτος, ὁ παρῶν καιρὸς ζητεῖ παρ' ἐνὸς ἐκάστου ἐξ ἡμῶν νὰ θυσιάσῃ πᾶν ὅ,τι δύναται διὰ τὴν προφύλαξιν τῶν ἀδελφῶν ἡμῶν Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν ἐκ τοῦ δηλητηρίου τοῦ νεωτερισμοῦ.— Οἱ δυνάμενοι ἐγγράφως διὰ συνθέσεως βιβλίων καὶ δι' ἰδιαιτέρων διατριβῶν, εἴτε καὶ ἐπιστολιμαίως— πάντως ὁμως ἐπὶ στερεῶν καὶ ἐκ τῆς Ἁγίας

11) Μελετίου Ἐκκλησι. Ἱστορία Βιβλ. ΙΓ' § 7.

12) «Κέντρα κατὰ τῶν νέων Καινοτομιστῶν» σ. 77, ὑπὸ Α. Κοττέα.

Γραφῆς μεμαρτυρημένων βάσεων — δεῖλουν νὰ πράττουν τοῦτο ἀπαιτήτως. Οἱ δὲ πρὸς τὸ γράφειν ἀδύνατοι, δι' ἀπλῶν λέξεων καὶ πρὸ παντὸς διὰ τοῦ κελοῦ παραδείγματος, ἄς προσέρουν τὴν ὑπηρεσίαν των ἐκπληροῦντες τὴν Ἀποστολικὴν διαταγὴν: «ΠΑΡΑΚΑΛΕΙΤΕ ΑΛΛΗΛΟΥΣ ΚΑΙ ΟΙΚΟΔΟΜΕΙΤΕ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΝΑ» (Α' Θεσ. Ε' 11)

§ 4. Ὅμως τί; Ἐγὼ εἶμαι ἡσυχαστής, λέγει, καὶ δλοκλήρους δεκάδας ἐτῶν δὲν ἐξῆλθον ἀπὸ τοῦ ἐρημητηρίου μου.

ᾠ! Ἐὰν ἤθελον ἀκολουθήσῃ, διὰ τὸν Κύριον, εἰς τοὺς χαλεποὺς τούτους καιροὺς ἀκριδῶς, οἱ γηράσαντες εἰς τὴν ἐρημον, τοὺς παλαιοὺς δούλους Πατέρας, οἵτινες ἐγκαταλείποντες τὴν ἡσυχίαν των, ἔτρεχον εἰς τὰς πόλεις καὶ κώμας τοῦ κόσμου, διὰ νὰ ἐνθαρρύνουν τοὺς ἀδυνατωτέρους κατὰ τὴν πίστιν, ἵνα μὴ πλανῶνται ἀπὸ τὰς παγίδας τῶν αἰρετικῶν, οὐδὲ νὰ λαμβάνωσιν ὑπ' ὄψιν τὰς ἀπειλάς των, ᾠ! ποῖα ἀγαθὰ ἀποτελέσματα θὰ προήρχοντο τότε!

Εἰς ἐξ ἐκείνων τῶν Ὁσίων μεγίστων Γερόντων ἀγωνιστῶν, ἦτο καὶ ὁ Πατὴρ τῶν Πατέρων καὶ τῆς ἐρήμου πολίτης Μέγας Ἀντώνιος, ὅστις κατ' ἐκείνον τὸν καιρὸν, καθ' ὃν ἐδιώκετο ἡ Ἐκκλησία ὑπὸ τῶν εἰδωλολατρῶν, ἀφήσας τὴν Μονὴν καὶ ἡσυχίαν του καὶ λαμβάνων ἀνὰ χεῖρας τὸ ῥαβδάκι του, καὶ συμπαραλαβὼν καὶ πολλοὺς ἐκ τῶν μαθητῶν του, κατῆλθεν εἰς τὴν Οἰκουμένην (πολιτείαν), ἵνα ὑπηρετήσῃ τοὺς Ἀγίους Ὁμολογητάς. Ὅτε δὲ ὁ Ἡγεμὼν φοβερίζων τοὺς Μοναχοὺς διέταξε νὰ ἀπέλθουν οὗτοι ἐκ τῶν πόλεων, ὁ Μέγας Ἀντώνιος — καίτοι γέρων — τόσον ἔδωσε προσοχὴν εἰς τὰς ἀπειλάς τοῦ ἡγεμόνος, ὥστε ἔπλυνε καὶ τὸ ἱμάτιόν του, καὶ οὕτω λαμπροφωρῶν ἐνεφανίσθη ἔμπροσθεν αὐτοῦ μετὰ θάρρους ἵνα ὁμολογήσῃ.

Καὶ ἐὰν δὲν ἦτο ὁ διωγμὸς τῆς Ἐκκλησίας ἤθελε πράξῃ τοῦτο;

Ὅμοίως ἅπαντες γινώσκομεν πόσῃν αὐταπάρνησιν διὰ τὴν φύλαξιν τῆς Ἀγίας ἀμωμήτου ἡμῶν Πίστεως καὶ τῶν Ἱερῶν Ἐκκλησιαστικῶν παραδόσεων ἔδειξαν οἱ μεγάλοι ἐκεῖνοι ἐρημίται καὶ ἄγιοι γέροντες, Μάξιμος ὁ Ὁμολογητής, Στέφανος ὁ Ὁσιομάρτυς, Μελέτιος καὶ Γαλακτίων οἱ Γαλησιῶται, καὶ ὁ λοιπὸς ἀναρίθμητος χορὸς τῶν Ὁσιομαρτύρων, οἵτινες ἔλεγον μετὰ θάρρους πρὸς τοὺς αἰρετικοὺς τυράννους:

Ὁ Ἅγιος Μάξιμος Ὁμολογητὴς εἰς τὴν φυλακὴν ἀρνούμενος νὰ ὑπογράψῃ τοὺς ὄρους τοῦ αἰρετικοῦ Βασιλέως καὶ τῶν ἀποστάτων Ἀρχιερέων

«Δὲν ὑπογράφομεν εἰς τοὺς αἰρετικοὺς τόμους σας . . ! Αἰρετικοὶ παγκάκιστοι . Κάμετε ὅ,τι σᾶς ὑπαγορεύει ὁ πατήρ σας Σατανᾶς, ἡμεῖς ἐὼν καὶ ἐν κοχλιάριον αἵματος μείνη ἐπὶ τοῦ ταπεινοῦ ἡμῶν σώματος, εὐχαρίστως καὶ τοῦτο διὰ τὸν Χριστὸν μας θὰ τὸ χύσωμεν». Καὶ τούτων οἱ πλεῖστοι ἦσαν ὑπέργηροι καὶ ὑπὸ τῶν χειρῶν βασταζόμενοι.

Ἔτερον παράδειγμα τοῦ κατὰ Θεὸν ζήλου τῶν Ἁγίων ἐκείνων Πατέρων εἶναι καὶ ὁ Ὅσιος ἐκεῖνος Ἀφραάτης (13), ὁ γέρων κατὰ τὸ σῶμα, ἀλλὰ νεάζων κατὰ τὴν ψυχὴν, ὅστις μετ' ἄλλων Ἁγίων Γερόντων ἠσυχαστῶν, ἀφέντες τὰ ἐρημητήριά των, κατήλθον δρομαῖοι εἰς τὴν Ἀντιόχειαν, πρὸς ὑποστήριξιν τῶν καταδιωκομένων Ὁρθοδόξων ὑπὸ τοῦ Ἀρειανοῦ Οὐάλεντος, ὅστις βλέπων ἐκ τοῦ παραθύρου τοῦ Παλατίου τοῦ τὸν Ἅγιον τρέχοντα ἠρώτησε: «Ποῦ πηγαίνεις Πάτερ;» «Πηγαίνω νὰ δέωμαι ὑπὲρ τῆς βασιλείας σου» ἀπήντησε. Καὶ ὁ Βασιλεὺς: «Ἄλλ' εἰς τὸ κελλίον σου ἐν ἐρήμῳ διάγων κατὰ τὴν Μοναχικὴν τάξιν νὰ δέεσαι». Καὶ ὁ Ἅγιος: «Ναὶ οὕτως ἔπρεπεν· ἀλλὰ καθὼς μία παρθένος· κεκλεισμένη ἐν τῷ θαλάμῳ της καὶ ἐκεῖθεν βλέπουσα πυρκαϊάν, τεθεῖσαν ὑπὸ κακοῦ ἀνθρώπου, καί-

13) Μακαρ. Θεοδωρήτου Κύρου, Ἐκκλησ. Ἱστορία.

οισαν τὸν οἶκον τοῦ πατρὸς τῆς, βεβαίως οὐδέποτε ἤθελε κατακριθῆναι ἐάν ἐξήρχετο καὶ προσεπάθη διὰ τὴν κατάσφραξιν αὐτῆς, πᾶν μέσον μετερχομένη· οὕτω καὶ ἐγὼ, καθήμενος ἐν τῇ ἡσυχίᾳ μου, ὡς ἐν παρθενικῷ υαλάμῳ ἡσύχαζον. Ἄλλ' ἐπειδὴ Σὺ Βασιλεῦ ἔθεσας πυρκαϊᾶν εἰς τὸν Οἶκον—Ἐκκλησίαν—τοῦ Πατρὸς μου Θεοῦ, διὰ τοῦτο τρέχω ἄνω καὶ κάτω, πᾶν μέσον μετερχόμενος διὰ τὴν κατάσφραξιν Αὐτῆς.»

Ὁμοίως καὶ ὁ Ἅγιος Θεοδοσίος ὁ Μέγας ἐποίησε. Διότι ὑπέργηρος ὢν συνήθροισε τοὺς πλέον θερμούς ζηλωτὰς κατὰ τὴν πίστιν μαθητῶν του, ὄχι μόνον περιήρχετο μετ' αὐτῶν τὰς κώμας καὶ πόλεις τὴν Ὁρθοδοξίαν ὑποστηρίζοντες, ἀλλὰ καὶ δημοσίως τοὺς σπορεῖς καὶ ἀρχηγούς τῶν αἰρέσεων ἀνεθεμάτιζον. Γράψας δὲ καὶ ἐπιστολὴν πρὸς τὸν Βασιλέα Ἀναστάσιον μεταξὺ τῶν ἄλλων ἔγραψε καὶ τὰ ἑξῆς :

«Νὰ ἡξεύργης ὦ Βασιλεῦ ὅτι προτιμῶμεν τὸν θάνατον παρά νὰ δεχθῶμεν νέα δόγματα, ἀλλὰ τὰς διατάξεις τῶν προὑπάρχοντων ἡμῶν Ἁγίων Πατέρων ἀκολουθοῦμεν, τοὺς δὲ ὑποστηρίζοντας ἄλλους νεωτερισμούς, τοὺς ἀπορρίπτομεν καὶ ἀναθεματίζομεν καὶ ἔχ μόνον τοῦτο, ἀλλὰ καὶ τοὺς παρ' αὐτῶν χειροιονηθέντας (ἀκούσατε ὑμεῖς ὦ νεοημερολογίται) οὔτε διὰ καμμίαν ἀνάγκην δὲν δεχόμεθα, οὔτε ἓνα»

Καὶ καθὼς διὰ τὴν Πατρίδα οὕτω καὶ διὰ τὴν Ὁρθόδοξον πίστιν μας θέλομεν θυσιάσει καὶ τὸν ἑαυτὸν μὴς μετὰ γλυκύτητος, ἔστω καὶ ἂν ἐβλέπαμεν καὶ αὐτοὺς τοὺς Ἁγίους τόπους πυρπολουμένους. Διότι, τίς ἢ χρεῖα μόνον καὶ μόνον διὰ τοῦ ὀνόματος Ἁγίου Τόπος νὰ ὀνομάζεται, ὅταν ἐκείνη ἢ Ἁγιοσύνη ἀκριβῶς διὰ τῶν ἔργων ὑπὸ τῶν αἰρετικῶν ὑδρίζεται; (14).

Ὁ δὲ Ἅγιος Θεόδωρος ὁ Στουδίτης εἰς τὸν προρηθέντα ἀνωτέρω λόγον του, ἰδοὺ τί μᾶς λέγει νὰ πράξωμεν εἰς τὴν τοιαύτην ἐλεεινὴν περίστασιν τῆς καταδιωκόμενης Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας: «Τάχα λυπεῖ ἡμᾶς ἢ ἀκοῆ τοῦ τὰ μοναστήρια ἡμῶν ὑπὸ τῶν τοῦ Κυρίου ἐχθρῶν διαφθείρεσθαι; ἀλλ' οὐδεμία λύπη τοῦτο· Μοναστήριον γὰρ καὶ Ναὸς Θεοῦ ἡμεῖς ἐσμέν, πρὸς οὓς καὶ λέλεκται· εἴ τις τὸν Ναὸν τοῦ Θεοῦ φθείρει, φθείρει τοῦτον ὁ Θεός. Καὶ ἄλλως, ὅτι πολλάκις ἐφθασαν διαφθαρῆναι ὑπὸ τῶν διωξάντων ἡμᾶς, καὶ πάλιν τῇ τοῦ Θεοῦ προμηθείᾳ εἰς τὸ ἀργαῖον ἐπανέδραμον Τάχα καὶ τοῦτο σαλεύει ἡμᾶς, ὅτι μὴ κατὰ τῶν δέδιωγμένων κατέχομεν τὰ Μοναστήρια, ἀνοικοδομοῦντες καὶ φυτεύοντες, καὶ ὅσα ἄλλα καλλιεργοῦντες· ἐγὼ δὲ τοσοῦτον αἰσχύνομαι· εἰ γὰρ ὑπὲρ τῆς καταστροφῆς τῆς Πίστεως ὁ διωγμὸς καὶ ὁ σύμπας ἀγὼν, ταύτης μὴ ἐπανορθωθείσης, ἀναθεματιζομένων, ἔστιν ἄρα τίς ὠφέλεια τῆς ἐπικρατήσεως, καὶ οὐχὶ μᾶλλον βλάβη ὁμολογουμένη καὶ προδοσία τῆς ἀληθείας; Τίς ἐξ ἡμισείας δρα-

14) Εἰς τὸν βίον τοῦ Ἁγίου Θεοδοσίου.

μῶν ἤρεν ἔπαθλον, ὁπότε οἱ τελείως δραμεῖν μόνον, ἀλλὰ καὶ νομίμως διηγόρευται Φησί γάρ. Καὶ οὐδεὶς στεφανοῦται, εἰμὴ νομίμως ἀθλήσῃ. Οὐκοῦν ἀφέμενοι τοὺς τοιοῦτους διαλογισμούς, εἶπερ καὶ πάρεισι, καὶ πόρρω τὰ λοξὰ παραδείγματα ἀποπεμπόμενοι, ἐνὸς ἐχόμεθα μόνον τῆς διπλῆς ἡμῶν ὁμολογίας τῆς τε κατὰ πίστιν καὶ κατὰ λόγον· πεποιθότες τῇ ὑποσχέσει τοῦ ἀψευδοῦς λέγοντος: Ζητεῖτε πρῶτον τὴν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν δικαιοσύνην Αὐτοῦ καὶ ταῦτα πάντα προστεθήσονται.»

Ἰδοῦ, Ὅσιώτατοι καὶ Σεβαστοὶ Ἀγιορεῖται Ἀγιοὶ Πατέρες, τὰ ἀποφάσεις ἐλάμβανον οἱ Ἀγιοὶ ἐκεῖνοι Πατέρες τῶν ἄλλων Ἀγίων Τόπων, ὅταν ἡ Ἀγία ἡμῶν Ἐκκλησία ἐπολεμεῖτο ὑπὸ τῶν νεωτεριστῶν καὶ αἰρετικῶν, καὶ ὅτινες Ἀγιοὶ Πατέρες ὄχι μόνον ταῦτα διέπραξαν ἀλλὰ καὶ διὰ ῥοπάλων ὀπλισθέντες ἐδίωξαν ἐκ τῶν Ἀγίων Τόπων τὴν ἐκείνην, ἣτις ἐν ἀγνοίᾳ ἐκάθησε διὰ τὴν ἀναπαυθῆναι ὀλίγον εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον, τὸν ὅποσον δὲν ἐπετρέπετο τὴν καθίστη γυνή (15).

«Ο ΕΧΩΝ ΩΤΑ ΑΚΟΥΕΙΝ ΑΚΟΥΕΤΩ» λέγει ὁ Κύριος.

Καὶ

Πρὸς περισσοτέραν πληροφορίαν τῶν Ὅσιωτάτων μου ἀδελφῶν καὶ Πατέρων, ὅτι δὲν παρακινουμαι ἐξ οἴουδῆποτε ἐμπαθοῦς ἐλατηρίου ἢ σκοποῦ ἄλλου, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἀγάπην πρὸς τὴν ἁμωμον Ὀρθοδοξίαν τῶν Ἀγίων Πατέρων ἡμῶν, γράφων κατὰ τοῦ αἰρετικοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Βασιλείου, ὡς καὶ κατὰ τῶν λοιπῶν δαιμονοφόρων συμμοριτῶν κατὰ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ· ἐν τῷ συμπεράσματι τούτῳ παραθέτω τὰ ὀλίγα ταῦτα, ἐξ ὧν ἀποδεικνύεται ὅτι: ὁ Ὁριγενιστῆς νῦν Πατριάρχης Βασίλειος, εἶναι δεινὸς πολέμιος τοῦ Μοναχισμοῦ, καὶ τῶν Ἱερῶν Παραδόσεων καὶ Κανόνων περιϋβριστῆς· οὗτος, ὡς φιλελευθέρως φρονῶν καὶ πράττων, γενόμενος Πατριάρχης τῇ συνδρομῇ τοῦ πασιγνώστου Μασσόνου κ. Βενιζέλου, Ἀρχηγοῦ τῶν Φιλελευθέρων, (ᾧρα ἄρθρον «Τὸ μυστικὸν Ἀρχεῖον τοῦ Τσάρου» «Ἑλληνικὴ» 12 Ἰουνίου 1908), ἰδοῦ τί γράφει ὁ ἀνταποκριτῆς τοῦ «Ἐλευθέρου Βήματος» (27 Αὐγούστου 1925):

«Ὁ Πατριάρχης Βασίλειος Γ'· εἶναι κατὰ τοῦ καλογηρισμοῦ ποῦ φέρει τὸν μαρασμόν. Τὸ ὑπόμνημά του πρὸς τὸ Πανορθόδοξον Συνέδριον τῆς Κωνσταντινουπόλεως εἶναι ὀλόκληρον μεταρρυθμιστικὸν πρόγραμμα. Εἰς αὐτὸ ἀναπτύσσει τὰς ἰδέας του καὶ περὶ νηστείας καὶ γάμου τῶν Κληρικῶν. Ὁ Χριστιανικὸς κόσμος, μοῦ ἔλεγεν ὁ Παναγιώτατος, πρέπει νὰ ἀπαλλαγῇ ἀπὸ καλογηρικῆς ἀνοησίας. . . . Εἰς τὴν Σερβικὴν Ἐκκλησίαν εἰσήχθη ὁ β' γάμος τῶν Κληρικῶν. Τὰ ἐγκρίνω».

Εἰς δηλώσεις του δέ, τὰς ὁποίας δημοσιεύει ὁ «Ἐκκλησιαστικὸς Κῆρυξ» τῆς 29 Ἀπριλίου 1920, ἐκθέτει πλατύτερον τὰς σκολιάς καὶ

15) Πατερικὸν Κεφ. ΣΤ'. § 36.

ἐπιβούλους διὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν γνώμας του περὶ Μοναχισμοῦ καὶ Νηστειῶν κλπ. Διὰ τῶν δηλώσεων ἐκείνων συνιστᾶ, ὅτι πρέπει νὰ παρεμποδισθῇ ἡ τάσις πρὸς τὸν Μοναχισμόν, διότι δὲν διακρίνει εἰς τὰς Ἱερὰς σήμερον Μονὰς «ὠφέλιμον σκοπὸν» καὶ ὡς ἐκ τούτου εἰς τὴν τάσιν τούτων διαβλέπει «ζημίαν μεγάλην Ἐθνους καὶ Ἐκκλησίας» καθ' ὅσον, κατὰ τὴν γνώμην του, «ἐὰν ἄλλοτε ἠδύνατο νὰ προσάγῃ οὗτος (ὁ Μοναχικὸς βίος) καὶ δικαιολογίας τινάς, πάντοτε ὁμῶς ἐπηκολούθει μετ' αὐτοῦ Ἐθνικὴ καὶ Κοινωνικὴ ἀβάρια οὐ σμικρά».

Θέτων δὲ ἑαυτὸν ὑπεράνω τῆς Ἁγίας Ὁρθοδόξου τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίας, συμβουλεύει Αὐτὴν, ὅτι: «προκειμένου περὶ ἀκολουθιῶν καὶ νηστείας καὶ τοιούτων ἄλλων ζητημάτων, πρέπει νὰ κανονίσῃ αὐτὰ κατὰ τρόπον σὺφρονα καὶ λογικόν», ὡς ἐὰν ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ, ἡ ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ τὰ πάντα καλῶς διὰ τῶν Ἁγίων Πατέρων διαταξαμένη, περὶ τὰ τοιαῦτα εἶναι ἐλλειπῆς κατὰ τε τὸν τῆς σωφροσύνης τρόπον καὶ ἐνέργειαν τῆς λογικῆς, καὶ ἔχει ἀνάγκην τῆς συνέσεως καὶ λογικῆς τοῦ νῦν Πατριάρχου Βασιλείου, διὰ νὰ ἀναπληρώσῃ τὰ ἐλλείποντα Αὐτῆς, καὶ ἀποδείξῃ εἰς τὴν Οἰκουμένην τὸ περὶ πάντα τέλειον καὶ ἀλάθητον καὶ κάλλιστον Αὐτῆς! (Ἰλεως γενοῦ ἡμῖν Κύριε!)

Καὶ διὰ τοῦτο δὲν διστάζει νὰ διακηρύξῃ, ὅτι ἡ Ἐκκλησία πρέπει νὰ περιορίσῃ «καὶ ἀκολουθίας καὶ νηστείας εἰς τὰ λογικὰ αὐτῶν ὄρια!!» (ἐπομένως εἶναι παράλογα τὰ σημερινά), καὶ νὰ ἀπαλλαγῇ «τὸ Τυπικὸν τῶν παρὰ τὰς πόλεις Ἐκκλησιῶν», ἀπὸ τὰς «περὶ νηστείας διατάξεις» διότι, «εἰς τὰ τοιαῦτα ἐπεκράτησαν τὰ ἔθιμα τοῦ Μοναχικοῦ βίου»!!!

Ἴδὸν ποῖος εἶναι ὁ σημερινὸς Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης, ὁ κατήγορος οὗτος τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ, καὶ τῶν Θεοσυστάτων θεσμῶν Αὐτῆς δεινὸς πολέμιος καὶ ἀνατροπεύς.

Οὗτος εἶναι «ὁ Ἀπολλύων», «ὁ βύθιος δράκων», «ὁ ἀντικείμενος καὶ ἐπαιρόμενος» κατὰ τοῦ Θεοῦ, μετὰ τοῦ **Μελετίου Μεταξάκη** (τραπεζίτου-Μασσόνου, ὅστις δωροδοκηθεὶς ἐκ τῶν μυστικῶν κεφαλαίων τοῦ Μύρωνος ὑπήκουσεν εἰς αὐτὸν καὶ εἰσήγαγεν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τὸ Παπικὸν νέον ἡμερολόγιον), **Χρυσοστόμου Ἀθηνῶν καὶ λοιπῶν ὁργάνων τῆς Μασσονίας καὶ τοῦ Σατανᾶ καὶ εἰσηγητῶν πάσης καινοτομίας!!!**

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

«Εἰ κακῶς ἐλάλητα μωτύρησον περὶ
τοῦ κακοῦ, εἰ δὲ κελῶς, τί μὲ δέξῃς ;
(Ἰωαν. ιη' 24).

«Ἐάν μὲν ἐλάλησα κακῶς, νὰ μὲ ἀποδείξῃς ὅτι κακῶς εἶπον,
εἰ δὲ οὐκ ἔχεις, τί ὀργίζεσθαι ; »

(Ἐρμηνεία Ἰερ. Θεοφυλάκτου αὐτόθι)

Σεβαστοὶ Ἁγιορεῖται Πατέρες,

Ἄνεμενον τινὲς τῶν Ἁγιορειτῶν Πατέρων, ἀφοῦ εἶδον τὴν ἀπό-
κασιν τοῦ Εὐλογίου Κουρίλα καὶ τῶν ἀποστατῶν Βατοπεδινῶν, δι'
ἧς κατεκάησαν παρανόμως πολλὰ τώμκτα ἐκ τοῦ συγγράμματός μου !
«Κέντρα τῆς Ἀγ. ἡμῶν Ἀνατολικῆς Ὁρθοδ. Ἐκκλησίας—κατὰ τῶν
νεοημερολογητῶν, κ.τ.λ.» ἀνεμενον λέγω, καὶ ὑπελόγιζον ὅτι θέλω
ἐρεθισθῆ καὶ ἀναχωρήσει ἐξ Ἀγίου Ὀρους. Διὰ τοῦτο ἐν τῷ ἐπιλόγῳ
τούτῳ ὀφείλω νὰ πληροφορήσω πάντας τοὺς ἐνδιαφερομένους, ἅπαξ
διὰ παντός, ὅτι δὲν φεύγω ἐξ Ἀγίου Ὀρους ἐκ τῆς προσφιλοῦς μου
ταύτης πνευματικῆς γενετείας — τοῦ ἐνδόξου περιβόλου τῆς Ὑπερα-
γίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ Ἀειπαρθένου Μαρίας, — οὐδὲ θέλω
παύσει σεβόμενος καὶ ἀγαπῶν Αὐτήν, ὅπως ἕκαστος φιλοπάτωρ υἱὸς
χρεωστὴ νὰ σέβηται τοὺς γονεῖς αὐτοῦ, ἐφ' ὅσον ἐκεῖνοι προσπαθοῦν
νὰ ἀφήσωσιν εἰς κληρονομίαν τῶν υἱῶν τῶν ὀλόκληρον τὸν πλοῦτον
τῶν Πατέρων καὶ προγόνων αὐτῶν.

Ὅσον ὅμως διὰ τὴν παράνομον καῦσιν τῶν βιβλίων μου ὀφείλω νὰ
διαμαρτυρηθῶ, διότι δὲν ἔπρεπεν ἡ Σεβασμία Ἱερὰ Κοινότης νὰ προβῆ
εἰς τὴν καῦσιν, βασιζομένη ἐπὶ τῆς κρίσεως ἐνός ἀτόμου — τοῦ Εὐλο-
γίου Κουρίλα, τὸν ὁποῖον ὡς γράφει ἐν τῇ πρὸς τὰ Πατριαρχεῖα
ἐκθέσει του ὁ Πατριαρχικὸς ἑξαρχος, Μαρωνείας κ' Ἀνθιμος «λόγῳ
τῆς προκειμένης αὐτοῦ βιβλιοκρισίας, ἐξέπεσε τῆς ἐν Ἀγίῳ Ὀρει με-
γάλης αὐτοῦ δημοτικότητος» ἐξ ἐναντίας ὁμολογῶ πλείστας χάριτας
πρὸς αὐτήν, διὰ τὴν ἀπόρριψιν τοῦ κατ' ἐμοῦ γραφέντος βιβλίου
«Ἀπολογητικαὶ Μελέται» τοῦ Παπαθανάση Βήτου — Βέκου — (τὸν
ὁποῖον οἱ ἴδιοι οἱ οἰκεῖοι του ἀπεκήρυξαν ὡς παράφρονα καὶ ἀντάρ-
την) (1) καὶ οὕτω διὰ τῆς ἐπαινετῆς ταύτης πράξεώς της, ἀπηλλάγην
τοῦ κόπου τῆς ἀνασκευῆς τῶν παραφρόνων Μελετῶν του.

Διὰ τὰς τοιαύτας μεγάλας ὑποστηρίξεις χρεωστῶ Εὐγνωμοσύνην.
Ταῦτοχρόνως ἐκφράζω τὰς εὐχαριστίας μου δημοσίως πρὸς τοὺς

1) Ἁγιορειτικὸν Ἡμερολ. 1927.

ἐν τῇ Σκήτῃ τῶν Καυσοκαλυβίων ἐνασκουμένους Ὀσιωτάτους Ἁγίους Πατέρας, οἵτινες διὰ λίαν εὐμεθόδου καὶ συνοπτικῆς αὐτῶν ἐπιστολῆς ἐξήλεγχον τὰς κακοδοξίας καὶ τὰς κατ' ἐμοῦ συκοφαντίας τοῦ Οὐνίτου τούτου Παπαθανάση Βήτου Δανιηλίδου, ὡς καὶ τοὺς ἐκδόντας τὴν «Ἀσπίδα τῆς Ὀρθοδοξίας» Ὀσιολογιωτάτους Ἀκάκιον Ἱερομόναχον καὶ Ἀντώνιον Μοναχὸν Ἁγιορείτας, τοὺς φιλοξενήσαντας ἐν τῇ ἐκδόσει τῶν τὴν διαληφθεῖσαν τῶν Καυσοκαλυβιτῶν ἐπιστολῆν.

Λοιπὸν θὰ ἐξακολουθήσω παραμένων ἐν τῇ ἱερᾷ μου μετανοίᾳ — ἕως ὅτου μοῦ ἐπιτρέψετε — ἐκτελῶν μεθ' ὑπομονῆς καὶ δι' εὐχῶν τῶν Ἁγίων Πατέρων τὰς ὑποχρεώσεις τοῦ προσρισμοῦ μου ὡς Ὀρθόδοξος Μοναχός.

Ἐὰν ὅμως κρίνομαι ὡς ὑπαίτιος ἀνησυχίας, τότε : δὲν εἶμαι ἐγὼ μεγαλύτερος τοῦ Προφήτου Ἰωνᾶ! Ρίψατέ με εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἴσως καταπραῦνθῆ ἢ ταραχῆ. Προτιμῶ νὰ ὑποφέρω, ὅτι καὶ ἂν κρίνητε — καίτοι θεωρῶ ἑμαυτὸν ἀνεύθυνον, μόνον ἢ ἀλήθεια καὶ ἢ εἰρήνη νὰ ἐπανέλθῃ καὶ βασιλεύσῃ εἰς τοὺς Ὀρθοδόξους.

Ἐὰν καὶ εἰς τὰς χεῖρας τοῦ κ. Εἰσαγγελέως ἤθελον πέσει, οὐδὲν ἕτερον ἤθελεν οὗτος ἀκούσει παρ' ἐμοῦ, εἰμὴ μόνον νὰ διαβιβάσῃ πρὸς τοὺς ἀνωτέρους τοῦ τὰς ἐπομένους ὀλίγας λέξεις μου : **Ποιήσατε, Ἰνα ἡ καινοτομήσασα Ἐκκλησία ἐπανέλθῃ εἰς τὴν Δογματικὴν καὶ κανονικὴν ὁδόν**, Μιᾶς Ἁγίας Καθολικῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, ὡς ἦτο μέχρι τῆς χθές, καὶ καθαρῶς Αὐτὴν ἀπὸ πάντας τοῦς ἐργάτας τῆς Ἀνομίας».

Ἐὰν δὲ ὄχι, τότε θὰ ἀκούσωσιν οἱ ὑπεύθυνοι :

Ἐλλάς Ἐλλάς ! Ἐὰν δὲν ἐξυπνήσῃς πρὸς τὴν ἀλήθειαν, ἐὰν δὲν ἀκολουθήσῃς τὴν ὁδὸν τῶν προγόνων σου, καὶ ἐξακολουθήσῃς νὰ κλίνῃς τὰ ὦτα σου εἰς τοὺς ψιθυρισμοὺς τῶν συμφεροντολόγων, οἵτινες φροντίζουν νὰ ἐκβάλουν τὸ δέρμα σου, καὶ ἐὰν ἐπιμένῃς νὰ ἀκούῃς ὅλας τὰς ξένας προπαγάνδας, αἵτινες προσπαθοῦν, νὰ σὲ ἀποξενώσουν ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Πατέρων σου, καὶ νὰ σὲ διαμοιράσουν εἰς αἰρέσεις καὶ νὰ σὲ ὑποδουλώσουν ὕστερον ὡς ἄλλα κράτη, τὰ ὅποια δὲν ἐπρόσεξαν εἰς τὸν ἑαυτὸν τοὺς, τότε, Ἐλλάς — Ἐλλάς, θὰ διαμοιράζονται οἱ ξένοι τοῦς κόπους σου καὶ τὴν κληρονομίαν σου θὰ ἀρπάξουν οἱ ἐχθροί σου· καὶ ὁμοῦ μετὰ τῆς παρουσίας σου, μετὰ τοῦ Κράτους σου καὶ πατροπαραδότου πίστεώς

σου. θέλεις χάσει τὴν ἐλευθερίαν, τὴν γλῶσσαν καὶ τὴν ἐνδοξον ἱστορίαν σου. Καὶ θὰ λέγουν τὰ ἔθνη, ὅταν μὴ γένοιτο!—στήσουν τὸ βδέλυγμα τῆς ἐρημώσεως εἰς τὸν τόπον τῆς Πατρίδος καὶ τῆς Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας σου: — Ἴδου ὁ Λαός, ὅστις δὲν ἔθεσε τὴν ἐλπίδα αὐτοῦ ἐπὶ τὸν Κύριον! Ἴδου ὁ Λαός, ὅστις ἀπέρριψε, πᾶν ὅτι εἶχεν ἐκ τῶν προπατόρων του: Ἐκκλησίαν, πατροπαράδοτον, ἡθῆ, ἔθιμα καὶ νόμους! Ἴδου ποῦ ἔφθασεν ὁ Λαός, ὁ ὑπακούων εἰς τὰς ξένας προπαγάνδας, αἰρετικῶν, σχισματικῶν καὶ τρισκαταράτων!!!

Ταῦτα παρακινήθεις ὑπὸ τοῦ ζήλου καὶ τῆς εὐλαβείας πρὸς τὴν Ὁρθόδοξόν μου Ἀγίαν Πίστιν, καὶ τὸν Ὁρθόδοξον Μοναχισμόν, ἡμῖν δὲ ὑπόχρεως νὰ δηλοποιήσω, καὶ ἄς συμβῆ ὅτι καὶ ἂν συμβῆ· διότι δὲν ἀπελογήθην εἰμὴ μόνον ἔμπροσθεν τοῦ Θεοῦ.

Αὕτη εἶναι ἡ πίστις μου, σήμερον, αὔριον, μεθαύριον, καὶ ὅλας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς μου. Οὕτω, διὰ πρεσβειῶν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου καὶ Ἀειπαρθένου Μαρίας, καὶ πάντων τῶν Ἁγίων, νὰ βοηθήσῃ ὁ Θεὸς πάντας ἡμᾶς καὶ ὑμᾶς, τοὺς θέλοντας μὲ εὐσέβειαν νὰ ἐπικαλεσθῶσι τὸ Πανάγιον καὶ Μεγαλοπρεπὲς Ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, νῦν καὶ αἰεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων Ἀ μ ἡ ν.

Ὁ Ἐλάχιστος ἐν τοῖς Ἀγιορείταις Μοναχοῖς

ΑΡΣΕΝΙΟΣ ΚΟΤΤΕΑΣ

Τέλος τοῦ 6'. μέρους τοῦ Α' Τόμου (περὶ τοῦ Ἡμερολογίου)

Καὶ τῷ Θεῷ Δόξα

ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

	Σελίς
Εἰσὴγή	α΄.
Πρόλογος	β΄
Εἰσαγωγή	ε΄.
Τμήμα Α΄. Κεφ. Α΄. — Σύντομος Ἱστορία περὶ τῶν ἀρχῶν τοῦ Μοναχισμοῦ	1
Τμήμα Α΄. Κεφ. Β΄. — Ὁ Ρόλος ὃν ἐκλήθη νὰ παίξῃ ὁ Μοναχισμὸς εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ	7
Τμήμα Α΄. Κεφ. Γ΄. — Ποῖον τὸ ἔργον τοῦ Μοναχισμοῦ δι' οὗ ἐγένετο ἡ δόξα τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ καὶ τὸ πολυθρήνητον τραῦμα τοῦ Διαβόλου	10
Τμήμα Α΄. Κεφ. Γ΄. — Περὶ τῆς νοερᾶς Προσευχῆς.	12
Τμήμα Β΄. Κεφ. Α΄. — Σύντομος Ἱστορία τῶν μεγάλων ἐχθρῶν τοῦ Ὁρθοδ. Μοναχισμοῦ, ἤτοι τῶν Φραγγμασσόνων. Περὶ ψευδοῦς ἐρμηνείας τῆς Ἀποκαλύψεως ὑπὸ τῶν Χιλιαστῶν καὶ ἄλλων Ἀλαζόνων.	16
Περὶ τῆς Ἑβραϊκῆς Μαγείας.	23
Περὶ τῶν Σοφιστῶν καὶ ἐνασχολήσ. αὐτῶν εἰς τὴν Μαγείαν	24
Περὶ τῶν ἐνεργειῶν τῶν Ἑβραίων εἰς ὅλας τὰς Αἰρέσεις	27
Ἱστορία τῶν Μασσόνων Ἱπποτῶν Ναϊτῶν.	28
Σατανικὰ ἐγκλήματα τῶν Ναϊτῶν	30
Ἀντιχριστιανικαὶ πράξεις τῶν Παπῶν	32
Ὁ Προτεσταντισμὸς φωλεὰ τῶν Φραγγμασσόνων	35
Ἱστορία τῆς μετεμφανίσεως τῆς Φραγγμασσονίας.	35
Ὁργανισμὸς τῆς Φραγγμασσονίας	38
Βαθμοὶ τῆς Φραγγμασσονίας.	42
Ὁ Ὄρκος τῶν Φραγγμασσόνων.	44
Δατρεία τοῦ Σατανᾶ ὑπὸ τῶν Φραγγμασσόνων	47
ΤΜΗΜΑ Β΄. ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β΄.	
Ποῖος ὁ ρόλος τῶν Φραγγμασσόνων εἰς τὰς Ἐπαναστάσεις	48
Τὸ Κέντρον τῆς Παγκοσμίου Ἐπαναστάσεως	50
Καταστροφή ἐκ τῶν Ἐπαναστάσεων	51
Μυστηριώδης ἐξέτασις τῶν Φραγγμασσόνων	53
Διάλυσις Μονῶν ὑπὸ τῶν Ἐπαναστατῶν	55

ΤΜΗΜΑ Β'. ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Σελίς

Τίνα μέσα μετέρχονται οἱ Φραγγμασσόνοι εἰς τοὺς καταχθόνιους σκοπούς των πρὸς ἐκμηδένισιν τῆς Ὁρθοδοξίας	57
Περὶ τοῦ Θεσμοῦ τῆς Βασιλείας καὶ τῆς Δημοκρατίας	59
Περὶ τῆς πολιτογραφήσεως τῶν Ἑβραίων εἰς ὅλην τὴν γῆν	61
Συνεργασία τῶν Ἑβραίων μετὰ τῶν Φιλελευθέρων	63
Ἄντορθόδοξα Νομοσχέδια τῶν Φιλελευθέρων κατὰ τῆς Ὁρθοδοξ.	64
Καταπολέμησις τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσης	68
Ἑβραιο-Μασσονικὸν Κεφάλαιον πρὸς δωροδοκίαν	70

ΤΜΗΜΑ Γ'. ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

Πῶς εἰσέδυσεν ὁ νεωτερισμὸς ἐν τῇ Ἀνατ. Ὁρθ. Ἐκκλησίᾳ	72
Τρομοκρατία καὶ σφαγὴ τῶν Μοναχῶν ὑπὸ τῶν Παπῶν	74
Προδοσία τῶν Ἑλλήνων Φιλοσόφων καὶ συνεργασία των μετὰ τῶν Παπῶν.	76

ΤΜΗΜΑ Γ'. ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Πῶς ὁ Ἐωσφόρος Πάπας Γρηγόριος ὁ ΙΓ' συνειργάσθη μετὰ τῶν ἀθέων Μάγων Ἀστρολόγων, διὰ τὴν ἀλλαγὴν τοῦ Ὁρθοδόξου Ἡμερολογίου	79
Τὰ ἐπακολουθήσαντα δεινὰ καὶ αἱ ψευδοπροφητεῖαι τοῦ Ἰησοῦ αἰῶνος μετὰ τὴν ἀλλαγὴν τοῦ Ὁρθοδόξου Ἡμερολογίου	81
Καταδίκη τοῦ Νέου Παπικοῦ Ἡμερολογίου.	85

ΤΜΗΜΑ Γ'. ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Πῶς οἱ σημερινοὶ νεωτερισταὶ συνεργάζονται μετὰ τῆς Ἑβραιο-Μασσονίας πρὸς καταστροφὴν τῆς Ὁρθοδοξίας διὰ τῆς ἀλλαγῆς τοῦ Ἡμερολογίου, καὶ περὶ τῆς κατὰ τοῦ Ἁγίου Ὄρους ἐπιβουλῆς των	87
Συκοφανταίαι κατὰ τοῦ Ὁρθοδόξου Μοναχισμοῦ	88
Παράνομος Πειθαρχία	90
Ἀντιχριστιανικὴ διδασκαλία εἰς τὰ Πανεπιστήμια τῆς Ἑσπερίας	91
Σατανικαὶ ἐφευρέσεις τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας	92
Αἰρετικὰ φρονήματα τοῦ Πατριάρχου Βασιλείου τοῦ Γ'	95
Ἀποκάλυψις περὶ ὑποβολῆς τῆς Ρουμανίας καὶ αἰρετικὰ νομοσχέδ.	97
Δράσις Ἐένης Προπαγάνδας ἐν Ἀγίῳ Ὄρει.	101
Βίος καὶ Σατανικαὶ βλέψεις τοῦ Μύρωνος κατὰ τῆς Ὁρθοδοξίας	106
Μυστικὸν Κεφάλαιον διὰ τὴν προπαγάνδαν πρὸς δωροδοκίαν	112
ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ	117
ΕΠΙΛΟΓΟΣ	129

ΕΡΓΑ ΕΚΔΟΘΕΝΤΑ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ

- 1) Κέντρα τῆς Ἀγίας ἡμῶν Ἀνατολικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας κατὰ τῶν νεοημερολογιτῶν. = (Ρουμανιστί) 1924.
- 2) Αἰώνιον Πασχάλιον καὶ Ἡμερολόγιον (Ρουμανιστί) 1924.
- 3) Σάλπιγξ τῶν Ἡσυχαστῶν κατὰ τῶν Καινοτόμων 1925.
- 4) Κέντρα τῆς Ἀγίας ἡμῶν Ἀνατολικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας (Ἑλληνιστί) 1925.
- 5) Μάχαιρα τοῦ Πνεύματος κατὰ τῶν Φραγγμασσόνων 1929.

ΕΤΟΙΜΑ ΠΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΝ

- 6) Μάχαιρα τοῦ Πνεύματος (Ρουμανιστί).
- 7) Πασχάλιον καὶ Ἡμερολόγιον ἀπὸ ἀπόψεως Δογματικῆς καὶ Κανονικῆς.
- 8) Ἡ Ὁρθοδοξία ἐναντι τῆς Φραγγμασσονίας.
- 9) Ὁ παρατηρητὴς τοῦ Μοναχισμοῦ κατὰ τὸν 8ον αἰῶνα. = Κριτικὴ Ἱστορικὴ.
- 10) Ἀπολογητικὴ Ἀπάντησις τῶν Μοναχῶν κατὰ τῶν Ἀθέων Πολιτικῶν.
- 11) Περὶ τοῦ Βαπτίσματος, Ἱερᾶς Νηστείας, καὶ τοῦ Ραντίσματος.
- 12) Περὶ τῆς συνεχοῦς Μεταλήψεως κατὰ τὸ πνεῦμα τῆς Ὁρθοδοξίας.
- 13) Ἡ Φιλοκαλία, συμπληρωθεῖσα μετ' ἄλλων συγγραμμάτων περὶ νοερᾶς προσευχῆς.
- 14) Ἅγιος Συμεὼν ὁ Νεὸς Θεολόγος—Ἀρχαῖον κείμενον.
- 15) Ἅγιος Βαρσανούφιος συμπληρωθεὶς μετ' ἐπιτομικὰς ὑποσημειώσεις.
- 16) Ἅγιος Ἡσαΐας πρὸς τὴν εὐγενῆ Θεοδώραν. Εἰδικαὶ συμβουλαὶ πρὸς Μοναχάς.
- 17) 55 ὄροι τοῦ Μεγάλου Βασιλείου περὶ Μοναχικῆς Πολιτείας.
- 18) Ἅγιος Μάρκος ὁ Ἐρημίτης. Ὅλα τὰ Συγγράμματά του.
- 19) Ἅγιος Συμεὼν ὁ Μεταφραστὴς περὶ κατανύξεως.

Μεταφράσεις ἐκ τοῦ Ρωσικοῦ

ἐν συνεργασίᾳ μετ' ἄλλων Πατέρων.

- 20) «Ζωὴ μου ἐν Χριστῷ» ὑπὸ Ἱερέως Ἰωάννου Κρονστάνσκι.
- 21) Περὶ θείας Προσευχῆς » » » » »
- 22) Περὶ νοερᾶς » » Ἁγίου Νείλου Σώρσκα.
- 23) Κρίνος τοῦ Ἀγροῦ.
- 24) Πειρασμὸς τοῦ Σωτῆρος ἐν Ἐρήμῳ, ὑπὸ Ἀγ. Δημητ. Ρωστόφσκη.

Καὶ ἄλλαι διάφοροι πραγματεῖαι περὶ Μοναχισμοῦ.

ΠΡΟΣΟΧΗ

«Μόνον τότε ἡ Ὀρθόδοξος Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία,
θα ἐνωθῆ μετὰ τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας ὅταν θὰ
ἀποβάλῃ (αὕτη) πάντα τὰ πεπλανημένα καὶ αἰρε-
τικὰ δόγματα τῶν διαμαρτυρουμένων».

(Ἀπόφασις τῆς Ἱερᾶς Συνόδου Πατριάρχου
Ἱεροσολίμου τοῦ Γ' ἐν Κωνσταντινουπόλει 1772).

Τάδε λέγει Κύριος :

« Ποσάκις ἠθέλησα ἐπισυνάξας τὰ τέκνα σου, ἐν τρόπον
ὄρνις τὴν ἐαυτῆς νοσσιάν ὑπὸ τὰς πτέρυγας, καὶ οὐκ ἠθέλησατε. Ἴδου ὁ
ἀφίεται ὑμῖν ὁ οἶκος ὑμῶν ἔρημος». (Λουκᾶ γ' 34).